

ÎNVĂȚĂTURI ALE
PREȘEDINȚILOR BISERICII

HOWARD W. HUNTER

ÎNVĂȚĂTURI ALE PREȘEDINȚILOR BISERICII
HOWARD W. HUNTER

Publicată de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
Orașul Salt Lake, Utah

Cărți din colecția *Învățăături ale președinților Bisericii*

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith (numărul articolului 36481)

Învățăături ale președinților Bisericii: Brigham Young (35554)

Învățăături ale președinților Bisericii: John Taylor (35969)

Învățăături ale președinților Bisericii: Wilford Woodruff (36315)

Învățăături ale președinților Bisericii: Lorenzo Snow (36787)

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph F. Smith (35744)

Învățăături ale președinților Bisericii: Heber J. Grant (35970)

Învățăături ale președinților Bisericii: George Albert Smith (36786)

Învățăături ale președinților Bisericii: David O. McKay (36492)

Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Fielding Smith (36907)

Învățăături ale președinților Bisericii: Harold B. Lee (35892)

Învățăături ale președinților Bisericii: Spencer W. Kimball (36500)

Învățăături ale președinților Bisericii: Ezra Taft Benson (08860)

Învățăături ale președinților Bisericii: Howard W. Hunter (08861)

Pentru a comanda aceste cărți, mergeți la centrul local de distribuție sau accesați store.lds.org. Cărțile sunt, de asemenea, disponibile în formate digitale la LDS.org și pe aplicația pentru telefoane mobile Gospel Library (Biblioteca Evangheliei).

Comentariile și sugestiile dumneavoastră cu privire la această carte vor fi binevenite. Vă rugăm să le trimiteți la:

Curriculum Development

50 East North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0024 USA

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Vă rugăm să menționați numele dumneavoastră, adresa, episcopia și țărșul. Nu uitați să indicați titlul cărții. Apoi, consemnați comentariile și sugestiile dumneavoastră cu privire la părțile bune ale cărții și la cele cărora ar fi necesar să li se aducă îmbunătățiri.

© 2015 Intellectual Reserve, Inc.

Toate drepturile rezervate.

Tipărită în Statele Unite ale Americii

Aprobarea versiunii în limba engleză: 3/11

Aprobarea versiunii în limba română: 3/11

Titlul original: *Teachings of Presidents of the Church: Howard W. Hunter*

Romanian

08861 171

Cuprins

Introducere	V
Scurt istoric	IX
Viața și slujirea lui Howard W. Hunter	1
1 Isus Hristos – singura noastră cale către speranță și bucurie	41
2 „Vă dau pacea Mea”	51
3 Adversitatea – o parte a planului lui Dumnezeu pentru progresul nostru etern	63
4 Ajutor din cer.	77
5 Joseph Smith, profetul restaurării	91
6 Ispășirea și învierea lui Isus Hristos	103
7 Revelație continuă dată prin intermediul profeților în viață	115
8 Să ducem Evanghelia lumii întregi	125
9 Legea zeciuiei	137
10 Studiul scripturilor – cel mai profitabil dintre toate studiile	147
11 Măreția adevărată.	159
12 Veniți înapoi și ospătați-vă la masa Domnului	173
13 Templul – mărețul simbol al calității noastre de membru. .	181
14 Grăbirea muncii de întocmire a istoriei familiei și a muncii în templu.	193
15 Împărțășania din cina Domnului	205
16 Căsătoria – un parteneriat etern	215
17 Păstrarea și protejarea familiei	227
18 Noi credem că trebuie să fim cinstiți	241
19 Angajamentul nostru față de Dumnezeu	253
20 Să mergem pe calea carității a Salvatorului.	265
21 Credința și mărturia	279
22 Predarea Evangheliei	291
23 „Nu erau mai puțin de folos”	303
24 Să urmăm exemplul lui Isus Hristos	317
Lista ilustrațiilor	328
Index	329

Howard W. Hunter

Introducere

Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au creat colecția *Învățăături ale președinților Bisericii* pentru a vă ajuta să vă apropiați mai mult de Tatăl dumneavoastră Ceresc și să vă aprofundați cunoștințele despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos. Pe măsură ce Biserica va publica noi volume în această colecție, dumneavoastră veți crea o colecție de cărți cu referințe despre Evanghelie pentru căminul dumneavoastră. Aceste cărți sunt menite să fie folosite atât pentru studiul personal, cât și pentru studiul din cursul zilei de duminică. Ele vă pot ajuta, de asemenea, să pregătiți lecții pentru serile în familie, precum și alte lecții sau cuvântări și să răspundeți la întrebări despre doctrina Bisericii.

Cartea de față prezintă învățăturile președintelui Howard W. Hunter, care a slujit în calitate de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă în perioada 5 iunie 1994 – 3 martie 1995.

Studiul personal

În timp ce studiați învățăturile președintelui Howard W. Hunter, căutați, cu ajutorul rugăciunii, inspirația Duhului Sfânt. Întrebările de la sfârșitul fiecărui capitol vă vor ajuta să vă gândiți, să înțelegeți și să puneți în practică învățăturile președintelui Hunter. Următoarele idei vă pot fi, de asemenea, de ajutor:

- notați gândurile și sentimentele care vă sunt transmise de Duhul Sfânt în timp ce studiați;
- subliniați fragmentele pe care doriți să vi le amintiți. Puteți memora aceste fragmente sau le puteți nota în scripturile dumneavoastră lângă versetele corespunzătoare;
- citiți un capitol sau un fragment de mai multe ori pentru a-l înțelege mai profund;

- adresați-vă întrebări, precum: În ce fel învățăturile președintelui Hunter mă ajută să înțeleg mai bine principiile Evangheliei? Ce vrea Domnul să învăț din aceste învățături?
- întrebați-vă cum vă pot ajuta învățăturile din acest manual în încercările și grijile personale;
- împărtășiți membrilor familiei și prietenilor ceea ce învățați.

Predarea din această carte

Următoarele îndrumări vă vor ajuta să predați din această carte, acasă sau la Biserică.

Pregătiți-vă să predați

Căutați îndrumarea Duhului Sfânt în timp ce vă pregătiți să predați. Cu ajutorul rugăciunii, studiați capitolul respectiv pentru a deveni încrezător în faptul că înțelegeți învățăturile președintelui Hunter. Veți preda cu mai multă putere când cuvintele lui vă vor influența personal (vezi D&L 11:21).

Cele mai multe dintre capitole cuprind mai mult material decât veți putea preda într-o lecție. Selectați, rugându-vă, învățăturile care simțiți că vor fi cele mai utile.

Îndemnați pe cei cărora le predați să studieze capitolul înainte de lecție, astfel încât să fie mai bine pregătiți să participe la discuții și să se edifice unul pe celălalt.

În pregătirea dumneavoastră cu privire la implicarea celor cărora le predați, acordați o atenție specială secțiunii „Sugestii pentru studiu și predare” de la sfârșitul fiecărui capitol. În această secțiune, veți găsi întrebări, scripturi suplimentare și ajutor pentru studiu sau predare. Întrebările și scripturile au legătură directă cu materialul din capitolul respectiv. Ajutoarele pentru studiu și predare au o aplicabilitate largită în învățarea și predarea Evangheliei.

Prezentați capitolul

Când prezentați capitolul, căutați să creați o atmosferă în care Spiritul să poată influența inima și mintea participanților. Puteți folosi una sau mai multe dintre următoarele idei:

- citiți sau recapitulați secțiunea intitulată „Din viața lui Howard W. Hunter”, de la începutul capitolului și, apoi, discutați despre ea;
- discutați despre un citat, o ilustrație sau un fragment scriptural din capitolul respectiv;
- cântați, împreună, un imn;
- împărtășiți pe scurt o experiență personală legată de subiectul respectiv.

Încurajați discuțiile despre învățăturile președintelui Hunter

În timp ce predați din această carte, invitați-i pe ceilalți să-și împărtășească gândurile, să adreseze întrebări, să depună mărturie și să se învețe unul pe celălalt. Când se implică în mod activ, ei vor fi mai bine pregătiți să învețe și să primească revelație personală.

În loc să încercați să parcurgeți toate învățăturile, permiteți discuțiilor bune să continue. Îndrumați discuțiile, astfel încât ele să se concentreze asupra învățăturilor președintelui Hunter.

Întrebările de la sfârșitul fiecărui capitol sunt o sursă valoroasă pentru încurajarea discuțiilor. Puteți, de asemenea, să vă pregătiți propriile întrebări special pentru cei cărora le predați. Idei suplimentare pentru încurajarea discuțiilor sunt prezentate mai jos:

- rugați participanții să împărtășească ce au învățat ca urmare a studiului personal al capitolului. Poate fi util să contactați înainte câțiva dintre ei și să-i rugați să vină pregătiți să împărtășească ce au învățat;
- atribuiți întrebări selectate de la sfârșitul capitolului, fie individual, fie unor grupuri mici. Rugați participanții să caute, în capitol, învățăturile care au legătură cu întrebările respective. Apoi, invitați-i să-și împărtășească gândurile și părerile;
- citiți împreună câteva dintre învățăturile președintelui Hunter din capitolul respectiv. Rugați participanții să împărtășească exemple din scripturi și din propria experiență care au legătură cu acele învățături;
- rugați cursanții să aleagă o secțiune și s-o citească în gând. Invitați-i să se adune în grupuri de două sau trei persoane care au ales aceeași secțiune și să discute ceea ce au învățat.

Încurajați împărtășirea învățăturilor și punerea lor în practică

Învățăturile președintelui Hunter vor avea cel mai mult sens când participanții la lecții le pun în practică și le împărtășesc altora. Puteți folosi una sau mai multe dintre următoarele idei:

- întrebați-i pe participanți cum pot pune în practică învățăturile președintelui Hunter în responsabilitățile pe care le au acasă, în Biserică și în alte situații. De exemplu, îi puteți ajuta să se gândească și să discute cum pot aplica învățăturile sale în calitate de soți, soții, părinți, fii, fiice, învățători de acasă sau învățătoare vizitatoare;
- invitați participanții să împărtășească experiențele pe care le-au avut când au pus în practică lucrurile pe care le-au învățat;
- încurajați participanții să împărtășească unele dintre învățăturile președintelui Hunter membrilor familiei și prietenilor;

Încheiați discuția

Rezumați lecția sau rugați unul sau doi participanți să facă acest lucru. Depuneți mărturie despre învățăturile pe care le-ați discutat. Puteți, de asemenea, să-i invitați pe alții să-și împărtășească mărturiile.

Informații despre sursele citate

Învățăturile din această carte sunt citate directe din cuvântările și articolele președintelui Howard W. Hunter. Citatele din sursele publicate au păstrat punctuația, ortografia și împărțirea pe paragrafe a surselor originale, cu excepția cazurilor în care au fost necesare modificări impuse de norme de redactare sau tipografice pentru ca textul să poată fi citit mai ușor. Deoarece citatele din sursele originale au fost păstrate cu fidelitate, este posibil să observați inconsistențe stilistice minore în text. De exemplu, pronumele care fac referire la Divinitate sunt scrise cu minuscule în anumite citate și cu majuscule în alte cazuri.

Președintele Hunter a folosit, deseori, termeni ca *bărbați*, *bărbat* sau *omenire* pentru a face referire la toți oamenii, atât bărbați, cât și femei. De asemenea, el a folosit deseori pronumele *el*, *al lui* și *lui*, făcând referire la ambele genuri. Aceste reguli de exprimare erau obișnuite în vremea sa și el se referea atât la femei, cât și la bărbați când le folosea.

Scurt istoric

Datele cronologice care urmează oferă un scurt cadru istoric pentru învățăturile președintelui Howard W. Hunter, prezentate în această carte.

14 noiembrie 1907	Se naște în familia lui John William (Will) Hunter și Nellie Marie Rasmussen Hunter în Boise, Idaho.
4 aprilie 1920	Este botezat și confirmat în Boise.
mai 1923	Primește premiul Cercetaș Vultur – al doilea copil din Boise care a primit acest premiu.
ianuarie și februarie 1927	Împreună cu trupa sa, Hunter's Crooners, cântă, timp de două luni, pe o navă de croazieră care se îndrepta spre Asia.
martie 1928	Se mută în sudul Californiei.
aprilie 1928	Începe să lucreze la o bancă din California.
10 iunie 1931	Se căsătorește cu Clara May (Claire) Jeffs în Templul Salt Lake.
ianuarie 1932	Își pierde serviciul de la bancă, deoarece banca se închide din cauza Crizei Economice; începe să lucreze într-o serie de locuri de muncă neobișnuite.
ianuarie 1934	Începe să lucreze în serviciul juridic al Agenției pentru controlul inundațiilor din ținutul Los Angeles.
20 martie 1934	Se naște fiul său, Howard William (Billy) Hunter jr.
11 octombrie 1934	Moare fiul său, Howard William (Billy) Hunter jr.

- septembrie 1935 Începe Facultatea de Drept din cadrul Universității Sud-vestică (Southwestern University) din Los Angeles (acum Facultatea de Drept Southwestern).
- 4 mai 1936 Se naște fiul său, John Jacob Hunter.
- 29 iunie 1938 Se naște fiul său, Richard Allen Hunter.
- 8 iunie 1939 Este absolvent al facultății de drept, al treilea din clasa sa.
- aprilie 1940 Începe să practice dreptul, lucrând cu jumătate de normă și, apoi, cu normă întreagă până în anul 1945; continuă să practice dreptul până la chemarea sa ca apostol, în anul 1959.
- septembrie 1940 -
noiembrie 1946 Slujește ca episcop al Episcopiei El Sereno din California.
- februarie 1950 - no-
iembrie 1959 Slujește ca președinte al Țărușului Pasadena din California.
- 14 noiembrie 1953 Când împlinește 46 de ani, este pecetluit cu părinții săi în Templul Mesa, Arizona.
- 9 octombrie 1959 Este chemat de președintele David O. McKay să slujească în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.
- 15 octombrie 1959 Este rânduit apostol și pus deoparte ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli de președintele David O. McKay.
- 1964 – 1972 Slujește în calitate de președinte al Societății de Genealogie a Bisericii.
- 1965 – 1976 Slujește ca președinte al Centrului Cultural Polinezian din Laie, Hawaii.
- 1970 – 1972 Slujește ca istoric al Bisericii.

- 1974 – 1979 Contribuie la supravegherea planificării, finanțării și construirii Grădinii Memoriale Orson Hyde din Ierusalim.
- noiembrie 1975 Îndrumă organizarea, în timpul unui sfârșit de săptămână, a 15 țărugi din ceea ce fuseseră 5 țărugi în Mexico City.
- 1979 – 1989 Supraveghează planificarea și construirea Centrului Ierusalim pentru Studii privind Orientul Apropiat din cadrul Universității Brigham Young (UBY).
- 24 octombrie 1979 Conduce sesiunile de dedicare a Grădinii Memoriale Orson Hyde din Ierusalim.
- 9 octombrie 1983 Claire Hunter decedează după o suferință de peste 10 ani.
- 10 noiembrie 1985 Este pus deoparte ca președinte în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli datorită sănătății șubrede a președintelui cvorumului, Marion G. Romney.
- 2 iunie 1988 Este pus deoparte ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli după decesul președintelui Marion G. Romney.
- 16 mai 1989 Dedică Centrul Ierusalim pentru Studii privind Orientul Apropiat din cadrul UBY.
- 12 aprilie 1990 Se căsătorește cu Inis Bernice Egan Stanton în Templul Salt Lake.
- 5 iunie 1994 Este pus deoparte în calitate de al 14-lea președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.
- 1 octombrie 1994 Este susținut în calitate de președinte al Bisericii în cadrul conferinței generale.
- 9 octombrie 1994 Dedică Templul Orlando, Florida.

SCURT ISTORIC

- 11 decembrie 1994 Prezidează crearea celui de-al 2000-lea țăruiș al Bisericii (Țăruișul Contreras, Ciudad de Mexico, Mexico).
- 8 ianuarie 1995 Dedică Templul Bountiful, Utah.
- 3 martie 1995 Moare în casa sa din orașul Salt Lake, Utah, la vârsta de 87 de ani.

Viața și slujirea lui Howard W. Hunter

În data de 6 iunie 1994, la o zi după ce Howard W. Hunter a fost pus deoparte în calitate de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, el a făcut două invitații. Adresându-se cu un ton blând, de încurajare, el a spus:

„Mai întâi, doresc să invit toți membrii Bisericii să trăiască acordând mai multă atenție vieții și exemplului Domnului Isus Hristos, mai ales dragostei, speranței și compasiunii de care El a dat dovadă. Mă rog ca noi să dăm dovadă unul față de altul de mai multă bunățate, mai mult respect, mai multă umilință, răbdare și iertare”¹.

De-a lungul deceniilor, faptul de a-i încuraja pe oameni să urmeze exemplul Salvatorului a reprezentat o temă importantă a învățăturilor președintelui Hunter. Cu câțiva ani în urmă, el a spus: „Vă rog să vă amintiți un lucru. Dacă viața și credința noastră se axează pe Isus Hristos și Evanghelia Sa restaurată, nimic nu poate merge, tot timpul, rău. Pe de altă parte, dacă viața noastră nu se axează pe Salvator și învățăturile Sale, niciun alt succes nu poate fi permanent”².

A doua invitație făcută de președintele Hunter a fost ca membrii Bisericii să se bucure mai din plin de binecuvântările care se primesc în templu:

„Îi invit pe toți membrii Bisericii să stabilească templul Domnului drept simbolul măreț al calității lor de membri și locul ceresc pentru cele mai sacre legăminte. Dorința din adâncul inimii mele este ca fiecare membru al Bisericii să fie demn de a merge la templu. Sper ca fiecare membru adult al Bisericii să fie demn și să dețină o recomandare valabilă pentru templu, chiar dacă distanța față de templu nu îi permite să o folosească imediat sau în mod frecvent.

Să fim un popor care merge la templu și care iubește templul. Să ne grăbim către templu cât de des ne permit timpul, mijloacele și

Copilul Howard W. Hunter

circumstanțele personale. Haideți să mergem nu doar pentru rudele noastre decedate, ci haideți să mergem pentru binecuvântarea personală de a preaslăvi în templu, pentru sacralitatea și siguranța care sunt asigurate între acești pereți sfințiți și consacrați. Templul este un loc al frumuseții, este un loc al revelației, este un loc al păcii. Este casa Domnului. Este sfânt Domnului. Trebuie să fie sfânt și pentru noi”³.

Președintele Hunter a continuat să sublinieze aceste două invitații de-a lungul slujirii sale în calitate de președinte al Bisericii. Deși a fost președinte doar nouă luni de zile, aceste invitații au inspirat membrii Bisericii din întreaga lume să fie mai asemănători lui Hristos și să caute binecuvântările din templu cu mai mult devotament.

Începuturi

La mijlocul anilor 1800, strămoșii lui Howard W. Hunter din patru țări diferite s-au alăturat Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Strămoșii din partea mamei sale erau din Danemarca și Norvegia. După ce au emigrat din țările lor, ei au fost printre primii care s-au stabilit la Mount Pleasant, Utah. O descendentă a acestor pionieri curajoși, Nellie Rasmussen, avea să devină mama unui profet.

Din partea tatălui său, Howard avea strămoși cu rădăcini adânci în Scoția și New England. Cei care s-au alăturat Bisericii au făcut mari sacrificii, dar cei mai mulți dintre ei au încetat să mai fie membri după câțiva ani. Nașterea lui John William (Will) Hunter în anul 1879 a marcat începutul celei de-a treia generații în familia Hunter care nu mai avea nicio legătură cu Biserica. Și, totuși, Will Hunter avea să devină tatăl unui profet.

Când Will Hunter avea opt ani, familia lui s-a mutat în Boise, Idaho. După aproximativ șaisprezece ani, Will a cunoscut-o pe Nellie Rasmussen când ea a venit în Boise pentru a sta la mătușa și unchiul ei. Will a început să o curteze pe Nellie și, după doi ani, el a cerut-o în căsătorie. Nellie a ezitat o perioadă, dar Will a insistat și ea a acceptat în cele din urmă propunerea sa. Cuplul s-a căsătorit la Mount Pleasant, Utah, și s-a întors în Boise pentru a-și clădi un cămin. Primul lor copil, Howard William Howard, s-a născut în Boise, în data de 14 noiembrie 1907. Ei au mai avut doar un singur copil, o fiică pe nume Dorothy, care s-a născut în anul 1909.

Stabilirea unei temelii pe viață

Când Howard s-a născut, Biserica avea doar o mică ramură în Boise. Mama lui Howard a fost o membră activă în ramură, care și-a crescut copiii în spiritul Evangheliei. Despre ea, Howard a spus: „A fost întotdeauna credincioasă... Ea a slujit în calitate de președintă a Societății Primare și a [Tinerelor Fete]. Îmi amintesc că mergeam la Biserică împreună cu mama, uneori înainte de ora stabilită a adunărilor, și că, apoi, stăteam mai mult pentru ca ea să-și termine treaba”⁴. Deși tatăl lui Howard nu era membru al Bisericii, el nu avea nimic de obiectat în privința participării familiei sale și, ocazional, venea la adunările de împărtășanie împreună cu ei.

În afara faptului că își ducea copiii la Biserică, Nellie Hunter i-a ajutat, acasă, să își stabilească o temelie religioasă puternică. Howard și-a amintit: „Mama noastră a fost cea care ne-a predat Evanghelia. Am învățat să ne rugăm stând lângă ea când îngenuncheam... Am primit o mărturie, băiat fiind, stând lângă genunchii mamei mele”⁵.

Ramura Boise a devenit episcopie în anul 1913, cu câteva zile înainte de cea de-a șasea zi de naștere a lui Howard. Doi ani mai târziu, când Howard avea opt ani, el aștepta cu nerăbdare să fie botezat. El a spus: „Eram foarte entuziasmat de această posibilitate”. Totuși, tatăl său nu și-a dat acordul. Howard și-a amintit: „Tata... a simțit că trebuia să aștept până știam pe ce cale să merg în viață. Doream să fiu botezat, deși vremea sosise și trecuse fără ca eu să fi primit această binecuvântare”⁶.

Deoarece Howard nu fusese botezat, el nu a putut fi rânduit diacon când a împlinit 12 ani. El a spus: „La acea vreme, toți prietenii mei fuseseră rânduiți diaconi. Deoarece nu eram un membru oficial al Bisericii, nu puteam să fac multe dintre lucrurile pe care le făceau ei”⁷. Howard a fost dezamăgit mai ales din cauza faptului că nu putea distribui împărtășania: „Stăteam la adunările de împărtășanie împreună cu ceilalți băieți. Când sosea momentul ca ei să distribuie împărtășania, eu rămâneam rușinat pe locul meu. Mă simțeam atât de izolat”⁸.

Howard și-a abordat din nou tatăl, de data aceasta împreună cu sora sa în vârstă de 10 ani, Dorothy: „Am început să-l convingem pe tatăl nostru să ne permită să fim botezați. De asemenea, ne-am

rugat ca el să spună da. Am fost foarte fericiți când, în cele din urmă, el și-a dat acordul”⁹. După aproape cinci luni de când Howard a împlinit 12 ani, el și Dorothy au fost botezați într-un bazin de înot public. La scurt timp, Howard a fost rânduit diacon și a distribuit împărtașania pentru prima dată. El și-a amintit: „Eram speriat, dar încântat să am acest privilegiu”¹⁰. Printre celelalte îndatoriri ale lui Howard se numărau acelea de a manevra maneta care sufla aer în orgă și de a aprinde focul pentru a încălzi capela în diminețile de duminică reci. El a spus: „În fața mea s-a deschis o lume nouă pe măsură ce am învățat care sunt responsabilitățile unui membru al Bisericii și al unui deținător al preoției”¹¹.

Ca tânăr băiat, Howard s-a alăturat cercetașilor din episcopia sa și a muncit din greu pentru a obține cea mai mare distincție – Cercetaș Vultur. Când se apropia de atingerea scopului său, el s-a implicat într-o competiție amicală. El și-a amintit: „Eram doi băieți care concurem să devenim primul cercetaș vultur din Boise”¹². Celălalt tânăr băiat a reușit să îndeplinească primul toate cerințele, dar Howard a fost mulțumit de faptul că a fost al doilea băiat care a obținut această distincție.¹³

Howard a învățat să fie harnic de la o vârstă fragedă. El a ajutat văduve și alți vecini, a vândut ziare și a muncit la ferma unchiului său. Pe măsură ce creștea, a avut și alte slujbe: a fost băiat de mingi la un teren de golf, a livrat telegrame, a muncit la o drogherie, la un ziar, la un hotel, la un magazin universal și la un magazin cu obiecte și materiale de artă.

Dorothy Hunter a spus că fratele ei a avut o „minte sclipitoare” și „o mare dorință de a avea succes”.¹⁴ În afara acestor atribute, el avea compasiune și era o persoană generoasă. Discutând despre faptul că el era o persoană căreia îi păsa, Dorothy a spus: „Howard și-a dorit întotdeauna să facă bine și să fie bun. A fost un frate minunat, avea grijă de mine. A fost bun cu mama și tatăl nostru”¹⁵.

Howard dădea dovadă de compasiune și față de animale. El a spus: „Fiecare pisică fără stăpân putea să găsească un adăpost în casa noastră, chiar dacă familia mea nu era de acord”¹⁶. Odată, câțiva băieți vecini chinuiau o pisicuță aruncând-o într-un șanț de irigare aflat în apropierea casei familiei Hunter. De fiecare dată când ieșea de acolo, băieții o aruncau din nou. După puțin timp, Howard a

venit și a salvat pisicuța. Dorothy și-a amintit: „Era aproape moartă și el a adus-o acasă”¹⁷.

Mama lui i-a spus: „Nu va supraviețui”.

Howard a insistat: „Trebuie să încercăm”¹⁸.

Dorothy a spus că ei „au înfășurat-o într-o pătură și au pus-o lângă cuptorul cald și au îngrijit-o” și, astfel, beneficiind de această îngrijire, pisicuța și-a revenit și a locuit cu familia timp de mulți ani.

Howard a fost rânduit învățător în anul 1923, chiar înainte de crearea celei de-a doua episcopii din Boise. Fiind nevoie de un alt loc pentru adunări și anticipând o viitoare creștere, conducătorii locali ai Bisericii au propus să se construiască un tabernacol al țărșului. Sfinților din Boise li s-a cerut să contribuie cu 20.000 de dolari pentru construirea acestei clădiri.¹⁹ În cadrul unei adunări în care conducătorii au rugat membrii să facă donații, tânărul Howard W. Hunter a fost prima persoană care a ridicat mâna și și-a luat angajamentul de a face o donație. Suma pe care s-a angajat s-o doneze – 25 de dolari – era o sumă mare în anul 1923, mai ales pentru un tânăr în vârstă de 15 ani. Mai târziu, el a spus: „Am muncit și am economisit până am putut să plătesc ceea ce am promis”²⁰. Tabernacolul a fost finalizat în anul 1925 și președintele Heber J. Grant a venit să-l dedice în luna decembrie a aceluia an.²¹

Încă de când era mic, Howard a demonstrat că avea talent la muzică și, în adolescență, a învățat să cânte la mai multe instrumente. La vârsta de 16 ani, el și-a înființat propria trupă, pe care a numit-o Hunter's Croonaders. Această trupă cânta deseori la petreceri, nunți și la alte evenimente din zona Boise.

Când Howard avea 19 ani, a fost angajat pentru a cânta pe un vas de croazieră care mergea în Asia. În primele două luni ale anului 1927, cvintetul lui Howard a cântat în timpul serilor și la petreceri în timp ce vaporul a traversat Oceanul Pacific și s-a oprit în porturile diferitelor orașe din Japonia, China și Filipine. Croaziera a fost o experiență interesantă care ia oferit lui Howard ocazia de a învăța multe lucruri despre alte popoare și cultura acestora. Deși și-a cheltuit majoritatea câștigurilor sale vizitând și cumpărând suveniruri, el a explicat: „Lucrurile pe care le-am învățat au justificat cheltuielile făcute”²².

În centru, Howard W. Hunter, alături de Hunter's Croonaders, în anul 1927.

Vremea hotărârilor importante

Howard s-a întors din croazieră și a aflat vestea minunată că tatăl său a fost botezat în timp ce el a fost plecat. Duminica următoare, Howard și tatăl său au participat împreună la adunarea preoției pentru prima dată. Un episcop devotat l-a încurajat pe Will Hunter să fie botezat și Howard a spus că, „datorită unui învățător [de acasă], interesul său față de Biserică a crescut”²³.

După croazieră, Howard era nesigur în ceea ce privea viitorul său. Deși era ocupat cu activitatea sa muzicală și alte slujbe, inclusiv cu propria afacere, niciuna dintre acestea nu avea potențialul de a deveni o carieră bună. În luna martie a anului 1928, când afacerea sa a eșuat, el a decis să viziteze un prieten din sudul Californiei. Inițial, el a planificat să stea acolo doar o săptămână sau două, dar, în scurt timp, a hotărât să rămână și să caute ceea ce el a descris ca fiind „o slujbă care să-i ofere ocazii de a progresa”.²⁴ În California, el avea să găsească nu doar o carieră, ci și o soție, multe ocazii de a sluji în Biserică și un cămin pentru mai bine de trei decenii.

Primele locuri de muncă pe care Howard le-a avut în California au fost cele de vânzător de pantofi și muncitor la o fabrică de

împachetare a citricelor, unde, în unele zile, el încărca între 45 și 50 de tone de portocale în vagoane de tren. El a făcut o remarcă amuzantă: „Nu știam că există atât de multe portocale în lume”. Într-o zi, a avut parte de o „experiență mai puțin plăcută”, deoarece a trebuit să sorteze lămâile în funcție de culoare și nu putea face diferența între nuanțele de galben și verde din cauza faptului că suferea de daltonism. El și-a amintit: „Spre sfârșitul zilei, am crezut că o să am o cădere nervoasă”²⁵.

După două săptămâni petrecute la fabrica de împachetare citrice, Howard a depus cerere pentru o slujbă la o bancă din Los Angeles, care l-a angajat imediat și a început să îl promoveze în scurt timp. De asemenea, el și-a continuat activitatea muzicală, cântând, în timpul serilor, cu diferite trupe. În luna septembrie a anului 1928, după aproximativ șase luni de când Howard se mutase în California, el s-a reunit cu familia sa când părinții și sora lui s-au mutat acolo.

În tinerețea sa, Howard a mers la Biserică, dar nu a studiat Evanghelia în profunzime. În California, el a acordat mai multă atenție studiului Evangheliei. El și-a amintit: „Am devenit interesat de Evanghelie, pentru prima dată, în timpul unei clase a Școlii de duminică ținute în Episcopia Adams de către fratele Peter A. Clayton. Era foarte cult și avea capacitatea de a inspira tinerii. Am studiat lecțiile, am citit ceea ce ne dădea să citim în afara orelor de clasă și am participat la discuții despre temele repartizate... Mă gândesc la această perioadă din viața mea ca la timpul în care am început să înțeleg adevărurile Evangheliei. Am avut întotdeauna o mărturie despre Evanghelie, dar, dintr-o dată, am început s-o și înțeleg”²⁶. Pentru Howard, experiențele avute în cadrul acelei clase a Școlii de duminică a însemnat începutul unei dragoste față de studiul Evangheliei care a durat toată viața.

Lui Howard îi plăcea să petreacă timp cu alți tineri adulți din zona Los Angeles. Ei mergeau la Biserică împreună, uneori mergând la două sau trei episcopii într-o duminică și participând la activități diferite. Una dintre aceste activități a fost foarte importantă pentru Howard. La câteva luni după ce a ajuns în California, el și câțiva prieteni au participat la o seară de dans organizată de Biserică și, apoi, au mers să se răcorească în valurile oceanului. În acea seară, Howard a cunoscut-o pe Clara May (Claire) Jeffs, care ieșise la o

întâlnire cu unul dintre prietenii lui. În scurt timp, Howard și Claire au început să se simtă atrași unul de celălalt și, ulterior, aceasta s-a transformat în dragoste.

În anul 1928, ei s-au întâlnit de câteva ori și, anul următor, relația lor a devenit una serioasă. Mai târziu, Howard a spus: „Ea avea părul castaniu deschis și era o fată foarte frumoasă. Cred că lucrul care m-a impresionat cel mai mult a fost profunzimea măturii ei”²⁷. În anul 1931, într-o seară de primăvară, după aproape trei ani de când s-au întâlnit, Howard a dus-o pe Claire într-un loc înalt de unde se putea vedea Oceanul Pacific. Acolo, el a cerut-o în căsătorie și ea a acceptat. Howard și-a amintit:

„Am mers cu mașina la Palos Verdes și am parcat pe stâncile de unde puteam privi cum valurile Pacificului se spărgeau de stânci în lumina lunii pline. Am vorbit despre planurile noastre și i-am pus un inel cu diamant pe deget. Am luat multe hotărâri în acea seară și ne-am propus lucruri remarcabile cu privire la viețile noastre”²⁸.

Acele lucruri l-au determinat pe Howard să ia o hotărâre care avea să îi schimbe viața cu patru zile înainte de nuntă. După ce trupa sa a cântat în acea noapte, el și-a strâns instrumentele și nu a mai cântat niciodată în calitate de interpret profesionist. El a spus că a cânta la seri de dans și petreceri „era încântător în anumite privințe” și că „[facea] bani mulți”, dar că a simțit că unele părți ale stilului său de viață nu erau compatibile cu tipul de viață pe care și-l dorea pentru familia sa. După mulți ani, el a spus: „Pentru că îmi plăcea, aceasta a lăsat un gol, [dar] nu am regretat niciodată hotărârea”²⁹. Fiul său, Richard, a spus: „M-am gândit deseori la această remarcabilă disciplină (eu o numesc tărie de caracter) de care a avut nevoie pentru a renunța la ceva ce iubea foarte mult, deoarece prețuia altceva mai mult”³⁰.

Încercările și binecuvântările din primii ani ai căsătoriei

Howard și Claire s-au căsătorit în Templul Salt Lake în data de 10 iunie 1931 și s-au întors în sudul Californiei pentru a-și începe viața de cuplu. Mediul de afaceri din Statele Unite devenea tot mai neprielnic din cauza Marii crize economice și, în luna ianuarie a anului 1932, banca în care Howard lucra a fost forțată să-și oprească

activitatea. În următorii doi ani, el a avut diverse locuri de muncă, încercând să câștige suficienți bani pentru a-și întreține familia. El și Claire erau hotărâți să fie independenți pe cât posibil, dar după un an, ei au acceptat invitația de a locui o perioadă la părinții lui Claire.

În data de 20 martie 1934, s-a născut primul copil al lui Howard și Claire, un fiu pe care l-au numit Howard William Hunter jr. și căruia îi spuneau Billy. În timpul verii, ei au observat că Billy era apatic. Doctorii l-au diagnosticat cu anemie și Howard a oferit de două ori sânge pentru transfuzii, dar starea lui Billy nu s-a îmbunătățit. Alte analize au indicat o problemă intestinală gravă care îl făcea pe Billy să piardă sânge. Howard și-a amintit: „Am fost dus într-o cameră și pus pe o masă, lângă el, și am oferit sânge în timpul operației. La sfârșit, doctorii nu erau încrezători”³¹. După trei zile, micul Billy, în vârstă de șapte luni, a murit în timp ce părinții săi stăteau lângă patul său. Howard a scris: „Am fost copleșiți și amortiți de durere când am părăsit spitalul noaptea târziu”³². „Aceasta a fost o lovitură grea pentru noi.”³³

Cu două luni înainte de nașterea lui Billy, Howard a obținut o slujbă în cadrul Agenției pentru controlul inundațiilor din ținutul Los Angeles. La muncă, el a avut de-a face cu documente legale și acțiuni în instanță și, astfel, a decis să urmeze o carieră în avocatură. Îndeplinirea acestui scop a necesitat ani de decizii și muncă grea. Neavând o diplomă de liceu, Howard a trebuit să termine multe cursuri înainte să fie admis la facultatea de drept. El a urmat aceste cursuri seara, deoarece trebuia să continue să lucreze. El a continuat să lucreze cu normă întreagă chiar și pe parcursul anilor în care a mers la facultatea de drept. El a scris: „Nu a fost ușor să merg la lucru toată ziua și să merg la școală seara și, în plus, să găsesc timp pentru a studia”³⁴. „Era ceva obișnuit ca eu să studiez noaptea târziu.”³⁵ Howard a avut acest program riguros timp de cinci ani când, în cele din urmă, a absolvit în anul 1939, fiind al treilea din clasa sa.

Cât timp Howard a studiat dreptul, el și Claire au mai avut alți doi fii – pe John, născut în anul 1936, și pe Richard, născut în anul 1938. Datorită slujbei pe care Howard o avea în cadrul Agenției pentru controlul inundațiilor, ei au putut să cumpere o casă mică.

Episcop al Episcopiei El Sereno

În anul 1940, la aproximativ un an după ce Howard a absolvit facultatea de drept, el a fost chemat să slujească în calitate de episcop al noii episcopii El Sereno din California. Fiind surprins de această chemare, el a spus: „Mereu m-am gândit la un episcop ca fiind un om în vârstă și am întrebat cum aș putea fi tatăl episcopiei la vârsta de treizeci și doi de ani”. Președinția țărului i-a răspuns asigurându-l că se poate „ridica la înălțimea însărcinării”. Deși Howard s-a simțit copleșit, el a promis: „Voi face tot ce îmi stă în putință”³⁶. Pe parcursul celor peste șase ani în care a slujit ca episcop, el și-a îndeplinit această promisiune cu devotament, inspirație și compasiune.

Din nou, Howard a avut un program încărcat, care necesita multă energie, dar a simțit că slujirea sa i-a adus multe binecuvântări. El a spus: „Am fost copleșit de responsabilități care mă solicitau. A fost o lucrare măreață și o mare binecuvântare”³⁷.

Un lucru de care noua episcopie avea nevoie urgent era un spațiu pentru adunări. Episcopatul a închiriat câteva încăperi într-o clădire locală și membrii episcopiei au început să strângă fonduri pentru a avea propria casă de întruniri. Construirea de clădiri ale Bisericii a fost, în scurt timp, oprită din cauza celui de-al Doilea Război Mondial, dar membrii episcopiei au privit către viitor și au continuat să strângă bani. O strângere de fonduri, cunoscută drept „proiectul cepei”, a presupus ca ei să meargă la o fabrică de murături pentru a tăia ceapă. Mirosul cepelor persista, ceea ce l-a făcut pe episcopul Hunter să spună cu umor: „La adunarea de împărțășanie, era ușor de aflat cine a tăiat ceapă”³⁸.

Alte strângeri de fonduri au presupus tocarea verzelor într-o fabrică de ambalare a verzei murate și împachetarea și comercializarea surplusului de cereale pentru micul dejun. Episcopul Hunter și-a amintit: „Acestea au fost zile fericite în care munceam împreună, oameni de toate categoriile și abilitățile care ajutau episcopatul cu strângerea de fonduri pentru a construi o capelă. Episcopia noastră era precum o familie mare și fericită”³⁹. Cu multă răbdare și multe sacrificii făcute, scopul episcopiei de a avea propria casă de întruniri

a fost realizat, în cele din urmă, în anul 1950, la aproape patru ani după ce Howard fusese eliberat din chemarea de episcop.

Faptul de a sluji ca episcop în timpul celui de-al Doilea Război Mondial a adus cu sine câteva încercări unice. Mulți membri bărbați ai episcopiei serveau în forțele armate, lăsând familii fără soți și tați acasă. De asemenea, numărul mic de bărbați a făcut să fie dificilă găsirea de persoane pentru a îndeplini chemări în cadrul Bisericii. Ca urmare, o parte a perioadei în care a fost episcop, Howard a slujit, de asemenea, în calitate de cercetaș șef. El spus: „Am avut un grup de tineri băieți de nădejde care nu putea fi neglijat. Am lucrat cu băieții timp de aproape doi ani și au făcut un progres remarcabil”⁴⁰.

În data de 10 noiembrie 1946, Howard a fost eliberat din chemarea de episcop. El a spus: „Voi fi mereu recunoscător pentru acest privilegiu și pentru ceea ce am învățat în acei ani”. Deși această experiență s-a dovedit a fi „dificilă în multe privințe”, el și Claire „au fost recunoscători pentru valorile pe care le-a adus în familia [lor]”⁴¹. Exprimându-și recunoștința pentru slujirea episcopului Hunter, un membru al episcopiei a scris: „El a făcut ca membrii episcopiei noastre mici să fie uniți și ne-a învățat cum să îndeplinim obiective care păreau imposibil de realizat. Am muncit împreună ca episcopie, ne-am rugat împreună, ne-am jucat împreună și am preaslăvit împreună”⁴².

Deși Howard a fost eliberat din chemarea sa în anul 1946, relația sa specială cu membrii Episcopiei El Sereno a continuat. Fiul său Richard a spus că „până la sfârșitul vieții sale, el a păstrat legătura cu ei și a știut unde se aflau și în ce situație se aflau. De câte ori călătorea într-un loc în care [locuia] unul dintre vechii membri ai episcopiei, el îl contacta. Dragostea pe care o avea pentru membrii episcopiei a durat întreaga sa viață”⁴³.

Întemeierea unei familii și construirea unei cariere

Howard și Claire Hunter au fost părinți iubitori care le-au insuflat propriilor copii valori, un simț al responsabilității și i-au învățat despre importanța Evangheliei. Cu mult timp înainte ca Biserica să desemneze seara de luni drept seară în familie, familia Hunter a pus deoparte acea seară pentru a preda, a spune povestiri, a se juca și a merge împreună în diverse locuri. Când familia călătorea, ei mergeau

Howard și Claire Hunter împreună cu fiii lor, John și Richard

uneori la templu pentru ca John și Richard să înfăptuiască botezuri pentru cei morți. De asemenea, lui Howard și fiilor săi le plăcea să construiască trenuri în miniatură, să meargă cu cortul și să facă alte activități în natură împreună.

Howard lucra cu normă întreagă și mergea la facultatea de drept când John și Richard s-au născut, iar el a fost chemat episcop când ei erau foarte mici – în vârstă de patru și, respectiv, doi ani – astfel încât întemeierea unei familii puternice a necesitat mult mai mult devotament din partea lui Claire. Ea a oferit acest devotament cu mare bucurie. Ea a spus: „Dorința și cea mai mare ambiție a mea... a fost să fiu o soție bună, să fiu o gospodină bună și să fiu, cu adevărat, o mamă bună. Noi am muncit din greu pentru a-i ține pe băieții noștri aproape de Biserică; eu și băieții am petrecut momente minunate împreună”⁴⁴. Deseori, Howard a omagiat-o pe Claire pentru influența ei și sacrificiile pe care le-a făcut crescându-i pe fiii lor.

În anii în care și-a întemeiat familia și a slujit în anumite chemări de conducere în Biserică, Howard și-a deschis, de asemenea, o firmă de avocatură înfloritoare. Lucrând mai ales cu clienți din zona afacerilor și corporațiilor, el a devenit un avocat foarte respectat în sudul Californiei. El a fost ales să fie membru în consiliul director a peste douăzeci și patru de companii.

În profesia sa, Howard a fost cunoscut pentru integritatea sa, pentru gândirea precisă, pentru abilitatea de a comunica clar și

pentru simțul corectitudinii. De asemenea, a mai fost cunoscut ca fiind „un avocat al poporului” – adică cineva care „întotdeauna părea să aibă timp și dorință pentru a-i ajuta pe oameni cu problemele lor”⁴⁵. Un avocat a spus că Howard „era preocupat mai mult să vadă că oamenii primesc ajutorul de care aveau nevoie decât ca el să fie recompensat pentru acel ajutor”⁴⁶.

Președinte al Țărușului Pasadena, California

În luna februarie a anului 1950, vârstnicul Stephen L. Richards și vârstnicul Harold B. Lee, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, au mers în California pentru a împărți Țărușul Pasadena care creștea rapid. Ei au intervievat mulți frați din cadrul țărușului, inclusiv pe Howard. După ce s-au gândit, rugându-se, pe cine ar alege Domnul să slujească în calitate de președinte de țăruș, la miezul nopții, ei l-au invitat pe Howard să vină și să-i întâlnească și i-au oferit această chemare. Vârstnicul Richards și vârstnicul Lee i-au spus să se odihnească bine în acea noapte și să-i sune a doua zi dis-de-dimineată pentru a le spune pe cine le-ar recomanda drept consilieri ai săi. Howard a spus: „Am mers acasă în acea noapte, dar nu am dormit. Chemarea era copleșitoare. Claire și cu mine am discutat mult timp”⁴⁷.

După ce președintele Hunter și consilierii săi au fost susținuți, ei au început să evalueze nevoile țărușului. O prioritate pentru noua președinție de țăruș a fost să-i ajute pe membri să devină mai puternici din punct de vedere spiritual. O grijă a fost aceea că membrii familiilor deveneau tot mai distanți, în parte deoarece erau implicați în atât de multe activități. După ce conducătorii s-au rugat și s-au sfătuit, ei au primit îndemnul de a pune accentul asupra seriei în familie și de a pune deoparte serile de luni pentru a fi petrecute cu familia. Toate clădirile Bisericii din cadrul țărușului erau închise în serile de luni și „nu erau organizate niciun fel de activități care să concureze cu acea seară sacră”, a explicat președintele Hunter.⁴⁸

La începutul slujirii sale, președintele Hunter și alți președinți de țăruș din sudul Californiei s-au întâlnit cu vârstnicul Stephen L. Richards pentru a discuta despre un program de seminar pentru liceeni. Președintele Hunter a spus: „[Vârstnicul Richards] a explicat că ar dori să încerce să facă un experiment cu clasele de seminar

Conducători din Țărușul Pasadena, anul 1950. De la stânga la dreapta: Daken K. Broadhead, primul consilier în președinția țărușului; Howard W. Hunter, președinte; A. Kay Berry, al doilea consilier și Emron „Jack” Jones, funcționar.

ținute dimineața devreme într-o zonă în care legea nu oferea cursuri opționale [la școală] pentru a dobândi o educație religioasă”⁴⁹. Președintele Hunter a fost numit președintele comitetului care avea să studieze fezabilitatea acestei idei. După terminarea studiului, comitetul a recomandat introducerea claselor de seminar ținute dimineața devreme pentru liceenii de la trei licee. Fiind tânăr băiat, Richard, fiul președintelui Hunter, a luat parte la acest experiment legat de clasele de seminar ținute dimineața devreme. El a spus: „Ne-am întrebat dacă cineva își pierduse mințile de dorea să țină o clasă la ora șase dimineața, dar a devenit partea noastră favorită a zilei, în care puteam petrece timp împreună ca prieteni în Biserică și în care puteam învăța”⁵⁰. În scurt timp, de acest program au beneficiat și alți cursanți și acesta a precedat actualul program de seminar ținut dimineața devreme și destinat tinerilor Bisericii.

La conferința generală din luna octombrie a anului 1951, membrii Primei Președinții s-au întâlnit cu președinții de țăruș din sudul Californiei pentru a le împărtăși dorința lor de a construi un templu în Los Angeles. Perspectiva de a avea un templu în apropiere a adus o mare bucurie – și avea să necesite un mare sacrificiu, deoarece li s-a cerut membrilor Bisericii să doneze un milion de dolari pentru construcția acestuia. Când președintele Hunter s-a întors în California,

s-a întâlnit cu respectivii conducători ai țărâșului și ai episcopiiilor și le-a spus: „Oferiți-le oamenilor ocazia de a primi mari binecuvântări făcând donații generoase pentru construirea templului”⁵¹. În doar șase luni, membrii din sudul Californiei au donat 1,6 milioane de dolari pentru construirea templului, care a fost dedicat în anul 1956.

În afara faptului că au donat fonduri pentru construirea templului și a altor clădiri ale Bisericii, membrii s-au oferit să lucreze voluntar. Când casele de întruniri se construiau, președintele Hunter a petrecut multe ore ajutând cu o lopată, cu un ciocan sau cu o pensulă de vopsit. În plus, membrii s-au oferit să lucreze voluntar în cadrul proiectelor de bunăstare ale Bisericii, care includeau ferme avicole, livezi de citrice și fabrici de conserve. Timp de opt ani, președintele Hunter a avut însărcinarea de a coordona munca desfășurată de doisprezece țărâși în cadrul acestor proiecte și, deseori, el ajuta în această muncă. Un prieten a spus: „El nu a rugat niciodată pe cineva să facă ceva sau să accepte o însărcinare pe care el însuși nu ar fi îndeplinit-o”⁵². După mulți ani, în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece, vârstnicul Hunter a spus:

„Nu am lucrat niciodată la un proiect de bunăstare care să nu fie distractiv. M-am cățărât în copaci și am cules lămâi, am decojit fructe, am folosit un boiler, am cărat cutii, am descărcat camioane, am curățat o fabrică de conserve și am făcut o mie și unu de alte lucruri, dar lucrurile de care îmi amintesc cel mai mult sunt râsul și cântatul și compania bună a oamenilor angajați în slujba Domnului”⁵³.

În luna noiembrie a anului 1953, președintele și sora Hunter și alți membri ai Țărâșului Pasadena au călătorit la Templul Mesa, Arizona, pentru a face rânduieli. În data de 14 noiembrie, a fost cea de-a 46-a zi de naștere a președintelui Hunter și, înainte de începutul unei sesiuni din acea zi, președintele de templu l-a rugat să se adreseze celor care erau adunați în capelă. Mai târziu, el a scris următoarele despre această experiență:

„În timp ce vorbeam congregației... tatăl și mama mea au intrat în capelă îmbrăcați în alb. Nu știam că tatăl meu era pregătit pentru a-și primi binecuvântările din templu, deși mama își manifestase nerăbdarea cu privire la aceasta de ceva timp. Am fost copleșit de emoție, încât nu am mai putut să vorbesc. Președintele Pierce [președintele templului] a venit lângă mine și a explicat motivul întreruperii.

Când tata și mama veniseră la templu în acea dimineață, îl rugaseră pe președinte să nu-mi spună că se aflau acolo pentru că doreau să fie o surpriză de ziua mea. Aceasta a fost o zi de naștere pe care nu o voi uita niciodată, pentru că, în acea zi, ei au fost înzestrați și eu am avut privilegiul să fiu martor la pecetluirea lor, după care am fost pecetluit cu ei”⁵⁴.

După aproximativ trei ani, legăturile eterne ale familiei președintelui Hunter au fost finalizate când Dorothy a fost pecetluită cu părinții ei în recent dedicatul Templu Los Angeles, California.

În calitate de președinte de țară, Howard a condus cu dragoste. O femeie care a slujit într-o chemare la nivel de țară a spus: „Te simțeați apreciat și dorit... El i-a făcut pe oameni să se simtă responsabili când primeau o chemare, dar dacă aveau nevoie de opinia sau sfatul său, el era mereu acolo. Știam că aveam parte de sprijinul și interesul său total”⁵⁵. Unul dintre consilierii săi a scris: „El îi lauda pe oameni pentru reușitele lor și îi lăsa să se ridice la înălțimea unor așteptări mari”⁵⁶. O membră a țărâșului, care a spus că președintele Hunter a fost cel mai important învățător pentru ea, a spus: „Acest bărbat i-a iubit pe ceilalți acordându-le întotdeauna prioritate, ascultându-i pentru a înțelege și împărtășindu-și experiențele”⁵⁷.

Până în toamna anului 1959, Howard W. Hunter prezidase asupra Țărâșului Pasadena timp de peste nouă ani, oferind o slujire care a binecuvântat viețile a mii de sfinți din zilele din urmă din sudul Californiei. Slujirea sa urma să se extindă pentru a binecuvânta viețile membrilor Bisericii din întreaga lume.

Cvorumul celor Doisprezece

„Tu trebuie să depui mărturie despre numele Meu... și tu trebuie să trimiți înainte cuvântul Meu până la marginile pământului” (D&L 112:4).

În data de 9 octombrie 1959, în timpul dintre sesiunile conferinței generale din orașul Salt Lake, Howard a aflat că președintele David O. McKay dorea să-l întâlnească. El a mers imediat la Clădirea administrativă a Bisericii, unde președintele McKay l-a întâmpinat cu căldură și i-a spus: „Președinte Hunter... Domnul a vorbit. Ești chemat să fii unul dintre martorii Săi speciali și mâine vei fi susținut

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, anul 1965. Pe scaune, de la stânga la dreapta: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen (pe brațul scaunului), Joseph Fielding Smith (președintele cvorumului) și LeGrand Richards. În picioare, de la stânga la dreapta: Gordon B. Hinckley, Delbert L. Stapley, Thomas S. Monson, Spencer W. Kimball, Harold B. Lee, Marion G. Romney, Richard L. Evans și Howard W. Hunter.

în calitate de membru al Consiliului celor Doisprezece”⁵⁸. Cu privire la această experiență, Howard a scris:

„Nici nu pot încerca să explic sentimentul care m-a copleșit. Mi-au dat lacrimile și nu puteam vorbi. Niciodată nu m-am simțit atât de umil ca atunci când am stat în prezența acestui bărbat măreț, simpatic, blând – profetul Domnului. El mi-a spus ce bucurie mare va aduce acest lucru în viața mea, asocierea minunată cu membrii Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece, și că, de acum înainte, viața și timpul meu vor fi dedicate slujirii Domnului și că, de acum înainte, voi aparține Bisericii și întregii lumi... Și-a pus brațul în jurul meu și m-a asigurat că Domnul mă va iubi și că voi avea susținerea plină de încredere a Primei Președinții și a Consiliului celor Doisprezece... I-am spus că îmi voi oferi cu bucurie timpul, viața și tot ceea ce am acestei slujiri”⁵⁹.

De îndată ce Howard a plecat din biroul președintelui McKay, el s-a dus în camera sa de hotel și a sunat-o pe Claire, care se afla în

Provo, vizitându-i pe fiul lor John, pe soția acestuia și pe copilul lor. La început, Howard abia putea vorbi. Când, în cele din urmă, i-a spus lui Claire despre chemare, ei au fost amândoi copleșiți de emoții.

A doua zi, în sesiunea de sâmbătă dimineată din cadrul conferinței generale, Howard William Hunter a fost susținut în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. El a spus: „Am simțit... greutatea lumii pe umerii mei. Pe măsură ce conferința continua, nu m-am simțit deloc în largul meu și m-am întrebat dacă voi putea simți vreodată că acesta este locul potrivit pentru mine”⁶⁰.

Președintele McKay l-a rugat pe vârstnicul Hunter să vorbească în timpul sesiunii conferinței de duminică după-amiază. După ce a vorbit un pic despre viața sa și și-a depus mărturia, el a spus:

„Nu îmi cer scuze pentru lacrimile care îmi curg pe obraji acum, deoarece cred că sunt între prieteni, frații și surorile mele din Biserică, a căror inimă bate la fel ca a mea astăzi, cu entuziasm pentru Evanghelie și pentru slujirea altora.

Președinte McKay... accept, fără rezerve, chemarea pe care mi-ați dat-o și sunt dornic să-mi dedic viața și tot ceea ce am acestei slujiri. Sora Hunter mi se alătură în luarea acestui angajament”⁶¹.

În data de 15 octombrie 1959, vârstnicul Hunter a fost rânduit apostol. La vârsta de 51 de ani, el a fost cel mai tânăr membru al Cvorumului celor Doisprezece, care, în acea perioadă, avea o medie de vârstă de 66 de ani.

În următoarele 18 luni, vârstnicul Hunter a făcut naveta între California și Utah, timp în care și-a terminat treaba la firma sa de avocatură și s-a pregătit să se mute. Unul dintre clienții săi a spus că „Biserica trebuie să-i fi făcut o ofertă foarte atractivă” pentru a-l ispiti să plece de la o firmă de avocatură cu atâta succes. În legătură cu acest lucru, vârstnicul Hunter a scris în jurnalul său:

„Cei mai mulți oameni nu înțeleg de ce oamenii aparținând religiei noastre răspund chemărilor de a sluji sau nu înțeleg angajamentul pe care noi ni-l luăm de a face tot ce putem... M-am bucurat complet de profesia mea de avocat, dar această chemare primită va fi de departe mult mai importantă decât exercitarea profesiei sau obținerea de câștiguri financiare”⁶².

Slujirea în calitate de apostol a vârstnicului Hunter avea să se întindă pe parcursul a peste 35 de ani și, în toată această perioadă, el avea să călătorească în aproape fiecare țară din lume pentru a-și îndeplini însărcinarea de martor special al lui Isus Hristos (vezi D&L 107:23).

Societatea de Genealogie din Utah

„De aceea... să-I oferim Domnului... o carte conținând înregistrările pentru morți, care vor fi în întregime demne de acceptare” (D&L 128:24).

În anul 1964, Prima Președinție l-a numit pe vârstnicul Hunter președintele Societății de Genealogie a Bisericii, care atunci era numită Societatea de Genealogie din Utah. Din această organizație a fost creat Departamentul de Istorie a Familiei al Bisericii. Scopul acesteia a fost de a aduna, păstra și împărtăși informații genealogice în întreaga lume. Vârstnicul Hunter a prezidat asupra acestei societăți timp de opt ani și, în acea perioadă, el a coordonat schimbări majore în ceea ce privește eficientizarea, îmbunătățirea și extinderea muncii de întocmire a istoriei familiei.

Până în anul 1969, organizația adunase „peste 670.000 de role de microfilm, reprezentând echivalentul a trei milioane de volume a câte 300 de pagini fiecare”. De asemenea, aceasta colectase „șase milioane de înregistrări completate ale grupurilor de familii, un index cu fișiere tip cartonaș a 36 de milioane de persoane și o colecție de cărți de peste 90.000 de volume”.⁶³ În fiecare săptămână, aproximativ 1.000 de role de microfilm din întreaga lume erau adăugate. Procesarea acestor înregistrări și punerea acestora la dispoziția publicului – atât pentru cercetare, cât și pentru munca în templu – a fost o sarcină enormă. Sub conducerea vârstnicului Hunter, Societatea de Genealogie a început să folosească în această lucrare cele mai noi tehnologii din domeniul calculatoarelor. Un scriitor a spus că societatea a devenit „faimoasă la nivel mondial printre organizațiile profesioniste pentru activitățile inovatoare de ținere a înregistrărilor”⁶⁴.

Vârstnicul Hunter a fost eliberat din chemarea de președinte al Societății de Genealogie în anul 1972. Rezumând impactul eforturilor sale, vârstnicul Richard G. Scott a spus: „El și-a dedicat o parte importantă din viață acestei lucrări și a pus temelia și a stabilit direcția de pe urma căroră Biserica încă culege roade”⁶⁵.

Centrul Cultural Polinezian

„Luați aminte, popoare din depărtări; și voi care sunteți pe insulele mării, ascultați cu toții” (D&L 1:1).

În anul 1965, Prima Președinție l-a desemnat pe vârstnicul Hunter să fie președintele și directorul consiliului director al Centrului Cultural Polinezian din Laie, Hawaii. La acea vreme, centrul fusese deschis de aproape cincisprezece luni și se confrunta cu multe probleme. Vizitele turiștilor erau puține și oamenii aveau puncte de vedere diferite despre obiectivele și programele centrului. La o săptămână după ce a fost numit, vârstnicul Hunter a mers în Laie și a demarat un studiu atent privind punctele forte și nevoile centrului.

Sub conducerea vârstnicului Hunter, Centrul Cultural Polinezian a devenit una dintre cele mai populare atracții turistice din Hawaii, atrăgând în anul 1971 aproape un milion de vizitatori. De asemenea, vârstnicul Hunter a supravegheat ampla extindere a centrului și a programelor acestuia. Un alt lucru important, așa cum a spus și vârstnicul Hunter, a fost că centrul oferea locuri de muncă ce ajutau „mii de studenți din Pacificul de Sud să dobândească o educație, cei mai mulți neputând să-și părăsească insulele pentru a merge la școală”⁶⁶.

După ce a prezidat asupra Centrului Cultural Polinezian timp de 12 ani, vârstnicul Hunter a fost eliberat din această însărcinare în anul 1976. Slujirea sa în calitate de președinte a ajutat la împlinirea cuvintelor președintelui David O. McKay, care, în anul 1955, a spus că mica localitate Laie avea potențialul de a deveni „un factor misionar care să influențeze nu doar mii, nu doar zeci de mii, ci milioane de oameni care vor veni să cunoască ce înseamnă acest oraș și care este importanța sa”⁶⁷.

Istoric al Bisericii

„Funcționarul Domnului, acela care a fost numit, are datoria să țină o istorie și un registru general al Bisericii cu toate lucrurile care se întâmplă în Sion” (D&L 85:1).

În luna ianuarie a anului 1970, președintele David O. McKay a decedat și Joseph Fielding Smith a fost pus deoparte ca noul președinte al Bisericii. Joseph Fielding Smith slujise în calitate de istoric al Bisericii în ultimii 49 de ani și, când el a devenit președintele Bisericii,

vârstnicul Hunter a fost chemat să-i ia locul în această însărcinare. El a spus: „Președintele Smith a fost istoric al Bisericii pentru atât de mulți ani, încât îmi este greu să mă văd în aceeași poziție”⁶⁸.

Vârstnicul Hunter a abordat această nouă responsabilitate cu zelul său obișnuit. El a spus: „Însărcinarea, dată de Domnul prin revelație, este extrem de dificilă – atât în ceea ce privește sarcina de a colecta și de a scrie, cât și în a face ca materialele să fie de folos membrilor Bisericii”⁶⁹. *Church News* a scris că istoricul Bisericii este „responsabil de toate înregistrările Bisericii, inclusiv minute, înregistrări ale templelor, ale tuturor rânduielilor, binecuvântărilor patriarhale și... o compilație curentă a istoriei Bisericii”⁷⁰.

În anul 1972, membrii Celor Doisprezece nu au mai trebuit să se ocupe de unele dintre responsabilitățile lor administrative solicitante, astfel încât să-și poată alocă mai mult timp slujirii lor apostolice. Ca parte a acelei schimbări, vârstnicul Hunter a fost eliberat din chemarea de istoric al Bisericii, dar și-a păstrat un rol de consultant în cadrul Departamentului de Istorie a Bisericii. El a scris: „Acest lucru îmi va permite să fiu în poziția de a îndruma, dar mă va scuti de rolul operațional”⁷¹. El a continuat să aibă acest rol de consultant până în anul 1978.

Slujirea în Țara Sfântă

Howard W. Hunter a dezvoltat o dragoste aparte pentru Țara Sfântă când a călătorit acolo împreună cu familia sa în anii 1958 și 1960. În timpul slujirii sale ca apostol, el s-a întors acolo de mai bine de douăzeci și patru de ori. Vârstnicul James E. Faust, din Cvorumul celor Doisprezece, a spus: „Dorința sa de a se afla pe unde a pășit și a propovăduit Salvatorul părea insașiabilă”⁷².

Fiind perfect conștient de conflictele din regiune, vârstnicul Hunter a împărtășit un mesaj de dragoste și pace. El a spus: „Atât iudeii, cât și arabii sunt copiii Tatălui nostru. Cu toții sunt copiii ai făgăduinței și noi, ca biserică, nu ținem cu o parte sau alta. Îi iubim și suntem interesați de fiecare. Scopul Evangheliei lui Isus Hristos este să instaureze dragostea, unitatea și frăția de cel mai înalt grad”⁷³.

Între anii 1972 și 1989, vârstnicul Hunter a îndeplinit însărcinări cheie pentru două proiecte speciale în Ierusalim: Grădina Memorială

*Centrul Universității Brigham Young din Ierusalim
pentru Studii privind Orientul Apropiat*

Orson Hyde și Centrului Ierusalim pentru Studii privind Orientul Apropiat al Universității Brigham Young (UBY). În anul 1841, în perioada de început a Bisericii, vârstnicul Orson Hyde, din Cvorumul celor Doisprezece, a rostit o rugăciune de dedicare pe Muntele Măslinilor, aflat în partea de est a Ierusalimului. În anul 1972, Prima Președinție l-a rugat pe vârstnicul Hunter să caute un loc unde s-ar putea construi în Ierusalim un monument în memoria lui Orson Hyde. În anul 1975, orașul Ierusalim și-a dat acordul pentru construirea a ceea ce va deveni cunoscut ca Grădina Memorială Orson Hyde, construită pe Muntele Măslinilor.

În următorii ani, vârstnicul Hunter a mers de multe ori la Ierusalim pentru a negocia contracte legate de construirea monumentului și pentru a supraveghea proiectarea și construirea acestuia. Proiectul a fost terminat în anul 1979 și a fost dedicat chiar în acel an de președintele Spencer W. Kimball. După ce a condus adunarea de dedicare, vârstnicul Hunter și-a exprimat crezul că acest monument „va avea o influență pozitivă care va ajuta la crearea unei imagini bune a Bisericii”⁷⁴.

Președintele Hunter la Centrul Ierusalim pentru Studii privind Orientul Apropiat al Universității Brigham Young, înainte de dedicarea centrului.

Înainte ca Grădina Memorială Orson Hyde să fie finalizată, vârstnicul Hunter începuse să caute un loc în care Biserica putea construi un centru în care să se desfășoare un program de studii în străinătate al UBY. Centrul avea să asigure, de asemenea, un loc de adunare pentru membrii din Ramura Ierusalim. Supravegherea acestui proiect avea să fie una dintre cele mai complexe și delicate însărcinări din întreaga slujire a vârstnicului Hunter.

Conducătorii Bisericii au ales un loc, dar obținerea aprobărilor pentru închirierea pământului și construirea clădirii au necesitat aproape cinci ani de ceea ce vârstnicul Hunter a catalogat ca fiind „o muncă nesfârșită”.⁷⁵ După multe dezbateri și negocieri, guvernul israelian și-a dat acordul pentru construirea centrului.

În luna mai a anului 1988, construcția era aproape finalizată și contractul de închiriere era gata pentru a fi semnat. În acea perioadă, Howard W. Hunter era președintele în exercițiu al Celor Doisprezece. Cu un an în urmă, avusese o operație complicată la spate și nu putea să meargă, dar, cu toate acestea, el a călătorit la Ierusalim pentru a semna contractul de închiriere. Cât timp a fost acolo, studenții de la UBY și membrii Ramurii Ierusalim au organizat o mică recepție

pentru a-și exprima recunoștința. Istoria ramurii conține o descriere a acestei scene emoționante care s-a petrecut la începutul recepției: „Întrucât încă se refăcea după operația făcută la spate, președintele Hunter a intrat în clădire fiind dus într-un scaun rulant de către președintele [Jeffrey R.] Holland [al Universității Brigham Young], în timp ce corul i-a întâmpinat intonând «The Holy City (Orașul sfânt)»⁷⁶. Lacrimile se prelingeau pe obrajii președintelui Hunter.

În luna mai a anului 1989, președintele Hunter s-a întors la Ierusalim pentru a dedica centrul. Această adunare de dedicare a încheiat un deceniu de eforturi extraordinare depuse de el și alții pentru a îndeplini speranța de a construi Centrul Ierusalim. Vârșnicul Jeffrey R. Holland a spus: „Președintele Howard W. Hunter... a fost mereu implicat și a fost un supraveghetor iubitor al acestui proiect încă din perioada în care era doar un vis”⁷⁷. În rugăciunea de dedicare, președintele Hunter a spus:

„Această clădire... a fost construită pentru a-i găzdui pe cei care Te iubesc și caută să învețe despre Tine și calcă pe urmele Fiului Tău, Salvatorul și Mântuitorul nostru. Este frumoasă din toate privințele, fiind exemplificarea frumuseții pe care o reprezintă. O, Tată, Îți mulțumim pentru privilegiul pe care l-am avut de a construi această casă pentru Tine, pentru beneficiul și pentru ocazia de a învăța a fiilor și fiicelor Tale”⁷⁸.

Biserica aflată în creștere

„Sionul trebuie să crească în frumusețe și în sfințenie; granițele lui trebuie să fie lărgite; țărâșii lui trebuie întăriți” (D&L 82:14).

În anul 1959, când Howard W. Hunter a fost chemat să fie apostol, Biserica avea 1,6 milioane de membri. În deceniile următoare, el a jucat un rol cheie în creșterea Bisericii la nivel mondial într-un ritm fără precedent. Pe parcursul a sute de weekenduri, el a vizitat țărâși pentru a întări membrii și a chema noi conducători. De asemenea, el s-a întâlnit cu mulți oficiali ai guvernelor multor națiuni, ajutând la deschiderea ușilor pentru munca misionară.

Până în anul 1975, numărul membrilor Bisericii crescuse cu aproximativ 3,4 milioane de persoane și creștea foarte repede mai ales în America Latină. Spre sfârșitul aceluși an, vârșnicul Hunter și vârșnicul

J. Thomas Fyans, un asistent al Celor Doisprezece, au primit însărcinarea de a împărți cinci țărushi din Mexico City. După ce s-a întâlnit cu respectivii conducători din zonă și a parcurs informațiile date de președinții de țărushi, vârstnicul Hunter a coordonat organizarea a 15 țărushi din acei cinci țărushi – totul într-un singur weekend.⁷⁹ În stilul succint caracteristic, el a scris: „Mă îndoiesc că a mai existat o reorganizare atât de mare în Biserică și eram obosiți când am ajuns acasă”⁸⁰.

Claire, o parteneră devotată

În anul 1959, când a fost chemat să facă parte din Cvorumul celor Doisprezece, vârstnicul Hunter a spus: „Soția mea a fost o parteneră deosebită și iubitoare”⁸¹. Timp de mulți ani, Claire l-a însoțit pe vârstnicul Hunter în călătoriile pe care trebuia să le facă în calitate de apostol. Președintele Thomas S. Monson și-a amintit când el a observat cum Claire își arăta dragostea față de copiii din Tonga: „Ea lua în brațe pe copilașii drăgălași din Tonga și așeza câte unul pe fiecare genunchi al ei pe măsură ce vorbea cu ei... și, apoi, le explica învățătorilor de la Societatea Primară cât de binecuvântați și privilegiați erau, deoarece aveau ocazia de a preda unor astfel de copilași prețioși. Ea cunoștea valoarea fiecărui suflet omenesc”⁸².

Într-un interviu acordat în anul 1974, vârstnicul Hunter a spus despre Claire următoarele: „De-a lungul întregii noastre căsnicii... ea mi-a fost mereu alături oferindu-mi dragoste, respect și încurajări... Ea a fost un mare sprijin”⁸³.

Când a fost acordat acest interviu, Claire începuse deja să aibă probleme grave de sănătate. La început, ea a avut dureri mari de cap și, ocazional, suferea de pierderi de memorie și era dezorientată. Mai târziu, a avut mai multe atacuri cerebrale mici care i-au limitat capacitățile de a vorbi și de a-și folosi mâinile. Când a ajuns în punctul în care avea nevoie de îngrijire continuă, vârstnicul Hunter a fost hotărât să îi ofere cât de multă îngrijire putea în timp ce, de asemenea, își îndeplinea responsabilitățile ca membru al Cvorumului celor Doisprezece. El a aranjat ca cineva să stea cu Claire în timpul zilei, iar el se îngrijea de ea în timpul nopții. Pe parcursul acelor ani, vârstnicul Hunter a avut și el câteva probleme de sănătate, inclusiv un atac de cord în anul 1980.

Howard și Claire Hunter

Claire a avut hemoragie cerebrală în anul 1981 și în anul 1982. Cea de-a doua hemoragie a afectat-o atât de mult, încât doctorii au insistat ca ea să fie internată într-un centru de îngrijire medicală pentru a primi îngrijirea medicală corespunzătoare. Ea a rămas internată în acel centru ultimele 18 luni ale vieții ei. În acea perioadă, președintele Hunter a vizitat-o cel puțin o dată pe zi, cu excepția zilelor în care trebuia să călătorească pentru a îndeplini însărcinări în cadrul Bisericii. Deși, în mare parte a timpului, Claire nu l-a recunoscut, el a continuat să-i spună că o iubea și să se asigure că avea tot ce-i trebuia. Un nepot a spus: „Se grăbea mereu să meargă să o vadă, să îi fie alături și să aibă grijă de ea”⁸⁴. Amintindu-și de modul în care tatăl său a avut grijă de mama sa, Richard Hunter a scris:

„Mama mea a beneficiat de cea mai bună îngrijire posibilă în ultimii ani ai vieții ei, deoarece tata a avut grijă de ea. Toată familia a privit cu mare uimire și respect modul în care el și-a asumat rolul de îngrijitor... Îmi amintesc de apăsarea pe care a simțit-o când doctorul l-a avertizat că ar fi cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla dacă ar fi rămas acasă și nu ar fi fost internată într-un centru medical cu personal calificat. Dacă ar fi rămas acasă, cel mai probabil el ar fi murit încercând să aibă grijă de ea, deoarece și el avea propriile limite fizice. Atunci, ea ar fi rămas singură. Devotamentul său față

de ea este unul dintre lucrurile despre care ne vom aminti mereu cu afecțiune în familia noastră”⁸⁵.

Claire a decedat în data de 9 octombrie 1983. Cunoscând modul în care vârstnicul Hunter a avut grijă de Claire în perioada convalescenței ei de peste zece ani, vârstnicul James E. Faust a spus: „Afecțiunea care era evidentă în modul în care comunicau era mișcătoare și înduioșătoare. Nu am mai întâlnit niciodată un astfel de exemplu de devotament al unui soț față de soția sa”⁸⁶.

Președinte al Cvorumului celor Doisprezece

Președintele Spencer W. Kimball a decedat în luna noiembrie a anului 1985 și Ezra Taft Benson l-a succedat în calitate de președinte al Bisericii. Marion G. Romney a devenit președintele Cvorumului celor Doisprezece, deoarece era cel mai vechi membru al Cvorumului. Din cauza stării de sănătate precare a președintelui Romney, vârstnicul Hunter, care era următorul în ceea ce privea vechimea în oficiu, a fost pus deoparte în calitate de președinte în exercițiu al Celor Doisprezece. El a devenit președintele Celor Doisprezece în luna iunie a anului 1988, la aproximativ două săptămâni după moartea președintelui Romney.

Președintele Hunter a slujit în calitate de președinte în exercițiu sau de președinte al Cvorumului celor Doisprezece timp de opt ani și jumătate. În acea perioadă, slujirea la nivel mondial a Celor Doisprezece a continuat să se extindă pe măsură ce numărul membrilor Bisericii a crescut de la 5,9 milioane la 8,7 milioane, având episcopii sau ramuri în 149 de națiuni și teritorii. În anul 1988, președintele Hunter a spus: „Este o perioadă extraordinară în istoria Bisericii. Astăzi, dacă doar mergem nu este îndeajuns. Trebuie să alergăm pentru a ține pasul cu planul Domnului și a face ca lucrarea Sa să înainteze”⁸⁷. În ceea ce privește îndeplinirea responsabilității de a depune mărturie despre Isus Hristos și a clădi Biserica în întreaga lumea, președintele Hunter a condus prin exemplu. În timpul slujirii sale în calitate de președinte al Celor Doisprezece, el a călătorit pe tot cuprinsul Statelor Unite și în peste alte 25 de națiuni.

Președintele Hunter a mers înainte, în pofida multor probleme de sănătate pe care le-a avut. În anul 1986, el a suferit o operație

pe cord deschis și, în anul 1987, a avut o operație la spate. Deși spatele său s-a vindecat, el nu a mai putut să meargă din cauza altor complicații și a faptului că îi fusese afectat un nerv. În luna octombrie a aceluși an, el a stat într-un scaun rulant în timp ce și-a rostit cuvântarea din cadrul conferinței generale. El a început, spunând: „Iertați-mă pentru faptul că stau jos în timp ce împărtășesc câteva remarci. Nu am ales să vă vorbesc stând într-un scaun rulant. Am observat că voi păreți să vă bucurați de conferință stând jos, astfel că vă voi urma exemplul”⁸⁸.

Fiind hotărât să-și poată folosi din nou picioarele, președintele Hunter a îndurat un program intens de recuperare fizică. În luna aprilie a anului 1988, la următoarea conferință, el a mers încet spre pupitru cu ajutorul unui cadru. În luna decembrie, el a folosit un cadru pentru a participa la adunarea săptămânală din templu a Primei Președinții și a Celor Doisprezece, fiind prima dată în mai mult de un an când a venit fără un scaun rulant. El a spus: „Când am intrat în camera consiliului, membrii Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli s-au ridicat și au aplaudat. Aceasta a fost prima dată când am auzit aplauze într-un templu... Cei mai mulți dintre doctori mi-au spus că nu voi mai putea să stau în picioare sau să merg, dar ei nu au luat în considerare puterea rugăciunii”⁸⁹.

În luna aprilie a anului 1990, la sfârșitul unei adunări a Cvorumului celor Doisprezece, președintele Hunter a întrebat: „Are cineva ceva de spus care nu se află pe ordinea de zi?”. Fiind liniște, el a anunțat: „Ei bine, atunci... dacă nimeni nu are nimic de spus, m-am gândit să vă spun că o să mă căsătoresc în această după amiază”. Un membru al Celor Doisprezece a spus că anunțul a fost atât de surprinzător încât „toți se întrebau dacă au auzit bine ceea ce a spus”. Președintele Hunter le-a explicat fraților săi din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece: „Inis Stanton este o veche cunoștință din California. De ceva vreme, am fost de mai multe ori în vizită la ea și am hotărât să mă căsătoresc”⁹⁰. Inis a fost membră a Episcopiei El Sereno când președintele Hunter a fost episcop. Drumurile lor s-au întâlnit mai târziu, când Inis s-a mutat în Utah și a lucrat ca recepționeră în Clădirea administrativă a Bisericii. În data de 12 aprilie 1990, ei au fost căsătoriți de președintele Gordon B. Hinckley în Templul Salt Lake.

Howard și Inis Hunter

Trecuseră aproape șapte ani de la moartea lui Claire. Inis a fost o mare sursă de alinare și tărie pentru președintele Hunter în timpul slujirii sale în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece și de președinte al Bisericii. Ea l-a însoțit în majoritatea călătoriilor făcute cu scopul de a se întâlni cu sfinți din întreaga lume.

În data de 7 februarie 1993, președintele Hunter s-a dus la Universitatea Brigham Young pentru a vorbi în cadrul unei seri la gura sobei la care au participat 17.000 de persoane. Tocmai își începuse cuvântarea când un bărbat a venit în fugă la pupitru, ținând într-o mână o servietă și un obiect de culoare neagră în cealaltă. Bărbatul a strigat: „Oprți-vă!”. El a amenințat că va detona ceea ce el susținea că este o bombă dacă președintele Hunter nu avea să citească o declarație pregătită dinainte. Președintele Hunter a refuzat și a stat ferm la pupitru tot timpul în care bărbatul l-a amenințat. În timp ce frica și panica se răspândeau în toată clădirea, auditoriul a început să cânte „Mulțumim, Ție, Dumnezeu nostru”. După câteva minute tensionate, doi membri ai echipei de securitate l-au imobilizat pe bărbat, iar președintele Hunter a coborât de la pupitru din motive de siguranță. După ce ordinea a fost restaurată, el s-a odihnit un pic și, apoi, și-a continuat cuvântarea. „Viața are încercări din abundență”, a început să spună și, apoi, a adăugat: „așa cum tocmai am văzut”.⁹¹

De-a lungul celor 20 de ani precedenți, președintele Hunter a îndurat numeroase încercări, inclusiv sănătatea precară și, în cele din urmă, moartea lui Claire, mai multe spitalizări pentru tratarea problemelor sale de sănătate și multă durere și limitări fizice. Învățăturile sale de-a lungul acelor ani s-au concentrat deseori asupra adversităților și a depus mărturie despre Salvatorul Isus Hristos ca fiind sursa păcii și ajutorului în vremurile de încercare. Într-o cuvântare, el ne-a învățat:

„Profeții și apostolii Bisericii au avut de înfruntat... propriile încercări. Recunosc că și eu am avut câteva încercări și, fără nicio îndoială, veți avea și dumneavoastră propriile încercări acum sau mai târziu în viață. Când aceste experiențe ne fac mai umili, ne purifică și ne învață și ne binecuvântează, ele pot fi instrumente puternice în mâinile lui Dumnezeu cu ajutorul cărora El ne face să fim oameni mai buni, mai recunoscători, mai iubitori, mai atenți față de alți oameni care trec prin propriile momente dificile”⁹².

Astfel de învățături au fost ca o îmbrățișare plină de dragoste pentru cei care se aflau în suferință. Cuvintele inspirate ale președintelui Howard W. Hunter i-au încurajat pe mulți să își îndrepte atenția către Salvator, așa cum și el a făcut.

Președinte al Bisericii

„Președintele Hunter este unul dintre bărbații cei mai iubitori și mai asemănători lui Hristos pe care i-am cunoscut vreodată. Profunzimea sa spirituală nu poate fi descrisă. Fiind sub influența îndrumătoare a Domnului Isus Hristos, datorită faptului că a fost un martor special al Său atât de mulți ani, spiritualitatea președintelui Hunter a fost rafinată într-un mod remarcabil. Este sursa întregii sale ființe” (James E. Faust).⁹³

În data de 30 mai 1994, președintele Ezra Taft Benson a decedat, după ce a fost bolnav un timp îndelungat. Șase zile mai târziu, Cvo-
rumul celor Doisprezece Apostoli s-a adunat în Templul Salt Lake pentru a reorganiza Prima Președinție. Fiind apostolul cu cea mai mare vechime în acest oficiu, Howard W. Hunter a fost pus deoparte ca președinte al Bisericii. El i-a chemat pe Gordon B. Hinckley și pe Thomas S. Monson, care slujiseră în calitate de consilieri ai președintelui Benson, să îi fie consilieri.

Președintele Hunter alături de consilierii săi din Prima Președinție: președintele Gordon B. Hinckley (stânga) și președintele Thomas S. Monson (dreapta).

A doua zi, în cadrul unei conferințe de presă, președintele Hunter a făcut primele sale declarații publice în calitate de președinte al Bisericii. El a spus: „Inimile noastre au fost încărcate de emoție ca urmare a morții prietenului și fratelui nostru Ezra Taft Benson. Am resimțit pierderea sa într-un mod personal având în vedere noua responsabilitate care mi-a fost dată după moartea sa. Am vărsat multe lacrimi și L-am căutat pe Tatăl meu din Cer în rugăciune sinceră, având dorința de a fi capabil să îndeplinesc această chemare înaltă și sfântă, care îmi revine acum.

Tăria mea cea mai mare de-a lungul acestor ultime zile și ore a rezultat din mărturia mea fermă despre faptul că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și nu a oamenilor, că Isus Hristos este conducătorul viu și cu autoritate al acestei Bisericii și că El o conduce în cuvinte și fapte. Îmi dedic viața, tăria și tot sufletul pentru a-L sluji pe deplin”⁹⁴.

După ce și-a exprimat dragostea, președintele Hunter a făcut două invitații membrilor Bisericii. Prima a fost de a fi mai sârguincioși în a urma exemplul lui Isus Hristos și a doua a fost de a face totul pentru a ne bucura pe deplin de binecuvântările din templu (vezi paginile 1-3). De asemenea, celor suferinzi sau care se luptă cu dificultăți și le este frică, el le-a spus: „Veniți înapoi și permiteți-ne să vă fim alături și să vă ștergem lacrimile”.⁹⁵

În pofida sănătății precare, președintele Hunter a fost hotărât să facă tot ce putea pentru a se întâlni cu sfinții și a-i întări. La două săptămâni după ce a devenit președinte, el a rostit prima sa mare cuvântare, adresându-se noilor președinți de misiune și, apoi, unui număr de peste 2.200 de misionari. Spre sfârșitul acelei luni, el a mers în Carthage și Nauvoo, Illinois, cu ocazia celei de-a 150-a comemorări a martiriului lui Joseph și Hyrum Smith. Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Oriunde mergeam, oamenii se adunau în jurul său. El dădea mâna cu mii de persoane, zâmbind în mod aparte când, copiii care se adunaseră în jurul său, se uitau în ochii săi și îl luau de mână”⁹⁶.

La data de 1 octombrie 1994, în timpul sesiunii de sâmbătă dimineață a conferinței generale, membrii Bisericii l-au susținut în mod oficial pe Howard W. Hunter în calitate de președinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și în calitate de profet, văzător și revelator. În cuvântarea sa de deschidere, președintele Hunter a reiterat invitațiile sale ca membrii Bisericii să urmeze exemplul Salvatorului și să „privească templul Domnului drept simbolul măreț al calității noastre de membri”⁹⁷. O săptămână mai târziu, el a subliniat din nou importanța templelor când a călătorit în Florida pentru a dedica Templul Orlando, Florida. El ne-a învățat: „Planul Evangheliei pe care Domnul l-a revelat nu este complet fără un templu, deoarece în interiorul acestuia sunt administrate rânduilele necesare planului Său privind viața și salvarea”⁹⁸.

În luna noiembrie, președintele Hunter a vorbit în cadrul unui eveniment, transmis prin satelit, care aniversa 100 de ani de la crearea Societății de Genealogie – eveniment care a avut o însemnătate deosebită pentru el, deoarece a prezidat asupra acestei organizații între anii 1964 - 1972. El a spus: „Mă minunez uitându-mă la modelul creat de Domnul în ceea ce privește înaintarea muncii de întocmire

a istoriei familiei și a celei făcute în templu”. Apoi, a declarat: „Am un mesaj important: această muncă trebuie grăbită”⁹⁹.

Președintele Hunter a continuat să lucreze în mod viguros până la sfârșitul anului. La Adunarea de devoțiune organizată de Prima Președinție cu prilejul Crăciunului, el și-a depus mărturia despre Salvator și a subliniat, din nou, importanța de a-I urma exemplul:

„Salvatorul și-a dedicat viața pentru a-I binecuvânta pe alții... Niciodată nu a oferit ceva așteptând să primească o recompensă. El a oferit de bunăvoie și cu dragoste și darurile Sale erau de o valoare inestimabilă. El a dat vedere celor nevăzători, auz celor surzi și picioare celor infirmi; i-a curățat pe cei necurați, i-a întregit pe infirmi și a oferit suflare celor morți. Darurile Sale au însemnat o ocazie pentru cei asupriți, libertate pentru cei oprimați, iertare pentru cei care se pocăiesc, speranță pentru cei care disperă și lumină în întuneric. El ne-a dat dragostea Sa, slujirea Sa și viața Sa. Și, cel mai important, El ne-a oferit nouă și tuturor muritorilor înviere, salvare și viață eternă.

Trebuie să ne străduim să oferim așa cum a oferit El. A oferi de la sine este un dar sfânt. Oferim în amintirea tuturor lucrurilor pe care Salvatorul le-a oferit”¹⁰⁰.

În cuvântarea sa, el, de asemenea, a adaptat un mesaj care a fost publicat într-o revistă în același an în care a fost chemat ca apostol:

„De acest Crăciun, reparați un conflict. Căutați un prieten uitat. Scăpați de suspiciune și înlocuiți-o cu încredere. Scrieți o scrisoare. Oferiți un răspuns blând. Încurajați tinerii. Dovediți-vă loialitatea prin vorbe și fapte. Țineți o promisiune. Renunțați la o dușmănie. Iertați un dușman. Cereți-vă scuze. Încercați să înțelegeți. Cercetați așteptările pe care le aveți de la alții. Gândiți-vă mai întâi la altcineva. Fiți buni. Fiți blânzi. Râdeți un pic mai mult. Exprimați-vă recunoștința. Urați bun venit unui necunoscut. Bucurați inima unui copil. Bucurați-vă de frumusețea și minunile pământului. Exprimați-vă dragostea și, apoi, exprimați-o din nou”¹⁰¹.

În săptămâna următoare, președintele Hunter s-a dus în Mexico City pentru a organiza al 2.000-lea țărș al Bisericii. În urmă cu nouăsprezece ani, în Mexico City, într-un singur weekend, el a coordonat reorganizarea a cinci țărș în cincisprezece țărș. Președintele

Gordon B. Hinckley a descris crearea celui de-al 2.000-lea țăruiș ca fiind „un punct de referință important în istoria Bisericii”.¹⁰²

Într-o noapte din timpul acestor luni, Richard, fiul președintelui Hunter, se afla în Clădirea memorială Joseph Smith și a văzut că una dintre angajate se afla într-un scaun rulant. El a spus: „Mi-am dat seama că nu folosea de mult timp respectivul scaun. Am mers să vorbesc cu ea și i-am spus că tatăl meu avea un scaun rulant exact ca al ei. Ea mi-a spus că profetul Bisericii ei avea, de asemenea, un scaun rulant ca al ei. Ea a spus că dacă el poate, atunci poate că și ea va putea. Acest lucru i-a oferit speranță. Cred că tata este iubit de mulți. Poate că unul dintre motive este că ei pot vedea că el a suferit asemenea lor, că el a îndurat suferințele și acest lucru le oferea speranță”¹⁰³.

La începutul anului 1995, președintele Hunter a dedicat Templul Bountiful, Utah. El a mai prezidat alte șase adunări de dedicare înainte să fi obosit atât de tare, încât a trebuit să fie internat în spital. Câteva zile mai târziu, după ce a fost externat, Biserica a emis un comunicat în care spunea că el avea cancer la prostată care i s-a extins la oase. Președintele Hunter nu a mai avut nicio apariție publică în timpul ultimelor sale șase săptămâni de viață, deși a continuat să aibă întâlniri cu proprii consilieri la reședința sa și să conducă, de acolo, treburile Bisericii. Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Sunt recunoscător că a avut ocazia de a dedica [acel templu], mai ales în lumina îndemnului său recent ca membrii Bisericii să „privească templul Domnului drept simbolul măreț al calității [lor] de membri”¹⁰⁴.

În data de 3 martie 1995, președintele Howard W. Hunter a decedat la vârsta de 87 de ani. Ultimele sale cuvinte, adresate celor aflați lângă patul său „cu un glas încet, duios”, au fost: „Mulțumesc”.¹⁰⁵ Deși a fost președintele Bisericii timp de doar nouă luni, influența sa a fost profundă. Vârșnicul James E. Faust a spus: „Membri ai Bisericii din întreaga lume s-au atașat de el într-un mod special, fiind profetul, văzătorul și revelatorul lor. Au văzut în el personificarea atributelor Salvatorului. Ei au reacționat într-un mod remarcabil la mesajele sale profetice de a face ca viețile noastre să fie mai asemănătoare celei a lui Hristos și de a face ca templele noastre să fie locul central al preaslăvirii noastre”¹⁰⁶.

La funerariile președintelui Hunter, președintele Gordon B. Hinkley l-a omagiat spunând:

„Un copac mareț din pădure a căzut, lăsând în urmă un loc gol. O forță măreață și tăcută a plecat din rândul nostru.

S-au spus multe despre suferința sa. Cred că a continuat și că a fost mai acută și mai adâncă decât ar ști cu adevărat vreunul dintre noi. A dezvoltat o mare toleranță față de durere și nu s-a plâns de aceasta. Faptul că a trăit atât de mult este un miracol în sine. Suferința sa a oferit alinare și a atenuat durerea multor altora care sufereau. Ei știu că el a înțeles greutatea poverilor lor. El s-a adresat suferinzilor cu o dragoste specială.

S-au spus multe despre bunătatea sa, despre grija sa și amabilitatea sa. Toate sunt adevărate. El s-a supus modelului Domnului pe care l-a iubit. A fost un bărbat tăcut și grijuliu. Dar, de asemenea, putea să se exprime cu un glas hotărât și să dea sfaturi înțelepte...

Fratele Hunter era bun și blând. Dar, de asemenea, putea fi hotărât și convingător în afirmații... A avea studii în drept. Știa cum să prezinte lucrurile. El a expus diferitele premise într-un mod coerent. Apoi, îți prezenta concluziile. Când vorbea, noi ascultam. Sugestiile sale erau de cele mai multe ori acceptate. Dar, atunci când nu erau acceptate, el dădea dovadă de flexibilitate încetând să insiste asupra lor...

Mai bine de treizeci și șase de ani, timp în care a purtat mantia apostolatului sfânt, el a fost un glas puternic și hotărât în ceea ce privește declararea învățăturilor lui Isus Hristos și înaintarea lucrării Bisericii. El a călătorit peste tot în lume în calitate de slujitor înțelept și capabil aflat în slujba Învățătorului...

Howard W. Hunter, profet, văzător și revelator, a avut o mărturie sigură despre realitatea vie a lui Dumnezeu, Tatăl nostru Etern. El a depus mărturie cu mare convingere despre divinitatea Domnului Isus Hristos, Mântuitorul omenirii. El a vorbit cu dragoste despre profetul Joseph Smith și despre toți cei care l-au succedat pe acesta în această linie a succesiunii până în perioada președintelui Hunter...

Dumnezeu să ne ajute să ne aducem mereu aminte de el pentru binele nostru”¹⁰⁷.

Note

1. În Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, iul. 1994, p. 4.
2. Howard W. Hunter, „Fear Not, Little Flock” (cuvântare rostită la Universitatea Brigham Young, 14 mart. 1989), p. 2; speeches.byu.edu.
3. În Todd, „President Howard W. Hunter”, p. 5.
4. În J. M. Heslop, „He Found Pleasure in Work”, *Church News*, 16 nov. 1974, p. 4.
5. În Heslop, „He Found Pleasure in Work”, p. 4, 12.
6. În Heslop, „He Found Pleasure in Work”, p. 4.
7. În Kellene Ricks, „Friend to Friend: From an Interview with Howard W. Hunter, President of the Quorum of the Twelve Apostles”, *Friend*, apr. 1990, p. 6.
8. În Gerry Avant, „Elder Hunter – Packed Away Musician’s Career for Marriage”, *Church News*, 19 mai 1985, p. 4.
9. În Ricks, „Friend to Friend”, p. 6.
10. În Heslop, „He Found Pleasure in Work”, p. 4.
11. În Ricks, „Friend to Friend”, p. 6.
12. În Avant, „Elder Hunter”, p. 4.
13. Vezi „Eagle Scout Qualifies”, *Idaho Statesman*, 12 mai 1923; citat în Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 41.
14. În Don L. Searle, „President Howard W. Hunter: Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles”, *Ensign*, apr. 1986, p. 22.
15. În James E. Faust, „The Way of an Eagle”, *Ensign*, aug. 1994, p. 4.
16. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 22.
17. În James E. Faust, „The Way of an Eagle”, p. 4, 6.
18. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 22.
19. Scurtă relatare istorică despre Țărușul Boise al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă (1924), p. 6, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
20. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 41.
21. Tabernacolul Boise a fost demolat în anul 1992 de către Boise School District, care îl cumpărase de la Biserică înainte cu câțiva ani (vezi „Preservationists Protest Demolition Work on Tabernacle in Boise”, *Deseret News*, 9 sept. 1992, B3).
22. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 55.
23. În Heslop, „He Found Pleasure in Work”, p. 4; vezi, de asemenea, Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 57.
24. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 64.
25. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 65.
26. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 71.
27. În Gerry Avant, „She Made Home a Happy Place”, *Church News*, 16 nov. 1974, p. 5.
28. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 79-80.
29. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 81.
30. Manuscris nepublicat, de Richard A. Hunter. Această carte include câteva citate ale fiului președintelui Hunter, Richard, deoarece el a fost disponibil pentru a oferi informații și alte detalii în timp ce cartea era scrisă. John, celălalt fiu al președintelui Hunter, nu a putut fi consultat deoarece a decedat în anul 2007.
31. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 87.
32. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 88.
33. În Heslop, „He Found Pleasure in Work”, p. 4.
34. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 91.
35. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 90.
36. Vezi Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 94.
37. În Heslop, „He Found Pleasure in Work”, p. 4.
38. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 97.
39. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 98.
40. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 98.
41. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 100-101.
42. Charles C. Pulsipher, „My Most Influential Teacher”, *Church News*, 10 ian. 1981, p. 2.
43. Manuscris nepublicat, de Richard A. Hunter.
44. În Doyle L. Green, „Howard William Hunter: Apostle from California”, *Improvement Era*, ian 1960, p. 37.
45. Cree-L Kofford, în Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 120.
46. John S. Welch, în Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 119.
47. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 123.
48. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 125.

49. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 131.
50. Manuscris nepublicat, de Richard A. Hunter.
51. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 127.
52. Charles C. Pulsipher, „My Most Influential Teacher”, p. 2.
53. Howard W. Hunter, „Welfare and the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, apr. 1962, p. 238.
54. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 135. În legătură cu bunicul său, Richard A. Hunter a scris: „Eu l-am cunoscut ca fiind întotdeauna un membru credincios al Bisericii. El făcea întotdeauna fapte bune. Era numit «Dl. Mormon». Mulți dintre vecinii săi și membrii episcopiei sale spuneau povestiri despre lucrurile bune și altruiste pe care le-a făcut. Era foarte iubit în comunitatea Bisericii” (manuscris nepublicat).
55. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 137.
56. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 139.
57. Betty C. McEwan, „My Most Influential Teacher”, *Church News*, 21 iun. 1980, p. 2.
58. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 144.
59. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 144.
60. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 145-146.
61. În Conference Report, oct. 1959, p. 121.
62. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 151.
63. Douglas D. Palmer, „The World Conference on Records”, *Improvement Era*, iul. 1969, p. 7.
64. Jay M. Todd, „Elder Howard W. Hunter, Church Historian”, *Improvement Era*, apr. 1970, p. 27.
65. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 194.
66. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 208.
67. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 205.
68. În Todd, „Elder Howard W. Hunter, Church Historian”, p. 27.
69. În Todd, „Elder Howard W. Hunter, Church Historian”, p. 27.
70. „New Church Historian Called”, *Church News*, 14 febr. 1970, p. 3.
71. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 197.
72. James E. Faust, „Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, apr. 1995, p. 27.
73. Howard W. Hunter, „Follow the Son of God”, *Ensign*, iun. 1979, p. 74.
74. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 215.
75. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 218.
76. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 222; abrevieri explicate.
77. În Gerry Avant, „He Wanted to Visit the Holy Land «Just One More Time»”, *Church News*, 11 mart. 1995, p. 9.
78. În Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011), p. 119.
79. Vezi „Growth in Mexican Cities Explodes into 16 Stakes”, *Church News*, 22 nov. 1975, p. 3.
80. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 202.
81. În Conference Report, oct. 1959, p. 121.
82. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 168-169.
83. În Avant, „She Made Home a Happy Place”, p. 5.
84. În Searle, „President Howard W. Hunter”, p. 25.
85. Manuscris nepublicat, de Richard A. Hunter.
86. James E. Faust, în „President Howard W. Hunter: The Lord’s «Good and Faithful Servant»”, *Ensign*, apr. 1995, p. 15.
87. În Dell Van Orden, „Exciting Time in Church History”, *Church News*, 25 iun. 1988, p. 6.
88. Howard W. Hunter, „The Opening and Closing of Doors”, *Ensign*, nov. 1987, p. 54.
89. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 284.
90. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 291.
91. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 305-306.
92. Howard W. Hunter, „An Anchor to the Souls of Men”, *Ensign*, oct. 1993, p. 71.
93. James E. Faust, „The Way of an Eagle”, p. 13.
94. În Todd, „President Howard W. Hunter”, p. 4.
95. În Todd, „President Howard W. Hunter”, p. 5; vezi, de asemenea, Howard W. Hunter, „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, nov. 1994, p. 8.
96. Gordon B. Hinckley, „A Prophet Polished and Refined”, *Ensign*, apr. 1995, p. 34.
97. Howard W. Hunter, „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, nov. 1994, p. 8.
98. În Gerry Avant, „Temple Is Dedicated in Sunshine State”, *Church News*, 15 oct. 1994, p. 3.

99. Howard W. Hunter, „We Have a Work to Do”, *Ensign*, mart. 1995, p. 64.
100. Howard W. Hunter, „Follow the Son of God”, *Ensign*, dec. 2002, p. 18.
101. Howard W. Hunter, „The Gifts of Christmas”, p. 18-19; adaptare după „What We Think Christmas Is”, *McCall's*, dec. 1959, p. 82-83.
102. Gordon B. Hinckley, „A Prophet Polished and Refined”, p. 34.
103. Manuscris nepublicat, de Richard A. Hunter.
104. Gordon B. Hinckley, „A Prophet Polished and Refined”, p. 34.
105. În Dell Van Orden, „14th President of the Church Dies at Age 87; He Touched Millions of Lives across the World”, *Church News*, 11 mart. 1995, p. 3.
106. James E. Faust, „Howard W. Hunter: Man of God”, p. 26.
107. Gordon B. Hinckley, „A Prophet Polished and Refined”, p. 33-35.

*„Cât de des ne gândim la Salvator? Cât de profund, cu câtă
recunoștință și cu câtă venerație reflectăm la viața Sa?
Cât de important știm că este El în viețile noastre?”*

Isus Hristos – singura noastră cale către speranță și bucurie

„Dacă viața și credința noastră se axează pe Isus Hristos și Evanghelia Sa restaurată, nimic nu poate merge, tot timpul, rău.”

Din viața lui Howard W. Hunter

O temă importantă a învățăturilor președintelui Howard W. Hunter este aceea că pacea, vindecarea și fericirea adevărate vin numai când omul se străduiește să-L cunoască și să-L urmeze pe Isus Hristos. Președintele Hunter ne-a învățat: „Calea lui Hristos nu este doar singura cale *dreaptă*, ci și *singura* cale către speranță și bucurie”¹.

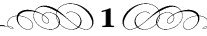
Președintele Hunter a depus mărturie cu același curaj despre misiunea divină a Salvatorului. „Ca apostol rânduit și martor special al lui Hristos, vă depun mărturia mea solemnă că Isus Hristos chiar este Fiul lui Dumnezeu”, a declarat el. „El este Mesia despre care au vorbit profeții din Vechiul Testament. El este speranța lui Israel, pentru a cărui venire s-au rugat copiii lui Avraam, Isaac și Iacov în lungile secole de preaslăvire după reguli stricte...

Puterea Duhului Sfânt este aceea prin care îmi depun mărturia. Eu știu că Hristos este real ca și cum L-aș fi văzut cu ochii mei și L-aș fi auzit cu urechile mele. Știu, de asemenea, că Spiritul Sfânt va confirma adevărul mărturiei mele în inimile acelor care ascultă cu urechea credinței.”²

Simțindu-se atras de locurile în care a slujit Isus, președintele Hunter a fost în Țara Sfântă de peste 24 de ori. Vârstnicul James E. Faust, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus că „Ierusalimul era ca un magnet pentru el... Dorința sa de a se afla pe unde a pășit și a propovăduit Salvatorul părea insașiabilă. Îi plăcea tot ce vedea și ce auzea. Îi plăcea mai ales Galilea. Dar cel mai mult îi plăcea un loc

anume. *Întotdeauna* spunea: «Să mergem în Grădina Mormântului încă o dată, de dragul timpurilor vechi». Acolo obișnuia să se așeze și să mediteze ca și cum ar fi străpuns vălul dintre el și Salvator”³.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Trebuie să-L cunoaștem pe Hristos mai bine decât Îl cunoaștem și să ne aducem aminte de El mai des decât ne aducem aminte.

Membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă cântă cu pioșenie:

*Isus, la Tine când mă gândesc,
În piept simt dragostea.
Dar și mai fericit voi fi
Când eu Te voi vedea...*

... Cât de des ne gândim la Salvator? Cât de profund, cu câtă recunoștință și cu câtă venerație reflectăm la viața Sa? Cât de important știm că este El în viețile noastre?

De exemplu, cât dintr-o zi obișnuită, o săptămână de lucru sau o lună efemeră Îi dedicăm spunând: „Isus, la Tine când mă gândesc”? Poate că pentru unii dintre noi nu este suficient.

Cu siguranță viața ar fi mai liniștită, cu siguranță căsătoriile și familiile ar fi mai puternice, cu siguranță cartierele și națiunile ar fi mai sigure, mai pașnice și mai constructive dacă mai mult din Evanghelia lui Isus Hristos ne-ar umple piepturile cu „dragoste”.

Dacă nu acordăm mai multă atenție sentimentelor inimilor noastre, mă întreb ce speranță avem să dobândim acea bucurie mai mare, acel dar neprețuit ca, într-o zi, să-I vedem chipul și să ne odihnim în prezența Sa.

În fiecare zi din viețile noastre și în fiecare anotimp al anului... Isus adresează fiecăruia dintre noi întrebarea pe care a adresat-o după intrarea Sa triumfătoare în Ierusalim cu mulți ani în urmă: „Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” (Matei 22:42).

Noi declarăm că El este Fiul lui Dumnezeu și că realitatea acestui fapt ar trebui să ne impresioneze sufletele mai des.⁴

„Fie ca noi să fim ucenici mai devotați și mai disciplinați ai lui Hristos. Fie ca noi să-L prețuim în gândurile noastre și să rostim numele Său cu dragoste.”

Trebuie să-L cunoaștem pe Hristos mai bine decât Îl cunoaștem; trebuie să ne aducem aminte de El mai des decât ne aducem aminte; trebuie să-I slujim cu mai multă cutezanță decât Îi slujim. Atunci, vom bea din apa ce izvorăște din viața eternă și vom mânca pâinea vieții.⁵

2

Isus este singura noastră sursă adevărată de speranță și bucurie durabilă.

*Speranță le dai tuturor
și bucurii multe;
Când cer, Tu le dai ajutor,
Le ierți păcatele!*

Ce strofă frumoasă și ce mesaj de speranță ancorat în Evanghelia lui Hristos! Există cineva printre noi, de orice condiție socială, care nu are nevoie de speranță și nu caută o bucurie mai mare? Acestea sunt nevoi universale și dorințe ale sufletului omenesc și sunt promisiunile pe care Hristos le face ucenicilor Săi. Se dă speranță „tuturor” celor cu inima smerită și „bucurii multe” celor blânzi.

Smerenia este costisitoare – ne costă mândria și insensibilitatea și mai ales păcatele noastre. Pentru că, așa cum a ajuns să cunoască tatăl regelui Lamoni cu 20 de secole în urmă, acesta este prețul speranței adevărate. „O, Dumnezeu!”, a strigat el, „vrei Tu să Te faci cunoscut mie iar eu voi abandona toate păcatele mele pentru ca să Te pot cunoaște pe Tine... ca să pot să fiu ridicat din morți și să fiu salvat în ultima zi” (Alma 22:18). Când și noi vom dori să abandonăm toate păcatele noastre pentru a-L cunoaște și pentru a-L urma și noi vom avea din plin bucuria vieții eterne.

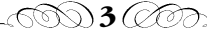
Ce se întâmplă cu cei blânzi? Într-o lume prea preocupată să câștige prin intimidare și să caute să fie numărul unu, nu prea mulți oameni stau la rând pentru a cumpăra cărți care îndeamnă la umilință. Dar cei blânzi vor moșteni pământul, un lucru impresionant – și vor face aceasta *fără* a intimida! Mai curând sau mai târziu și ne rugăm să fie mai curând *nu* mai târziu, toți vor cunoaște că această cale a lui Hristos nu este numai singura cale *corectă*, ci și *singura* cale către speranță și bucurie. Fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi că amabilitatea este mai bună decât brutalitatea, că bunătatea este mai frumoasă decât constrângerea, că vorba blândă potolește mânia. În final și cât mai curând posibil, noi trebuie să fim mai asemănători Lui...

*Darul Tău e neprețuit,
Să-l câștigăm noi vrem.
Isus, de noi Tu ești slăvit,
Azi, mâine și etern.*

Aceasta este rugăciunea mea și dorința mea pentru întreaga lume... Eu depun mărturie că Isus este singura sursă adevărată a bucuriei trainice, că pacea noastră trainică și unică se află în El. Doresc din inimă ca noi să avem „darul... neprețuit”, slava după care fiecare dintre noi tânjește și singurul dar pe care oamenii și națiunile îl prețuiesc mereu. El este darul nostru în această viață și în eternitate. Orice alt dar este, în cele din urmă, fără valoare. Orice altă măreție pălește în timp și dispare ca lucrurile acestei lumi. În final... nu vom cunoaște o bucurie adevărată cu excepția celei pe care ne-o dă Hristos...

Fie ca noi să fim ucenici mai devotați și mai disciplinați ai lui Hristos. Fie ca noi să-L prețuim în gândurile noastre și să rostim

numele Său cu dragoste. Fie ca noi să îngenunchem înaintea Lui cu blândețe și milă. Fie ca noi să-i binecuvântăm pe alții și să le slujim pentru ca ei să facă la fel.⁶

**Lucrul de care această lume are nevoie în
cea mai mare măsură este credința activă și
sinceră în Salvator și în învățăturile Sale.**

Sunt persoane care declară că este de modă veche să crezi în Biblie. Este de modă veche să crezi în Dumnezeu, în Isus Hristos, Fiul Dumnezeului cel Viu? Este de modă veche să crezi în sacrificiul Său ispășitor și în înviere? Dacă este, declar că eu sunt de modă veche și Biserica este de modă veche. Învățătorul a propovăduit, cu multă simplitate, principiile vieții eterne și învățături care aduc fericire aceluia care au credința de a crede. Nu există niciun motiv să presupunem că este necesar să se modernizeze aceste învățături ale Învățătorului. Mesajul Său se referă la principii care sunt eterne.⁷

În această perioadă, ca în fiecare perioadă anterioară și în fiecare perioadă care va urma, lucrul de care această lume are nevoie în cea mai mare măsură este credința activă și sinceră în învățăturile lui Isus din Nazaret, Fiul Viu al Dumnezeului cel Viu. Faptul că mulți resping aceste învățături constituie motivul principal pentru care cei care cred cu sinceritate în Evanghelia lui Isus Hristos trebuie să-i proclame adevărul și să arate prin exemplu puterea și pacea unei vieți neprihănite și liniștite...

Cum ar trebui să acționăm când suntem jigniți, neînțeleși, tratați în mod nedrept sau nepolitic sau când se comit păcate împotriva noastră? Ce ar trebui să facem dacă suntem răniți de cei pe care îi iubim sau dacă nu suntem promovați la serviciu ori dacă suntem acuzați pe nedrept sau dacă motivele noastre sunt atacate în mod nedrept?

Răspundem în același mod? Reacționăm cu și mai multă duritate? Recurgem la principiul ochi pentru ochi și dinte pentru dinte sau... ajungem să înțelegem că aceasta ne va aduce în situația de a rămâne orbi și știrbi?...

Prin măreția vieții Sale și exemplul învățăturilor Sale, Hristos ne-a dat multe sfaturi însoțite mereu de promisiuni ferme. El a propovăduit cu o măreție și autoritate care au adus multă speranță atât celor

Salvatorul poate calma furtunile din viața noastră.

învățați, cât și celor ignoranți, atât celor bogați, cât și celor săraci, atât celor sănătoși, cât și celor bolnavi.⁸

Străduiți-vă să vă clădiți o mărturie personală despre Isus Hristos și ispășire. Studiarea vieții lui Hristos și mărturia despre realitatea Sa sunt lucruri pe care trebuie să le caute fiecare dintre noi. Când vom ajunge să înțelegem misiunea Sa și ispășirea pe care El a împlinit-o, vom dori să trăim fiind mai asemănători Lui.⁹

4

**Când ne vom exercita credința în Salvator, El
va calma apele agitate ale vieții noastre.**

Noi toți ne confruntăm cu furtuni neprevăzute în viața noastră. Unele dintre ele... pot fi violente și înspăimântătoare și cu potențial distrugător. Ca indivizi, familii, comunități, națiuni, chiar ca biserică, ne confruntăm cu furtuni puternice care ne fac să adresăm, într-un fel sau altul, întrebarea: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?” [Marcu 4:38]. Și, într-un fel sau altul, auzim întotdeauna în liniștea de după furtună: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?” [Marcu 4:40].

Niciunui dintre noi nu i-ar plăcea să creadă că *nu* are deloc credință, dar cred că dojana blândă a Domnului este, în acest caz, pe deplin meritată. Acest mare Iehova, în care spunem că ne încredem și al Căruui nume l-am luat asupra noastră, este Cel care a spus: „Să fie o întindere între ape, și ea să despartă apele de ape” (Genesa 1:6). Tot El este Cel care a spus: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului, și să se arate uscatul!” (Genesa 1:9). Mai mult, El a fost acela care a despărțit apele Mării Roșii, permițând israeliților să treacă pe pământ uscat (vezi Exodul 14:21-22). Cu siguranță nu ar trebui să fie o surpriză faptul că El a putut să poruncească elementelor care acționau pe Marea Galileii. Și credința noastră ar trebui să ne aducă aminte că El poate calma apele agitate ale vieții noastre...

Noi toți ne vom confrunta cu adversități în viețile noastre. Cred că putem fi siguri de acest lucru. Unele dintre ele vor fi violente, vor provoca mult rău și vor distruge. Altele ar putea să ne pună la încercare credința într-un Dumnezeu iubitor, care are puterea să ne aducă alinare.

Cu privire la toate aceste neliniști, cred că Tatăl nostru, al tuturor, ar spune: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?”. Și, desigur, credința trebuie să fie credință pe întregul parcurs al călătoriei noastre prin viață, în întreaga experiență, plenitudinea vieții noastre, nu doar în momentele de mici încercări și de furtuni...

Isus a spus: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33).¹⁰

Când viața noastră se axează pe Salvator, nu trebuie să ne temem iar temerile noastre vor fi transformate în bucurii.

Cunosc destule despre viețile dumneavoastră ocupate și agitate pentru a ști că sunteți, uneori, descurajați. Din când în când, chiar sunteți puțin îngrijorați. Cunosc toate acestea...

Mesajul meu de astăzi pentru dumneavoastră este: „Nu te teme, turmă mică”. Scopul lui este să vă încurajeze să vă bucurați de marile binecuvântări ale vieții. Este să vă invite să simțiți marea bucurie a vieții trăite conform Evangheliei și dragostea Tatălui nostru din Cer. Viața este minunată, chiar și în momentele grele și, la răscrucile aflate

de-a lungul drumului, există fericire, bucurie și pace, iar la capătul drumului, există cantități nelimitate din toate acestea.

Desigur, există multe lucruri care ne îngrijorează – unele dintre ele, lucruri foarte grave – dar acesta este motivul pentru care vorbim despre ceea ce ne învață Evanghelia: credință, speranță și caritate. Ca sfinți din zilele din urmă, avem „viață din belșug” și încercăm să ne concentrăm mai mult asupra binecuvântărilor și ocaziilor și mai puțin asupra dezamăgirilor și temerilor. „Căutați cu sârguință, rugați-vă întotdeauna și fiți credincioși”, ne spun scripturile, „și toate lucrurile vor conlucra spre binele vostru” (D&L 90:24). Vreau să vă reamintesc această promisiune...

Vă rog să vă aduceți aminte acest lucru. Dacă viața și credința noastră se axează pe Isus Hristos și Evanghelia Sa restaurată, nimic nu poate merge, tot timpul, rău. Pe de altă parte, dacă viața noastră nu se axează pe Salvator și învățăturile Sale, niciun alt succes nu poate fi permanent...

Noi toți ne confruntăm, ocazional, cu probleme de sănătate – alții, permanent. Îmbolnăvirea și boala fac parte din povara vieții muritoare. Aveți credință și fiți pozitivi. Puterea preoției este reală și există în măsură atât de mare, încât există bine în viață, chiar dacă ne luptăm cu probleme fizice. Este o bucurie să știm că, la înviere, nu vor exista răni sau boli.

Unele dintre preocupările noastre ar putea avea forma ispitelor. Altele ar putea fi hotărârile dificile cu privire la educație sau carieră sau bani ori căsătorie. Oricare ar fi povara dumneavoastră, veți găsi în Hristos tăria de care aveți nevoie. Isus Hristos este Alfa și Omega, cu adevărat începutul și sfârșitul. El este cu noi de la început până la sfârșit și, ca urmare, este mai mult decât un spectator în viețile noastre...

Dacă jugul în care ne zbatem este păcatul însuși, mesajul este același. Hristos cunoaște întreaga povară a păcatelor noastre, pentru că El a purtat-o întâi. Dacă povara noastră nu este păcatul, nici ispita, ci boala sau sărăcia ori respingerea, este la fel. El știe...

El a suferit mult mai multe decât păcatele noastre. El, pe care Isaia L-a numit „om al durerii” (Isaia 53:3; Mosia 14:3), cunoaște perfect fiecare problemă prin care trecem noi, pentru că El a ales să poarte întreaga povară a tuturor necazurilor și durerilor noastre...

Frați și surori, aveți și veți avea temeri și încercări de multe feluri, dar îmbrățișați viața cu bucurie și credință deplină. Studiați scripturile cu regularitate. Rugați-vă fervent. Supuneți-vă glasului Spiritului și al profeților. Faceți tot ce puteți pentru a-i ajuta pe alții. Veți avea parte de multă fericire făcând astfel. Într-o zi glorioasă, toate temerile dumneavoastră se vor transforma în bucurii.

Așa cum a scris Joseph Smith, din celula sa din închisoarea Liberty, sfinților încercați de greutate:

Să facem cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea noastră; și, atunci, putem sta neclintiți, cu cea mai mare siguranță, pentru a vedea salvarea lui Dumnezeu și brațul Său dezvăluit [D&L 123:17; subliniere adăugată].

[În cuvintele pe care Domnul le-a adresat profetului Joseph Smith:]

Nu te teme turmă mică; faceți bine; lăsați pământul și iadul să se unească împotriva voastră, pentru că, dacă voi sunteți zidiți pe piatra Mea, ei nu pot birui...

Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoii, nu te teme.

Privește rănilor care Mi-au străpuns coasta și, de asemenea, semnele cuielelor din mâinile și picioarele Mele; fii credincios, păzește poruncile Mele și vei moșteni împărăția cerurilor [D&L 6:34-37].¹¹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Gândiți-vă cum ați răspunde întrebărilor președintelui Hunter din secțiunea 1. Ce putem face pentru ca viața noastră să se axeze mai mult pe Isus Hristos? Ce putem face pentru ca El să aibă un loc mai important în căminele noastre? Ce putem face pentru a ajunge să-L cunoaștem pe Hristos mai bine decât Îl cunoaștem?
- Ce preț trebuie „să plătim” pentru a primi speranța, bucuria și pacea pe care le oferă Hristos? (Vezi secțiunea 2.) Când ați simțit speranța, pacea și bucuria care vin de la Salvator?
- De ce credeți că „lucrul de care această lume are nevoie în cea mai mare măsură este credința activă și sinceră în învățăturile fundamentale ale lui Isus din Nazaret”? (Vezi secțiunea 3.) Cum vă puteți arăta credința în învățăturile lui Hristos când vă simțiți

„jigniți, neînțelegeți, tratați în mod nedrept sau nepolitic sau când se comit păcate împotriva [dumneavoastră]?”

- Ce putem învăța din învățăturile președintelui Hunter despre teamă și credință? (Vezi secțiunea 4.) Cum ne poate ajuta credința să ne învingem teama? Reflectați la o situație în care Salvatorul a calmat furtunile din viața dumneavoastră după ce v-ați exercitat credința în El.
- Cum ne poate ajuta sfatul președintelui Hunter din secțiunea 5 să „îmbrățișăm viața cu bucurie”, chiar și atunci când trecem prin tristeți, dezamăgiri și boli? Cum ne putem forma o perspectivă eternă? Cum v-a ajutat Salvatorul să aveți o viață mai îmbelșugată?

Scripturi suplimentare

Matei 11:28-30; Ioan 14:6; 2 Nefi 31:19-21; Alma 5:14-16; 7:10-14; 23:6; Helaman 3:35; 5:9-12; D&L 50:40-46; 93:1

Ajutor pentru studiu

„Atunci când studiați, acordați o mare atenție ideilor care vă vin în minte și sentimentelor care vă apar în inimă” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 19). Vă puteți consemna impresiile pe care le primiți, chiar dacă par să nu aibă legătură cu ceea ce citiți. Ele ar putea fi tocmai ceea ce Domnul dorește să vă reveleze.

Note

1. „Jesus, the Very Thought of Thee”, *Ensign*, mai 1993, p. 65.
2. „An Apostle’s Witness of Christ”, *Ensign*, ian. 1984, p. 70.
3. James E. Faust, „Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, apr. 1995, p. 27.
4. „Jesus, the Very Thought of Thee”, p. 63-64.
5. „What Manner of Men Ought Ye to Be?”, *Ensign*, mai 1994, p. 64; vezi, de asemenea, „He Invites Us to Follow Him”, *Ensign*, sept. 1994, p. 5.
6. „Jesus, the Very Thought of Thee”, p. 64-65.
7. În Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 318.
8. „The Beacon in the Harbor of Peace”, *Ensign*, nov. 1992, p. 18.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 30.
10. „Master, the Tempest Is Raging”, *Ensign*, nov. 1984, p. 33-35.
11. „Fear Not, Little Flock” (cuvântare rostită la Universitatea Brigham Young, 14 mart. 1989), p. 1-2, 4-5; speeches.byu.edu.

„Vă dau pacea Mea”

„O persoană poate avea parte de pace doar dacă se supune în mod necondiționat – se supune Lui, Celui care este Domn al păcii, Cel care are puterea de a oferi pace.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Unul dintre colegii președintelui Howard W. Hunter, din Cvorumul celor Doisprezece l-a descris ca fiind un bărbat cu o „răbdare extraordinară care provine de la o pace interioară măreață”¹. Președintele Hunter a vorbit deseori despre pacea interioară, învățându-ne că o persoană o poate primi doar dacă se întoarce către Dumnezeu – având încredere în El, exercitând credință și străduindu-se să facă voia Sa. O astfel de pace l-a ajutat de-a lungul multor perioade dificile.

La sfârșitul anului 1975, un doctor a recomandat ca soția președintelui Hunter, Claire, să facă o operație pe creier. Președintelui Hunter i-a fost greu să hotărască dacă operația ar fi fost cel mai bun lucru pentru Claire, deoarece avea să îi suprasolicite trupul fragil și să nu îi îmbunătățească starea de sănătate. A mers la templu, s-a sfătuit cu membrii familiei și, după aceea, a simțit că operația era cea mai bună speranță de a-i oferi lui Claire ceva alinare. Descriind sentimentele sale din ziua operației, el a scris:

„Am mers cu ea până în dreptul ușilor sălii de operații, i-am dat o sărutare și ea a fost dusă dincolo de uși. Pe măsură ce timpul trecea, eu așteptam și mă întrebam... Deodată, anxietatea puternică s-a transformat într-un sentiment de pace. Știam că luasem hotărârea corectă și că primisem răspuns la rugăciunile mele”².

În anul 1989, președintele Hunter a avut o altă experiență în care a simțit pace într-un moment dificil. Se afla la Ierusalim pentru a dedica Centrul Ierusalim pentru Studii privind Orientul Apropiat al Universității Brigham Young. Mai multe grupuri protestau împotriva

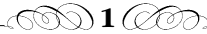
Trebuie să „ne îndreptăm privirea asupra lui Isus” și niciodată „să nu ne luăm ochii de la El, de la Cel în care trebuie să credem”.

prezenței Bisericii în Ierusalim și câteva au amenințat cu violența. Unul dintre vorbitorii de la adunarea de dedicare a fost vârstnicul Boyd K. Packer, din Cvorumul celor Doisprezece, care, mai târziu, a spus, despre acest incident, următoarele:

„În timp ce vorbeam, în spatele sălii s-a iscat agitație. Bărbați în uniforme militare au intrat în încăpere. Ei i-au dat un bilet președintelui Hunter. M-am întors și am cerut instrucțiuni. El a spus: «Este o amenințare cu bombă. Îți este frică?». Am spus: «Nu». El a spus: «Nici mie; termină de rostit cuvântarea»³. Adunarea de dedicare a continuat fără incidente; nu a existat nicio bombă.

În astfel de situații, președintele Hunter și-a pus încrederea în promisiunea de pace făcută de Salvator, pe care el o cita deseori: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:27).

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Isus Hristos este sursa noastră de pace adevărată.

Când a prezis nașterea lui Hristos, cu mai mult de 700 de ani înainte de acest eveniment, profetul Isaia a folosit titluri care exprimau o mare admirație... Unul dintre aceste titluri care este de mare interes pentru lumea de astăzi este „Domn al păcii” (Isaia 9:6). Isaia a declarat: „El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit” (versetul 7). Ce speranță palpitană pentru o lume obosită de război și copleșită de păcate!⁴

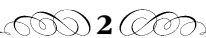
Pacea după care lumea tânjește este un timp în care ostilitățile încetează; dar oamenii nu înțeleg că pacea este o stare a existenței pe care oamenii o dobândesc doar ținând seama de termenii și condițiile stabilite de Dumnezeu și în niciun alt mod.

Într-un psalm din Cartea lui Isaia, se găsesc aceste cuvinte: „Celui cu inima tare, Tu-i cheazășluiuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Isaia 26:3). Această pace perfectă menționată de Isaia vine doar la cel care are credință în Dumnezeu. Acest lucru nu este înțeleș de o lume lipsită de credință.

Ultima dată când Isus a avut ocazia să ia cina cu Cei Doisprezece, El le-a spălat picioarele, a împărțit pâinea cu ei și le-a oferit să bea din cupă; apoi, după ce Iuda a plecat din rândul lor, Învățătorul le-a vorbit ceva vreme. Printre altele, El le-a spus despre moartea sa iminentă și despre moștenirea pe care El a oferit-o fiecăruia dintre ei. El nu adunase niciun bun, nicio proprietate și nicio avere. Cronicile ne spun că nu posedă nimic altceva în afară de hainele de pe El și că, a doua zi după răstignire, acestea aveau să fie împărțite între soldați, care aveau să tragă la sorti pentru a decide cine să ia haina Sa. El le-a dat darul Său ucenicilor prin intermediul acestor cuvinte simple, dar profunde: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:27).

El a folosit modul iudeilor de a saluta și a binecuvânta: „Vă dau pacea Mea”. Acest mod de a saluta și darul nu trebuiau să fie primite de ei în modul obișnuit, deoarece El a spus: „Nu v-o dau cum o dă lumea”. Nu erau urări fără acoperire, nici doar un gest politicos, așa cum oamenii din lume folosesc cuvintele doar din obicei; ci, în calitate de Autor și Domn al păcii, El le-a oferit-o. El a revărsat-o asupra lor și le-a spus: „Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”. După doar câteva ore, ei aveau să aibă parte de necazuri, dar având pacea Sa ei putea învinge orice frică și puteau să rămână credincioși.

În acea seară memorabilă, ultimul lucru pe care El le-a spus lor, înainte de a rosti rugăciunea de încheiere, a fost: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33).⁵

Noi cultivăm pacea pe măsură ce trăim potrivit principiilor Evangheliei.

Există o singură mână care ne îndrumă în univers, o singură lumină cu adevărat infailibilă, singurul far statornic pentru lume. Acea lumină este Isus Hristos, lumina și viața lumii, lumina pe care un profet din Cartea lui Mormon a descris-o ca fiind „o lumină care este fără de sfârșit, care nu poate fi întunecată niciodată” (Mosia 16:9).

Pe măsură ce căutăm țărmlul siguranței și al păcii, fie că suntem bărbați sau femei, familii, comunități sau națiuni, Hristos este singurul

far pe care trebuie să ne bizuim. El este cel care a spus despre misiunea Sa: „Eu sunt calea, adevărul și viața” (Ioan 14:6)...

Gândiți-vă, de exemplu, la următoarea instrucțiune pe care Hristos a dat-o ucenicilor Săi. El a spus: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5:44).

Gândiți-vă la ceea ce acest îndemn ar face în cartierul dumneavoastră sau al meu, în comunitățile în care dumneavoastră și copiii dumneavoastră locuiți, în națiunile care alcătuiesc această familie globală măreață. Îmi dau seama că această doctrină reprezintă o încercare dificilă, dar, cu siguranță, este o încercare mai ușoară decât însărcinările teribile care apar ca urmare a războiului, sărăciei și durerii cu care lumea continuă să se confrunte.⁶

Când încercăm să îi ajutăm pe cei care ne-au jignit, când ne rugăm pentru cei care ne asupresc, viețile noastre pot fi frumoase. Avem pace când ne unim cu Spiritul și unul cu celălalt pe măsură ce Îl slujim pe Domnul și ținem poruncile Sale.⁷

Lumea în care trăim, fie că este aproape de casă sau departe, are nevoie de Evanghelia lui Isus Hristos. Ea asigură singura cale prin care lumea va cunoaște vreodată pacea... Avem nevoie de o lume mai pașnică, formată din familii, cartiere și comunități mai pașnice. Pentru a asigura și a cultiva o astfel de pace, „noi trebuie să-i iubim pe ceilalți, atât pe dușmani, cât și pe prieteni” [*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 417]... Trebuie să fim prietenoși. Trebuie să fim mai buni, mai blânzi, mai iertători și mai puțini mânioși.⁸

Modul principal de a acționa al lui Dumnezeu este prin convingere și răbdare și prin suferință îndelungată, nu prin constrângere sau printr-o atitudine rigidă. El acționează cerând cu blândețe și invitând cu bunătate.⁹

Cei care Îl resping pe Dumnezeu, cei care nu țin poruncile Sale sau cei care încalcă legile Sale nu vor beneficia de promisiunea păcii. Profetul Isaia a vorbit despre decadența și corupția conducătorilor și, apoi, și-a continuat avertizarea spunând: „Dar cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști, și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl. Cei răi n-au pace, zice Dumnezeul meu” (Isaia 57:20-21)...

Indiferența față de Salvator sau faptul de a nu ține poruncile lui Dumnezeu aduc cu sine lipsa de siguranță, neliniște interioară și conflicte. Acestea sunt opuse păcii. O persoană poate avea parte de pace doar dacă se supune în mod necondiționat – se supune Lui, Celui care este Domn al păcii, Cel care are puterea de a oferi pace.¹⁰

Necazurile lumii exprimate deseori prin intermediul unor titluri de ziare șocante trebuie să ne amintească să căutăm pacea pe care o putem dobândi trăind potrivit principiilor simple ale Evangheliei lui Hristos. Minoritățile care vociferează nu ne vor perturba pacea sufletului dacă ne iubim aproapele și avem credință în sacrificiul ispășitor al Salvatorului și asigurarea liniștită pe care El ne-o oferă că putem dobândi viață veșnică. Unde găsim o astfel de credință într-o astfel de lume încercată? Domnul a spus: „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere, capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide” (Luca 11:9-10).¹¹

Se pare că două adevăruri eterne trebuie să fie acceptate de toți dacă dorim să avem pace în această lume și viață eternă în lumea care va veni. (1) Că Isus este Hristosul, chiar Fiul Etern al Tatălui nostru Ceresc, care a venit pe pământ cu scopul anume de a mântui omenirea de păcat și mormânt, și că El trăiește pentru a ne aduce înapoi în prezența Tatălui. (2) Că Joseph Smith a fost profetul Său, pregătit în aceste zile din urmă pentru a restaura adevărul care fusese pierdut de omenire din cauza încălcărilor. Dacă toți oamenii ar accepta și ar trăi potrivit acestor două adevăruri fundamentale, ar exista pace pe pământ.¹²

Dacă tu însuși faci față... ispitelor și ești hotărât să plătești prețul zilnic de a trăi potrivit legii secerișului având gânduri și fapte curate și morale, făcând lucruri oneste și fără prihană, dând dovadă de integritate și conștiinciozitate când studiezi, ținând post, rugându-te și preaslăvind, vei secera recolta libertății, a păcii interioare și a prosperității.¹³

O viață dedicată slujirii altruiste va fi, de asemenea, una care are parte de acea pace care depășește orice înțelegere... Această pace poate fi dobândită doar trăind potrivit principiilor Evangheliei. Aceste principii constituie programul Domnului păcii.¹⁴

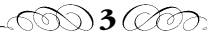
„O viață dedicată slujirii altruiste va fi, de asemenea, una care are parte de acea pace care depășește orice înțelegere.”

Atât de multe lucruri din lumea noastră au scopul de a distruge... pacea personală prin intermediul păcatelor și ispitelor de toate felurile. Ne rugăm ca sfinții să-și trăiască viața în armonie cu exemplul perfect pe care Isus din Nazaret ni l-a oferit.

Ne rugăm ca eforturile lui Satana să fie zădărnice, ca viețile oamenilor să fie pașnice și calme, ca membrii familiilor să poată fi apropiați și preocupați unul de celălalt, ca episcopiile și țărșii,

ramurile și districtele să poată alcătui mărețul trup al lui Hristos, îndeplinind fiecare nevoie, alinând fiecare durere, vindecând fiecare rană până când întreaga lume, așa cum Nefi a implorat, va „[înainta] cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii...”.

Nefi a continuat: „Și acum iată, frații mei preaiubiți, aceasta este calea; și nu este nicio altă cale” (2 Nefi 31:20-21).¹⁵

Salvatorul ne poate ajuta să găsim pace indiferent de necazurile din jurul nostru.

Isus nu a fost cruțat de suferințe, durere, chin și lovituri. Este imposibil de descris povara pe care a purtat-o și nu avem înțelepciunea de a înțelege descrierea pe care profetul Isaia I-a făcut-o, numindu-L „om al durerii” (Isaia 53:3). A fost chinuit aproape toată viața Sa și, dintr-o perspectivă muritoare, El a fost distrus pe Căpățâna. Ni se cere să nu privim viața cu ochi muritori; datorită viziunii spirituale, noi știm că ceva foarte diferit se întâmpla pe cruce.

Pacea se afla pe buzele și în inima Salvatorului indiferent de cât de groaznice Îi erau chinurile. Așa să fie și în cazul nostru – în inima noastră, în căminele noastre, în națiunile noastre din întreaga lume și chiar în loviturile pe care, din când în când, Biserica le primește. Nu trebuie să ne așteptăm să trecem prin viață ca indivizi sau ca grup fără a avea parte de opoziție.¹⁶

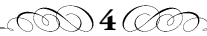
O persoană poate locui într-un loc frumos și pașnic, dar, din cauza contradicțiilor interioare și a discordiei, să fie într-o stare permanentă de agitație. Pe de altă parte, o persoană se poate afla în mijlocul distrugerii și vărsării de sânge provocate de război și, totuși, să aibă liniștea unei păci de nedescris. Dacă privim către om și căile lumii, vom vedea agitație și confuzie. Dar dacă ne întoarcem către Dumnezeu, vom găsi pace pentru sufletele neliniștite. Acest lucru a fost clarificat de cuvintele Salvatorului: „În lume veți avea necazuri” (Ioan 16:33); când Și-a oferit darul celor doisprezece și întregii omenirii, El a spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea...” (Ioan 14:27).

Putem găsi această pace acum, într-o lume a conflictului, numai dacă vom accepta mărrețul Său dar și vom da ascultare invitației Sale: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:28-29).

Această pace ne oferă adăpost împotriva agitației lumesti. Cunoașterea faptului că Dumnezeu trăiește, că noi suntem copiii Săi și că El ne iubește ne alină inimile tulburate. Răspunsul la această căutare se găsește în credința în Dumnezeu și în Fiul Său, Isus Hristos. Acest lucru ne va aduce pace acum și în eternitatea care va urma.¹⁷

În această lume a confuziei și a progresului temporal făcut în grabă, trebuie să ne concentrăm asupra simplității lui Hristos... Trebuie să studiem lucrurile de bază și simple ale adevărilor propovăduite de Învățător și să eliminăm lucrurile controversate. Credința noastră în Dumnezeu trebuie să fie adevărată și nu bazată pe speculații. Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos poate fi o influență puternică, profundă și faptul de a o accepta cu adevărat ne oferă o experiență religioasă deosebită. Unul dintre punctele forte ale religiei mormone este această transpunere a crezului în modul nostru zilnic de a gândi și a ne comporta. Acest lucru înlocuiește agitația și confuzia cu pace și liniște.¹⁸

Îndreptându-ne privirea asupra lui Isus, putem învinge lucrurile care ar putea să distrugă pacea.

Permiteți-mi să vă amintesc una dintre cele mai mari povestiri despre triumful lui Hristos asupra a ceea ce ne testează, ne încearcă și ne aduce frică în inimă. Când ucenicii lui Hristos au plecat într-una dintre frecvențele lor călătorii pe Marea Galileii, noaptea era foarte întunecată, iar vremea era rea și potrivnică. Valurile erau învolburate și vântul bătea cu putere, iar acești bărbați plâpânzi și muritori erau înfricoșați. Din nefericire, nu era nimeni cu ei pentru a-i calma și salva, deoarece Isus rămăsese singur pe mal.

Ca de obicei, El veghea asupra lor. El îi iubea și avea grijă de ei. În cel mai întunecat moment al lor, ei s-au uitat și au văzut în întuneric o siluetă, îmbrăcată cu o robă care flutura, care venea spre

ei pășind pe apă. Ei au țipat îngroziți văzând aceasta, gândindu-se că era o fantomă care mergea pe apă. Și, prin furtună și întuneric, către ei – la fel și pentru noi, atunci când, aflându-ne în mijlocul întunericului vieții, oceanul pare atât de mare și bărcile noastre atât de mici – s-a auzit cel mai măreț și liniștitor glas al păcii, care spunea: „Eu sunt; nu vă temeți”. Petru i-a răspuns: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape”. Și răspunsul pe care Hristos i l-a dat a fost același pe care ni-l oferă tuturor: „Vino!”.

Petru a sărit din barcă direct în valurile învolburate și, cât timp privirea i-a fost îndreptată asupra Domnului, vântul n-a făcut decât să-i răvășească părul, iar ploaia să-i ude roba, dar totul era în regulă. Doar atunci când credința sa a lăsat loc îndoielii și nu s-a mai uitat la Învățător pentru a se uita la valurile furioase și la adâncul întunecat de sub el, doar atunci a început să se scufunde. Din nou, asemenea celor mai mulți dintre noi, el a strigat: „Doamne, scapă-mă!”. Dar Isus nu l-a abandonat. El Și-a întins mâna și l-a prins pe ucenicul care se îneca, adresându-i o mustrare blândă: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoii?”.

Apoi, fiind în siguranță în mica lor ambarcațiune, ei au văzut cum vântul a încetat să mai bată și valurile învolburate s-au liniștit. Curând, ei se aflau în siguranță, în portul sigur, acolo unde, într-o zi, sperăm să ajungem cu toții. Echipajul, precum și ucenicii Săi, erau toți extrem de uimiți. Unii dintre ei s-au adresat Lui cu un titlul pe care îl declar și eu astăzi: „Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu” (adaptare după Farrar, *The Life of Christ*, p. 310-313; vezi Matei 14:22-33).

Am convingerea fermă că, dacă în calitate de persoane, de familii, comunități și națiuni, am putea, asemenea lui Petru, să ne îndreptăm privirea asupra lui Isus, și noi vom putea să pășim în mod triumfător pe „valurile învolburate ale lipsei de credință” și să „nu ne înfricoșăm de faptul că vânturile îndoielii se întetesc”. Dar dacă ne îndepărtăm privirea de la El, Cel în care trebuie să credem, așa cum este atât de ușor de făcut și cum lumea este atât de ispitită să facă, dacă ne uităm la puterea și furia acelor elemente ale naturii atât de terifiante și distructive care ne înconjoară în loc să ne uităm la El, Cel care ne poate ajuta și salva, atunci, în mod inevitabil, ne vom scufunda într-o mare a conflictului, a tristeții și a disperării.

În astfel de momente, când simțim că potopul amenință să ne înece și adâncul este pe cale să înghită vasul abandonat al credinței noastre, mă rog ca noi să auzim întotdeauna din mijlocul furtunii și al întunericii cuvintele dulci ale Salvatorului lumii: „Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!” (Matei 14:27).¹⁹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Hunter ne învață că Isus Hristos este sursa păcii adevărate (vezi secțiunea 1). Ce experiențe ați avut care v-au ajutat să cunoașteți acest adevăr? Cum putem primi pacea pe care Isus ne-o oferă?
- În ce mod ne aduce pace faptul de a-i iubi pe alții? (Vezi secțiunea 2.) Cum ne ajută faptul de a trăi potrivit Evangheliei să avem pace? De ce este necesar să ne „[supunem] în mod necondiționat” Salvatorului pentru a avea pace?
- Recapitulați învățăturile președintelui Hunter din secțiunea 3. Cum ați trăit împlinirea promisiunii Salvatorului, care a spus că ne va „da odihnă” de la poverile noastre când venim la El?
- Meditați asupra relatării președintelui Hunter despre mersul pe apă al lui Petru (vezi secțiunea 4). Ce putem învăța din această relatare despre cum să găsim pace în perioadele dificile? Cum v-a ajutat Salvatorul să „îndrăzniți” și să „nu vă temeți” în perioadele dificile?

Scripturi suplimentare

Psalmi 46:10; 85:8; Isaia 32:17; Marcu 4:36-40; Romani 8:6; Galateni 5:22-23; Filipeni 4:9; Mosia 4:3; D&L 19:23; 59:23; 88:125

Ajutor pentru predare

Invitați membrii clasei să aleagă una dintre secțiunile capitolului despre care ar dori să discute și să formeze un grup împreună cu ceilalți care aleg aceeași secțiune. Încurajați fiecare grup să discute întrebarea asociată fiecărei secțiuni, care se găsește la sfârșitul capitolului.

Note

1. În Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 185.
2. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 266.
3. Boyd K. Packer, „President Howard W. Hunter — He Endured to the End”, *Ensign*, apr. 1995, p. 29.
4. „The Gifts of Christmas”, *Ensign*, dec. 2002, p. 16.
5. În Conference Report, oct. 1966, p. 15-16.
6. „The Beacon in the Harbor of Peace”, *Ensign*, nov. 1992, p. 18.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 40.
8. „A More Excellent Way”, *Ensign*, mai 1992, p. 61, 63.
9. „The Golden Thread of Choice”, *Ensign*, nov. 1989, p. 18.
10. În Conference Report, oct. 1966, p. 16.
11. În Conference Report, oct. 1969, p. 113.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 172-173.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 73-74.
14. „The Gifts of Christmas”, p. 19.
15. În Conference Report, apr. 1976, p. 157.
16. „Master, the Tempest Is Raging”, *Ensign*, nov. 1984, p. 35.
17. În Conference Report, oct. 1966, p. 16-17.
18. În Conference Report, oct. 1970, p. 131-132.
19. „The Beacon in the Harbor of Peace”, p. 19.

Adversitatea – o parte a planului lui Dumnezeu pentru progresul nostru etern

„Când [greutățile vieții muritoare] ne umilesc, ne perfecționează, ne învață și ne binecuvântează, ele pot fi unelte puternice în mâinile lui Dumnezeu care să ne facă să fim oameni mai buni.”

Din viața lui Howard W. Hunter

În cadrul conferinței generale din luna aprilie a anului 1980, vârstnicul Howard W. Hunter, pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a vorbit despre cum s-a alăturat unei mulțimi imense pentru a urmări cursele de ambarcațiuni lungi din Samoa. „Mulțimea era neliniștită”, a spus el, „și majoritatea ochilor priveau spre mare, urmărind să surprindă primele apariții ale [ambarcațiunilor]”. Brus, s-a auzit un vuiet în mulțime pentru că ambarcațiunile începuseră să se vadă în depărtare. Fiecare dintre ele avea un echipaj format din 50 de vâslași care scufundau și trăgeau vâslele într-un ritm care împingea ambarcațiunea prin valuri și apa înspumată – o priveliște încântătoare.

În scurt timp, ambarcațiunile și oamenii se vedeau foarte bine întrecându-se către linia de sosire. Deși acești bărbați puternici trăgeau cu toată forța de rame, greutatea unei ambarcațiuni cu 50 de oameni în ea trebuia împinsă împotriva unei forțe potrivnice puternice – rezistența apei.

Uralele mulțimii au devenit mai puternice când prima ambarcațiune a trecut linia de sosire”.

După cursă, vârstnicul Hunter a mers acolo unde ambarcațiunile erau andocate și a vorbit cu unul dintre vâslași, care a explicat că prora ambarcațiunilor lungi „este construită în așa fel, încât taie și

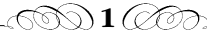

În încercările noastre, Salvatorul ne face fiecăruia dintre noi invitația pe care a făcut-o bărbatului de la scăldătoarea din Betesda: „Vrei să te faci sănătos?” (Ioan 5:6).

separă apa pentru a ajuta la înfrângerea rezistenței care reduce viteza ambarcațiunii. El a explicat în continuare că tragerea vâslelor împotriva rezistenței apei creează forța care determină ambarcațiunea să înainteze. Rezistența creează atât opoziția, cât și mișcarea de înaintare”¹.

Vârstnicul Hunter a folosit cursa de ambarcațiuni din Samoa pentru a prezenta o cuvântare despre scopul adversității. În timpul slujirii sale ca apostol, el a vorbit despre adversitate de multe ori, oferind sfaturi, speranță și încurajare. A vorbit din experiență personală, pentru că a îndurat boli care i-au amenințat viața și alte încercări. El a depus mărturie cu o convingere fermă că, în perioadele de nefericire „Isus Hristos are puterea de a ne ușura poverile și a reduce greutatea”².

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Adversitatea face parte din planul lui Dumnezeu pentru progresul nostru etern.

Am observat că viața – viața fiecăruia – are parte de o porție întreagă de suferință și coborâșuri. Într-adevăr, vedem multe bucurii și tristeți în lume, multe planuri schimbate și direcții noi, multe binecuvântări care nu arată și nu sunt considerate întotdeauna binecuvântări și multe lucruri care ne fac mai umili și ne măresc răbdarea și credința. Noi toți am avut astfel de experiențe din când în când și presupun că vom avea întotdeauna...

Președintele Spencer W. Kimball, care a avut parte în măsură considerabilă de suferință, dezamăgire și circumstanțe pe care nu le-a putut controla, a scris odată:

„Fiind oameni, noi am vrea să excludem din viețile noastre durerea fizică și neliniștea mintală și să ne asigurăm că avem parte doar de lucruri ușoare și confort, dar, dacă ar fi să închidem ușa în fața tristeții și greutăților, s-ar putea să-i alungăm pe cei mai buni prieteni și binefăcători ai noștri. Suferința îi poate transforma pe oameni în sfinți pe măsură ce învață să aibă răbdare, să îndure suferința îndelungată și să aibă stăpânire de sine” [*Faith Precedes the Miracle* (1972), p, 98].

În această declarație, președintele Kimball se referă la închiderea ușilor în fața anumitor experiențe din viață... Ușile sunt închise cu regularitate în viețile noastre și unele dintre acele uși închise provoacă durere profundă și tristețe. Dar eu cred *cu adevărat* că, acolo unde se închide o astfel de ușă, o alta se deschide (și poate chiar mai multe), aducând speranță și binecuvântări în alte aspecte ale vieții noastre pe care s-ar putea să nu le descoperim altfel...

Cu câțiva ani în urmă, [președintele Marion G. Romney] a spus că toți bărbații și toate femeile, inclusiv cei mai credincioși și loiali, vor avea parte de adversitate și suferință în viețile lor pentru că, așa cum spune Joseph Smith: Oamenii trebuie să îndure pentru ca ei să poată veni pe Muntele Sion și să fie exaltați deasupra cerurilor” [*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 242; vezi Conference Report, oct. 1969, p. 57].

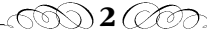
Apoi, președintele Romney a spus:

„Aceasta nu înseamnă că noi râvnim după suferință. Noi o evităm cât putem. Totuși, acum știm și am știut cu toții când am ales să venim în viața muritoare, că, aici, vom fi încercați, fiind trecuți prin creuzetul adversității și suferinței...

[Mai mult,] planul Tatălui pentru încercarea [și perfecționarea] copiilor Săi nu L-a omis nici pe Salvator Însuși. Suferința pe care El a hotărât s-o îndure și pe care a îndurat-o a egalat suferința cumulată a tuturor bărbaților [și femeilor de pretutindeni. Tremurând și sângerând și dorindu-și să nu bea cupa, El a spus:] «Am băut și am terminat tot ce am pregătit pentru copiii oamenilor» (D&L 19:18-19)” (în Conference Report, oct. 1969, p. 57).

Noi toți trebuie să ne terminăm „tot ce am pregătit pentru copiii oamenilor” [D&L 19:19]. Ceea ce a pregătit Hristos a fost total diferit de ceea ce pregătim noi, dar noi toți avem de făcut pregătiri, avem uși de deschis. Realizarea acestor pregătiri atât de importante va implica deseori durere, unele schimbări neașteptate pe calea vieții și multă supunere, „tot așa cum un copil se supune tatălui său” [Mosia 3:19]. Terminarea pregătirilor divine și deschiderea ușilor celestiale ne-ar putea duce – fără îndoială, ne vor duce – chiar până la ultimele ore ale vieții noastre ca muritori.³

Noi am venit în viața muritoare pentru a înfrunta opoziția. Aceasta a făcut parte din planul pentru progresul nostru etern. Fără ispită, boală, durere și tristețe nu ar putea exista bunătate, virtute, aprecierea bunăstării sau bucurie... Trebuie să ne aducem aminte că aceleași forțe ale opoziției care ne împiedică progresul ne asigură, de asemenea, prilejuri de a le înfrânge.⁴

Necazurile noastre din viața muritoare sunt menite să ne ajute să creștem și să dobândim experiență.

„Când [greutățile vieții muritoare] ne umilesc, ne perfecționează, ne învață și ne binecuvântează, ele pot fi unelte puternice în mâinile lui Dumnezeu care să ne facă să fim oameni mai buni, să ne facă mai recunoscători, mai iubitori și mai atenți față de alți oameni în momentele lor grele.

Da, noi toți avem momente grele, individual și colectiv, dar, chiar și în cele mai grave dintre situații, în vechime sau în prezent, acele probleme și profeții nu au fost niciodată menite să facă altceva decât să îi binecuvânteze pe cei neprihăniți și să-i ajute pe aceia care sunt mai puțin neprihăniți să se îndrepte spre pocăință. Dumnezeu ne iubește și scripturile ne spun că El „a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” [Ioan 3:16].⁵

Marele patriarh din Cartea lui Mormon, Lehi, l-a încurajat pe fiul său, Iacov, fiu născut în pustiu într-o perioadă de mare încercare și opoziție. Viața lui Iacov nu a fost așa cum el s-ar fi putut aștepta să fie și nu a fost experiența ideală la care el s-ar fi putut aștepta. El a trecut prin suferințe și neajunsuri, dar Lehi a promis că aceste suferințe vor fi sfințite spre binele fiului său (vezi 2 Nefi 2:2).

Apoi Lehi a adăugat aceste cuvinte care au devenit clasice:

„Căci trebuie să fie o opoziție în toate lucrurile. Dacă nu ar fi așa... dreptatea nu ar putea fi împlinită și nici ticăloșia și nici sfințenia, nici suferința, nici binele și nici răul” (2 Nefi 2:11).

De-a lungul anilor, am găsit multă alinare în această explicație pentru unele dintre durerile și dezamăgirile vieții. Am găsit și mai mare alinare în faptul că cei mai măreți oameni, bărbați și femei deopotrivă, inclusiv Fiul lui Dumnezeu, s-au confruntat cu o astfel

Când Joseph Smith a fost în închisoarea Liberty, Domnul i-a revelat că adversitatea ne poate da experiență și poate fi spre binele nostru.

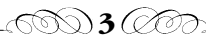
de opoziție pentru a înțelege mai bine diferența dintre neprihănire și ticăloșie, sfințenie și suferință, bine și rău. Din încarcerarea în întunecata și mizera închisoare Liberty, profetul Joseph Smith a învățat că, dacă suntem chemați să trecem prin necazuri, aceasta este pentru creșterea noastră și pentru a ne da experiență și, în final, va fi spre binele nostru (vezi D&L 122:5-8).

Când o ușă se închide, o alta se deschide, chiar și pentru un profet aflat în închisoare. Nu suntem, întotdeauna, destul de înțelepți, nici nu avem destulă experiență pentru a judeca în modul potrivit toate posibilele intrări și ieșiri. Locașul pe care Dumnezeu îl pregătește pentru fiecare dintre copiii săi preaiubiți ar putea avea anumite culoare și balustrade, covoare și perdele speciale pe și prin care El ne va cere să trecem în drumul nostru spre a-l dobândi...

În momente diferite din viața noastră, probabil în repetate rânduri în viața noastră, trebuie să recunoaștem că Dumnezeu știe ceea ce noi nu știm și înțelege ceea ce noi nu înțelegem. „Căci gândurile

Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul” (Isaia 55:8).

Dacă aveți necazuri acasă, cu acei copii care se rătăcesc de la cale, dacă treceți prin probleme financiare și tensiuni emoționale care vă amenință căminele și fericirea, dacă trebuie să vă confrunțați cu pierderea vieții sau sănătății, fie ca pacea să fie asupra sufletului dumneavoastră. Noi nu vom fi ispitiți peste puterile noastre de a rezista [vezi 1 Corinteni 10:13; Alma 13:28; 34:39]. Ocolurile și dezamăgirile noastre reprezintă calea dreaptă și îngustă către El.⁶

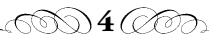
Avem toate motivele să fim optimiști și încrezători chiar și în momentele grele.

Au existat întotdeauna greutăți în viața muritoare și vor exista întotdeauna. Dar, pentru că știm ceea ce știm și dacă trăim cum trebuie să trăim, nu există loc, nu există scuză pentru pesimism și disperare.

În viața mea, am văzut două războaie mondiale, plus războiul din Coreea, plus pe cel din Vietnam și [altele]. Am trecut prin Marea Criză economică și am reușit să urmez o facultate de drept și, în același timp, să-mi întemeiez o tânără familie. Am văzut piețe de acțiuni și economia mondială înnebunind și am văzut despoți și tirani înnebunind, toate acestea provocând multe tulburări în lume.

Astfel, sper că nu credeți că toate greutățile lumii au loc în perioada în care trăiți dumneavoastră sau că lucrurile nu au fost niciodată într-o stare mai rea decât sunt pentru dumneavoastră personal ori că starea lor nu se va îmbunătăți niciodată. Vă asigur că lucrurile au fost într-o stare mai rea și starea lor se va îmbunătăți întotdeauna. Întotdeauna se întâmplă așa – mai ales când trăim potrivit Evangheliei lui Isus Hristos și o iubim și îi oferim ocazia de a înflori în viețile noastre...

Contrar a ceea ce ar putea spune unii, dumneavoastră aveți toate motivele din această lume să fiți fericiți, optimiști și încrezători. De la începutul timpului, fiecare generație a avut unele lucruri de depășit și unele probleme de rezolvat.⁷

Când venim la Salvator, El ne ușurează poverile și ne reduce greutatea.

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30)...

Această minunată ofertă de a ne ajuta făcută de către Însuși Fiul lui Dumnezeu nu s-a limitat la galileenii din zilele Sale. Această chemare de a lua asupra noastră jugul Său ușor și de a accepta povara Sa ușoară nu se limitează la generații trecute. A fost și este un apel universal făcut tuturor oamenilor, tuturor orașelor și națiunilor, fiecărui bărbat, fiecărei femei și fiecărui copil de pretutindeni.

În momentele noastre de mare încercare, nu trebuie să ignorăm acest răspuns, care nu dă greș niciodată, la grijile și temerile lumii noastre. În el există promisiunea păcii și protecției personale. În el există puterea de a înfrânge păcatul în orice perioadă de timp. De asemenea, trebuie să credem că Isus Hristos are puterea de a ne ușura poverile și a reduce greutatea. De asemenea, trebuie să venim la El și, acolo, să primim odihnă pentru muncile noastre.

Desigur, aceste promisiuni sunt însoțite de obligații. „Luați jugul Meu asupra voastră”, ne roagă El. În timpurile biblice, jugul era o unealtă de mare ajutor pentru aceia care lucrau câmpul. El permitea ca forța unui al doilea animal să fie legată și cuplată cu efortul unui singur animal, împărțind și reducând munca grea a tractării unui plug sau unei căruțe. O povară care era copleșitoare sau, poate, imposibil de dus de către unul singur putea fi purtată în mod egal și fără efort mare de două aflate în același jug. Jugul Său impune depunerea unui efort mare și onest dar, pentru aceia care sunt convertiți cu adevărat, jugul este ușor și povara devine ușoară.

De ce să înfruntăm poverile vieții singuri, întreabă Hristos, sau de ce să le înfruntăm având ajutor temporal care se va epuiza repede? Pentru cei împovărați din greu, există jugul lui Hristos, există puterea și pacea unui loc alături de Dumnezeu care va asigura sprijin, echilibru și tărie pentru a face față provocărilor noastre și a

„Ucenicii lui Hristos din fiecare generație sunt invitați, li se poruncește de fapt, să aibă din belșug o strălucire perfectă a speranței.”

ne îndura însărcinările aici, pe câmpul întelenit cu pământ dur al vieții muritoare.

Evident, poverile vieții diferă de la persoană la persoană, dar fiecare le are... Desigur, unele tristeți sunt provocate de păcatele unei lumi care nu urmează sfatul Tatălui [nostru] din Cer. Oricare ar fi motivul, niciunul dintre noi nu pare a fi complet lipsit de încercările vieții. Unuia și tuturor, Hristos a spus de fapt: Din moment ce noi toți trebuie să purtăm o povară și să avem un jug, de ce să nu fie ele ale Mele? Eu vă promit că jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară (vezi Matei 11:28-30).⁸

5

Sfinții din zilele din urmă nu trebuie să se teamă de necazurile din ultimele zile.

Scripturile... arată că vor fi perioade în care lumea întregă va trece prin anumite greutăți. Noi știm că, în dispensația noastră, nedreptatea va fi, din nefericire, foarte mare și va fi urmată de

inevitabilele ei greutăți, dureri și pedepse. Dumnezeu va îndepărta această nedreptate la timpul stabilit de El, dar însărcinarea noastră este să trăim din plin și cu credință și să nu ne îngrijoreze tristețile lumii sau când se va sfârși ea. Însărcinarea noastră este să avem Evanghelia în viețile noastre și să fim o lumină strălucitoare, o cetate pe un munte, care reflectă frumusețea Evangheliei lui Isus Hristos și bucuria și fericirea pe care le vor avea întotdeauna toți oamenii, din fiecare eră, care țin poruncile.

În această ultimă dispensație, vor fi multe necazuri (vezi Matei 24:21). Știm că vor fi războaie și zvonuri despre războaie (vezi D&L 45:26) și că pământul întreg va fi tulburat (vezi D&L 45:26). În toate dispensațiile au existat perioade cu pericole dar, în zilele noastre, pericolul va fi mare (vezi 2 Timotei 3:1). Oamenii răi vor prospera (vezi 2 Timotei 3:13), dar oamenii răi au prosperat deseori. Calamități vor veni și nedreptățile se vor înmulți (vezi D&L 45:27).

Rezultatul obișnuit al acestui fel de profeții este, inevitabil, teama și această teamă nu se va limita la generația tânără. Această teamă este împărtășită de persoane de toate vârstele, care nu înțeleg ce înțelegem noi.

Doresc să subliniez că aceste sentimente nu sunt utile sfinților din zilele din urmă și ele nu vin de la Dumnezeu. Israelului din vechime, marele Iehova i-a spus:

„Întăriți-vă și îmbărbătați-vă! Nu vă temeți și nu vă înpăimântați de ei, căci Domnul, Dumnezeul tău, va merge El Însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa...

Domnul Însuși va merge înaintea ta, El Însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme, și nu te înpăimânta!” (Deuteronomul 31:6, 8).

Și dumneavoastră, generația noastră minunată din Israelul din prezent, Domnul vă spune:

„De aceea, nu te teme turmă mică; faceți bine; lăsați pământul și iadul să se unească împotriva voastră, pentru că, dacă voi sunteți zidiți pe piatra Mea, ei nu pot birui...

Întoarce-te către Mine în fiecare gând; nu te îndoii, nu te teme” (D&L 6:34, 36).

Acest sfat este întrețesut în paginile scripturilor noastre din prezent. Ascultați această minunată asigurare care ni se dă: „Nu vă temeți, copii mici, pentru că sunteți ai Mei și Eu am biruit lumea și voi sunteți dintre cei pe care Tatăl Meu Mi i-a dat” (D&L 50:41). „Adevărat vă spun vouă, prietenii Mei, nu vă temeți, inimile voastre să fie îmbărbătate; da, bucurați-vă întotdeauna și aduceți mulțumiri pentru toate lucrurile” (D&L 98:1).

În lumina unui sfat atât de frumos, eu cred că suntem obligați să ne bucurăm ceva mai mult și să disperăm ceva mai puțin, pentru a aduce mulțumiri pentru ceea ce avem și pentru multitudinea binecuvântărilor pe care ni le dă Dumnezeu, și să vorbim ceva mai puțin despre ceea ce s-ar putea să nu avem sau despre neliniștea care ar putea însoți timpurile grele ale acestei generații sau ale oricărei alteia.

Un timp de mare speranță și entuziasm

Pentru sfinții din zilele din urmă, acesta este un timp de mare speranță și entuziasm – una dintre cele mai mărețe perioade ale restaurării și, ca urmare, una dintre cele mai mărețe perioade din orice dispensație, de vreme ce dispensația noastră este cea mai măreață dintre toate dispensațiile. Trebuie să avem credință și speranță, două dintre marile virtuți fundamentale ale oricărui ucenic al lui Hristos. Trebuie să continuăm să ne exercităm încrederea în Dumnezeu, deoarece acesta este primul principiu al codului crezurilor noastre. Trebuie să credem că Dumnezeu are întreaga putere, că El ne iubește și că lucrarea Sa nu va fi oprită sau împiedicată de vreuna dintre viețile noastre sau de lume în general...

Vă promit în numele Domnului al cărui slujitor sunt că Dumnezeu va proteja și se va îngriji întotdeauna de poporul Său. Vom avea greutăți așa cum fiecare generație și popor a avut greutăți. Dar, cu Evanghelia lui Isus Hristos, dumneavoastră aveți speranță, promisiune și asigurare absolute. Domnul are putere asupra sfinților Săi și va pregăti întotdeauna locuri în care va fi pace, protecție și siguranță pentru poporul Său. Când avem credință în Dumnezeu, putem spera la o lume mai bună – pentru noi personal și pentru omenirea întreagă. În vechime, profetul Eter a propovăduit (și el știa ce înseamnă necazurile): „De aceea, acela care crede în Dumnezeu cu siguranță va putea să nădăjduiască într-o lume mai bună,

da, și anume un loc la dreapta lui Dumnezeu, care nădejde vine de la credință, ancorează în sufletul oamenilor, ceea ce-i face pe ei să fie siguri și neclintiți, întotdeauna abundând în fapte bune, fiind conduși să-L slăvească pe Dumnezeu” (Eter 12:4).

Ucenicii lui Hristos din fiecare generație sunt invitați, li se poruncește de fapt, să aibă din belșug o strălucire perfectă a speranței (vezi 2 Nefi 31:20).

Să căutăm să risipim teama

... Dacă credința și speranța noastră sunt ancorate în Hristos, în învățăturile Sale, în poruncile și în promisiunile Sale, atunci noi putem conta pe ceva cu adevărat remarcabil, miraculos cu adevărat, care poate despărți Marea Roșie și conduce Israelul modern într-un loc în care „nu vom mai fi supărați și nici persecutați” (*Imnuri*, nr. 23). Temea, care îi poate copleși pe oameni în zilele grele, este o armă principală în arsenalul pe care Satana îl folosește pentru a face ca omenirea să fie nefericită. Cel care se teme își pierde tăria de a duce lupta vieții, lupta împotriva răului. Ca urmare, puterea celui rău încearcă întotdeauna să aducă teamă în inimile oamenilor. În fiecare epocă și în fiecare eră, omenirea s-a confruntat cu teama.

În calitate de copii ai lui Dumnezeu și descendenți ai lui Avraam, Isaac și Iacov, noi trebuie să căutăm să risipim teama din inimile oamenilor. Un popor timid, temător nu-și poate face lucrarea bine și nu poate face deloc lucrarea lui Dumnezeu. Sfinții din zilele din urmă au de îndeplinit o misiune, desemnată de Divinitate, care, pur și simplu, nu trebuie să eșueze din cauza temii și neliniștii.

Un apostol al Domnului, din zilele de la începuturile Bisericii, a spus: „Cheia înfrângerii temii a fost dată prin profetul Joseph Smith. «Dacă sunteți pregătiți, nu vă va fi teamă» (D&L 38:30). Acest mesaj divin trebuie să fie repetat astăzi în fiecare țară și episcopie” (vârstnicul John A. Widtsoe, în Conference Report, apr. 1942, p. 33).

Suntem noi pregătiți să acceptăm întru totul poruncile lui Dumnezeu? Suntem noi pregătiți să obținem victoria împotriva dorințelor noastre fizice? Suntem noi pregătiți să ne supunem legii neprihănirii? Dacă putem răspunde, cu sinceritate, da la aceste întrebări, putem poruncii temii să plece din viețile noastre. Cu siguranță, gradul de teamă din inimile noastre poate fi măsurat prin pregătirea noastră de

a trăi în neprihănire – trăind într-un mod care trebuie să caracterizeze pe fiecare sfânt din zilele din urmă în orice eră și în orice perioadă.

*Privilegiul, onoarea și responsabilitatea
de a trăi în zilele din urmă*

Permiteți-mi să închei cu una dintre cele mai mărețe afirmații pe care le-am citit vreodată, făcută de profetul Joseph Smith, care s-a confruntat cu greutăți imense în viața sa și care, desigur, a plătit prețul suprem pentru victoria sa. Dar el a fost victorios și a fost un bărbat fericit, puternic, optimist. Cei care l-au cunoscut au simțit tăria și curajul său, chiar și în cele mai întunecate momente. El nu a fost descurajat și nici nu și-a pierdut speranța.

El a spus despre timpul nostru – al dumneavoastră și al meu – că al nostru este momentul „asupra căruia profeții, preoții și împărații [din vremuri trecute] s-au oprit cu un interes special; [toți acești martori din vechime ai lui Dumnezeu] au privit înainte imaginându-și cu bucurie ziua în care trăim; fiind inspirați prin intermediul revelației divine, ei au cântat, au scris și au profețit despre aceste vremuri ale noastre... noi suntem cei favorizați pe care Dumnezeu i-a ales pentru a aduce slava zilei din urmă” [*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith*, p. 195].

Ce privilegiu! Ce onoare! Ce responsabilitate! Și ce bucurie! Noi avem toate motivele din timp și eternitate să ne bucurăm și să aducem mulțumiri pentru calitatea vieților noastre și pentru promisiunile care ni s-au făcut.⁹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Cum ne poate ajuta faptul că știm că adversitatea face parte din planul lui Dumnezeu pentru progresul nostru etern? (Vezi secțiunea 1.) De ce credeți că adversitatea este o parte necesară a vieții muritoare?
- Recitați învățăturile președintelui Hunter din secțiunea 2 despre unele dintre scopurile adversității. Cum ați înțelege că adversitatea poate fi spre binele nostru? Cum putem ajunge să privim adversitatea din perspectiva eternă a Domnului?

- De ce, așa cum ne învață președintele Hunter, avem motive să fim fericiți și optimiști chiar și în perioadele în care trecem prin greutăți? (Vezi secțiunea 3.) Cum putem avea mai mult optimism în astfel de perioade? Care sunt unele binecuvântări pe care continuăm să le avem chiar și în timpul celor mai mari adversități?
- Cum acceptăm noi invitația Salvatorului de a-L lăsa să ne poarte poverile și să ne reducă greutățile? (Vezi secțiunea 4.) Ce înseamnă să luăm jugul Său asupra noastră? Cum v-a ajutat Salvatorul în momentele grele?
- Președintele Hunter ne învață că sentimentul de teamă cu privire la necazurile din ultimele zile nu vine de la Dumnezeu (vezi secțiunea 5). Cum ne face rău viața trăită cu sentimentul de teamă? Cum putem trăi cu speranță și credință în loc de teamă?

Scripturi suplimentare

Ioan 14:27; 16:33; Evrei 4:14-16; 5:8-9; 1 Nefi 1:20; Alma 36:3; D&L 58:2-4; 101:4-5; 121:7-8; 122:7-9

Ajutor pentru studiu

„Mulți consideră că cel mai bun moment pentru a studia este dimineața, după o noapte de odihnă... Alții preferă să studieze în orele liniștite ce urmează după ce munca și grijile zilei se termină... Poate mai importantă decât ora din zi este rezervarea constantă a unui timp pentru studiu” (Howard W. Hunter, „Reading the Scriptures”, *Ensign*, nov. 1979, p. 64).

Note

1. „God Will Have a Tried People”, *Ensign*, mai 1980, p. 24.
2. „Come unto Me”, *Ensign*, nov. 1990, p. 17-18.
3. „The Opening and Closing of Doors”, *Ensign*, nov. 1987, p. 54, 59.
4. „God Will Have a Tried People”, p. 25-26.
5. „An Anchor to the Souls of Men”, *Ensign*, oct. 1993, p. 71.
6. „The Opening and Closing of Doors”, p. 59-60.
7. „An Anchor to the Souls of Men”, p. 70.
8. „Come unto Me”, p. 17-18.
9. „An Anchor to the Souls of Men”, p. 71-73.

Ajutor din cer

„Poate nicio promisiune din viață nu îți dă încredere mai mult decât promisiunea ajutorului divin și îndrumării spirituale în momentele grele.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Howard W. Hunter a învățat să se roage când era tânăr băiat. „Mama mea m-a învățat să mă rog și să mulțumesc Tatălui Ceresc pentru toate lucrurile de care mă bucuram”, a spus el. „I-am mulțumit deseori pentru frumusețea pământului și pentru momentele minunate pe care le-am petrecut la fermă și pe malul râului și cu grupul de cercetași. Am învățat, de asemenea, să-I cer lucruri pe care le doream sau de care aveam nevoie... Știam că Dumnezeu mă iubea și mă auzea”¹.

Întreaga sa viață, președintele Hunter a folosit rugăciunea ca pe o sursă de sprijin divin și i-a învățat pe ceilalți să facă la fel. De exemplu, când slujea în calitate de episcop, un bărbat din episcopia sa și-a exprimat resentimentele față de un alt bărbat. Sfatul președintelui Hunter a reflectat mărturia sa despre ajutorul pe care îl primești când te rogi:

„I-am spus: «Fratele meu, dacă te vei duce acasă și te vei ruga pentru el în fiecare dimineață și în fiecare seară și ne vom întâlni peste două săptămâni la aceeași oră, atunci vom hotărî ce trebuie făcut»”.

După ce a urmat acest sfat, bărbatul a revenit și, cu umilință, a spus despre celălalt bărbat: „Are nevoie de puțin ajutor”.

„Dorești să-l ajuți?”, l-a întrebat președintele Hunter.

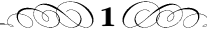
„Desigur”, a spus bărbatul.

„Tot veninul dispăruse și toate resentimentele se topiseră”, a spus președintele Hunter mai târziu. „Așa se întâmplă când ne rugăm unul pentru altul.”²

„Domnul a promis că, dacă vom fi umili... în momentele grele și Îi vom cere ajutorul, vom «fi întăriți și binecuvântați din cer» (D&L 1:28).

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

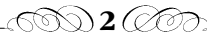
Tatăl nostru Ceresc promite să ne acorde asistență și îndrumare în perioadele grele.

În viața noastră, noi toți trecem prin perioade în care avem nevoie de ajutor ceresc într-un mod special și urgent. Noi toți avem perioade în care suntem copleșiți de situații sau confuzi din cauza sfaturilor pe care le primim de la alții și simțim o mare nevoie de a primi îndrumare spirituală, o mare nevoie de a găsi calea dreaptă și de a face ce este drept. În prefața scripturilor din această dispensație din zilele din urmă, Domnul a promis că, dacă vom fi umili în astfel de perioade grele și Îi vom cere ajutorul, vom „fi întăriți și binecuvântați din cer și [vom primi] din când în când cunoaștere” (D&L 1:28). Vom avea parte de acest ajutor dacă îl vom căuta, ne vom încrede în el și vom urma ceea ce regele Beniamin, din Cartea lui Mormon, a numit „chemările Spiritului Sfânt” (Mosia 3:19).

Poate nicio promisiune din viață nu îți dă încredere mai mult decât promisiunea ajutorului divin și îndrumării spirituale în momentele grele. Este un dar pe care îl primim din cer, un dar de care avem nevoie din copilărie până în ultimele zile ale vieții noastre...

În Evanghelia lui Isus Hristos, noi avem ajutor din cer. „Îndrăzniți”, spune Domnul, „pentru că Eu vă voi conduce” (D&L 78:18). „Îți voi da din Spiritul Meu, care va lumina mintea ta, care va umple sufletul tău cu bucurie” (D&L 11:13).

Depun mărturie despre divinitatea lui Isus Hristos. Dumnezeu trăiește și ne dă Spiritul Său. Când înfruntăm problemele vieții și îndeplinim însărcinările vieții, fie ca noi toți să cerem acest dar de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și să găsim bucurie spirituală.³

Precum Joseph Smith, ne putem întoarce către scripturi și rugăciune pentru a fi învățați din cer.

Băiatul profet Joseph Smith... a căutat să cunoască gândul și voia Domnului în momentele de confuzie și teamă din viața sa... În anii adolescenței tânărului Joseph, zona de lângă Palmyra, New York, devenise un loc cu „o neobișnuită agitație pe tema religiei”.

Într-adevăr, se părea că întreaga zonă era afectată de aceasta și „mulțimi mari”, a scris el, s-au alăturat diferitelor grupări religioase ceea ce a creat „tulburare și dezbinare” deloc negliabile între oameni [Joseph Smith – Istorie 1:5].

Pentru un băiat care abia împlinise 14 ani, căutarea adevărului a devenit și mai dificilă și faptul că membrii familiei Smith aveau preferințe religioase diferite la acea vreme a creat multă confuzie în mintea sa.

Acum, după ce am amintit aceste circumstanțe cunoscute, vă invit să vă gândiți la acestea și nu la gândurile remarcabile și la sentimentele unui băiat cu o vârstă atât de fragedă. El a scris:

„În această perioadă de mare agitație, mintea mea a fost cuprinsă de reflecții serioase și de mari neliniști; dar, cu toate că sentimentele mele erau profunde și, deseori, copleșitoare, totuși, m-am ținut departe de toate aceste grupări... dar așa de mare era confuzia și cearta dintre diferitele credințe, încât era imposibil pentru o persoană tânără, așa cum eram eu, și așa de necunoscătoare de oameni și de lucruri, să ajungă la o concluzie certă referitoare la cine avea dreptate și cine nu.

Din când în când, mintea mea era foarte tulburată, strigătele și agitația erau așa de mari și neîncetate...

În mijlocul acestui război de cuvinte și al tumultului de opinii, îmi spuneam deseori: Ce este de făcut? Care dintre toate aceste grupări are dreptate; sau, greșesc ele toate laolaltă? Dacă una dintre ele are dreptate, care este aceasta și cum pot s-o recunosc?

În timp ce mă frământam sub apăsarea greutăților deosebit de mari cauzate de disputele dintre aceste grupări religioase, am citit, într-o zi, epistola lui Iacov, capitolul întâi, versetul al cincilea, care spune: *Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.*

Niciodată nu a pătruns un pasaj din scriptură în inima omului cu mai multă putere decât a pătruns acesta atunci în inima mea. Părea că intră cu putere mare în fiecare fibră a inimii mele. Am meditat iar și iar asupra lui, știind că, dacă vreo persoană avea nevoie de înțelepciune de la Dumnezeu, eu eram aceea; pentru că nu știam ce

Putem să urmăm exemplul lui Joseph Smith și să cerem înțelepciune de la Dumnezeu.

să fac și, dacă nu puteam obține mai multă înțelepciune decât aveam atunci, niciodată nu aveam să știu” [Joseph Smith – Istorie 1:8-12].

Desigur, ce s-a întâmplat apoi a schimbat cursul istoriei umane. După ce a hotărât „[să ceară] de la Dumnezeu”, tânărul Joseph s-a retras într-o dumbravă de lângă casa lui. Acolo, ca răspuns la rugăciunea lui fierbinte, Dumnezeu, Tatăl Etern, și Fiul Său, Isus Hristos, i S-au arătat lui Joseph și l-au sfătuit. Această mare manifestare, despre care eu depun mărturie cu umilință, a răspuns mult mai multor întrebări cu privire la dispensația noastră decât doar celei referitoare la căreia dintre biserici ar fi trebuit sau nu să i se alătore tânărul Joseph.

Dar scopul meu... nu este să prezint primele momente ale restaurării, deși aceasta este una dintre cele mai sacre relatări din scripturi. Doresc să subliniez, pur și simplu, măsura impresionantă de sensibilitate spirituală demonstrată de acest foarte tânăr și neînvățat băiat.

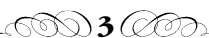
Câți dintre noi, la 14 ani sau la oricare altă vârstă, ne-am putea păstra mintea limpede și spiritul calm în fața atâtor forțe care ne-ar trage și ne-ar împinge, în special dacă ar fi vorba despre un subiect atât de important precum salvarea noastră eternă? Câți dintre noi ar putea rezista conflictului emoțional care ar putea să apară când părinții au convingeri religioase diferite? Câți dintre noi, la 14 ani sau la 50, și-ar cerceta sufletele și ar cerceta scrierile sfinte pentru a

afla răspunsuri la ceea ce apostolul Pavel a numit „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:10)?

Cât este de remarcabil... faptul că acest băiat avea să examineze în profunzime scripturile și, apoi, să recurgă la rugăciunea personală, cele mai importante două surse de introspectivă spirituală și cunoaștere spirituală de care dispune omenirea! Cu siguranță, el a fost atras de diferitele opinii, dar era hotărât să facă ceea ce era corect și a hotărât să afle calea corectă. El a crezut, așa cum dumnea-voastră și cu mine ar trebui să credem, că el putea primi învățătura și binecuvântări din cer.

Dar, putem spune că Joseph Smith era un spirit foarte special și cazul său a fost special. Ce se întâmplă cu noi, cei care suntem acum mai în vârstă – cel puțin mai în vârstă de 14 ani – și nu am fost meniți să deschidem o dispensație a Evangheliei? Și noi trebuie să luăm hotărâri și să dăm deoparte ceea ce creează confuzie și să ne facem drum printr-un război al cuvintelor despre o întreagă oștire de subiecte care ne influențează viețile. Lumea este plină de astfel de hotărâri dificile și, uneori, când ne confruntăm cu ele, ne-am putea simți vârsta sau slăbiciunile.

Uneori, putem simți că latura noastră spirituală s-a tocit. În unele zile pline de încercări, am putea avea sentimentul că Dumnezeu ne-a uitat, că ne-a lăsat singuri în confuzia noastră și cu temerile noastre. Dar aceste sentimente nu sunt mai justificate în cazul celor mai în vârstă dintre noi decât sunt în cazul celor mai tineri și cu mai puțină experiență. Dumnezeu ne cunoaște și ne iubește pe toți. Noi suntem, fiecare în parte, fiicele și fiii Săi și orice ne-ar fi adus lecțiile vieții, următoarea promisiune este adevărată: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și îi va fi dată” (Iacov 1:5).⁴

Rugăciunea este o cale de a primi cunoaștere și îndrumare spirituale.

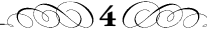
Învățătura și înțelepciunea luminează și tot ce este temporal le primim prin simțurile noastre fizice în moduri pământene, temporale. Pipăim, vedem, auzim, gustăm, mirosim și învățăm. Totuși,

cunoașterea spirituală, așa cum a spus Pavel, o primim într-un mod spiritual de la sursa ei spirituală. Pavel spune în continuare:

„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește” (1 Corinteni 2:14).

Noi am aflat și știm că singura cale de a dobândi cunoaștere spirituală este să-L abordăm pe Tatăl nostru din Cer prin Spiritul Sfânt în numele lui Isus Hristos. Când facem acest lucru și dacă suntem pregătiți spiritual, noi vedem lucruri pe care ochii noștri nu le-au văzut înainte și auzim lucruri pe care probabil nu le-am auzit înainte – „lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu”, ca să folosim cuvintele lui Pavel (1 Corinteni 2:9). Aceste lucruri le primim prin Spirit.

Noi credem și mărturisim lumii că această comunicare cu Tatăl nostru din Cer și îndrumarea din partea Domnului sunt disponibile astăzi. Noi depunem mărturie că Dumnezeu vorbește omului așa cum a făcut-o în zilele Salvatorului și în timpurile Vechiului Testament.⁵

Ne putem ruga întotdeauna, nu doar în momentele de disperare.

Timpurile în care trăim par să sugereze că devoțiunea însoțită de rugăciune și pioșenia față de sfințenie sunt exagerate sau de nedorit ori ambele. Totuși, scepticii „moderni” au nevoie de rugăciune. Momentele periculoase, responsabilitățile mari, anxietatea profundă, durerea copleșitoare – aceste încercări care ne scot din vechea mulțumire de sine și rutina instaurată ne vor îndemna să ne urmăm impulsurile firești. Dacă le permitem, ele ne vor face umili, ne vor înmuia inimile și ne vor aduce la rugăciunea plină de respect.

Dacă rugăciunea este numai un rar strigăt de ajutor în timpul unei crize, atunci este absolut egoistă și ajungem să ne gândim la Dumnezeu ca la un depanator sau ca la o agenție de servicii menită să ne ajute numai în situațiile urgente în care ne aflăm. Trebuie să ne amintim de Cel Preaînalt zi și noapte – totdeauna – nu numai în perioadele în care toate celelalte ajutoare ne-au părăsit și avem nevoie cu disperare de sprijin. Dacă există vreun lucru în viața omenească despre al cărui succes miraculos și valoare inestimabilă

„Rugăciunea este modul de exprimare al sufletului către Dumnezeu Tatăl.”

pentru sufletul omului există o consemnare, acela este rugăciunea, comunicarea cu devotament și pioșenie cu Tatăl nostru Ceresc.

„Pleacă-Ți urechea la cuvintele mele, Doamne! Ascultă suspinele mele”, a cântat psalmistul.

„Ia aminte la strigătele mele, Împăratul meu și Dumnezeul meu, căci către Tine mă rog!

Doamne, auzi-mi glasul, dimineața! Dimineața, eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine, și aștept” (Psalmii 5:1-3).

Poate că ce trebuie să facă această lume este să privească în sus sau să „aștepte”, cum a spus psalmistul – să privească în sus atât în perioadele de bucurie, cât și în cele de suferință, atât în cele în care are parte de abundență, cât și în cele în care este săracă. Trebuie să privim în sus întotdeauna și să-L recunoaștem pe Dumnezeu ca pe Cel ce ne dă fiecare lucru bun și ca pe sursa salvării noastre...

Există segmente mari ale societății noastre din care spiritul rugăciunii, pioșeniei și preaslăvirii a dispărut. În multe situații, bărbații și femeile sunt inteligenți, interesați sau strălucitori, dar le lipsește un element esențial pentru a avea o viață completă. Ei nu privesc în sus. Ei nu fac jurăminte în neprihănire [vezi D&L 59:11]. Conversațiile lor sunt interesante, dar nu sunt sacre. Vorbirea lor este deșteaptă, dar nu este înțeleaptă. Fie că sunt într-un birou, într-un vestiar sau un laborator, ei au coborât prea mult pe scara demnității care indică puterile lor limitate și, apoi, consideră necesar să rostească blasfemii împotriva acelor puteri nelimitate care vin de sus.

Din nefericire, găsim, uneori, această lipsă de pioșenie chiar și în cadrul Bisericii. Uneori, discutăm prea zgomotos, intrăm și plecăm din adunări care ar trebui să fie momente de rugăciune și preaslăvire purificatoare cu prea multă lipsă de respect. Pioșenia caracterizează atmosfera din cer. Rugăciunea este modul de exprimare al sufletului către Dumnezeu Tatăl. Am face bine să devenim mai asemănători Tatălui nostru privind în sus spre El, amintindu-ne mereu de El și îngrijindu-ne mult de lumea Sa și lucrarea Sa.⁶

Ne dezvoltăm capacitatea de a primi cunoaștere spirituală când ne facem timp să medităm, să reflectăm și să ne rugăm.

Dezvoltarea spiritualității și armonizarea noastră cu cele mai înalte influențe ale Dumnezeirii nu sunt lucruri neînsemnate. Este nevoie de timp și, deseori, implică o luptă. Nu se produc întâmplător, ci se realizează numai prin acțiune deliberată, chemându-L pe Dumnezeu și ținând poruncile Sale...

Profetul Joseph Smith... ne-a lăsat poate cea mai clară declarație dintre toate despre necesitatea de a deveni spirituali, precum și despre timpul și răbdarea pe care trebuie să le acceptăm ca parte ale acestui proces. [El] a spus: „Noi credem că Dumnezeu a creat omul cu mintea capabilă de a primi instrucțiuni și cu potențialul de a fi dezvoltată în funcție de atenția și sârguința de care dă dovadă față de cunoașterea trimisă din cer către intelect; și că, cu cât omul se apropie de perfecțiune, cu atât sunt mai clare punctele sale de vedere și cu atât mai mare este bucuria sa, până când biruie relele

acestei vieți și-și pierde orice dorință de a păcătui; și, la fel ca cei din vechime, ajunge la acel nivel al credinței în care este plin de puterea și slava Creatorului său și este luat să locuiască în prezența Sa. Dar noi credem că acesta este un nivel la care niciun om nu a ajuns într-o clipă” [*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 221-222].⁷

Trebuie să ne facem timp să ne pregătim mințile pentru lucruri spirituale. Dezvoltarea capacității spirituale nu este însoțită de conferirea autorității. Trebuie să existe dorință, acțiune și pregătire personală. Ea necesită, desigur... post, rugăciune, cercetarea scripturilor, experiență, meditație și foame și sete de viață neprihănită.

Consider util să revedem aceste îndemnuri ale Dumnezeuului Atotputernic:

„Dacă vei întreba, vei primi revelație după revelație, cunoaștere după cunoaștere, pentru ca tu să poți cunoaște lucrurile tainice și pașnice – acelea care aduc bucurie, acelea care aduc viață veșnică” (D&L 42:61).

„Cereți Tatălui în numele Meu, crezând cu credință că veți primi și veți avea Duhul Sfânt, care arată tot ceea ce este necesar pentru copiii oamenilor” (D&L 18:18).

„Lăsați solemnitatea eternității să rămână în mințile voastre” (D&L 43:34).

„Păstrați continuu în inima voastră ca pe o comoară, cuvintele vieții și vă va fi dat chiar în ceasul acela partea care trebuie atribuită fiecărui om” (D&L 84:85).

„Căutați cu sârguință, rugați-vă întotdeauna și fiți credincioși, și toate lucrurile vor conlucra spre binele vostru, dacă umblați drept și vă amintiți legământul pe care l-ați făcut unul altuia” (D&L 90:24).

„Dumnezeu vă va da prin Spiritul Său Sfânt, da, prin darul nespus de mare al Duhului Sfânt, o cunoaștere” (D&L 121:26).

Acestea sunt promisiuni pe care Domnul le va îndeplini cu siguranță dacă noi ne pregătim.

Faceți-vă timp să meditați, să reflectați și să vă rugați cu privire la aspectele spirituale.⁸

6

Dumnezeu ne va ajuta să progresăm spiritual pas cu pas.

Ceea ce face să ne fie greu în timpul strădaniei noastre de a dobândi spiritualitate este sentimentul că sunt multe de făcut și că nu facem destul. Perfecțiunea este ceva ce ne așteaptă pe fiecare dintre noi; putem să ne folosim cu succes punctele tari, să începem de acolo unde ne aflăm și să căutăm fericirea pe care o putem afla străduindu-ne să primim lucrurile lui Dumnezeu. Trebuie să ne aducem aminte de sfatul Domnului:

„De aceea, nu obosiți de a face bine, deoarece voi puneți temelie unei mari lucrări. Și din lucrurile mici iese ceea ce este mare.

Iată, Domnul cere inima și un suflet binevoitor; și cei care sunt binevoitori și supuși vor mânca cele mai bune roade ale ținutului Sionului în aceste zile din urmă” (D&L 64:33-34).

Întotdeauna am fost încurajat de ceea ce a spus Domnul, și anume, că „cei care sunt binevoitori și supuși vor mânca cele mai bune roade ale ținutului Sionului în aceste zile din urmă”. Noi toți putem fi binevoitori și supuși. Dacă Domnul ar fi spus că cei perfecți vor mânca cele mai bune roade ale ținutului Sionului în aceste zile din urmă, presupun că unii dintre noi s-ar descuraja și ar renunța...

Locul din care să începem este aici. Momentul în care să începem este acum. Nu trebuie decât să înaintăm pas cu pas. Dumnezeu care a plănuțit „calea pe care trebuie s-o urmăm pentru a fi fericiti” ne va conduce de-a lungul ei chiar ca pe copiii mici și, prin acest proces, noi ne vom apropia de perfecțiune.

Niciunul dintre noi nu a atins perfecțiunea sau apogeul creșterii spirituale posibil în viața muritoare. Fiecare persoană poate și trebuie să facă progrese spirituale. Evanghelia lui Isus Hristos este planul divin pentru această creștere spirituală în eternitate. Este mai mult decât un cod etic. Este mai mult decât o ordine socială ideală. Este mai mult decât o gândire pozitivă cu privire la auto-perfecționare și fermitate. Evanghelia este puterea de salvare a Domnului Isus Hristos cu preoția și hrana Sa spirituală și cu Spiritul Sfânt. Dacă avem credință în Domnul Isus Hristos și supunere față de Evanghelia Sa, devenind mai buni pas cu pas, cerând tărie, îmbunătățindu-ne atitudinile și ambițiile, vom constata că ne aflăm în turma Bunului

Păstor. Pentru aceasta va fi nevoie de disciplină și pregătire, efort și tărie. Dar, așa cum apostolul Pavel a spus: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13).

Într-o revelație din zilele noastre se face această promisiune: „Pune-ți încrederea ta în acel Spirit care conduce spre a face bine – da, de a acționa drept, de a umbla în umilință, de a judeca cu dreptate; și acesta este Spiritul Meu.

Adevărat, adevărat, Eu îți spun ție, îți voi da din Spiritul Meu, care va lumina mintea ta, care va umple sufletul tău cu bucurie;

Și atunci, tu vei cunoaște, sau prin aceasta vei cunoaște, toate lucrurile pe care le dorești de la Mine, care se referă la lucrurile drepte, crezând cu credință în Mine că le vei primi” (D&L 11:12-14).⁹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- După citirea secțiunii 1, reflectați la perioadele în care ați avut nevoie de ajutor ceresc. Cum v-a binecuvântat viața promisiunea de a primi ajutor divin în perioadele grele?
- Ce putem învăța din exemplul lui Joseph Smith, menționat în secțiunea 2, care ne poate ajuta când suntem confuzi? Cum ne putem dezvolta o sensibilitatea spirituală mai mare asemănătoare celei a lui Joseph?
- Meditați asupra învățăturilor președintelui Hunter referitoare la modul în care primim cunoaștere spirituală (vezi secțiunea 3). Cum ne putem mări dorința și abilitatea de a dobândi cunoaștere spirituală? Care sunt unele moduri în care ați fost ajutat de cunoașterea spirituală?
- Care sunt pericolele care amenință când Dumnezeu este privit ca „un depanator sau... o agenție de servicii menită să ne ajute numai în situațiile urgente în care ne aflăm. (Vezi secțiunea 4.) În ce mod a fost rugăciunea o binecuvântare pentru dumneavoastră?
- În secțiunea 5, președintele Hunter ne învață cum să ne dezvoltăm spiritualitatea. De ce este nevoie de efort pentru a dezvolta tărie spirituală? Ce putem învăța din scripturile pe care le citează în această secțiune președintele Hunter?

- Recitiți învățăturile președintelui Hunter cu privire la creșterea spirituală din secțiunea 6. În ce mod a fost creșterea dumneavoastră spirituală un proces parcurs pas cu pas? Cum vă pot ajuta învățăturile președintelui Hunter din această secțiune când simțiți că nu faceți destul pentru creșterea dumneavoastră spirituală?

Scripturi suplimentare

Psalmii 25:5; Proverbele 3:6; 2 Nefi 32:8-9; Alma 5:46; 34:17-27; 37:36-37; D&L 8:2-3; 88:63; 112:10; Joseph Smith – Istorie 1:13-17

Ajutor pentru predare

Invitați membrii clasei să cerceteze capitolul căutând fraze sau paragrafe care sunt importante pentru ei. Rugați-i să le împărtășească și să explice de ce au însemnătate pentru ei.

Note

1. În Kellene Ricks, „Friend to Friend: From an Interview with Howard W. Hunter, President of the Quorum of the Twelve Apostles”, *Friend*, apr. 1990, p. 6.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 39-40.
3. „Blessed from on High”, *Ensign*, nov. 1988, p. 59, 61.
4. „Blessed from on High”, p. 59-60.
5. „Conference Time”, *Ensign*, nov. 1981, p. 13.
6. „Hallowed Be Thy Name”, *Ensign*, nov. 1977, p. 52-53.
7. „Developing Spirituality”, *Ensign*, mai 1979, p. 25.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 36-37.
9. „Developing Spirituality”, p. 25-26.

*„Joseph Smith a fost nu doar un om mareș, ci și un slujitor
inspirat al Domnului, un profet al lui Dumnezeu.”*

Joseph Smith, profetul restaurării

„Eu depun mărturie solemnă că profetul Joseph Smith a fost slujitorul uns al Domnului în aceste zile din urmă.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Nancy Nowell, care a fost una dintre stră-străbunicile din partea tatălui, s-a mutat la Lapeer, Michigan, la mijlocul anilor 1830. În anul 1842, un misionar al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă a ajuns la Lapeer din Nauvoo, Illinois. Nancy i-a ascultat mesajul, s-a rugat cu privire la el și a primit mărturie că misionarul predica adevărul. Ea a mers la Nauvoo pentru a afla mai multe despre Biserică și a consemnat experiența trăită acolo în jurnalul ei:

„M-am dus să-l ascult pe predicatorul mormon [Joseph Smith] și am fost foarte precaută, pentru că nu voiam să fiu înșelată. Tema sa a fost a Doua Venire a lui Hristos. Am avut o mărturie că el rostea adevărul și că Joseph Smith era un profet adevărat, chemat și rânduit de Dumnezeu pentru a înfăptui o lucrare măreață, pentru că el a adus la lumină adevărul așa cum a fost propovăduit de Isus Hristos. Am cerut să fiu botezată”¹.

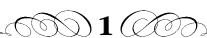
La fel ca stră-străbunica sa, Nancy Nowell, Howard W. Hunter a avut o mărturie sigură despre misiunea profetică a lui Joseph Smith. La trei săptămâni după ce a devenit președinte al Bisericii, el a călătorit la Nauvoo pentru a comemora împlinirea a 150 de ani de la martiriul lui Joseph și Hyrum Smith. Într-o adunare ținută pe locul Templului Nauvoo, președintele Hunter a spus:

„Responsabilitatea pe care o simt pentru lucrarea începută de profetul Joseph mă face să fiu hotărât să fac tot ce pot în timpul și perioada alocate mie. Cu siguranță, Joseph a fost credincios și fidel responsabilității încredințate lui în timp ce s-a aflat pe pământ... Eu

depun mărturie solemnă că profetul Joseph Smith a fost slujitorul uns al Domnului în aceste zile din urmă. La mărturia sa despre divinitatea și realitatea lui Isus Hristos, eu o adaug pe a mea”².

Mai târziu în acea zi, în cadrul unei adunări desfășurată lângă închisoarea Carthage, președintele Hunter a depus mărturie: „Joseph Smith, care și-a dat viața în acest loc, a fost instrumentul pe care Domnul l-a folosit pentru a restaura plenitudinea Evangheliei Sale și autoritatea preoției Sale”³.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos i-au apărut lui Joseph Smith pentru a începe restaurarea.

De multe ori Evanghelia [a] fost dată lumii prin profeți și, de fiecare dată, [ea a fost] pierdută din cauza nesupunerii. În anul 1820, tăcerea a fost întreruptă și Domnul a apărut din nou unui profet. Acest profet, Joseph Smith, a putut depune mărturie despre cunoașterea pe care o avea că Dumnezeu trăiește, că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, o Ființă Înviată, separată și distinctă de Tatăl. El nu a depus mărturie despre ce credea sau despre ce gândea sau ce speculații făceau el sau alții. El a ajuns să aibă această cunoaștere pentru că Dumnezeu Tatăl și Fiul i-au apărut în persoană și i-au vorbit.⁴

Dumnezeu... S-a arătat [lui Joseph Smith] ca persoană. Mai mult, Tatăl și Fiul au demonstrat adevărul incontestabil că Ei sunt personaje separate și distincte. Într-adevăr, relația Tată și Fiu a fost reafirmată prin prezentarea făcută băiatului profet: „Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!” [Joseph Smith – Istorie 1:17].⁵

Când oamenii au auzit că tânărul Joseph Smith pretindea că Dumnezeu Însuși i se arătase, l-au luat în derâdere și l-au respins, la fel cum s-a întâmplat în era creștină când oameni înțelepți și capabili din Atena au respins un om unic ce slujea printre ei. Totuși, este știut că Pavel, în acea experiență de la începuturi, a fost singurul om din acel mare oraș al învățaturii care știa că omul poate să treacă prin porțile morții și să trăiască din nou. El a fost singurul om din Atena care putea explica limpede diferența dintre formalismul idolatriei

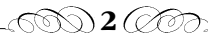
și preaslăvirea sinceră a singurului Dumnezeu adevărat și viu [vezi Faptele apostolilor 17:19-20, 22-23].⁶

Cei care L-au respins pe Salvator când a venit pe pământ declarând că El este Fiul lui Dumnezeu au spus despre El: „Oare nu este El fiul tâmplarului?” (Matei 13:55). Când Joseph a anunțat că el văzuse o viziune și Îi văzuse pe Tatăl și Fiul, întrebarea a apărut în mințile și pe buzele vecinilor, predicatorilor și cetățenilor localității: „Oare nu este el fiul fermierului?”. Hristos a fost persecutat și ucis, dar timpul a scos la iveală adevărul. Cum s-a întâmplat în cazul fiului tâmplarului, tot așa s-a întâmplat în cazul fiului fermierului.⁷

Joseph Smith a fost nu doar un om mareț, ci și un slujitor inspirat al Domnului, un profet al lui Dumnezeu. Măreția sa constă într-un lucru – veridicitatea declarației sale că el l-a văzut pe Tatăl și pe Fiul și că a reacționat la realitatea acelei revelații divine...

Eu depun mărturie... că Tatăl și Fiul l-au apărut profetului Joseph Smith pentru a începe această măreață desfășurare a lucrării din zilele din urmă în timpul nostru.

Eu depun mărturie că profetul băiat, care, în atât de multe aspecte, rămâne miracolul central... al experienței acestei Biserici, este dovida vie a faptului că, în mâinile lui Dumnezeu și sub îndrumarea Salvatorului lumii, lucrurile slabe și simple trebuie să vină și să le distrugă pe cele mari și puternice.⁸

Isus Hristos a restabilit Biserica Sa prin intermediul profetului Joseph Smith.

În ziua de șase aprilie a anului 1830... un grup de bărbați și femei, supunându-se poruncii lui Dumnezeu, s-au adunat în casa domnului Peter Whitmer [sr.] pentru a organiza Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă... Niciunul dintre ei nu pretindea că deținea învățături speciale sau o funcție de conducere importantă. Erau persoane onorabile și cetățeni respectabili, dar practic necunoscuți în afara comunității în care trăiau...

Acești oameni obișnuiți, umili s-au adunat pentru că unul dintre ei, Joseph Smith jr, un bărbat foarte tânăr, făcuse o declarație remarcabilă. El le-a declarat, lor și tuturor celorlalți care doreau să

asculte, că primise, în mod repetat, mesaje cerești profunde, inclusiv o viziune în care i-au apărut Dumnezeu Tatăl și Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos. Ca urmare a acestor experiențe revelatoare, Joseph Smith publicase deja Cartea lui Mormon, o cronică despre prezența lui Hristos în viața vechilor locuitori ai Americii. Mai mult, Domnul i-a poruncit acestui tânăr bărbat, acum în vârstă de numai 24 de ani, să reinstituie Biserica ce existase în timpurile Noului Testament și care, în puritatea ei restaurată, trebuia să fie, din nou, denumită cu numele principalei pietre din capul unghiului și al conducătorului ei veșnic, Domnul Isus Hristos Însuși.

Astfel, într-un mod umil, dar foarte plin de semnificație, a fost deschisă prima pagină a istoriei acestei mărețe Biserici care avea să influențeze nu doar acea generație de oameni, ci întreaga familie umană... Un început umil, da, dar afirmația că Dumnezeu vorbise, că Biserica lui Hristos a fost din nou organizată și doctrinele sale reafirmate prin revelație divină a fost cea mai remarcabilă declarație făcută lumii din zilele în care Salvatorul Însuși S-a aflat pe pământ, mergând pe drumurile Iudeii și pe dealurile Galileii.⁹

O parte a revelației divine [primită de Joseph Smith] a cuprins instrucțiunea de a restabili Biserica adevărată și vie, restaurată în aceste timpuri așa cum a existat în zilele slujirii Salvatorului în timpul vieții Sale pe pământ. Profetul Joseph Smith a spus că Biserica lui Isus Hristos a fost „organizată conform poruncilor și revelațiilor pe care El ni le-a dat în aceste ultime zile, precum și conform ordinii din Biserică, așa cum a fost consemnată în Noul Testament” [*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 145]...

Aceia care au fost botezați în Biserică în ziua de șase aprilie 1830, au crezut în existența unui Dumnezeu viu; ei au crezut că realitatea Sa și realitatea Fiului Său, Isus Hristos, constituie temelia eternă pe care este clădită această biserică.¹⁰

Prin [Joseph Smith] și prin evenimentele care au urmat, preoția și Evanghelia în plenitudinea ei au fost încă o dată restaurate pe pământ, pentru a nu mai fi luate niciodată [vezi D&L 65:2]. Biserica lui Hristos, împărăția lui Dumnezeu pe pământ, a fost restabilită și menită, potrivit scripturii, să înainteze și să umple tot pământul [vezi Daniel 2:35].¹¹

3

Joseph Smith a fost profet, văzător și revelator.

Venirea pe lume a profetului Joseph a însemnat împlinirea unei profeții rostite cu multe secole în urmă de către Iosif, cel care a fost vândut în Egipt:

„Domnul Dumnezeu meu va ridica un văzător, care va fi un vizionar ales pentru rodul coapselor mele... Iar numele lui va fi chemat după mine; și va fi după numele tatălui său” (2 Nefi 3:6, 15).

Joseph (Iosif în limba română) Smith jr. a fost chemat după numele lui Iosif din vechime, care a fost dus captiv în Egipt, și, de asemenea, după numele tatălui său, Joseph Smith sr., împlinind astfel această profeție. El este cunoscut ca profetul Joseph Smith și este numit „Joseph văzătorul”. El este deseori numit și „profet, văzător și revelator”.

Termenii „profet”, „văzător” și „revelator” sunt deseori folosiți ca sinonime și multe persoane cred că înseamnă unul și același lucru. Totuși, acești trei termeni nu înseamnă același lucru, ci au înțelesuri diferite și distincte.

[Vârstnicul] John A. Widtsoe spune în definiția sa că un profet este un învățător – cineva care enunță adevărul. El predă adevărul așa cum este revelat omului de către Domnul și, prin inspirație, îl explică oamenilor pe înțelesul lor. Cuvântul „profet” este deseori folosit pentru a indica pe cineva care primește revelație și îndrumare de la Domnul. Mulți cred că un profet este, în esență, un prevestitor al evenimentelor și întâmplărilor viitoare, dar aceasta este numai una dintre multele capacități ale unui profet. El este purtător de cuvânt al Domnului.

Un văzător este o persoană care vede. Aceasta nu înseamnă că el vede cu ochii fizici, ci vede cu ochii spirituali. Darul de a fi văzător este o înzestrare supranaturală. Joseph a fost asemenea lui Moise, văzătorul din vechime, iar Moise L-a văzut pe Dumnezeu față în față, dar el explică modul în care L-a văzut în aceste cuvinte:

„Dar acum, ochii mei L-au văzut pe Dumnezeu; dar nu cu ochii mei firești, ci cu ochii mei spirituali, pentru că ochii mei firești n-ar fi putut vedea; pentru că m-aș fi uscat și aș fi murit în prezența Sa;

Viața profetului Joseph Smith „a fost condusă prin revelație”.

dar slava Sa a fost asupra mea; și I-am văzut fața, pentru că am fost transfigurat înaintea Sa” (Moise 1:11).

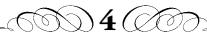
Nu trebuie să presupunem că a vedea cu ochii spirituali nu înseamnă a vedea cu adevărat. O astfel de viziune nu este vis sau imaginație. Obiectul este cu adevărat văzut, dar nu cu ochii fizici. Fiecare dintre noi are ochi spirituali, care sunt omologii ochilor fizici. Noi am fost creați întâi spiritual și, apoi, au fost create trupurile noastre ca un acoperământ pentru spiritele noastre. Ni se spune că, în prima noastră stare, ne-am ghidat cu ajutorul vederii. Aceasta s-a întâmplat cu ajutorul vederii ochilor noștri spirituali, pentru că nu ni se dăduseră încă trupuri cu ochi fizici. Toți oamenii au văz spiritual,

dar nu au întotdeauna privilegiul de a folosi acest văz dacă nu sunt însuflețiți de Spiritul Domnului...

Prin puterea Duhului Sfânt, anumite persoane, trimise pe pământ în acest scop, sunt capabile să vadă și perceapă lucrurile care țin de Dumnezeu. Un văzător este cineva care vede și cunoaște lucrurile care au trecut și, de asemenea, lucrurile care vor veni și prin el toate lucrurile vor fi revelate (vezi Mosia 8:15-17). Pe scurt, el este cineva care vede, care pășește în lumina Domnului cu ochii spirituali deschiși și însuflețiți de puterea Duhului Sfânt. Moise, Samuel, Isaia, Ezechiel și mulți alții au fost văzători, pentru că ei au avut privilegiul de a vedea mai de aproape gloria și puterea divine decât au avut alți oameni în viața muritoare.

O revelație face cunoscut ceva necunoscut sau care a fost anterior cunoscut de om și luat din memoria lui. Întotdeauna, revelația dezvăluie adevărul și întotdeauna vine însoțită de aprobare divină. Revelația se primește în moduri diferite, dar întotdeauna presupune faptul că revelatorul a trăit și s-a comportat astfel încât să fie în acord sau în armonie cu spiritul divin al revelației, spiritul adevărului și, astfel, să fie capabil să primească mesaje divine.

Pentru a rezuma, putem spune că profetul este un învățător al adevărului divin, un văzător în toate sensurile cuvântului. Simțul văzului spiritual al lui [Joseph Smith] a fost însuflețit într-o măsură considerabilă și amplificat de Duhul Sfânt. Acesta a fost darul prin care, atunci când a intrat în pădure să se roage, el l-a văzut pe Tatăl și pe Fiul. Pe măsură ce îi urmărim viața și lucrările din acest punct de vedere, constatăm că el nu a încercat să acționeze folosindu-și puterile proprii. El s-a bizuit pe Domnul și, de aceea, a primit ajutorul Său și a fost învățat de El. Viața sa a fost condusă prin revelație.¹²

Laudă celui ales de Iehova.

Când cântăm despre Joseph Smith, „Laudă profetului” (*Imnuri*, 1985, nr. 21), ne aducem aminte de atât de multe lucruri demne de laudă despre el.

Noi îl laudăm pentru capacitatea sa de a avea o legătură strânsă nu doar cu Iehova, ci și cu alte personaje din cer. Atât de multe l-au

vizitat, i-au dat chei și l-au învățat pe acest „văzător ales” ridicat în zilele din urmă (2 Nefi 3:6-7). În anul 1834, când tatăl Smith l-a binecuvântat pe tânărul Joseph, el a declarat că Iosif din vechime din Egipt l-a văzut pe acest văzător din zilele din urmă. Iosif din vechime a plâns când a înțeles modul în care lucrarea profetului Joseph avea să-i binecuvânteze pe numeroșii urmași ai lui Iosif.

Îl laudăm, de asemenea, pe Joseph Smith pentru sârguința și capacitatea sa de a traduce și de a primi sute de pagini de scriptură revelată. El a fost canalul prin care au fost transmise revelațiile. S-a estimat că prin el au trecut mai multe pagini minunate de scriptură decât prin oricare alt om din istorie.

Îl laudăm pe Joseph, nu doar pentru capacitatea sa de a îndura, ci și pentru aceea de a „îndura bine” (D&L 121:8). În copilăria sa, a avut parte de acea operație dureroasă la picior – operație fără de care el nu ar fi putut să ia parte la dificila călătorie de mai târziu a Taberei Sionului, din Ohio în Missouri. În timpul acelei călătorii, Joseph „a mers pe jos aproape tot timpul și a avut porția lui de picioare pline de bătăături, însângerate, care dor” [*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith*, p. 304]. La fel, îi laudăm pe el și pe Emma pentru îndurarea pierderii pline de tristețe a șase dintre copiii lor naturali și adoptați, care au murit la o vârstă fragedă. Părinții care au pierdut chiar și numai un copil înțeleg ce înseamnă aceasta.

Îl laudăm pe Joseph pentru capacitatea de a îndura persecuții, inclusiv privațiunile îndelungi și grele din închisoarea Liberty. Multora li se părea atunci că nu exista nicio speranță. Totuși, Domnul cerului l-a asigurat pe Joseph care era încarcerat că „marginile pământului vor întreba de numele [său]” (D&L 122:1). Noi trăim într-o perioadă în care se pun multe întrebări despre Joseph Smith și Evanghelia restaurată.

A trecut mult timp de când s-a îndeplinit dorința lui Joseph ca el să poată fi găsit „la fel de [demn] ca” cei din vechime [*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith*, p. 242]. Acum putem cânta despre felul în care Joseph „lângă profeți își va primi coroana” (*Imnuri*, 1985, nr. 21).

Îl laudăm pe Joseph pentru că a îndurat trădări și dezamăgiri amare și repetate. Astfel, el a mers la Carthage „ca un miel la masa-cru”, „calm ca o dimineață de vară” și cu „o conștiință liberă de orice

păcat față de... toți oamenii” (D&L 135:4). El nu a mers la Carthage cu amărăciune. El nu a mers la Carthage plângându-se. Ce capacitate minunată de a îndura bine!

Joseph a știut către cine să-și îndrepte fața. Salvatorul Isus Hristos a fost Cel pe care El l-a ascultat mereu după ce Tatăl nostru Ceresc l-a învățat prima dată pe tânărul Joseph, spunând: „Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!” [Joseph Smith – Istorie 1:17].¹³

Viața și misiunea profetului Joseph Smith ne-au ajutat să ne întoarcem la căile care duc la viața eternă.

Sunt recunoscător pentru acest bărbat, pentru învățăturile sale, pentru revelațiile sale, pentru ceea ce ne-a lăsat, pentru că el a fost acela prin care a fost restaurată Evanghelia pe pământ. Cred că, în întreaga istorie, nu există istorisire mai frumoasă decât povestea simplă, frumoasă a flăcăului care a mers în pădurea din apropierea casei sale, a îngenuncheat în rugăciune și a primit vizitatori cerești.

Acum, noi îi analizăm viața și lucrările. Mulți le-au cercetat pentru a afla misterul a tot ce se află în spatele cuvântului scris, dar nu este niciun mister... A fost o simplă credință, credința unui băiat care urma să fie instruit în lucrurile lui Dumnezeu. Și, pe măsură ce timpul a trecut, acest băiat, fără realizări academice și fără educație, a fost educat de Domnul pentru lucrurile care trebuiau să vină.

Ni s-a dat inteligență și minte. Tot ce trebuie să facem este să le instruiți și să le cultivăm așa cum Domnul l-a instruit pe Joseph, să avem o credință simplă așa cum a avut el și să dorim să urmăm instrucțiuni simple. Când facem astfel și urmăm calea pe care [Domnul] dorește ca noi s-o urmăm și învățăm lecțiile pe care El dorește ca noi să le învățăm, constatăm că viețile noastre sunt curățate de toate lucrurile care sunt contrare scopurilor lui Dumnezeu și așa i s-a întâmplat și lui Joseph. El a ajuns să fie un om aproape perfect, pentru că își curățase sufletul și mintea și trăia aproape de Domnul și putea să discute cu El și să-L audă rostind lucrurile pe care El ni le-a transmis prin revelațiile Sale. Prin ochii săi spirituali, el a putut să vadă ceea ce a fost și ceea ce va veni și noi avem dovada veridicității a ceea ce el a văzut...

Sunt recunoscător pentru că sunt membru al Bisericii și mărturia mea despre divinitatea ei are la bază poveste simplă a tânărului

care a îngenuncheat sub copac și a primit vizitatori cerești – nu un Dumnezeu, ci doi separați, personaje individuale, Tatăl și Fiul, revelând, din nou, pământului personajele Dumnezeirii. Credința și mărturia mea se bazează pe această povestire simplă, pentru că, dacă nu este adevărată, mormonismul cade. Ea este adevărată – și eu depun mărturie că ea este – ea este unul dintre evenimentele unice cele mai mari din toată istoria.

Mă rog [ca], atunci când îl comemorăm pe acest mare profet și reflectăm la viața sa, să avem recunoștința în inimă pentru lucrurile pe care le avem în viețile noastre datorită capacității sale de văzător și datorită revelațiilor pe care ni le-a lăsat – un văzător ales, ridicat de Domnul pentru a ne îndruma în aceste zile din urmă, ca noi să putem să ne întoarcem pașii pe acele căi care ne vor duce la exaltare și viață veșnică.¹⁴

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Meditați asupra învățăturilor președintelui Hunter despre Prima Viziune a lui Joseph Smith (vezi secțiunea 1). În ce fel v-a influențat mărturia despre Prima Viziune? De ce este vital pentru sfinții din zilele din urmă să aibă o mărturie că Joseph Smith a fost profet al lui Dumnezeu?
- Ce sentimente aveți când recitiți învățăturile președintelui Hunter cu privire la organizare Bisericii? (Vezi secțiunea 2.) Ce binecuvântări ați primit dumneavoastră și familia dumneavoastră prin Biserica restaurată a lui Isus Hristos?
- De ce este util să înțelegem sensul titlurilor de *profet*, *văzător* și *revelator*? (Vezi secțiunea 3.) În ce fel ați fost binecuvântați de profeți, văzători și revelatori?
- În secțiunea 4, președintele Hunter subliniază câteva dintre motivele pentru care noi aducem laude lui Joseph Smith. În ce mod vă sporesc aceste învățături recunoștința pentru profetul Joseph? Ce putem învăța din exemplul lui Joseph Smith?
- Recitiți învățăturile președintelui Hunter despre credința, educația spirituală și supunerea lui Joseph Smith (vezi secțiunea 5). În ce fel ni se aplică nouă aceste învățături? Cum putem arăta noi

recunoștință pentru binecuvântările pe care le avem prin profetul Joseph Smith?

Scripturi suplimentare

Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Genesa 50:25-33; Daniel 2:44; Efeseni 2:19-22; 4:11-14; D&L 1:17-32; 5:9-10; 122:1-2; 135; Joseph Smith – Istorie

Ajutor pentru studiu

„Atunci când simțiți bucuria care vine din înțelegerea Evangheliei, veți dori să puneți în practică ceea ce învățați. Străduiți-vă să trăiți în armonie cu ceea ce înțelegeți. Făcând aceasta, vă veți întări credința, cunoașterea și mărturia” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 19).

Note

1. În Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 7; vezi, de asemenea, pagina 6.
2. „The Temple of Nauvoo”, *Ensign*, sept. 1994, p. 63-64.
3. „Come to the God of All Truth”, *Ensign*, sept. 1994, p. 73.
4. În Conference Report, oct. 1963, p. 100-101.
5. „The Sixth Day of April, 1830”, *Ensign*, mai 1991, p. 64.
6. „The Sixth Day of April, 1830”, p. 63.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 228.
8. „The Sixth Day of April, 1830”, p. 64-65.
9. „The Sixth Day of April, 1830”, p. 63.
10. „The Sixth Day of April, 1830”, p. 64.
11. În Conference Report, oct. 1963, p. 101.
12. „Joseph Smith the Seer”, în *The Annual Joseph Smith Memorial Sermons*, 2 volume (1966), 2:193-194.
13. „The Temple of Nauvoo”, p. 63-64.
14. „Joseph Smith the Seer”, 2:197-198.

Mormântul gol al Salvatorului „proclamă întregii lumi: «Nu este aici, ci a înviat»” (Luca 24:6).

Ispășirea și învierea lui Isus Hristos

*„Ne vom ridica din moartea fizică întru
viață nepieritoare datorită sacrificiului
ispășitor și învierii Salvatorului.”*

Din viața lui Howard W. Hunter

În data de 20 martie 1934, s-a născut primul copil al lui Howard și Claire Hunter, un fiu pe care l-au numit Howard William Hunter jr. și căruia îi spuneau Billy. În timpul verii, ei au observat că Billy era apatic. Doctorii l-au diagnosticat cu anemie și Howard a oferit de două ori sânge pentru transfuzii, dar starea lui Billy nu s-a îmbunătățit. Alte analize au indicat o problemă intestinală gravă care îl făcea pe Billy să piardă sânge. Doctorii l-au operat, Howard stând pe un pat alăturat pentru a-i da sânge fiului său, dar rezultatul nu a fost unul bun. După trei zile, în data de 11 octombrie 1934, micul Billy a murit liniștit, în timp ce părinții săi stăteau lângă patul său. Howard a scris: „Am fost copleșiți și amorțiți de durere când am părăsit spitalul noaptea târziu”¹.

Președintele Hunter a fost ajutat să treacă peste experiența morții lui Billy și a morții altor persoane dragi de către mărturia sa despre ispășirea și învierea Salvatorului. El a depus mărturie: „Credem cu tărie că [ispășirea] este reală și că nimic din întregul plan divin al salvării nu este mai important ca sacrificiul ispășitor al lui Isus Hristos. Credem că putem fi salvați prin intermediul ispășirii. Fără aceasta, întregul plan al creării nu ar mai avea niciun sens... Fără acest sacrificiu ispășitor, moartea temporală ar fi sfârșitul și nu ar mai fi nicio înviere și viețile noastre spirituale nu ar mai avea niciun scop. Nu am mai avea speranța vieții eterne”².

În timpul conferințelor generale din luna aprilie, care sunt organizate în preajma Paștelui, președintele Hunter a vorbit deseori

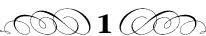
despre învierea lui Isus Hristos. În cadrul conferinței generale din luna aprilie a anului 1983, el a spus:

„În această perioadă a Paștelui, simt puternic importanța însărcinării mele de a depune mărturie despre realitatea învierii Salvatorului. Dragii mei frați și dragile mele surori, există un Dumnezeu în ceruri care ne iubește și Căruia îi pasă de dumneavoastră și de mine. Avem un Tată în Cer, care Și-a trimis Primul Născut dintre copiii Săi de spirit, Singurul Său Născut în trup, să fie un exemplu pe pământ pentru noi, să ia asupra Sa păcatele lumii și, în cele din urmă, să fie răstignit pentru păcatele lumii și să învie...

Este într-adevăr un mesaj frumos – va exista viață după moarte; ne putem întoarce să trăim din nou în prezența Tatălui nostru din Cer, datorită sacrificiului pe care Salvatorul l-a făcut pentru noi și datorită propriei pocăințe și supunerii față de porunci.

În zorii glorioși ai dimineții zilei de Paște, când gândurile lumii creștine sunt îndreptate către învierea lui Isus pentru doar câteva momente trecătoare, fie ca noi să ne exprimăm aprecierea înaintea Tatălui nostru Ceresc pentru mărețul plan al salvării care ne-a fost pus la dispoziție”³.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Ispășirea a fost un act suprem de dragoste făcut de Tatăl nostru Ceresc și de Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos.

Ispășirea lui Isus Hristos a fost o însărcinare prerânduită de Tatăl nostru Ceresc pentru a-i mântui pe copiii Săi după ce vor fi căzut. A fost un act de dragoste, făcut de Tatăl nostru Ceresc, de a-I permite Singurului Său Născut să înfăptuiască un sacrificiu ispășitor. Înfăptuirea ispășirii a fost un act suprem de dragoste al Preaiubitului Său Fiu.

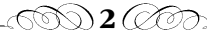
Am fost în Grădina Ghetsimani de multe ori. Am meditat asupra suferințelor și agoniei simțite de Salvator – acea agonie pe care a simțit-o când Tatăl nostru Ceresc l-a permis, într-un mod în care mințile noastre nu pot înțelege, să ia asupra Sa durerile și păcatele întregii omenirii. Sufletul meu s-a umplut de durere când m-am gândit la mărețul Său sacrificiu făcut pentru omenire.

Am fost pe Golgota, locul căpățânii, și am meditat asupra umilinței răstignirii care a dus la moartea fizică a Salvatorului nostru, dar care a adus nemurirea Sa și a întregii omeniri. Și, iarăși, sufletul meu fusese întristat.

Și am stat în fața mormântului și mi-am imaginat acea zi glorioasă a învierii, când Salvatorul a ieșit din mormânt viu, înviat, nemuritor. Meditând la aceste lucruri, inima mi s-a umplut de bucurie.

Prin intermediul acestor experiențe, am simțit că trebuie să îmi revărs sufletul mulțumind și arătându-mi aprecierea față de Tatăl nostru Ceresc pentru dragostea pe care El și Fiul Său ne-au arătat-o prin intermediul sacrificiului ispășitor glorios. Citându-l pe Charles Gabriel: „Eu mă minunez de măreția Sa dragostea, mult prea tulburat de harul ce mi-l dăruie. Și mă înfior la gândul că a suferit, pentru mine, un păcătos, în chin S-a jertfit. Cât e de minunat, ce mult m-a ocrotit, pentru mine-a murit! Cât e de minunat, ce mult m-a iubit!”...

Depun mărturie, dragi frați și surori, că Tatăl nostru Ceresc L-a trimis în lume pe Preaiubitul Său Fiu, Isus Hristos, pentru a îndeplini condițiile potrivit cărora planul salvării avea să funcționeze. Ispășirea reprezintă marea Sa dragoste pentru noi.⁴

Salvatorul a luat asupra Sa toate păcatele, infirmitățile, suferința și durerea noastră.

Când s-au întâlnit pentru a sărbători Paștele, Isus și apostolii Săi au luat din simbolurile împărtășaniei pe care El a instituit-o în cadrul acestei ultime cene pe care au luat-o împreună și, apoi, au mers la Muntele Măslinilor.

Fiind învățător până în ultima clipă, El Și-a continuat discursul despre tema mielului care trebuia sacrificat. El le-a spus că urma să fie bătut și că ei aveau să se risipească precum oile fără păstor (vezi Matei 26:31). El a spus: „Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galilea” (Matei 26:32).

În orele care au urmat, sudoarea Lui a fost picături de sânge, a fost biciuit chiar de conducătorii care susțineau că erau păstrătorii legii Sale și a fost răstignit alături de niște hoți. Regele Beniamin, din Cartea lui Mormon, a profețit: „Și iată, El va suferi ispite și dureri

trupești, foame, sete și oboseală, chiar mai mult decât poate să sufere un om, în afară de moarte; căci iată, țâșnește sânge din fiecare por, atât de mare va fi suferința Lui pentru ticăloșia și lucrurile abominabile ale poporului Său...

El va veni la ai Săi, pentru ca salvarea să poată veni la copiii oamenilor chiar prin credința în numele Lui; și chiar și după toate acestea, ei tot Îl vor considera om și vor spune că are pe diavol în El, și-L vor biciui, și-L vor răstigni” (Mosia 3:7, 9).

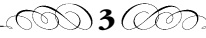
Suntem îndatorați profetului Alma pentru cunoașterea pe care o avem despre întreaga măsură a suferințelor Sale: „Și El va merge înainte, răbdând dureri și suferințe și ispite de toate felurile; și aceasta pentru ca să fie împlinit cuvântul, acela care spune că El va lua asupra Lui durerile și bolile poporului Său.

Și El va lua moartea asupra Lui, ca să poată dezlega legăturile morții care leagă poporul Său; și va lua asupra Lui infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă, în ce privește trupul, ca El să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor” (Alma 7:11-12).

Gândiți-vă la aceasta! Când trupul Său a fost dat jos de pe cruce și pus în grabă într-un mormânt împrumutat, El, Fiul fără de păcat al lui Dumnezeu, luase deja asupra Sa nu doar păcatele și ispitele fiecărei persoane care se pocăiește, dar și toate bolile, suferințele și durerile de orice fel. El a îndurat aceste suferințe așa cum le îndurăm noi, în ce privește trupul. El le-a îndurat pe toate. El a făcut aceasta pentru a-Și desăvârși mila și abilitatea de a ne ridica deasupra oricărei încercări din viața muritoare.⁵

Este posibil să facem alegeri greșite, neînțelepte sau neinspirate. Și, uneori, chiar facem acest lucru, dar acesta este momentul în care misiunea și mila lui Isus Hristos intervin cu putere și slavă... El ne-a oferit o ispășire mijlocitoare pentru alegerile greșite pe care le facem. El este avocatul nostru în fața Tatălui și a plătit, în avans, pentru greșelile și nesăbuița de care dăm adesea dovadă când ne exercităm libertatea. Trebuie să acceptăm darul Său, să ne pocăim de acele greșeli și să ne supunem poruncilor Sale pentru a profita pe deplin de această mântuire. Oferta este mereu valabilă; calea este mereu deschisă. Putem întotdeauna, chiar și în cele mai grele

momente și atunci când facem cele mai dezastruoase alegeri, să privim către Fiul lui Dumnezeu și să trăim.⁶

Isus Hristos S-a ridicat din mormânt și a fost pârga învierii.

Să facem o retrospectivă a acelor ultime momente din Țara Sfântă. Sfârșitul vieții muritoare a Domnului nostru era aproape. El i-a vindecat pe cei bolnavi, i-a înviat pe cei morți a explicat scripturile, inclusiv acele profeții despre moartea și învierea Sa. El a spus ucenicilor Săi:

„Iată că ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei îl vor osândi la moarte,

și-L vor da în mâinile Neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească; dar a treia zi va învia” (Matei 20:18-19)...

În zorii celei de-a treia zi, Maria Magdalena și „cealaltă Maria” au venit să vadă mormântul în care fusese depus trupul Său lipsit de viață [Matei 28:1; vezi, de asemenea, Marcu 16:1; Luca 24:10]. Mai devreme, preoții cei mai de seamă și fariseii s-au dus la Pilat și l-au convins să pună un gardian să păzească intrarea mormântului, „ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-I fure trupul, și să spună norodului: «A înviat din morți!»” (Matei 27:64). Dar doi îngeri puternici au prăvălit piatra de la intrarea mormântului și paznicii au fugit îngroziți la vederea lor.

Când femeile au ajuns la mormânt, l-au găsit deschis și gol. Îngerii au rămas pentru a le da cea mai mare veste care va fi auzită vreodată de urechile oamenilor: „Nu este aici; a înviat, după cum zisese” (Matei 28:6).⁷

Nicio doctrină din canoanele creștine nu este mai importantă pentru întreaga omenire ca doctrina legată de învierea Fiului lui Dumnezeu. Prin El a venit învierea tuturor bărbaților, femeilor și copiilor care s-au născut sau se vor naște în această lume.

În pofida importanței mari pe care o acordăm învierii în doctrina noastră, este posibil ca mulți dintre noi să nu fi deslușit încă pe deplin importanța ei spirituală și grandoarea sa eternă. Dacă am fi făcut acest lucru, ne-am minuna de frumusețea acesteia, așa cum a făcut

*La puțin timp după ce a înviat, Isus Hristos S-a arătat
Mariei Magdalena (vezi Ioan 20:1-18).*

Iacov, fratele lui Nefi, și ne-am înfiora de alternativa pe care am fi avut-o de înfruntat dacă nu am fi primit acest dar divin. Iacov a scris:

„O, înțelepciune a lui Dumnezeu, mila și harul Lui! Căci iată, dacă trupul ar trebui să nu se mai ridice, atunci spiritele noastre ar trebui să se supună îngerului care a căzut din prezența Dumnezeului Veșnic și a devenit diavolul, ca să nu se mai ridice” (2 Nefi 9:8).

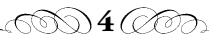
Cu siguranță, învierea reprezintă esența credinței fiecărui creștin; este cel mai mare dintre toate miracolele înfăptuite de Salvatorul lumii. Fără aceasta, am fi într-adevăr lipsiți de speranță. Permiteți-mi să citez cuvintele lui Pavel: „Dacă nu este o înviere a morților... atunci propovăduirea noastră este zadarnică... ba încă noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu; fiindcă, am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos... Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre” (1 Corinteni 15:13-15, 17).⁸

Fără înviere, Evanghelia lui Isus Hristos devine o litanie care conține proverbe pline de înțelepciune și miracole aparent inexplicabile – proverbe și miracole fără un triumf suprem. Nu, triumful suprem este reprezentat de miracolul suprem: pentru prima dată în istoria omenirii, cineva care era mort s-a ridicat singur întru viață nemuritoare. El *a fost* Fiul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui nostru nemuritor din Cer, iar triumful Său asupra morții fizice și a celei spirituale reprezintă vestea cea bună pe care fiecare limbă creștină trebuie să o rostească.

Adevărul etern este că Isus Hristos S-a ridicat din mormânt și a fost pârga învierii. (Vezi 1 Corinteni 15:23.) Martorii acestui eveniment minunat nu pot fi ignorați.

Printre martorii aleși se numără apostolii Domnului. Într-adevăr, chemarea de a fi unul dintre apostolii sfinți presupune faptul de a depune mărturie lumii despre divinitatea Domnului Isus Hristos. Joseph Smith a spus: „Principiile fundamentale ale religiei noastre sunt incluse în mărturia apostolilor și profeților cu privire la Isus Hristos, că El a murit, a fost înmormântat și S-a ridicat din nou, în a treia zi, și S-a înălțat la cer; și toate celelalte lucruri care țin de religia noastră sunt numai anexe ale acesteia” (*History of the Church*, 3:30)...

Învățându-i pe apostolii Săi, Hristos le-a revelat faptul „că Fiul omului trebuie să pătimească mult, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât, și după trei zile să învieze” (Marcu 8:31). Așa a fost. A fost răstignit și pus într-un mormânt. În a treia zi, El S-a ridicat pentru a trăi din nou – Salvatorul întregii omeniri și pârga învierii. Prin intermediul acestui sacrificiu ispășitor, toții oamenii vor fi salvați din mormânt și vor trăi din nou. Aceasta a fost întotdeauna mărturia apostolilor, la care adaug și mărturia mea.⁹

După ce a înviat, Isus S-a arătat multora.

În zilele care au urmat învierii Sale, Domnul S-a arătat multora. El le-a arătat cele cinci răni speciale ale Sale. El a vorbit, a mers și a mâncat cu ei, pentru a le dovedi fără tăgadă faptul că un trup înviat este un trup fizic din carne și oase. Mai târziu, El le-a slujit nefiților, cărora le-a poruncit: „Ridicați-vă și veniți către Mine ca să puteți să puneți mâna în coasta Mea și ca să puteți să simțiți urmele cuielor în mâinile Mele și în picioarele Mele, pentru ca să știți că Eu sunt Dumnezeuul lui Israel și Dumnezeuul întregului pământ; și că Eu am fost ucis pentru păcatele lumii.

Și... mulțimea a înaintat; și ei și-au pus mâinile în coasta Lui și și au simțit urmele cuielor în mâinile Lui și în picioarele Lui; și au făcut aceasta ducându-se unul câte unul până când ei s-au dus cu toții și au văzut cu ochii lor și au simțit cu mâinile lor și au știut cu siguranță și au depus mărturie că El era Acela despre care s-a scris de către profeți că va veni” (3 Nefi 11:14-15).

Este responsabilitatea și bucuria tuturor bărbaților și femeilor din întreaga lumea de a-L „[căuta] pe acest Isus despre care profeții și apostolii au [depus mărturie]” (Eter 12:41) și de a avea o mărturie spirituală despre divinitatea Sa. Este dreptul și binecuvântarea fiecăruia care caută cu umilință să audă glasul Duhului Sfânt depunând mărturie despre Tatăl și Fiul Său înviat.¹⁰

Mărturia celor care L-au văzut [pe Isus] în viață după moartea Sa nu a fost niciodată contrazisă. El S-a arătat de cel puțin zece sau unsprezece ori: Mariei Magdalena și altor femei în grădină, celor doi ucenici în drum spre Emaus, lui Petru în Ierusalim, apostolilor atunci când Toma era absent și din nou când el era prezent, apostolilor la Marea Galileii, unui număr de peste 500 de frați pe un munte, lui Iacov, fratele Domnului, precum și apostolilor, atunci când sosise vremea să se înalțe la cer.¹¹

Fiind chemat și rânduit să depun mărturie despre numele lui Isus Hristos întregii lumi, eu depun mărturie în această perioadă a Paștelui că El trăiește. El are un trup glorificat, nemuritor din carne și oase. El este Singurul Fiul Născut în trup al Tatălui. El este Salvatorul, Lumina și Viața lumii. După răstignirea și moartea Sa, El S-a arătat

în calitate de ființă înviată Mariei, lui Petru, Pavel și multor altora. El S-a arătat nefiților. El S-a arătat lui Joseph Smith, profetul băiat, și multor altora în dispensația noastră.¹²

5

Ne vom ridica din morți și vom avea viață eternă.

Paștele este sărbătoarea darului nemuririi oferit gratis tuturor oamenilor, care reface viața și vindecă toate rănilile. Deși cu toții murim, ca parte a planului etern al creșterii și dezvoltării, putem găsi alinare în afirmația psalmistului: „Seara vine plânsul, iar dimineața veselia” (Psalmii 30:5).

Iov a fost cel care a adresat ceea ce poate fi numită cea mai importantă întrebare din istorie: „Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze?” (Iov 14:14). Răspunsul lui Hristos, care răsună de-a lungul timpului și până în prezent, a fost: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14:19).¹³

Trupul și spiritul se vor separa în momentul morții. Învierea va uni din nou spiritul cu trupul, iar trupul va deveni unul spiritual, unul din carne și oase, dar însuflețit de spirit în loc de sânge. Astfel, trupurile noastre de după înviere, însuflețite de spirit, vor deveni nemuritoare și nu vor muri niciodată. Acesta este înțelesul afirmației lui Pavel, care a spus că „este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc” și „că nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu” [vezi 1 Corinteni 15:44, 50]. Trupul firesc este făcut din carne și sânge, dar dacă este însuflețit de spirit în loc de sânge, poate să intre și va intra în împărăție...

Am convingerea că Dumnezeu trăiește și că Isus este Hristosul. Tot așa cum Pavel a depus mărturie sfinților din Corint în scrisoarea sa scrisă în acea perioadă a Paștelui în urmă cu mulți ani, îmi depun și eu mărturia că ne vom ridica din moartea fizică întru viață nepieritoare datorită sacrificiului ispășitor și învierii Salvatorului. În mintea mea, mi-L imaginez cu brațele întinse către toți cei care-L ascultă spunând:

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată” (Ioan 11:25-26).¹⁴

Înviearea lui Hristos aduce cu sine binecuvântarea asociată nemuririi și posibilitatea vieții eterne. Mormântul gol al Salvatorului proclamă întregii lumi: „Nu este aici, ci a înviat” (Luca 24:6). Aceste cuvinte conțin toată speranța, asigurarea și crezul care să ne susțină de-a lungul vieții noastre pline de încercări și de suferințe.¹⁵

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- În ce mod este ispășirea o dovadă a dragostei Tatălui Ceresc și a lui Isus Hristos față de noi? (Vezi secțiunea 1.) Cum putem arăta recunoștință pentru acest dar al dragostei? (Vezi D&L 42:29.)
- În timp ce recapitulați secțiunea 2, căutați numeroasele moduri în care ispășirea ne binecuvântează. În ce mod vă sporesc învățăturile președintelui Hunter și studiul scripturilor înțelegerea cu privire la ispășire? Ce experiențe v-au întărit mărturia despre ispășire? Cum vă poate întări puterea ispășirii în momentul încercărilor dumneavoastră?
- Ce sentimente aveți atunci când studiați învățăturile președintelui Hunter despre înviere? (Vezi secțiunea 3.) Cum putem aprecia mai mult importanța învierii?
- Recapitulați secțiunea 4, în care președintele Hunter detaliază numeroase mărturii despre învierea lui Isus Hristos. De ce este importantă mărturia acestor martori?
- Meditați asupra învățăturii președintelui Hunter potrivit căreia învierea ne oferă „toată speranța, asigurarea și crezul care să ne susțină de-a lungul vieții noastre pline de încercări și de suferințe” (secțiunea 5). În ce mod este învierea o sursă de speranță și alinare pentru dumneavoastră? În ce mod v-a îmbogățit viața mărturia despre înviere?

Scripturi suplimentare

Ioan 10:17-18; 2 Nefi 2:6-9, 22-27; 9:19-25; 3 Nefi 27:13-16; D&L 18:10-16; 19:15-20; Moise 6:59-60

Ajutor pentru studiu

„Planificați activități de studiu care vă vor întări credința în Salvator” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 22). De exemplu, pe măsură ce studiați, vă puteți adresa întrebarea: „Cum mă pot ajuta aceste învățături să-mi aprofundez înțelegerea privind ispășirea lui Isus Hristos? Cum mă pot ajuta aceste învățături să devin mai asemănător Salvatorului?”.

Note

1. În Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 88; vezi, de asemenea, p. 86-87.
2. În Conference Report, oct. 1968, p. 139.
3. „Evidences of the Resurrection”, *Ensign*, mai 1983, p. 16.
4. „The Atonement of Jesus Christ” (cuvântare rostită în cadrul unui seminar pentru președinții de misiune, 24 iun. 1988), p. 2-3, 7, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake; vezi, de asemenea, *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 8-9.
5. „He Is Risen”, *Ensign*, mai 1988, p. 16-17.
6. „The Golden Thread of Choice”, *Ensign*, nov. 1989, p. 18.
7. „He Is Risen”, p. 16-17.
8. „He Is Risen”, p. 16.
9. „An Apostle’s Witness of the Resurrection”, *Ensign*, mai 1986, p. 16-17.
10. „He Is Risen”, p. 17.
11. În Conference Report, apr. 1963, p. 106.
12. „He Is Risen”, p. 17.
13. „An Apostle’s Witness of the Resurrection”, p. 16.
14. În Conference Report, apr. 1969, p. 138-139.
15. „An Apostle’s Witness of the Resurrection”, p. 15-16.

Ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, președintele Howard. W. Hunter i-a sfătuit pe sfinții din zilele din urmă să îl urmeze pe președintele Bisericii.

Revelație continuă dată prin intermediul profeților în viață

„Noi suntem îndrumați de un profet în viață al lui Dumnezeu – unul care primește revelații de la Domnul.”

Din viața lui Howard W. Hunter

După ce a fost susținut președinte al Bisericii în cadrul conferinței generale din luna octombrie a anului 1994, Howard W. Hunter și-a exprimat sentimentele despre responsabilitățile sale sacre:

„Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, vă mulțumesc pentru votul dumneavoastră de susținere. Vin înaintea dumneavoastră umil și supus, întristat de decesul recent al preaiubitului nostru profet, președintele Ezra Taft Benson. Sunt profund impresionat de moartea dragului meu prieten, în mod special în lumina noilor responsabilități care mi-au revenit.

Am vărsat multe lacrimi și L-am căutat pe Tatăl din Cer în rugăciune sinceră cu dorința de a fi capabil să îndeplinesc această chemare înaltă și sfântă. M-am rugat să pot fi demn de a îndeplini sarcina pe care alți treisprezece bărbați au îndeplinit-o în această dispensație. Poate numai ei, privind din cealaltă parte a vălului, pot înțelege complet greutatea responsabilității și profunda dependență de Domnul pe care le simt acceptând această chemare sacră”.

Președintele Hunter a explicat că a găsit tărie și liniște în convingerea sa cu privire la faptul că Biserica nu este condusă de oameni, ci de Însuși Isus Hristos care îi pregătește și îi inspiră pe cei pe care îi cheamă să prezideze:

„Tăria mea cea mai mare de-a lungul acestor ultime luni a rezultat din mărturie mea fermă despre faptul că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și nu a oamenilor. Isus Hristos este capul Bisericii. El o

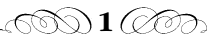
conduce prin cuvânt și fapte. Nu pot să exprim prin cuvinte cât de onorat mă simt pentru că am fost chemat să fiu o perioadă un instrument în mâinile Sale pentru a prezida asupra Bisericii Sale. Dar fără a ști că Hristos este capul Bisericii, nici eu, nici oricare alt om n-ar putea face față responsabilității chemării care a venit.

Asumându-mi această responsabilitate, eu recunosc influența miraculoasă a lui Dumnezeu în viața mea. În repetate rânduri, El mi-a cruțat viața și mi-a redat puterea, în repetate rânduri, El m-a adus înapoi când mă aflam în pragul morții și mi-a permis să-mi continui slujirea în timpul vieții muritoare încă o vreme. M-am întrebat, uneori, de ce mi-a fost cruțată viața. Dar acum, am lăsat deoparte acea întrebare și cer doar credința și rugăciunile membrilor Bisericii pentru a putea lucra împreună, pentru a munci alături de dumneavoastră, ca să împlinim scopurile lui Dumnezeu în această perioadă a vieții noastre...

Au trecut 35 de ani de când am fost susținut ca membru al Cvo-
rumului celor Doisprezece. Acei ani au fost plini de măsuri pregătitoare... Mersul meu este mai lent acum, dar mintea mea este clară și spiritul meu este tânăr...

La fel ca și frații dinaintea mea, am primit, odată cu această chemare, asigurarea că Dumnezeu îl va îndruma pe profetul Său. Accept cu umilință chemarea de a sluji și declar asemenea psalmistului: «Domnul este tăria mea și scutul meu; în El mi se încrede inima și sunt ajutat» (Psalmii 28:7)¹.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

În fiecare dispensație, Dumnezeu a chemat profeți în calitate de reprezentanți ai Săi.

Când cineva citește Vechiul Testament, îi apar scrierile marilor oameni din vremurile străvechi care sunt cunoscuți ca profeți. Cărțile din Noul Testament conțin, printre alte lucruri, scrierile, învățăturile și istoria oamenilor dintr-o dispensație ulterioară, care au fost indicați ca fiind profeți. Noi avem, de asemenea, cronică profeților din partea vestică a lumii care și-au înălțat glasurile proclamând cuvântul

Domnului, protestând împotriva nedreptății și predicând principiile Evangheliei. Toți aceștia și-au depus mărturiile.

Un profet este cineva chemat și ridicat de Domnul pentru a face cunoscute scopurile lui Dumnezeu printre copiii Săi. El este un bărbat care a primit preoția și vorbește având autoritate. Profeții sunt învățători și apărători ai Evangheliei. Ei depun mărturie despre divinitatea Domnului Isus Hristos. Profeții au prevestit întâmplări viitoare, dar aceasta nu este cea mai importantă responsabilitate a lor, deși poate fi o dovadă a puterii profetice.

Conducători neprihăniți au fost necesari în fiecare dispensație și Dumnezeu a ales profeți în acest scop cu mult timp înainte ca ei să-și fi început existența muritoare [vezi Ieremia 1:5; Avraam 3:23].²

Un studiu al revelațiilor Domnului relatate în scripturi confirmă faptul că există o revelație continuă care îndrumă profeții și Biserica în orice perioadă. Dacă nu ar fi fost revelație continuă, Noe nu ar fi fost pregătit pentru potopul care a cuprins pământul. Avraam nu ar fi fost îndrumat să plece din Haran spre Hebron, țara făgăduinței. Revelația continuă i-a condus pe copiii lui Israel din sclavie înapoi în țara făgăduită. Revelația primită prin intermediul profeților a îndrumat eforturile misionare, a îndrumat reclădirea templului lui Solomon și a demascat infiltrarea practicilor păgâne printre israeliți.

Înainte de înălțarea Sa, Hristos a promis celor unsprezece apostoli rămași: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). După înălțarea Sa, El a îndrumat Biserica prin revelație până la moartea apostolilor și apostazia ulterioară a Bisericii lui Isus Hristos.³

De-a lungul istoriei ei, inclusiv în ziua de astăzi, Biserica a avut un profet, văzător și revelator. Biserica este condusă de Isus Hristos, care îl îndrumă pe profetul Său... Consilierii lui [și] membrii Consiliului celor Doisprezece... sunt, de asemenea, profeți, văzători și revelatori... Membrii Bisericii nu trebuie să asculte sunetele unei trâmbițe îndoielnice. Ei pot crede glasul conducătorilor lor deoarece știu că ei sunt îndrumați de Domnul.⁴

2

Domnul le asigură îndrumare copiilor Săi, astăzi, prin intermediul profetului în viață.

Un semn distinctiv al ultimelor zile care va preceda a Doua Venire a Domnului a fost văzut în viziune de către același apostol care a scris Apocalipsa. El a spus:

„Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6)...

Noi depunem mărturie întregii lumi că slujitori cerești au apărut deja în timpurile noastre aducând autoritate din cer și restaurând adevăruri pierdute prin învățături și practici denaturate. Dumnezeu a vorbit din nou și continuă să asigure, astăzi, îndrumare tuturor copiilor Săi prin intermediul profetului în viață. Noi declarăm că El, după cum a promis, este totdeauna cu slujitorii Săi și conduce acțiunile Bisericii în întreaga lume. La fel ca în trecut, revelația îndrumă munca misionară, construirea de temple, chemările oficianților în preoție și avertizează împotriva răului din cadrul societății care poate bloca salvarea copiilor Tatălui nostru.

Într-o revelație dată lui Joseph Smith, considerat un oracol modern, Domnul a spus:

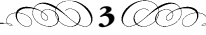
„Pentru că Eu nu sunt părtinitor față de unii oameni și doresc ca toți oamenii să știe că ziua vine repede; ceasul în care pacea va fi luată de pe pământ și când diavolul va avea putere asupra posesiunilor lui n-a sosit, dar este aproape.

Și, de asemenea, Domnul va avea putere asupra sfinților Săi și va domni în mijlocul lor” (D&L 1:35-36).

Salvatorul domnește, astăzi, în mijlocul sfinților prin intermediul revelației continue. Eu depun mărturie că El este cu slujitorii Săi în aceste zile și va fi până la sfârșitul pământului.

Fie ca viziunea noastră să nu fie atât de îngustă încât să credem că revelația putea fi primită doar de cei din vechime. Dumnezeu este milostiv și Își iubește copiii din toate perioadele și S-a arătat în această perioadă a istoriei.⁵

Domnul a revelat gândul Său și voia Sa profeților Săi unși. Există un curent nesfârșit de revelații care se revarsă continuu din izvoarele cerului spre slujitorii unși de pe pământ ai lui Dumnezeu. De la moartea profetului Joseph Smith, glasul Domnului a continuat să vorbească profeților Săi la fel ca înainte.⁶

**În aceste zile de foamete spirituală, noi
putem avea parte de abundență spirituală
dacă dăm ascultare glasului profetului.**

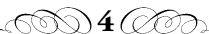
Foametea a fost una dintre năpastele des întâlnite în perioada Vechiului Testament și oamenii au înțeles consecințele devastatoare ale pierderii recoltelor și ale foametei. Amos a adus în atenția oamenilor această înțelegere prin prevestirea sa despre foametea spirituală. El a spus: „... nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete de auzirea cuvintelor Domnului” [Amos 8:11]...

În zilele noastre, relatările cu privire la confuzia și frustrarea persoanelor și a instituțiilor religioase, în timp ce încearcă să-și rezolve îndoielile și conflictele religioase, ne amintesc de cuvintele lui Amos: „... vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute cuvântul Domnului și tot nu-l vor găsi” [Amos 8:12].

Ei caută să găsească soluția fără să zidească pe stânca revelației, după cum a spus Domnul că trebuie făcut [vezi Matei 16:17-18]...

Confuzia și frustrările de care suferă lumea nu se regăsesc în mod obișnuit printre membrii Bisericii... Există un glas credibil pentru cei care au credință și dorința de a crede. Cu siguranță, trăim într-un timp de foamete, precum a descris Amos... Cu toate acestea, în această foamete spirituală, sunt mulți cei care au parte de abundență spirituală.

Este... mărturia mea umilă faptul că Evanghelia în plenitudinea ei a fost restaurată în zilele din urmă și că, astăzi, există un profet pe pământ care transmite gândul și voia Domnului celor care vor auzi și vor avea credința să îl urmeze.⁷

Dacă urmăm învățăturile profetilor în viață, nu vom merge pe un drum greșit.

Pentru oamenii din dispensațiile și perioadele trecute, cel mai important profet a fost acela care trăia, predica și revela voia Domnului în timpul lor. În fiecare dintre dispensațiile trecute, profeții au fost desemnați de Domnul să vorbească în numele Său înaintea oamenilor o anumită perioadă cu privire la problemele specifice ale acelei perioade.

Profetul în viață este conducătorul nostru, învățătorul nostru. El este cel de la care primim îndrumare în lumea modernă. Din toate colțurile pământului, noi, care îl susținem ca profet al Domnului, ne exprimăm aprecierea pentru această sursă de îndrumare divină...

În timp ce trecem în revistă, în memoria noastră, profeții de la început până în ziua prezentă, ne dăm seama de marea binecuvântare pe care o primim datorită influenței pe care o are un profet în viață. Istoria ar trebui să ne învețe că, dacă nu suntem dornici să dăm ascultare avertizărilor și să urmăm învățăturile profetului Domnului, vom avea parte de judecățile lui Dumnezeu.⁸

Doar președintele Bisericii are dreptul să primească revelații pentru întreaga Biserică sau să dea interpretări oficiale ale scripturilor sau doctrinelor Bisericii:

„Nimeni altul nu va fi numit să primească porunci și revelații în această Biserică cu excepția [președintelui Bisericii], pentru că el le primește la fel ca Moise” (D&L 28:2).⁹

Dacă urmăm îndemnul, sfatul și învățăturile conducătorilor Bisericii din instrucțiunile pe care ni le dau, nu vom merge pe un drum greșit în ceea ce este important pentru salvarea și exaltarea noastră personale.¹⁰

Sunt extrem de recunoscător pentru revelațiile care au stabilit sistemul minunat prin care este condusă Biserica Sa. Fiecare bărbat care este rânduit ca apostol și este pus deoparte ca membru al Cvorumului celor Doisprezece este susținut ca profet, văzător și revelator. Membrii Primei Președinții și cei ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, chemați și rânduiți să dețină cheile preoției, au autoritatea

„Perioada în care se desfășoară conferința reprezintă un timp de întărire spirituală în care cunoașterea și mărturia cresc și se consolidează.”

și responsabilitatea de a governa Biserica, de a administra rânduielile ei, de a predica doctrina ei și de a stabili și menține practicile ei.

Când președintele Bisericii este bolnav sau este în imposibilitate să slujească la capacitate maximă în toate responsabilitățile oficiului său, cei doi consilieri ai săi, care, cu dânsul, formează Cvorumul Primei Președinții, continuă munca Președinției. Toate problemele, regulile, programele sau doctrinele majore sunt analizate în consiliu, cu ajutorul rugăciunii, de consilierii din Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Nicio decizie nu se emite din partea Primei Președinții și a Cvorumului celor Doisprezece fără unanimitatea tuturor celor în drept.

Urmând acest model inspirat, Biserica va progresa fără întrerupere. Guvernarea Bisericii și exercitarea darurilor profetice vor fi totdeauna încredințate acelor autorități profetice care dețin și exercită toate cheile preoției.¹¹

 5

În timpul conferinței generale, primim sfaturi inspirate de la profeți, văzători și revelatori.

În timp ce meditam la mesajele conferinței [generale], mi-am adresat următoarea întrebare: Cum îi pot ajuta pe alții să primească din bunătatea și binecuvântările Tatălui nostru Ceresc? Răspunsul este următorul: trebuie să urmărim instrucțiunile primite din partea celor pe care îi susținem ca profeți, văzători și revelatori și din partea altor autorități generale. Să studiem cuvintele lor, rostite sub inspirația Spiritului și să ne referim, deseori, la ele. În această conferință, Domnul a revelat sfinților voia Sa.¹²

Multe sfaturi inspirate ne sunt date de către profeți, văzători și revelatori și alte autorități generale în timpul conferinței generale. Profeții moderni din zilele noastre ne-au încurajat să facem din cititul revistelor Bisericii care conțin cuvântările din timpul conferințelor o parte importantă și permanentă a studiului nostru personal. Astfel, conferința generală devine, într-un sens, un supliment sau o anexă la Doctrină și legăminte.¹³

Perioada în care se desfășoară conferința reprezintă un timp de întărire spirituală în care cunoașterea și mărturia cresc și consolidează credința că Dumnezeu trăiește și îi binecuvântează pe cei care sunt credincioși. Este un timp în care înțelegerea faptului că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu, se stabilește ferm în inimile celor care sunt hotărâți să-L slujească și să țină poruncile Sale. Perioada în care se desfășoară conferința este un timp în care conducătorii noștri ne dau îndrumări inspirate cu privire la modul în care să ne trăim viețile – un timp în care oamenii sunt motivați și iau hotărâri de a fi soți mai buni și soții mai bune, tați mai buni și mame mai bune, fiice și fii mai supuși, prieteni și vecini mai buni...

Noi, cei care ne-am întâlnit astăzi, aici, [la conferința generală], afirmăm o cunoaștere unică, specială a Evangheliei Salvatorului. Cel mai important dintre toate lucrurile, pentru cei care fac prima oară cunoștință cu noi, este declarația noastră către lume cu privire la faptul că suntem conduși de un profet în viață al lui Dumnezeu – unul care comunică cu Domnul, este inspirat de El și primește revelații de la El.¹⁴

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Recapitulați învățăturile președintelui Hunter din secțiunea 1. De ce a desemnat Dumnezeu profeți în fiecare dispensație? Care sunt câteva dintre rolurile profeților? Cum putem să-i ajutăm pe copii să dobândească o mărturie despre profeți?
- Cum suntem astăzi binecuvântați datorită faptului că avem un profet în viață? (Vezi secțiunea 2.) De ce este important să existe „un curent nesfârșit de revelații” care să se reverse de la Dumnezeu spre profeții Săi în viață?
- Care sunt câteva dintre dovezile că trăim într-o perioadă de „foamete spirituală”? (Vezi secțiunea 3.) Care sunt unele dintre binecuvântările pe care le-ați primit când ați dat ascultare glasului profetului în viață?
- Președintele Hunter ne învață că „doar președintele Bisericii are dreptul să primească revelații pentru întreaga Biserică” (secțiunea 4). De ce este util să știm acest lucru? De ce este util să știm că „nu vom merge pe un drum greșit” atunci când îl urmăm pe profet?
- Gândiți-vă la importanța conferinței generale în viața dumneavoastră. (Vezi secțiunea 5.) Care sunt unele dintre învățăturile din cadrul conferinței generale care v-au binecuvântat? Cum puteți face ca respectiva conferință generală să aibă o influență mai puternică în viața și în căminele dumneavoastră?

Scripturi suplimentare

Amos 3:7; Matei 10:41; Luca 1:68-70; Traducerea Bibliei de Joseph Smith, 2 Petru 1:20-21; Mosia 8:15-18; D&L 1:14-16, 37-38; 21:1, 4-6; 43:2-6; 107:91-92

Ajutor pentru predare

Ca parte a orei de clasă, enumerați pe tablă unele întrebări pe care oamenii de alte credințe le-ar putea avea cu privire la tema capitolului. Invitați membrii clasei să recapituleze capitolul, să caute răspunsuri la aceste întrebări și, apoi, să împărtășească ce au găsit.

Note

1. „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, nov. 1994, p. 7-8.
2. În Conference Report, oct. 1963, p. 99.
3. „No Man Shall Add to or Take Away”, *Ensign*, mai 1981, p. 65.
4. „Spiritual Famine”, *Ensign*, ian. 1973, p. 65.
5. „No Man Shall Add to or Take Away”, p. 65.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 196.
7. „Spiritual Famine”, p. 64-65.
8. În Conference Report, oct. 1963, p. 101.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 225.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 223.
11. „Exceeding Great and Precious Promises”, p. 7. Președintele Hunter a enunțat aceste principii importante în timp ce era președintele Bisericii.
12. „Follow the Son of God”, *Ensign*, nov. 1994, p. 87.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 212.
14. „Conference Time”, *Ensign*, nov. 1981, p. 12-13.

Să ducem Evanghelia lumii întregi

*„Participăm la lucrarea de salvare a sufletelor,
de invitare a oamenilor să vină la Hristos.”*

Din viața lui Howard W. Hunter

În anul 1979, vârstnicul Howard W. Hunter, pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a spus: „Cred cu tărie că, în viitorul apropiat, vom vedea cele mai mărețe progrese în răspândirea Evangheliei printre toate națiunile care au avut loc vreodată în această dispensație sau în oricare dintre dispensațiile anterioare. Sunt sigur că vom putea să privim în urmă... și să consemnăm așa cum a făcut Luca: «Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult» (Faptele apostolilor 6:7)”.¹

După ce vârstnicul Hunter a rostit aceste cuvinte, s-au impus interdicții politice prin care s-a interzis misionarilor să propovăduiască Evanghelia în Europa de Est și Uniunea Sovietică. După mai puțin de zece ani, a început să se renunțe la aceste interdicții. În anii 1989 și 1990, Zidul Berlinului, care separase Germania de Vest de cea de Est timp de aproape 30 de ani, a fost demolat. În acea perioadă, președintele Hunter slujea ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece și și-a exprimat următoarele gânduri despre acel eveniment istoric și alte schimbări care aveau loc în lume:

„În ultima vreme, s-a acordat multă atenție Zidului Berlinului. Desigur, tuturor ne face plăcere să vedem că zidul a fost demolat, aceasta însemnând accesul la libertăți noi... Pe măsură ce încercăm să înțelegem spiritul reconcilierii care se face simțit în lumea întregă și să-i dăm un sens în contextul Evangheliei, trebuie să ne întrebăm: Nu este mâna Domnului cea care ridică barierele politice și face breșe în zidurile de netrecut până acum pentru ca Evanghelia să fie propovăduită, totul în acord cu un plan divin și un orar divin?”².

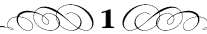
Evanghelia lui Isus Hristos... este o credință a întregului glob, având un mesaj atotcuprinzător.

Președintele Hunter a simțit că aceste schimbări au adus o responsabilitate importantă membrilor Bisericii. Pentru că tot mai multe națiuni și-au deschis granițele pentru munca misionară, a spus el, va fi nevoie de tot mai mulți misionari pentru a îndeplini porunca de a duce Evanghelia întregii lumi.³

Nerăbdarea președintelui Hunter de a ajunge la toți copiii lui Dumnezeu, indiferent de naționalitate sau crezuri, a fost evidentă în munca sa din Orientul Mijlociu. Prima Președinție i-a dat însărcinări importante în Ierusalim, inclusiv supravegherea construirii Grădinii Memoriale Orson Hyde și a Centrului Ierusalim pentru Studii privind Orientul Apropiat al Universității Brigham Young. Deși prozelitismul nu era permis în regiune, președintele Hunter a clădit relații de prietenie durabile între aceia cu care a lucrat, atât evrei, cât și arabi. „Scopul Evangheliei lui Isus Hristos este să instaureze dragostea, unitatea și frăția de cel mai înalt grad”, a spus el.⁴

În munca sa cu acești copii ai lui Dumnezeu din întreaga lume, mesajul președintelui Hunter a fost același: „Noi suntem frați – nu considerăm că cetățenii vreunei națiuni sau de vreo anumită naționalitate sunt cetățeni de rang inferior. Îi invităm pe toți... să cerceteze mesajul nostru și să accepte înfrățirea noastră”⁵.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Evanghelia restaurată este pentru toți oamenii și are la bază convingerea că toți sunt copii ai aceluiași Dumnezeu.

Evanghelia lui Isus Hristos, Evanghelie pe care noi o propovăduim și ale cărei rânduiri le înfăptuim, este o credință a întregului glob, având un mesaj atotcuprinzător. Nu este restrictivă, nici părtinitoare, nici supusă schimbărilor istoriei sau modei. Esența sa este universal și etern adevărată. Mesajul său este pentru lumea întreagă, restaurat în aceste zile din urmă pentru a împlini nevoile fundamentale ale fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui popor de pe pământ. A fost stabilită din nou așa cum a existat la începuturi – pentru a clădi frăția, a păstra adevărul și a salva suflete...

În mesajul Evangheliei, întreaga rasă umană este o singură familie care provine de la un singur Dumnezeu. Toți bărbații și toate femeile

nu au numai o descendență fizică ce duce înapoi, la Adam și Eva, ci și o moștenire spirituală ce duce înapoi la Dumnezeu, Tatăl Etern. Ca urmare, toți oamenii de pe pământ sunt, cu adevărat, frați și surori în familia lui Dumnezeu.

Toate ființele umane pot aprecia cel mai bine grija lui Dumnezeu față de ele și relația dintre ele numai când înțeleg și acceptă această relație parentală universală cu Dumnezeu. Acesta este un mesaj al vieții și dragostei care respinge toate concepțiile sufocante bazate pe rasă, limbă, situație economică sau politică, nivel educațional sau condiții culturale, pentru că noi toți avem aceeași descendență spirituală. Avem o obârșie divină; fiecare persoană este copil de spirit al lui Dumnezeu.

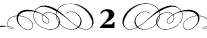
Acest punct de vedere al Evangheliei nu lasă loc unui punct de vedere limitat, îngust sau plin de prejudecăți. Profetul Joseph Smith a spus: „Dragostea este una dintre caracteristicile principale ale Dumnezeirii și trebuie să fie manifestată de către cei care aspiră să fie fiii lui Dumnezeu. Un om plin cu dragostea lui Dumnezeu nu se mulțumește doar cu binecuvântarea familiei lui, ci merge prin întreaga lume, nerăbdător să binecuvânteze întreaga rasă umană” [*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 349]...

Evanghelia restaurată este un mesaj al dragostei divine pentru toți oamenii de pretutindeni și are la bază convingerea că toate ființele umane sunt copii ai aceluiași Dumnezeu. Acest mesaj religios esențial a fost frumos exprimat într-o declarație a Primei Președinții, din data de 15 februarie 1978, în care se spune:

„Pe baza revelației din vechime și a celei din timpurile moderne, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă propovăduiește și declară cu bucurie doctrina creștină care spune că toți bărbații și toate femeile sunt frați și surori, nu numai prin relația de sânge cu descendenți muritori comuni, ci și pentru că sunt, cu adevărat, copii de spirit ai unui Tată Etern” [Statement of the First Presidency Regarding God’s Love for All Mankind, 15 febr. 1978].

Sfinții din zilele din urmă au o abordare pozitivă și atotcuprinzătoare față de cei care nu sunt de credința noastră. Noi credem că ei sunt, cu adevărat, frații și surorile noastre, că noi suntem fii și

fiice ai aceluiași Tată Ceresc. Avem o genealogie comună care duce înapoi la Dumnezeu.⁶

Biserica are misiunea de a propovădui Evanghelia tuturor națiunilor.

Biserica, fiind împărăția lui Dumnezeu pe pământ, are de îndeplinit o misiune în toate națiunile. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19-20). Aceste cuvinte rostite de Învățător nu cunosc granițe naționale; nu se opresc la o rasă sau cultură. O națiune nu este mai presus de alta. Îndemnul este clar – „faceți ucenici din *toate* neamurile”...

Ca membri ai Bisericii Domnului, viziunea pe care o avem trebuie să fie mai presus de prejudecățile personale. Trebuie să descoperim adevărul suprem că, într-adevăr, Tatăl nostru nu este părtinitor. Uneori, îi jignim mult pe frații și surorile din alte națiuni, considerând că o naționalitate este superioară alteia...

Imaginați-vă un tată cu mulți fii, având fiecare temperament, aptitudini și trăsături spirituale diferite. Îl iubește el pe un fiu mai puțin decât pe altul? Poate că tatăl acordă fiului cu mai puține înclinații spirituale mai multă atenție, se roagă mai mult pentru el și îl îndrumă mai mult decât pe ceilalți. Înseamnă aceasta că îi iubește mai puțin pe ceilalți? Vi-L imaginați pe Tatăl Ceresc iubind națiunea noastră de vârstare ale Sale mai mult decât pe altele? Ca membri ai Bisericii, trebuie să ne aducem aminte de întrebarea adresată de Nefi: „Nu știți că este mai mult decât un singur neam?” (2 Nefi 29:7)...

Fraților și surorilor din toate neamurile le spunem: Noi depunem mărturie solemnă și mărturisim că Dumnezeu a vorbit în ziua și timpul nostru, că au fost trimiși mesageri cerești, că Dumnezeu Și-a revelat planul și voia unui profet, Joseph Smith...

Așa cum Tatăl nostru îi iubește pe toți copiii Săi, noi trebuie să-i iubim pe toți oamenii – de orice rasă, cultură și naționalitate – și să le propovăduim principiile Evangheliei, pentru ca ei s-o poată accepta și să ajungă la cunoașterea divinității Salvatorului.⁷

„Noi participăm la lucrarea de salvare a sufletelor.”

În eforturile noastre umile de a clădi frăția și de a propovădui adevărul revelat, le spunem oamenilor lumii ceea ce președintele George Albert Smith a propus în cuvinte atât de frumoase:

„Nu am venit pentru a vă lua adevărul și virtutea pe care le posedați. Noi nu am venit pentru a vă dojeni și critica... Păstrați toate lucrurile bune pe care le aveți și permiteți-ne să vă aducem mai multe lucruri bune pentru ca dumneavoastră să fiți mai fericiți și pentru ca dumneavoastră să puteți fi pregătiți să intrați în prezența Tatălui nostru Ceresc.⁸

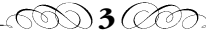
Noi participăm la lucrarea de salvare a sufletelor, de invitare a oamenilor să vină la Hristos, de aducere a lor în apele botezului, pentru ca ei să poată continua să progreseze de-a lungul căii care duce la viața eternă. Această lume are nevoie de Evanghelia lui Isus Hristos. Evanghelia asigură singura cale prin care lumea va cunoaște vreodată pacea.⁹

În calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos, noi căutăm să aducem la un loc tot adevărul. Căutăm să facem să existe mai multă dragoste și înțelegere între toți oamenii pământului. Ne

străduim să stabilim pacea și fericirea, nu doar printre creștini, ci în întreaga omenire...

Ceea ce a fost creat prin Joseph [Smith], chiar Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, este acum o religie mondială, nu numai pentru că, acum, există membri ai săi în întreaga lume, ci mai ales pentru că ea are un mesaj cuprinzător, pentru toată lumea, care are la bază acceptarea întregului adevăr, restaurat pentru a împlini nevoile întregii omeniri...

Noi trimitem acest mesaj de dragoste și speranță întregii lumi. Veniți la Dumnezeu în întregul adevăr, care continuă să vorbească fiilor și fiicelor Sale prin profeți. Ascultați mesajul Celui care continuă să-și trimită slujitorii să predice Evanghelia nepieritoare fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui popor. Veniți și ospătați-vă la masa așezată în fața dumneavoastră de Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Alăturați-vă nouă, pentru că noi căutăm să-L urmăm pe Păstorul cel Bun, care ne-a oferit-o.¹⁰

Cei care au avut parte de binecuvântările ispășirii lui Isus Hristos au obligația de a depune mărturie despre El.

Care este legătura dintre ispășire și munca misionară? De fiecare dată când avem parte de binecuvântările ispășirii în viețile noastre, nu ne putem abține să nu ne preocupe bunăstarea [altora].

Cartea lui Mormon abundă în exemple care ilustrează acest principiu. Când Lehi a luat din fructul pomului, simbolizând luarea din roadele ispășirii, el a spus: „Am început să doresc ca și familia mea să ia din el” (1 Nefi 8:12). Când Enos s-a convertit și a primit iertarea păcatelor sale, datorită credinței lui în Isus Hristos, el a spus: „Am început să simt o dorință pentru bunăstarea fraților mei, nefiții” (Enos 1:9). Apoi, el s-a rugat pentru lamaniți, dușmanii implacabili ai nefiților. Există, de asemenea, exemplul celor patru fii ai lui Mosia – Amon, Aaron, Omner și Himni – care au primit iertarea păcatelor prin ispășire și, apoi, au lucrat mulți ani printre lamaniți pentru a-i aduce la Hristos. În cronică se spune că ei nu puteau suporta gândul că vreun suflet ar putea să piară (Mosia 28:3).

Acest exemplu divin de persoană care a făcut legământ și dorește să împărtășească Evanghelia altora este cel mai bine ilustrat de exemplul lui Alma cel Tânăr. Aș dori să vă citesc mărturia sa...

„De la acel timp, chiar până acum, am muncit fără întrerupere ca să pot aduce suflete la pocăință; ca să pot să le aduc să guste din bucuria nemărginită din care am gustat eu; pentru ca ei, de asemenea, să fie născuți pentru Dumnezeu și să fie umpluți de Duhul Sfânt” [Alma 36:24; vezi, de asemenea, Alma 36:12-23].

Un indiciu minunat al convertirii unei persoane îl reprezintă dorința de a împărtăși altora Evanghelia. Din acest motiv, Domnul a spus că fiecare membru al Bisericii are obligația să fie misionar.

Ascultați legământul pe care o persoană îl face când este botezată în Biserică:

„După cum sunteți dornici să vă alăturați turmei lui Dumnezeu și să vă numiți poporul Lui și sunteți dornici să purtați greutatea unuia altuia, pentru ca ele să fie ușoare;

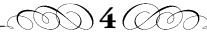
Da, și sunteți dornici să jeliți împreună cu cei care jelesc; da, și să-i mângâiați pe aceia care au nevoie să fie mângâiați și să fiți martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să vă aflați, chiar până la moarte, ca să puteți fi mântuiți de Dumnezeu și să vă numărați printre aceia de la învierea dintâi, pentru ca să puteți avea viață veșnică” (Mosia 18:8-9).

Noi trebuie să fim martorii lui Dumnezeu în toate timpurile [și] în toate locurile, chiar până la moarte. Noi înnoim acest legământ în timpul împărtășaniei când facem legământ să luăm asupra noastră numele lui Hristos.

Slujirea misionară este un mod important de a lua asupra noastră numele Său. Salvatorul a spus că, dacă noi dorim să luăm asupra noastră numele Său, cu toată inima, noi suntem chemați să mergem în toată lumea să propovăduim Evanghelia Sa fiecărei făpturi (vezi D&L 18:28)...

Aceia dintre noi care au luat din roadele ispășirii au obligația să depună mărturie plină de credință despre Domnul și Salvatorul nostru... Chemarea de a împărtăși Evanghelia altora reprezintă marea

noastră dragoste față de copiii Tatălui nostru Ceresc, precum și față de Salvator și de ceea ce a făcut El pentru noi.¹¹

Cu ajutorul Domnului, noi putem birui toate obstacolele care stau în calea împărtășirii Evangheliei.

Așa cum zidurile din Europa de Est... și din multe alte părți ale lumii au căzut, necesitatea unui număr mai mare de misionari care să îndeplinească misiunea divină de a duce Evanghelia pe întregul pământ va crește cu siguranță! Suntem noi pregătiți să răspundem acestei necesități?

Pentru a îndeplini noile cerințe la care trebuie să răspundem în această mare lucrare misionară din ultimele zile, unii dintre noi (mai ales generația mai în vârstă a căror copii au crescut) trebuie, poate, să facă o evaluare serioasă și onestă pentru a determina dacă „zidurile” pe care le-am construit în mințile noastre trebuie să cadă.

De exemplu, ce se întâmplă cu „zidul confortului” personal, care pare să împiedice multe cupluri și persoane necăsătorite să meargă în misiune? Ce se întâmplă cu „zidul financiar” al datoriilor, care afectează capacitatea de merge în misiune a unora dintre membri, sau cu „zidul nepoților”, ori cu „zidul sănătății”, sau cu „zidul lipsei de încredere în sine”, sau cu „zidul vanității”, ori „zidul păcatului”, ori cu zidurile fricii, îndoielii sau plafonării? Se îndoiește, cu adevărat, cineva vreodată că, având ajutorul Domnului, nu ar putea doborî aceste ziduri?

Am avut privilegiul de a ne naște în aceste ultime zile, nu într-o dispensație anterioară, pentru a duce Evanghelia pe întregul pământ. Nu există chemare mai mare în această viață. Dacă ne mulțumim să ne ascundem în spatele zidurilor făcute de noi, renunțăm de bunăvoie la binecuvântările care, altfel, sunt ale noastre. Într-o revelație din zilele noastre, Domnul explică marea necesitate:

„Pentru că, iată, câmpul este alb, gata pentru seceriș; și iată, cel care mânuiește secera sa cu toată puterea lui, acela strânge ca să nu piară, ci să aducă salvare pentru sufletul lui” (D&L 4:4).

În aceeași revelație, Domnul continuă explicând caracteristicile de care avem nevoie pentru a fi misionari buni. Cunoscându-ne foarte bine slăbiciunile și reținerile pe care le avem când stăm în

fața porții uriașe a zidurilor ridicate de noi înșine, El ne asigură că ajutorul divin pentru a depăși toate obstacolele va veni dacă noi ne vom face partea și ne promite: „Cereți și veți primi; bateți și vi se va deschide” (D&L 4:7).

Fie ca Domnul să ne binecuvânteze ca zidurile minților noastre să nu ne împiedice să primim binecuvântările pe care le putem avea.¹²

Din nou și din nou, în timpul slujirii Sale în viața muritoare, Domnul nostru a lansat o chemare care a fost atât o invitație, cât și un îndemn. Lui Petru și Andrei, Hristos le-a spus: „Veniți după mine, și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19)...

Profeții din vechime au propovăduit că fiecare tânăr băiat demn și capabil trebuie să slujească în misiune cu timp deplin. Subliniez necesitatea de a se face acest lucru astăzi. Avem, de asemenea, mare nevoie de cuplurile mature, capabile, pentru a sluji în câmpul misiunii. Isus a spus ucenicilor Săi: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său” (Luca 10:2).¹³

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Meditați asupra învățăturilor președintelui Hunter cu privire la faptul că Evanghelia este pentru toți oamenii, pe baza adevărului că noi toți suntem copii ai lui Dumnezeu (vezi secțiunea 1). În timp ce împărtășim Evanghelia, cum ne ajută ea să nu uităm că fiecare persoană este, cu adevărat, fratele sau sora noastră?
- Ce învățăm din învățăturile președintelui Hunter din secțiunea 2 cu privire la sentimentele Tatălui Ceresc față de copiii Săi? Ce puteți face pentru a-i iubi mai mult pe toți oamenii și a le împărtăși Evanghelia?
- Cum ați răspunde la întrebarea președintelui Hunter: „Care este legătura dintre ispășire și munca misionară”? (Vezi secțiunea 3.) Cum vă puteți mări dorința de a împărtăși Evanghelia altora? Ce binecuvântări ați primit când ați împărtășit Evanghelia altcuiva – sau când v-a fost împărtășită de altcineva?

- După ce ați studiat secțiunea 4, gândiți-vă la „zidurile” care vă împiedică să primiți binecuvântările asociate muncii misionare. Discutați despre modalități de a birui acele obstacole.

Scripturi suplimentare

Amos 9:9; 2 Nefi 2:6-8; Mosia 28:1-3; Alma 26:37; D&L 18:10-16; 58:64; 68:8; 88:81; 90:11; 123:12; Joseph Smith – Matei 1:31

Ajutor pentru predare

„Duhul Sfânt îi poate îndemna pe unul sau pe mai mulți dintre cei cărora le predați să împărtășească gânduri pe care ceilalți au nevoie să le audă. Fiți deschiși la îndemnurile pe care le primiți de a apela la o anumită persoană. Puteți chiar să vă simțiți îndemnați să-i cereți unei persoane care nu s-a oferit voluntară să-și exprime punctele de vedere” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 63).

Note

1. „All Are Alike unto God”, *Ensign*, iun. 1979, p. 74.
2. „Walls of the Mind”, *Ensign*, sept. 1990, p. 9-10.
3. Vezi „Walls of the Mind”, p. 10.
4. „All Are Alike unto God”, p. 74.
5. „All Are Alike unto God”, p. 74.
6. „The Gospel – A Global Faith”, *Ensign*, nov. 1991, p. 18-19.
7. „All Are Alike unto God”, p. 72-74.
8. „The Gospel – A Global Faith”, p. 19; declarația lui George Albert Smith se găsește în *Învățăături ale președinților Bisericii: George Albert Smith* (2011), p. 153.
9. „Follow the Son of God”, *Ensign*, nov. 1994, p. 88.
10. „Come to the God of All Truth”, *Ensign*, sept. 1994, p. 73.
11. „The Atonement of Jesus Christ” (cuvântare rostită în cadrul seminarului președinților de misiuni, 24 iun. 1988), p. 4-7, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake; vezi, de asemenea, *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 248-249.
12. „Walls of the Mind”, p. 10.
13. „Follow the Son of God”, p. 88.

„Plata zeciuielii întărește credința, dezvoltă spiritualitatea și capacitatea spirituală și ne consolidează mărturia.”

Legea zeciuiei

*„Avem o mărturie despre legea zeciuiei
atunci când trăim conform acestei legi.”*

Din viața lui Howard W. Hunter

Cu puțin timp înainte de căsătoria lui Howard W. Hunter cu Claire Jeffs, Howard s-a dus la episcopul său pentru a obține o recomandare pentru templu. El a fost surprins de faptul că, în cadrul interviului, episcopul l-a întrebat dacă putea să-și întrețină soția și familia din venitul pe care-l avea. Howard a spus: „Când i-am spus câți bani câștigam, el mi-a spus că motivul îndoielii sale cu privire la posibilitatea mea de a întreține o soție se baza pe suma pe care o plătisem ca zeciuială”.

Până în acel moment, Howard nu fusese un plătitor de zeciuială integrală, deoarece nu înțelesese importanța de a plăti o zeciuială integrală. El a explicat: „Deoarece tatăl meu nu fusese membru al Bisericii în anii în care eu am fost acasă, plata zeciuiei nu fusese niciodată discutată în familia noastră și eu nu m-am gândit niciodată la importanța ei”.

Howard a spus că, în timp ce el și episcopul au continuat să vorbească, episcopul, „în modul său binevoitor... m-a învățat importanța legii zeciuiei și, când i-am spus că, din acel moment, voi fi un plătitor de zeciuială integrală, el a continuat interviul și mi-a alungat îngrijorarea prin completarea și semnarea recomandării pentru templu”.

Când Howard i-a povestit lui Claire despre această experiență, a aflat că ea plătise totdeauna o zeciuială integrală. „Noi am hotărât că vom trăi conform legii zeciuiei de-a lungul căsniciei noastre și că zeciuiala va fi pe primul loc”, a spus el.¹

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

1

Definiția legii zeciuiei date de Domnul este simplă.

Legea [zeciuiei] este definită ca „a zecea parte din tot venitul lor” (D&L 119:4). Venit înseamnă profit, salariu, sporuri, compensații, beneficii. Reprezintă salariul unei persoane angajate, profitul obținut dintr-o afacere, venitul obținut de cineva care cultivă ori produce sau venitul unei persoane din orice altă sursă. Dumnezeu a spus că este o lege permanentă, „pentru totdeauna”, la fel cum a fost în trecut.²

La fel ca toate poruncile și legile Domnului, [legea zeciuiei] este simplă dacă avem puțină credință. Pe scurt, Domnul spune: „Mutăți poziția virgulei zecimale cu o cifră spre stânga și obțineți 10 procente din suma de bani”. Aceasta este legea zeciuiei. Este atât de simplu.³

2

Legea zeciuiei a existat de la începuturi și este în vigoare și astăzi.

În Biblie, prima mențiune distinctă a cuvântului „zeciuială”, se găsește în prima carte din Vechiul Testament. Avram... a fost întâmpinat de Melhisedec, împăratul Salemului și preot al Dumnezeului Cel Preaînalt. Melhisedec l-a binecuvântat și Avram „i-a dat zeciuială din toate” (Genesa 14:20).

În aceeași carte, după câteva capitole, Iacov, la Betel, a făcut un jurământ rostind următoarele cuvinte: „Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da” [Genesa 28: 20-22].

A treia mențiune este cea în legătură cu legea levitică. Domnul a vorbit prin intermediul lui Moise:

„Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului” (Leviticul 27:30).

Sub legea levitică, zeciuiele erau date leviților pentru a-i susține, iar ei, la rândul lor, aveau sarcina de a plăti zeciuială din ceea ce primeau potrivit cuvintelor rostite de Domnul când l-a instruit pe Moise:

„Să vorbești leviților și să le spui: «Când veți primi de la copiii lui Israel zeciuiala pe care v-o dau din partea lor, ca moștenire a voastră,

să luați întâi din ea un dar pentru Domnul, și anume: a zecea parte din zeciuială» (Numeri 18:26).

Aceasta indică în mod clar că legea zeciuiei era o parte din legea levitică și se aplica tuturor oamenilor – chiar și leviților care erau îndrumați să plătească zeciuială din zeciuiala care era primită de ei.

Sunt unii care cred că legea zeciuiei a fost doar o practică levitică, dar istoria confirmă faptul că ea a fost și este o lege universală. A stat la baza legii mozaice. A existat de la începuturi și se găsește în legea vechilor egipteni, în Babilonia, și poate fi găsită de-a lungul istoriei biblice. A fost menționată de profetul Amos [vezi Amos 4:4] și de Neemia, care a avut sarcina de a reclădi zidurile Ierusalimului [vezi Neemia 10:37-38; 12:44; 13:5, 12]. La scurt timp după aceasta, Maleahi a avut sarcina și mai mare de a reclădi credința și moralul unei națiuni. În efortul lui excepțional de a se opune lăcomiei celor care erau religioși doar cu numele, el i-a acuzat de comiterea unui păcat față de Dumnezeu.

„Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?». Cu zeciuielele și darurile de mâncare.

Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!

Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.” (Maleahi 3:8-10)...

Cuvintele lui Maleahi încheie Vechiul Testament cu o nouă reiterare a legii zeciuiei, arătând că această lege, care a existat de la începuturi, nu a fost niciodată abrogată. Prin urmare, dispensația Noului Testament a început sub această avertizare...

Nu după mult timp de la restaurarea Evangheliei în această dispensație, Domnul a dat o revelație poporului Său prin intermediul unui profet din zilele din urmă și a definit legea:

„Și după aceasta, aceia care au plătit zeciuiala în acest fel vor plăti a zecea parte din tot venitul lor anual; și aceasta va fi pentru ei o lege permanentă pentru totdeauna, pentru preoția Mea sfântă, spune Domnul” (D&L 119:4).⁴

3

Noi oferim un dar și, de asemenea, achităm o obligație prin plata zeciuiei noastre.

Zeciuiala este o lege a lui Dumnezeu pentru copiii Săi, dar plata este complet voluntară. Din acest punct de vedere, nu există diferență față de legea sabatului sau față de oricare dintre legile Sale. Putem refuza să ne supunem vreuneia dintre legi sau tuturor legilor. Supunerea noastră este voluntară, dar refuzul de a plăti nu abrogă sau anulează legea.

Dacă zeciuiala este o problemă voluntară, este ea un dar sau o plată a unei obligații? Există o diferență substanțială între acestea două. Un dar este un transfer voluntar de bani sau al unui bun fără a se aștepta o răsplată. Este gratuit. Nimeni nu este obligat să ofere un dar. Dacă zeciuiala este un dar, putem să dăm cât dorim, când dorim sau să nu oferim niciun dar. Aceasta L-ar situa pe Tatăl nostru Ceresc în aceeași categorie cu cerșetorul de pe stradă căruia i-am putea arunca, în trecere, o monedă.

Domnul a stabilit legea zeciuiei și, deoarece este legea Sa, devine obligația noastră să o respectăm dacă Îl iubim și avem dorința de a ține poruncile Sale și de a primi binecuvântările Sale. În acest mod, zeciuiala devine o datorie. Persoana care nu-și plătește zeciuiala, deoarece are datorii, ar trebui să se întrebe dacă nu este, de asemenea, datoare față de Domnul. Învățătorul a spus: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33).

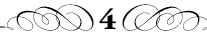
Nu putem merge și spre est și spre vest în același timp. Nu putem sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona. Persoana care respinge legea zeciuiei este persoana care nu a încercat cu adevărat să se supună acestei legi. Desigur, costă ceva. Este nevoie de muncă, atenție și efort pentru a trăi conform oricărei legi a Evangheliei sau oricăruia dintre principiile acesteia...

Se poate spune că noi oferim un dar și că, de asemenea, achităm o obligație prin plata zeciuiei noastre. Achitarea obligației este către Domnul. Darul este oferit semenilor noștri pentru clădirea împărăției lui Dumnezeu. Dacă cineva se gândește cu atenție la prozelitismul efectuat de misionari, la programul de învățământ al Bisericii, la

„Nu este o povară să plătești zeciuiala, ci un mare privilegiu.”

mărețul sistem educațional și la programul de construcții prin care se clădesc case de preaslăvire, va ajunge la concluzia că nu este o povară să plătești zeciuiala, ci un mare privilegiu. Prin plata zeciuililor noastre, mulți oameni primesc binecuvântările Evangheliei.⁵

O jertfă adusă Domnului trebuie să reprezinte o valoare pentru cel care o oferă.

În 2 Samuel 24:18-25, citim că David nu avea să aducă Domnului o jertfă care să nu-l coste nimic. El a înțeles cu siguranță că nu era potrivit sau corespunzător să aducă Domnului o jertfă, decât dacă darul avea o anumită valoare pentru cel care-l oferă.

Hristos a spus că este mai fericit să dai decât să primești [vezi Faptele apostolilor 20:35], totuși, sunt unii care vor da numai dacă nu-i costă nimic. Acest lucru nu este conform învățăturilor Învățătorului care a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine” (Matei 16:24).

Sunt unii care nu vor trăi conform legii zeciuiei datorită costului. Aceasta este contrar raționamentului lui David care nu avea să aducă Domnului o jertfă care să nu-l coste nimic. Principiile morale importante cuprinse în legea zeciuiei sunt trecute cu vederea de cei care nu sunt plătitori ai zeciuiei și ei nu înțeleg legea și nici motivele ei.⁶

5

Plata zeciuiei aduce mari binecuvântări.

Domnul a dat legea [zeciuiei]. Dacă urmăm legea Sa, prosperăm, dar când considerăm că ceea ce credem noi este un mod de viață mai bun, vom avea parte de eșec. Când am călătorit de-a lungul diferitelor zone în care este întemeiată Biserica și am văzut rezultatele plății zeciuiei, am ajuns la concluzia că zeciuiala nu este o povară, ci o mare binecuvântare.⁷

Plățiți o zeciuială corectă. Această lege eternă, revelată de Domnul și pusă în practică de credincioși, începând cu profeții din vechime până în prezent, ne învață să-L punem pe Domnul pe primul loc în viața noastră. Nu ni se va cere să ne sacrificăm casele sau viețile, cum a fost în cazul sfinților din perioada de început a Bisericii. Astăzi, avem sarcina dificilă de a ne învinge egoismul. Noi plătim zeciuiala deoarece Îl iubim pe Domnul, nu pentru că avem mijloacele să facem astfel. Putem să ne așteptăm că Domnul va deschide „zăgazarile cerurilor” (Maleahi 3:10) și va revărsa binecuvântări asupra credincioșilor.⁸

Noi urmăm principiul de a înapoia Domnului o parte din ceea ce am primit prin generozitatea Sa față de noi, iar această parte o numim zeciuială. Zeciuiala... este în întregime voluntară. Putem să plătim zeciuiala sau să n-o plătim. Cei care plătesc, primesc binecuvântări care nu sunt cunoscute celorlalți.⁹

Mary Fielding Smith [a fost] o mamă pionieră de neînvinge; ea a fost soția și văduva patriarhului Hyrum Smith, fratele profetului Joseph Smith... Într-o primăvară, când membrii familiei au deschis groapa în care-și păstrasera cartofii, ea l-a instruit pe fiul ei să aleagă o grămadă dintre cei mai buni cartofi pe care aveau să-i ducă la Biroul pentru plata zeciuiei.

Ea s-a întâlnit pe treptele biroului cu unul dintre funcționari, care [a protestat] când băiatul a început să descarce cartofii. „Văduvă Smith”, a spus el, amintindu-și fără îndoială de încercările și sacrificiile ei, „este rușine ca tu să plătești zeciuială”. El... a dojenit-o cu blândețe pentru plata zeciuiei sale și i-a spus că nu era înțeleaptă și prudentă...

Micuța văduvă și-a îndreptat spatele cât de mult a putut și a spus: „William, ție ar trebui să-ți fie rușine. Mă împiedici să primesc o binecuvântare? Dacă nu-mi plătesc zeciuiala mă voi aștepta ca Domnul să nu mă mai binecuvânteze; plătesc zeciuiala, nu doar pentru că este o lege a lui Dumnezeu, ci pentru că eu aștept să fiu binecuvântată dacă fac acest lucru. Prin ținerea acestei legi și a celorlalte, eu aștept să prosper și să fiu în stare să asigur cele necesare familiei mele” (Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith* [Orașul Salt Lake, 1938], p. 158-159)¹⁰.

Principiul zeciuiei va trebui să fie mai mult decât o supunere mecanică, bazată pe principii matematice, față de lege. Domnul i-a condamnat pe fariseii care dădeau, în mod mecanic, zeciuială din ierburi fără să-i acorde o importanță spirituală [vezi Matei 23:23]. Dacă ne plătim zeciuiala datorită dragostei noastre față de Domnul având libertate completă și credință, noi micșorăm distanța față de El și legătura noastră cu El devine foarte personală. Nu mai suntem preocupați de detaliile legii și suntem influențați de spirit și simțim un sentiment puternic de unitate cu Dumnezeu.

Plata zeciuiei întărește credința, sporește spiritualitatea și capacitatea spirituală și ne consolidează mărturia. Ea ne dă satisfacția de a ști când cineva este supus voinței Domnului. Ea ne aduce binecuvântările care rezultă atunci când împărțim ceea ce avem cu alții, în acord cu scopurile pentru care este folosită zeciuiala. Nu ne putem permite să respingem aceste binecuvântări. Nu ne putem permite să nu ne plătim zeciuiala. Plata zeciuiei ne afectează nu doar prezentul, ci și viitorul. Ceea ce oferim și modul în care oferim și ne îndeplinim obligațiile față de Domnul au importanță eternă.

Avem o mărturie despre legea zeciuiei atunci când trăim conform acestei legi.¹¹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Recapitulați definiția legii zeciuiei din secțiunea 1. Ce este zeciuiala? Ce putem învăța de la președintele Hunter despre simplitatea legii zeciuiei?
- Ce cunoștințe ați dobândit din învățăturile președintelui Hunter despre istoria zeciuiei? (Vezi secțiunea 2.) De ce credeți că președintele Hunter dorea ca noi să înțelegem că legea zeciuiei „a fost și este o lege universală”?
- În ce mod „oferim un dar și, de asemenea, achităm o obligație” prin plata zeciuiei noastre? (Vezi secțiunea 3.) Cum Îi arătăm Domnului dragostea noastră prin plata zeciuiei? Cum putem ajunge să avem sentimentul că plata zeciuiei este un privilegiu, nu o povară?
- De ce o jertfă adusă Domnului trebuie să reprezinte o valoare pentru cel care o oferă? (Vezi secțiunea 4.) Cum poate fi depășită oricare greutate sau ezitare de a plăti zeciuiala?
- Recapitulați numeroasele binecuvântări pe care președintele Hunter a spus că le primim dacă plătim zeciuiala (vezi secțiunea 5). Cum ați văzut aceste binecuvântări în viața dumneavoastră?

Scripturi suplimentare

Alma 13:15; D&L 64:23; 104:14-18; 119; 120; Ghid pentru scripturi, „Zeciuială”

Ajutor pentru studiu

Când citiți prima dată un capitol, puteți să-l parcurgeți repede sau să urmăriți titlurile pentru a avea o privire de ansamblu asupra conținutului. Apoi, citiți capitolul de mai multe ori, parcurgându-l mai încet și studiindu-l în profunzime. De asemenea, puteți citi fiecare secțiune având în gând întrebările pentru studiu. Dacă procedați în acest fel, puteți descoperi învățăminte profunde și moduri de punere în practică.

Note

1. În Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 80-81.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 107; vezi, de asemenea, Conference Report, apr.1964, p. 35.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 105.
4. În Conference Report, apr. 1964, p. 33-35.
5. În Conference Report, apr. 1964, p. 35-36.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 106; vezi, de asemenea, Conference Report, apr. 1964, p. 33.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 105.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 105.
9. „Dedication of Goteborg Chapel” (cuvântare rostită în Goteborg, Suedia, în data de 10 sept. 1967), p.1, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
10. Howard W. Hunter, *That We Might Have Joy*, (1994), p. 136-137.
11. În Conference Report, apr. 1964, p. 36.

„Sperăm că dumneavoastră citiți și studiați scripturile zilnic individual și împreună cu familia.”

Studiul scripturilor – cel mai profitabil dintre toate studiile

„Mă rog ca fiecare dintre noi... să se apropie mai mult de Tatăl nostru din Cer și de Fiul Său Preaiubit prin studiul consecvent al scripturilor sfinte.”

Din viața lui Howard W. Hunter

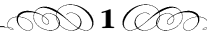
Președintele Howard W. Hunter a iubit mult scripturile și le-a studiat cu dăruire. Această dragoste și acest studiu s-au reflectat în învățăturile sale, care sunt pline de povestiri și fragmente din lucrările canonice. Deseori, când propovăduia un principiu al Evangheliei, mai ales în timpul unei conferințe generale, el alegea cel puțin o povestire din scripturi, o spunea în detaliu și explica modalități de a o pune în practică.

De exemplu, când propovăduia despre devotamentul față de Dumnezeu, el relata povestirile despre Iosua, Șadrac, Meșac și Abednego și despre alte persoane din Vechiul Testament care au dovedit un astfel de devotament (vezi capitolul 19). Când propovăduia despre slujire, el folosea exemple din Cartea lui Mormon pentru a arăta cum oameni care primeau puțină atenție „nu erau mai puțin de folos” decât alții a căror slujire era mai vizibilă (vezi capitolul 23). Când propovăduia despre cum putem avea pace interioară în vremuri tulburi, el folosea din nou fragmente mari din scripturi, inclusiv povestea despre Petru mergând pe apă (vezi capitolul 2). Când propovăduia despre împărtășanie, el furniza contextul vorbind despre povestea copiilor lui Israel și despre Paște (vezi capitolul 15).

Președintele Hunter cunoștea rolul important al scripturilor în a ajuta o persoană să dobândească o mărturie despre Isus Hristos. Ca urmare, el propovăduia deseori din relatări scripturale despre slujirea, răstignirea și învierea Salvatorului. El a spus:

„Sunt recunoscător pentru biblioteca de scripturi prin care mai multă cunoaștere despre Isus Hristos poate fi dobândită prin studiu consecvent. Sunt recunoscător că, pe lângă Vechiul și Noul Testament, Domnul a adăugat, prin profeții Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, alte scripturi revelate ca mărturii suplimentare despre Hristos – Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de mare preț – și eu știu că toate acestea sunt cuvântul lui Dumnezeu. Acestea depun mărturie că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu”¹.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Studiul scripturilor este cel mai profitabil dintre toate studiile pe care le putem face.

În centrul întregului adevăr se află mărturia că Isus din Nazaret este Hristosul, Marele Iehova, Salvatorul lumii și Singurul Fiu Născut al Dumnezeului cel Viu. Acesta este mesajul scripturilor. În fiecare dintre aceste cărți sfinte, există apelul de a crede și a avea credință în Dumnezeu, Tatăl Etern, și în Fiul Său, Isus Hristos; și, de la prima până la ultima carte de scriptură, suntem chemați să facem voia lui Dumnezeu și să ținem poruncile Sale.²

Când urmăm sfatul conducătorilor noștri de a citi și a studia scripturile, primim foloase și binecuvântări de multe feluri. Acesta este cel mai profitabil dintre toate studiile pe care le putem face...

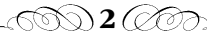
Scripturile conțin consemnarea în care Dumnezeu Se dezvăluie pe Sine și, prin ele, Dumnezeu vorbește omului. Cum s-ar putea folosi mai eficient timpul decât citind din biblioteca scripturală literatura care ne învață să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să înțelegem relația noastră cu El? Timpul este întotdeauna prețios pentru oamenii ocupați dar își pierde valoarea când orele se pierd citind sau vizionând lucruri frivole și de mică valoare.³

Sperăm că dumneavoastră citiți și studiați scripturile zilnic individual și împreună cu familia. Nu trebuie să tratăm cu ușurință porunca Domnului: „Cercetați scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan

5:39). Spiritul va intra în căminele dumneavoastră și va face parte din viețile dumneavoastră pe măsură ce veți citi cuvântul revelat.⁴

Trebuie să avem o Biserică plină de femei și bărbați care cunosc temeinic scripturile, care caută referințe pentru ele și le marchează, care își elaborează lecții și cuvântări pe baza subiectelor din Ghidul pentru scripturi și alte materiale utile din acest set minunat de lucrări canonice. Evident, există mai multe materiale acolo decât putem noi învăța într-un timp scurt. Cu siguranță, câmpul scriptural este „alb, gata pentru seceriș” [vezi D&L 4:4]...

Niciodată în această dispensație și, cu siguranță, în nicio altă dispensație, nu au fost scripturile – cuvântul lui Dumnezeu care luminează și dăinuie – atât de ușor de accesat și atât de util structurate spre folosul fiecărui bărbat, fiecărei femei și fiecărui copil care le va cerceta. Cuvântul scris al lui Dumnezeu este prezentat în cea mai ușor de citit și mai accesibilă formă pusă vreodată, în istoria omenirii, la dispoziția membrilor obișnuiți. Cu siguranță, noi vom fi trași la răspundere dacă nu le vom citi.⁵

Studiul scripturilor ne ajută să învățăm și să ne supunem voinței lui Dumnezeu.

Pentru a ne supune legii Evangheliei și pentru a ne supune învățăturilor lui Isus Hristos, trebuie întâi să înțelegem legea și să aflăm voia Domnului. Aceasta se realizează cel mai bine prin cercetarea și studiul scripturilor și cuvintelor profeților. În acest fel, ne familiarizăm cu ceea ce Dumnezeu a revelat omului.

Printre Articolele de credință există unul care declară: „Noi credem în tot ceea ce a revelat Dumnezeu, tot ceea ce revelează El în zilele noastre și credem că El va revela încă multe lucruri mărețe și importante referitoare la Împărăția lui Dumnezeu” (Articolele de credință 1:9).

Voia lui Dumnezeu a fost revelată în scripturi și, din acest motiv, ni s-a poruncit să le citim pentru a afla adevărul. Domnul i-a explicat lui Oliver Cowdery cum să afle aceste adevăruri. El a spus: „Iată, Eu îți dau o poruncă, astfel ca tu să ai încredere în lucrurile care sunt scrise; pentru că în ele sunt scrise toate lucrurile cu privire

la întemeierea Bisericii Mele, a Evangheliei Mele și a stâncii Mele” (D&L 18:3-4).

Pavel a scris bunului său prieten, Timotei, îndemnându-l să citească scripturile și, în scrisoarea sa, a spus: „Din pruncie, cunoști sfintele scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus”. Apoi, el a adăugat: „Toată scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:15-16)...

Conducătorii Bisericii noastre au pus un mare accent pe citirea scripturilor și a cuvintelor profeților din vechime și din zilele noastre. Taților și mamelor li s-a cerut să citească scripturile, astfel încât să-și poată învăța în modul potrivit copiii. Copiii noștri citesc scripturile ca urmare a exemplului dat de părinți. Noi studiem scripturile în cadrul serilor noastre în familie, iar unele familii citesc scripturile împreună dimineața foarte devreme... Acesta este modul în care învățăm să cunoaștem voia Domnului, pentru a putea fi supuși.⁶

Gândiți-vă la succesiunea scripturală care începe cu faptul de a da atenție cuvântului lui Dumnezeu și, apoi, continuă cu promisiunea că, dacă facem astfel, putem ajunge chiar în prezența Sa:

„Și acum, vă dau porunca... să dați atenție, cu grijă, cuvintelor vieții veșnice.

Pentru că veți trăi prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

Deoarece cuvântul Domnului este adevăr și orice este adevăr este lumină, și orice este lumină este Spirit, chiar Spiritul lui Isus Hristos...

„Și oricine ascultă glasul Spiritului vine la Dumnezeu, chiar la Tatăl” (D&L 84:43-45, 47).

Aceasta este o călătorie minunată începută prin cuvântul lui Dumnezeu și care va culmina cu exaltarea. „Cuvintele lui Hristos vă vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceți” (2 Nefi 32:3).⁷

Recomand ca revelațiile lui Dumnezeu să fie standardul potrivit căruia trebuie să ne trăim viețile și în funcție de care trebuie să ne evaluăm fiecare hotărâre și fiecare faptă. Ca urmare, când aveți temeri și provocări, înfrunțați-le îndreptându-vă către scripturi și profeți.⁸

3

Pentru a înțelege scripturile este nevoie ca, în timpul studiului, să existe concentrare, consecvență și rugăciune.

Vă îndemnăm pe fiecare dintre dumneavoastră să vă gândiți cu atenție la durata timpului alocat, în prezent, meditării, însoțită de rugăciune, asupra scripturilor.

În calitatea mea de slujitor al Domnului, vă îndemn să procedați astfel:

1. Citiți scripturile, meditați asupra lor și rugați-vă cu privire la ele zilnic individual, în calitatea dumneavoastră de membri ai Bisericii.

2. Citiți scripturile în familie cu regularitate. Aducem laude acelor care fac deja aceasta și îi îndemnăm pe aceia care nu au început încă, să înceapă fără întârziere să facă acest lucru...

Mă rog ca fiecare dintre noi să meargă înainte cu hotărârea fermă de a se ruga mai mult; de a căuta să trăiască mai din plin potrivit îndemnurilor Spiritului; și de a se apropia mai mult de Tatăl nostru din Cer și de Fiul Său Preaiubit prin studiul consecvent al scripturilor sfinte.⁹

Felurile de a citi sunt foarte diverse. Există cititori rapizi și cititori lenți, unii care citesc numai fragmente scurte o dată iar alții care continuă fără oprire până când termina cartea. Totuși, cei care cercetează amănunțit biblioteca scripturală constată că, pentru a le înțelege, este nevoie de mai mult decât citirea obișnuită sau superficială – studiul trebuie să fie aprofundat. Este sigur că o persoană care studiază scripturile în fiecare zi realizează mult mai mult decât una care-și alocă un timp lung într-o anumite zi și, apoi, lasă să treacă mai multe zile înainte de a continua. Nu numai că trebuie să studiem în fiecare zi, dar trebuie să fie rezervată o anumită oră la care să ne putem concentra fără a fi deranjați.

Nu există nimic de mai mult ajutor ca rugăciunea pentru a ne înlesni înțelegerea scripturilor. Prin rugăciune, ne putem concentra mințile asupra căutării răspunsurilor pentru întrebările pe care le avem. Isus a spus: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide” (Luca 11:9). În acest verset, Hristos ne asigură că, dacă vom cere, căuta și bate, Spiritul Sfânt ne va îndruma capacitatea de înțelegere dacă vom fi pregătiți și dornici să primim.

Studiul scripturilor „este cel mai profitabil dintre toate studiile pe care le putem face”.

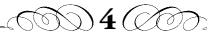
Mulți consideră că cel mai bun timp pentru studiu este dimineața, după ce o noapte de odihnă ne-a limpezit mintea de multele griji care întrerup gândurile. Alții preferă să studieze în orele liniștite care urmează după ce munca și grijile zilei se sfârșesc și sunt înlăturate din mintea noastră, încheind astfel ziua cu pacea și liniștea pe care le aduc comuniunea cu scripturile.

Poate mai importantă decât ora din zi este rezervarea constantă a unui timp pentru studiu. Ar fi ideal dacă s-ar alocă o oră în fiecare zi; dar, dacă nu se poate atât, o jumătate de oră alocată constant ar avea ca rezultat realizări considerabile. Un sfert de oră înseamnă timp puțin, dar este surprinzător câtă înțelegere și cunoaștere se pot dobândi în cazul unui subiect atât de important. Important este să nu permitem niciodată niciunui lucru să ne întrerupă studiul.

Unii preferă să studieze singuri, dar și în doi se poate studia cu rezultate foarte bune. Familiile sunt mult binecuvântate când tați înțelepți și mame înțelepte își adună copiii în jur, citesc împreună din paginile bibliotecii scripturale și, apoi, discută liber despre povestirile frumoase și gândurile lor într-un mod care să fie înțeles de

toți. Deseori, tinerii și cei mici înțeleg și apreciază în mod uimitor literatura de bază a religiei.

Nu trebuie să citim la întâmplare, ci să ne elaborăm un plan sistematic de studiu sistematic. Există persoane care citesc, potrivit unui program, un număr de pagini sau un număr de capitole în fiecare zi sau săptămână. Această metodă poate fi perfect justificabilă și plăcută dacă persoana citește de plăcere, dar nu constituie studiu temeinic. Este mai bine să stabilim o anumită perioadă de timp pentru studiul din scripturi în fiecare zi decât să avem un număr de capitole de citit. Uneori, vom constata că studiul unui singur verset ne va ocupa tot timpul.¹⁰

Meditarea asupra scurtei relatări din scripturi despre Iair ne ajută să-i aprofundăm înțelesul și sensul.

Viața, faptele și învățăturile lui Isus pot fi citite repede. Istorisirile sunt simple în cele mai multe cazuri și sunt spuse în cuvinte simple. Învățătorul a folosit puține cuvinte în învățăturile Sale, dar fiecare dintre ele are un sens atât de cuprinzător, încât împreună îi creează cititorului o imagine clară. Totuși, uneori, s-ar putea petrece multe ore meditănd asupra gândurilor profunde exprimate în câteva cuvinte simple.

A existat un incident în viața Salvatorului care a fost menționat de Matei, Marcu și Luca. O parte considerabilă a povestirii este spusă de Marcu în numai două versete scurte și șase cuvinte din versetul următor...

„Atunci a venit unul din frunțașii sinagogii, numit Iair. Cum L-a văzut [adică, atunci când L-a văzut pe Isus], frunțașul s-a aruncat la picioarele Lui,

și I-a făcut următoarea rugămintă stăruitoare: «Fetița mea trage să moară; rogu-Te, vino de-Ți pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască».

Isus a plecat împreună cu el” (Marcu 5:22-24).

Timpul necesar pentru a citi această parte din povestire este de aproximativ 30 de secunde. Este scurtă și simplă. Imaginea vizuală este clară și chiar și un copil ar putea s-o repete fără dificultate.

Dar, dacă ne gândim și medităm, ajungem să-i aprofundăm înțelesul și sensul...

Isus și aceia care au fost cu El tocmai trecuseră înapoi Marea Galileii când o mulțime de oameni, care Îl așteptase, L-a întâmpinat pe mal, lângă Capernaum. „Atunci a venit unul din fruntașii sinagogii.” Sinagogile mai mari din acele zile erau prezidate de un sfat al vârstnicilor, sub îndrumarea unui conducător sau fruntaș. Acesta era un bărbat de seamă și cu prestigiu la care iudeii priveau cu mare respect.

Matei nu indică numele acestui vârstnic fruntaș, dar Marcu îl identifică adăugând la titlul său cuvintele: „Numit Iair”. Acest bărbat sau numele său nu apare în nicio altă împrejurare din scripturi cu excepția acesteia, totuși amintirea sa dăinuie în istorie datorită unei scurte întâlniri cu Isus. Multe, multe vieți au devenit memorabile, vieți care, altfel, s-ar fi pierdut în anonimat dacă nu ar fi fost atinse de mâna Învățătorului care a adus o schimbare considerabilă în gândire și faptă și o viață nouă și mai bună.

„Cum L-a văzut [adică, atunci când Iair L-a văzut pe Isus], el s-a aruncat la picioarele Lui.”

Aceasta a fost o situație neobișnuită pentru un bărbat de seamă și cu prestigiu, un fruntaș al sinagogii, să îngenuncheze la picioarele lui Isus – la picioarele cuiva considerat a fi un învățător călător, cu darul vindecării. Mulți alții cu învățătură și prestigiu L-au văzut și ei pe Isus, dar L-au ignorat. Mințile lor erau închise. Astăzi se întâmplă la fel; există obstacole care îi împiedică pe mulți să-L accepte.

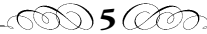
„Și [Iair] I-a făcut următoarea rugămintă stăruitoare: «Fetița mea trage să moară.» Aceasta ilustrează ceea ce se întâmplă frecvent când un om vine la Hristos, nu pentru că el însuși are nevoie, ci pentru că cineva drag are nevoie disperată de El. Tremurul pe care îl auzim în glasul lui Iair când vorbește despre „fetița mea” ne răscolește sufletele umplându-le de simpatie când ne gândim la acest bărbat cu funcție înaltă în sinagogă stând în genunchi în fața Salvatorului.

Apoi, vine marea confirmare a credinței: „Rogu-Te, vino de-Ți pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască”. Acestea nu sunt numai cuvintele de credință ale unui tată sfâșiat de durere, ci reprezintă și un mijloc de a ne reaminti că pe orice Își așază Isus

măinile trăiește. Dacă Isus Își așază mâinile pe o căsătorie, ea prosperă. Dacă I se permite să Își așeze mâinile pe familie, ea trăiește.

Urmează cuvintele „Isus a plecat împreună cu el”. Nu putem presupune că acest eveniment făcea parte din planurile pentru acea zi. Învățătorul Se întorsese de pe mare și mulțimea Îl așteptase pe mal pentru a primi învățăturile Sale... El fusese întrerupt de rugămintea fierbinte a unui tată. Ar fi putut să ignore cererea pentru că mulți alții așteptau. I-ar fi putut spune lui Iair că avea să meargă mâine să-i vadă fiica, dar „Isus a plecat împreună cu el”. Dacă am păși pe urmele Învățătorului, am fi vreodată prea ocupați și am ignora nevoile semenilor noștri?

Nu este necesar să citim restul povestirii. Când au ajuns la casa frunțașului sinagogii, Isus a luat fetița de mână și a înviat-o din morți. În același fel, El va înălța și învia pe fiecare om, care Îi va permite Salvatorului să-l ia de mână, la o viață nouă și mai bună.¹¹

Cartea lui Mormon și Doctrină și legăminte ne vor aduce mai aproape de Hristos.

Cartea lui Mormon

Una dintre cele mai importante resurse pe care Domnul ni le-a dat pentru a ne ajuta la îndeplinirea acestei lucrări divine este Cartea lui Mormon, cu subtitlul „Un alt testament al lui Isus Hristos”. [Președintele Ezra Taft Benson] ne sfătuiește foarte clar să nu neglijăm să citim și să trăim potrivit preceptelor acestui volum de scripturi sacru. „Marea lui misiune”, ne-a învățat el, „este să-i aducă pe oameni la Hristos [și, astfel, la Tatăl], iar toate celelalte lucruri sunt secundare” (*Ensign*, mai 1986, p. 105). Sperăm că dumneavoastră, frați și surori, vă hrăniți spiritele citind cu regularitate din Cartea lui Mormon și celelalte scripturi și folosindu-le în slujirea dumneavoastră.¹²

Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu. Vă invităm să citiți această minunată cronică. Este cel mai remarcabil volum care există astăzi. Citiți-o cu atenție și rugându-vă și, pe măsură ce veți face astfel, Dumnezeu vă va da o mărturie despre veridicitatea ei așa cum a promis Moroni (vezi Moroni 10:4).¹³

Numai citind și studiind Cartea lui Mormon și căutând, prin rugăciune, confirmarea conținutului ei, putem primi o mărturie că Joseph Smith a fost profet al lui Dumnezeu și că Biserica lui Isus Hristos a fost restaurată pe pământ.¹⁴

Citirea [Cărții lui Mormon] va avea un efect profund asupra vieții dumneavoastră. Ea vă va lărgi înțelegerea modului în care Dumnezeu este prezent în viața omului și vă va da o dorință mai mare de a trăi în armonie cu învățăturile Evangheliei Sale. Aceasta vă va asigura, de asemenea, o mărturie puternică despre Isus.¹⁵

Doctrină și legăminte

Doctrină și legăminte este o carte unică. Este singura carte de pe fața întregului pământ cu o prefață întocmită de Creator Însuși. Mai mult, această carte de scripturi conține mai multe citate directe din cuvintele Domnului decât orice altă carte de scripturi existentă.

Nu este traducerea unui document din vechime, ci își are originea în zilele noastre. Este o carte de revelații pentru zilele noastre. Este o selecție de revelații unică și de inspirație divină care au fost date prin profeții lui Dumnezeu din zilele noastre ca răspuns la întrebări, preocupări și dificultăți cu care s-au confruntat ei și alții. Conține răspunsuri din partea divinității la probleme de viață reale ale oamenilor reali...

V-ați dat seama că citind Doctrină și legăminte puteți auzi glasul Domnului prin scriptură? [Vezi D&L 18:33-36]... Glasul iluminării va veni, de obicei, în mintea dumneavoastră sub formă de „gânduri” și în inima dumneavoastră sub formă de „sentimente” (vezi D&L 8:1-3). Promisiunea cu privire la această mărturie este... făcută fiecărui bărbat, fiecărei femeie sau fiecărui copil demn, care caută, rugându-se, o astfel de mărturie. Nu ar trebui ca fiecare dintre noi să se hotărască să citească, să studieze, să mediteze și să se roage cu privire la aceste revelații sacre?¹⁶

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Ce experiențe v-au ajutat să aflați că studiul scripturilor „este cel mai profitabil dintre toate studiile”? (Vezi secțiunea 1.) Cum ne putem întări angajamentul de a fi „femei și bărbați care cunosc temeinic scripturile”?
- Cum ne ajută studiul scripturilor să fim mai supuși? (Vezi secțiunea 2.) Cum ați constatat adevărul conform căruia „cuvintele lui Hristos vă vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceți” (2 Nefi 32:3).
- Care dintre sfaturile președintelui Hunter cu privire la modul în care să studiați scripturile v-ar putea ajuta? (Vezi secțiunea 3.) În ce fel v-a binecuvântat studiul consecvent, însoțit de rugăciune, al scripturilor?
- Ce putem învăța din relatarea președintelui Hunter despre vindicarea fiicei lui Iair de către Salvator? (Vezi secțiunea 4.) Cum vă poată îmbogăți studiul scripturilor cugetarea asupra câtorva versete ca acestea?
- Cum v-au ajutat Cartea lui Mormon și Doctrină și legăminte să vă apropiați mai mult de Salvator? (Vezi secțiunea 5.) În ce alte moduri v-au influențat aceste volume sacre? Gândiți-vă să vă împărtășiți mărturia despre aceste scripturi membrilor familiei și altora.

Scripturi suplimentare

Iosua 1:8; Proverbele 30:5; 1 Nefi 15:23-24; 2 Nefi 3:12; Alma 31:5; 37:44; Helaman 3:29-30; D&L 98:11

Ajutor pentru studiu

„A citi, a studia și a medita nu înseamnă același lucru. Citim câteva cuvinte și, poate, ne vin idei despre ce citim. Studiem și descoperim caracteristici și legături între diferitele idei sau pasaje din scripturi. Dar, când meditam, noi invităm revelația prin Spirit. Pentru mine, a medita înseamnă a gândi și a mă ruga după ce citesc și studiez cu atenție din scripturi” (Henry B. Eyring, „Sluiți cu Spiritul”, *Ensign* sau *Liahona*, nov. 2010, p. 60).

Note

1. „Reading the Scriptures”, *Ensign*, nov. 1979, p. 65.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 50.
3. „Reading the Scriptures”, p. 64.
4. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 53-54.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 51.
6. „Obedience” (cuvântare rostită în cadrul conferinței Zonei Hawaii, 18 iun. 1978), p. 3-5, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake; ultimul paragraf se găsește, de asemenea, în *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 52.
7. „Eternal Investments” (cuvântare adresată învățătorilor de religie ai SEB, 10 febr. 1989), p. 3, si.lds.org.
8. „Fear Not, Little Flock” (cuvântare rostită la Universitatea Brigham Young, 14 mart. 1989), p. 2; speeches.byu.edu.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 51-52.
10. „Reading the Scriptures”, p. 64.
11. „Reading the Scriptures”, p. 64-65.
12. „The Mission of the Church” (cuvântare rostită în cadrul seminarului reprezentanților regionali, 30 mart. 1990), p. 2.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 54.
14. „The Pillars of Our Faith”, *Ensign*, sept. 1994, p. 54.
15. „Evidences of the Resurrection”, *Ensign*, mai 1983, p. 16.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 55-56.

Măreția adevărată

„Faptul de a acționa constant pentru a realiza lucrurile mărunte din viața de zi cu zi duce la măreție adevărată.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Președintele Howard W. Hunter ne-a învățat că măreția adevărată nu este rezultatul succesului lumesc, ci al „miilor de fapte mărunte, acte de slujire și sacrificiu care înseamnă să-ți dai sau să-ți pierzi viața pentru alții și pentru Domnul”¹. Președintele Hunter și-a trăit viața conform acestei învățături. În loc să caute lumina reflectoarelor sau laudele altora, el a împlinit zilnic acte de slujire și sacrificiu care au trecut deseori neobservate.

Un exemplu de slujire relativ neobservată a președintelui Hunter a fost îngrijirea acordată soției sale care a luptat cu deteriorarea sănătății mai bine de un deceniu. La începutul anilor 1970, Claire Hunter a început să sufere de dureri de cap și pierderea memoriei. Ulterior, a suferit mai multe atacuri cerebrale mici în urma cărora a putut cu greu să vorbească și să-și folosească mâinile. Când a început să aibă nevoie de îngrijire permanentă, președintele Hunter a îngrijit-o cât de mult a putut, îndeplinindu-și în același timp responsabilitățile de apostol. El a aranjat ca cineva să stea cu Claire în timpul zilei, iar el se îngrijea de ea în timpul nopții.

În anul 1981, o hemoragie cerebrală a făcut ca Claire să nu mai poată merge și vorbi. Cu toate acestea, președintele Hunter, uneori, o ajuta să se ridice din scaunul rulant și o ținea strâns pentru a putea dansa împreună așa cum făceau cu ani în urmă.

După ce Claire a suferit o a doua hemoragie cerebrală, medicii au insistat ca ea să fie internată într-un centru de sănătate și a rămas acolo în ultimele 18 luni ale vieții ei. În acea perioadă, președintele Hunter mergea s-o vadă în fiecare zi, cu excepția acelorora în care

Howard și Claire Hunter

călătoria îndeplinind însărcinări în cadrul Bisericii. Când revenea acasă, el mergea de la aeroport direct la ea pentru a fi împreună. Cea mai mare parte a timpului, ea era cufundată într-un somn adânc sau nu îl recunoștea, dar el a continuat să-i spună că o iubea și să se asigure că avea tot ce-i trebuia.

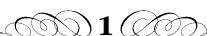
Vârstnicul James E. Faust, din Cvorumul celor Doisprezece, a spus mai târziu că președintele Hunter a arătat prin „îngrijirea plină de dragoste și tandrețe oferită soției sale, Claire, timp de peste zece ani cât a fost bolnavă, cel mai remarcabil devotament al unui bărbat față de o femeie, pe care mulți dintre noi l-am văzut în viețile noastre”².

După ce președintele Hunter a decedat, într-o biografie publicată în revista *Ensign* au fost citate învățăturile sale despre măreția adevărată și s-a menționat modul în care ele i-au ghidat viața:

„Deși modestia adânc înrădăcinată l-a împiedicat să facă vreodată comparația, președintele Hunter a întruchipat propria definiție a măreției. Măreția lui s-a născut în perioade ale vieții în care era încă necunoscut și lua hotărâri importante de a munci din greu, de a încerca din nou când eșua și de a-și ajuta semenii. Aceste trăsături s-au reflectat în remarcabila sa capacitate de a reuși în activități diverse precum muzica, dreptul, afacerile, relațiile internaționale, tâmplăria și, mai presus de toate, aceea de a fi un «rob bun și credincios» al Domnului [Matei 25:21]...

Pentru al paisprezecelea președinte al Bisericii, îndeplinirea scopurilor Domnului a însemnat un act la fel de altruist și natural ca cel de a-și îndeplini responsabilitățile când era școlar, ca tânăr tată, ca episcop devotat și ca apostol neobosit. Via Domnului, așa cum a înțeles-o Howard W. Hunter, necesită îngrijire permanentă și tot ceea ce i-a cerut Învățătorul său a fost să fie un «rob bun și credincios». Președintele Hunter a îndeplinit acest lucru cu măreție adevărată, acordând permanent atenție exemplului Salvatorului pe care L-a slujit până la sfârșit”³.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Definiția dată de lume măreției induce, deseori, în eroare și poate declanșa comparații dăunătoare.

Mulți sfinți din zilele din urmă sunt fericiți și se bucură de ocaziile pe care le oferă viața. Sunt îngrijorat totuși de faptul că unii dintre noi sunt nefericiți. Unii dintre noi simțim că nu ne îndeplinim idealurile. Mă îngrijorează în special aceia care au trăit în neprihănire dar gândesc că, pentru că nu au realizat în lume sau în Biserică ce au realizat alții, ei au eșuat. Fiecare dintre noi dorește să aibă măreție, într-o anumită măsură, în viața sa. Și de ce nu am dori? Așa cum a scris odată cineva, în fiecare dintre noi se dă o luptă uriașă cu dorul de casa celestă (vezi Evrei 11:13-16; D&L 45:11-14).

Când înțelegem cine suntem și ce putem deveni, avem siguranța că, alături de Dumnezeu, nimic nu este imposibil. Din momentul în care învățăm că Isus dorește ca noi să fim o rază de soare până când învățăm mai pe deplin principiile de bază ale Evangheliei, noi suntem învățați să ne străduim să atingem perfecțiunea. Nu este, deci, un lucru nou pentru noi să vorbim despre importanța realizărilor. Dificultățile apar când așteptările exagerate ale lumii modifică definiția măreției.

Ce este măreția adevărată? Ce anume face ca o persoană să fie măreață?

Trăim într-o lume care pare să preaslăvească felul propriu de măreție și să producă felul propriu de eroi. Un sondaj realizat recent în rândul tinerilor în vârstă de 18 până la 24 de ani a arătat că tineretul de azi preferă indivizii „puternici, independenți, învingători cu orice preț” și că ei caută, în mod evident, să-și modeleze viețile după a celor cu faimă și „bogății nemăsurate”. În anii 1950, eroii erau Winston Churchill, Albert Schweitzer, președintele Harry Truman, regina Elizabeth și Helen Keller – scriitoare și lector oarbă și surdă. Acestea au fost personalități care fie au ajutat la modelarea istoriei, fie au fost remarcate datorită vieții lor inspiratoare. Astăzi, mulți dintre primii zece eroi sunt actori și actrițe și alte persoane din lumea divertismentului, ceea ce sugerează o schimbare a atitudinii noastre (vezi *U.S. News & World Report*, 22 apr. 1985, p. 44-48).

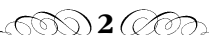

„Măreția adevărată [este rezultatul] miilor de fapte mărunte și acte de slujire și sacrificiu care înseamnă să-ți dai sau să-ți pierzi viața pentru alții și pentru Domnul.”

Este adevărat că eroii lumii nu rămân prea mult timp în memoria publicului; dar, cu toate acestea, nu ducem niciodată lipsă de campioni și oameni de succes. Auzim aproape zilnic de atleți care bat recorduri; de oameni de știință care inventează dispozitive, mecanisme și proceduri noi și minunate; și de medici care salvează vieți folosind metode noi. Vedem permanent muzicieni și persoane din sfera divertismentului cu talente de excepție, precum și artiști, arhitecți și constructori deosebit de talentați. Revistele, panourile publicitare și reclamele TV ne bombardează cu imagini ale unor persoane cu dinți perfecți și trăsături desăvârșite, purtând îmbrăcăminte modernă și făcând ce fac oamenii „de succes”.

Pentru că avem mereu în față definiția pe care o dă lumea *măreției*, este de înțeles că facem comparații între ceea ce suntem noi și ceea ce sunt – sau par să fie – alții și, de asemenea, între ce avem noi și ce au alții. Deși este adevărat că, în general, comparațiile pot fi benefice și ne pot motiva să facem mult bine și să ne îmbunătățim

viețile, deseori, permitem comparațiilor injuste și nepotrivite să ne distrugă fericirea, făcându-ne să ne simțim neîmpliniți ori necorespunzători sau lipsiți de succes. Uneori, din cauza acestor sentimente, suntem induși în eroare și ne concentrăm asupra eșecurilor noastre, ignorând aspectele vieții noastre care pot conține elemente de măreție adevărată.⁴

Faptul de a acționa constant pentru a realiza lucrurile mărunte din viața de zi cu zi duce la măreție adevărată.

În anul 1905, președintele Joseph F. Smith a făcut această afirmație profundă despre măreția adevărată:

„Poate că lucrurile pe care noi le numim extraordinare, remarcabile sau neobișnuite fac istorie, dar ele nu reflectă viața adevărată.

De fapt, să faci bine acele lucruri pe care Dumnezeu le-a rânduit să fie înfăptuite de întreaga omenire constituie măreția adevărată. Să fii un tată de succes sau o mamă de succes înseamnă mai mult decât să fii un general de succes sau politician de succes” (*Juvenile Instructor*, 15 dec. 1905, p. 752.)

Această afirmație dă naștere unei întrebări: Care sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a rânduit să fie „înfăptuite de întreaga omenire”? Cu siguranță, printre ele se numără lucrurile care trebuie făcute pentru a fi un tată bun sau o mamă bună, un fiu bun sau o fiică bună, un elev bun, un coleg bun sau un vecin bun...

Faptul de a acționa constant pentru a realiza lucrurile mărunte din viața de zi cu zi duce la măreție adevărată. Mai concret, miile de fapte mărunte și acte de slujire și sacrificiu sunt cele care înseamnă să-ți dai sau să-ți pierzi viața pentru alții și pentru Domnul. Ele înseamnă dobândirea cunoașterii despre Tatăl nostru din Cer și despre Evanghelie. Ele înseamnă, de asemenea, să-i aducem pe alții la credința și înfrățirea împărăției Sale. Aceste lucruri nu beneficiază, de obicei, de atenția și adulația lumii.⁵

„Profetul Joseph a fost un creștin în toate aspectele vieții sale. El era preocupat de lucrurile mărunte, de actele zilnice de slujire și îngrijire oferite altora.”

3

**Profetul Joseph era preocupat de actele zilnice
de slujire și îngrijire oferite altora.**

Joseph Smith nu este ținut minte pentru că a fost conducător militar, primar, arhitect, redactor sau candidat prezidențial. Îl ținem minte pentru că a fost profetul restaurării, un om dedicat dragostei de Dumnezeu și înaintării lucrării Sale. Profetul Joseph a fost un creștin în toate aspectele vieții sale. El era preocupat de lucrurile mărunte, de actele zilnice de slujire și îngrijire oferite altora. Un băiat de 13 ani, Lyman O. Littlefield, a însoțit Tabăra Sionului care a plecat

spre Missouri. Ulterior, el a relatat acest mărunț, dar important act de slujire din viața profetului:

„Călătoria a fost extrem de grea pentru toți, iar suferința fizică alături de cunoașterea persecuțiilor îndurate de frații noștri pe care mergeam să-i ajutăm m-au făcut să cad într-o zi într-o stare de depresie. În timp ce tabăra se pregătea de plecare, stăteam obosit și gânditor pe marginea drumului. Profetul era cel mai ocupat bărbat din tabără; totuși, când m-a văzut, s-a oprit din marea grabă spre alte îndatoriri pentru a spune un cuvânt de alinare unui copil. Punându-și mâna pe capul meu, a spus: «Nu-ți găsești locul, băiatul meu? Dacă nu-l găsești, trebuie să-ți găsim unul». Această întâmplare mi s-a întipărit în minte și nu am uitat-o, în pofida timpului îndelungat trecut de atunci și a grijilor anilor grei” (în George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith the Prophet*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1986, p. 344).

Altă dată, când guvernatorul Carlin din Illinois l-a trimis pe șeriful Thomas King al ținutului Adams și pe alți câțiva pentru a-l aresta pe profet și a-l da pe mâna emisarilor guvernatorului Boggs din Missouri, șeriful King s-a îmbolnăvit foarte grav. La Nauvoo, profetul l-a luat pe șerif acasă la el și l-a îngrijit ca pe un frate timp de patru zile (ibid., p. 372). Actele de slujire mărunte, pline de bunătate și totuși importante nu au fost rare în cazul profetului.

Scriind despre deschiderea magazinului [profetului Joseph Smith], din Nauvoo, vârstnicul George Q. Cannon a consemnat:

„Profetul însuși nu a ezitat să se angajeze în activități de vânzare și producere a produselor; Evanghelia, pe care o propovăduia el, era una a salvării temporale dar și a exaltării spirituale, iar el dorea să-și îndeplinească partea legată de munca fizică. El a făcut aceasta fără a se gândi la câștigul personal” (ibid., p. 385).

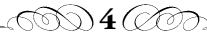
Într-o scrisoare, profetul a scris:

„Magazinul a fost umplut până la refuz și eu am stat în spatele teighelei ziua întreagă împărțind bunurile la fel de constant ca și un alt lucrător pe care l-ați văzut vreodată, pentru a le face înlesniri celor care erau constrânși să fie lipsiți de mesele lor obișnuite de Crăciun și Anul Nou, deoarece le lipseau puțin zahăr, melasă, stafide etc.; și, de asemenea, pentru a-mi face mie însumi plăcere, deoarece

îmi place să-i servesc pe sfinți și să fiu slujitorul tuturor, sperând să pot fi exaltat la timpul ales de Domnul” (ibid., p. 386).

Despre această întâmplare, George Q. Cannon a comentat:

„Ce imagine este descrisă aici! Un bărbat ales de Domnul pentru a pune temelie Bisericii Sale și pentru a fi profetul și președintele ei, se bucură și se mândrește că își așteaptă frații și surorile ca un slujitor... Joseph nu a trăit nicio zi în care să nu fi simțit că Îl slujea pe Dumnezeu și că obținea trecere în ochii lui Isus Hristos arătând bunătate și grijă vreunuia «dintre cei mai neînsemnați»” (ibid., p. 386)⁶.

Măreția adevărată rezultă din îndurarea greutăților vieții și din slujirea în moduri care trec deseori neobservate.

A fi un secretar de succes al Cvorumului Vârstnicilor sau o învățătoare de succes a Societății de Alinare, un vecin iubitor sau prieten care ascultă durerile, acestea reprezintă o mare parte din ceea ce înseamnă măreția adevărată. A face tot ce-ți stă în putință în pofida dificultăților obișnuite asociate vieții – și poate în pofida eșecului – și a continua să înduri și să încerci continuu să birui greutățile vieții când aceste încercări și însărcinări contribuie la progresul și fericirea altora și la salvarea eternă proprie, aceasta este măreția adevărată.

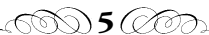
Noi toți dorim să avem măreție, într-o anumită măsură, în această viață. Mulți au realizat deja lucruri mărețe; alții să străduiesc să atingă măreția. Permiteți-mi să vă încurajez să realizați și, în același timp, să vă aduceți aminte cine sunteți. Nu lăsați iluzia trecătoarei măreții lumești să pună stăpânire pe dumneavoastră. Mulți oameni își pierd sufletele din cauza unor astfel de ispite. Nu merită să vă vindeți buna reputație – cu niciun preț. Măreția adevărată înseamnă să rămâneți fideli – „Fideli credinței ce părinții-au prețuit / Și pentru care martirii toți au pierit” (*Imnuri*, 1985, nr. 163).

Sunt convins că există, printre noi, mulți eroi mari, neobservați și uitați. Vorbesc despre aceia dintre dumneavoastră care, în liniște și mereu, fac lucrurile pe care trebuie să le facă. Vorbesc despre aceia care sunt întotdeauna prezenți și întotdeauna dornici să acționeze. Mă refer la fermitatea neobișnuită a mamei care, oră după oră, zi și noapte, stă lângă copilul bolnav și îl îngrijește în timp ce soțul ei este la muncă sau la școală. Mă refer și la aceia care se oferă voluntar să

doneze sânge sau să lucreze cu cei în vârstă. Mă gândesc la aceia dintre dumneavoastră care vă îndepliniți, cu credință, îndatoririle preoției și responsabilitățile în Biserică și la studenții care scriu, cu regularitate, acasă pentru a le mulțumi părinților pentru dragostea și sprijinul lor.

Vorbesc, de asemenea, despre aceia care insuflă altora credință și dorința de a trăi potrivit Evangheliei – aceia care lucrează neîncetat pentru a clădi și modela viețile altora fizic, social și spiritual. Mă refer la aceia care sunt onești și buni și muncitori în îndeplinirea însărcinărilor zilnice, dar care sunt, de asemenea, slujitori ai Învățătorului și păstori ai turmei Lui.

Nu intenționez să ignor marile realizări ale lumii, care ne oferă atâtea ocazii de a acționa și care aduc cultură, ordine și entuziasm în viețile noastre. Încerc doar să vă propun să încercăm să ne concentrăm mai mult asupra lucrurilor din viață care vor avea cea mai mare valoare. Să vă amintiți că Salvatorul a fost Cel care a spus: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru” (Matei 23:11).⁷

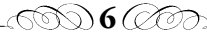

Pentru a atinge măreția adevărată este nevoie să facem permanent fapte mărunte și, uneori, obișnuite de-a lungul unei perioade îndelungate.

Fiecare dintre noi vede indivizi care se îmbogățesc sau au succes aproape instantaneu – aproape peste noapte. Eu cred că, deși acest fel de succes poate fi realizat de cineva fără strădanie îndelungată, măreția instantanee nu există. Atingerea adevăratei măreții este un proces de lungă durată. Poate implica unele eșecuri. Este posibil ca rezultatul final să nu fie întotdeauna clar, dar se pare că pentru atingerea ei este nevoie întotdeauna de fapte mărunte, uneori obișnuite, banale, înfăptuite cu regularitate și consecvență de-a lungul unei perioade îndelungate. Trebuie să ne aducem aminte că Domnul a spus: „Din lucrurile mici iese ceea ce este mare” (D&L 64:33).

Măreția adevărată nu este niciodată rezultatul întâmplării sau al unei fapte sau realizări singulare. Măreția necesită formarea unui caracter. Necesită o multitudine de hotărâri corecte în alegerile zilnice dintre bine și rău despre care a vorbit vârstnicul Boyd K. Packer când a spus: „De-a lungul anilor, aceste mici alegeri se vor aduna

laolaltă și vor arăta clar care ne este valoarea” (*Ensign*, nov. 1980, p. 21). Aceste alegeri vor arăta, de asemenea, ce suntem.⁸

Însărcinările obișnuite au deseori cel mai mare efect pozitiv asupra altora.

În timp ce ne evaluăm viețile, este important să ne uităm nu numai la realizări, ci și la condițiile în care am muncit. Fiecare dintre noi este diferit și unic; fiecare are un punct diferit de pornire în cursa vieții; fiecare are o combinație unică de talente și îndemânări; fiecare are setul propriu de provocări și limite pe care să le înfrunte. Ca urmare, modul în care ne judecăm pe noi și realizările noastre nu trebuie să includă numai dimensiunea sau importanța și numărul realizărilor; trebuie să cuprindă, de asemenea, condițiile care au existat și efectul pe care faptele noastre l-au avut asupra altora.

Acest ultim aspect al autoevaluării – efectul vieților noastre asupra vieții altora – va fi cel care ne va ajuta să înțelegem de ce o parte a muncii obișnuite, neînsemnate făcute în viață trebuie să fie evaluată ca având o însemnătate atât de mare. Deseori, însărcinările obișnuite pe care le îndeplinim sunt cele care au cel mai mare efect pozitiv asupra vieților altora, nu lucrurile pe care lumea le raportează atât de des măreției.⁹

Înfăptuirea lucrurilor pe care Dumnezeu le-a rânduit ca fiind importante va duce la măreție adevărată.

Eu cred că felul de măreție spre care Tatăl nostru din Cer doarește ca noi să tindem este posibil să fie atins de toți cei care trăiesc potrivit Evangheliei. Avem un număr nelimitat de ocazii să facem numeroasele lucruri simple și minore care, în final, ne vor face măreți. Cel mai bun sfat pentru aceia care și-au dedicat viața slujirii și sacrificiului pentru familiile lor, pentru alții și pentru Domnul este, pur și simplu, să continue să facă același lucru.

Față de cei care duc mai departe lucrarea Domnului în moduri atât de neuzite, dar importante, față de cei care sunt sarea pământului și tăria lumii și coloana vertebrală a fiecărei națiuni – față de dum-nevoastră ne exprimăm admirația. Dacă veți îndura până la sfârșit

și dacă veți fi cutezători în mărturiile despre Isus, veți atinge adevărata măreție și veți trăi, într-o zi, în prezența Tatălui nostru din Cer.

Așa cum a spus președintele Joseph F. Smith: „Să nu încercăm să înlocuim viața adevărată cu una artificială” (*Juvenile Instructor*, 15 dec. 1905, p. 753). Să ne aducem aminte că, dacă facem lucrurile pe care Dumnezeu le-a rânduit ca fiind importante, utile și necesare, chiar dacă lumea le-ar putea considera neimportante și insignifiante, ele vor conduce în cele din urmă la adevărata măreție.

Ar trebui să ne străduim să ținem minte cuvintele apostolului Pavel, mai ales dacă suntem nemulțumiți de viețile noastre și simțim că nu am atins o anumită formă de măreție. El a scris:

„Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.

Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice” (2 Corinteni 4:17-18).

Lucrurile mărunte sunt importante. Nu ne amintim de suma oferită de fariseu, ci de bănuțul văduvei, nici de puterea și tăria armatei filistene, ci de curajul și fermitatea lui David.

Fie ca noi să nu ne pierdem niciodată curajul de a înfăptui zilnic acele însărcinări pe care Dumnezeu le-a rânduit să fie „înfăptuite de întreaga omenire”.¹⁰

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- De ce avem uneori o idee neclară despre ce este măreția adevărată? (Vezi secțiunea 1.) De ce definiția dată de lume măreției îi determină pe unii oameni să se simtă neîmpliniți și nefericiți?
- În ce fel se deosebește definiția pe care o dă președintele Hunter măreției adevărate de definiția oferită de lume? (Vezi secțiunea 2.) Cum poate să vă ajute în viață această definiție a măreției adevărate? Gândiți-vă la câteva „lucruri mărunte” cărora ar fi bine să le acordați mai mult timp și mai multă atenție.

- Ce v-a impresionat în legătură cu actele mici de slujire ale lui Joseph Smith, menționate în secțiunea 3? Care sunt câteva acte mici de slujire care v-au binecuvântat pe dumneavoastră?
- Recitiți exemplele din secțiunea 4 referitoare la ce constituie măreția adevărată. Ați văzut oameni dovedind măreție adevărată în aceste moduri?
- Ce putem învăța din învățăturile din secțiunea 5 despre modul în care se poate atinge măreția adevărată?
- Puteți menționa câteva exemple pe care le-ați întâlnit de „însărcinări obișnuite pe care le îndeplinim [și care au] cel mai mare efect pozitiv asupra vieților altora”? (Vezi secțiunea 6.)
- Meditați asupra învățăturilor președintelui Hunter din secțiunea 7. În ce fel duc slujirea și sacrificiul la măreția adevărată? Cum ne ajută „mărturia cutezătoare despre Isus” să atingem măreția adevărată?

Scripturi suplimentare

1 Samuel 16:7; 1 Timotei 4:12; Mosia 2:17; Alma 17:24-25; 37:6; Moroni 10:32; D&L 12:8; 59:23; 76:5-6; 88:125

Ajutor pentru predare

„În timp ce vă pregătiți, rugându-vă, să predați, puteți fi îndrumați să accentuați anumite principii. Puteți să dobândiți o cunoaștere despre cum să prezentați cel mai bine anumite idei. Puteți să descoperiți exemple, lecții practice și povestiri care inspiră în activitățile simple ale vieții. Puteți să simțiți îndemnul de a invita o anumită persoană să vă ajute la lecție. Vi se poate aminti de o experiență personală pe care o puteți împărtăși” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 48).

Note

1. „What Is True Greatness?”, *Ensign*, sept. 1987, p. 71.
2. James E. Faust, „Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, apr. 1995, p. 28.
3. „President Howard W. Hunter: The Lord’s «Good and Faithful Servant””, *Ensign*, apr. 1995, p. 9, 16.
4. „What Is True Greatness?”, p. 70.
5. „What Is True Greatness?”, p. 70-71.
6. „What Is True Greatness?”, p. 71.
7. „What Is True Greatness?”, p. 71-72.
8. „What Is True Greatness?”, p. 72.
9. „What Is True Greatness?”, p. 72.
10. „What Is True Greatness?”, p. 72.

*„Fiecare dintre noi trebuie să citească și să recitească pilda oii rătăcite...
Sper că mesajul acestei pilde va pătrunde în inima fiecăruia dintre noi.”*

Veniți înapoi și ospătați-vă la masa Domnului

*„Găsiți-i pe cei mai puțini activi și dați-vă
seama de bucuria de care veți avea
parte, voi și cei pe care îi ajutați.”*

Din viața lui Howard W. Hunter

La o zi după ce Howard W. Hunter a devenit președintele Bisericii, el a făcut următoarea invitație plină de dragoste membrilor Bisericii care nu se implicau în mod activ:

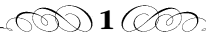
„Celor care au greșit sau au fost jigniți, le spunem: «Veniți înapoi». Celor care au fost răniți sau se luptă cu dificultăți și le este frică, le spunem: «Permiteți-ne să vă fim alături și să vă ștergem lacrimile». Celor care sunt confuzi și bombardati cu neadevăruri din toate părțile, vă spunem: «Veniți la Dumnezeu în tregului adevăr și la Biserica revelației continue. Veniți înapoi! Rămâne-ți cu noi! Continuati. Fiți credincioși. Totul este bine și totul va fi bine. Ospătați-vă la masa care v-a fost oferită în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă și străduiți-vă să-L urmați pe Păstorul cel Bun care v-a oferit-o. Aveți speranță, exercitați credință, primiți – și oferiți – caritate, dragostea pură a lui Hristos»¹.

În prima cuvântare rostită în cadrul unei conferințe generale în calitate de președinte al Bisericii, care a avut loc câteva luni mai târziu, președintele Hunter a spus că simțise îndemnul de a continua să pună accent pe acest lucru. Dânsul a spus din nou: „Veniți înapoi”. „Acceptați literalmente invitația [Salvatorului]: «Veniți, urmați-Mă»... El este singura cale sigură, El este lumina lumii»².

De-a lungul vieții sale, președintele Hunter a ajutat mulți membri ai Bisericii să redevină activi. În legătură cu o astfel de experiență pe care a avut-o în tinerețe, el a spus:

„Episcopul meu m-a desemnat să fiu învățător din partea episcopiei pentru un frate care se lăuda că era cel mai în vârstă diacon din Biserică. În acea perioadă, învățământul de acasă se numea învățământ în cadrul episcopiei. Problema aceluia frate era că îi plăcea foarte mult să joace golf duminica. Era descurajant să ne întâlnim cu el și soția sa în fiecare lună și să nu observăm niciun progres aparent. Dar, în cele din urmă, i-am spus cuvântul potrivit și acesta a atins o coardă sensibilă. Cuvântul a fost *legământ*. L-am întrebat: «Ce înseamnă legământul botezului pentru dumneavoastră?». Expresia feței sale s-a schimbat și, pentru prima dată, am văzut latura sa serioasă. În cele din urmă, el a venit la adunările noastre, a renunțat la golf și și-a dus soția la templu»³.

Învățători ale lui Howard W. Hunter

Pilda oii rătăcite ne învață să îi căutăm pe cei care s-au rătăcit.

Prima Președinție [a adresat] membrilor Bisericii o invitație importantă:

„Celor care au devenit inactivi și celor care au devenit critici la adresa Bisericii, le spunem: «Veniți înapoi. Veniți înapoi și ospătați-vă la masa Domnului și gustați din nou din fructele dulci și îndestulătoare ale înfrățirii cu sfinții».

Suntem siguri că mulți au dorit să se întoarcă, dar s-au simțit stânjeniți să facă acest lucru. Vă asigurăm că veți fi întâmpinați de brațe deschise și de mâini dispuse să vă ajute” (*Ensign*, martie 1986, p. 88).

Cred că noi toți am fost impresionați de apelul nobil asemănător cu ceea ce profetul Alma a afirmat în Cartea lui Mormon despre o invitație pe care ne-a făcut-o Domnul. El a spus:

„Iată, El trimite o chemare către toți oamenii, pentru că brațele milosteniei sunt întinse către ei; și El spune: Pocățiți-vă și Eu vă voi primi.

Da, El spune: Veniți la Mine și vă veți împărtăși din fructul copacului vieții; da, voi veți mânca și veți bea din abundență din pâinea și din apele vieții, nestingheriți;

Da, veniți la Mine și aduceți fapte drepte” (Alma 5:33-35).

Fiecare dintre noi trebuie să citească și să recitească pilda oii rătăcite, care se găsește în al cincisprezecelea capitol din Luca, începând cu al patrulea verset:

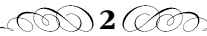
„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește?

După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri;

și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută» [Luca 15:4-6]...

În Traducerea Bibliei de Joseph Smith, profetul Joseph Smith a făcut o modificare importantă într-un verset. Acesta afirmă: „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă și se duce în sălbăticie după cea pierdută, până când o găsește?” (JST, Luca 15:4; caractere cursive adăugate).

Această traducere sugerează că păstorul își lasă turma într-un loc sigur și se duce în sălbăticie – adică, se duce în lume după cel care s-a rătăcit. Rătăcit de la ce? Rătăcit de turma care îi oferă protecție și siguranță. Sper că mesajul acestei pilde va pătrunde în inima fiecăruia dintre noi.⁴

Domnul Se așteaptă să fim ajutoarele Sale și să îi aducem înapoi pe cei care se luptă cu dificultăți sau sunt rătăciți.

Ce trebuie să facem pentru a-i ajuta pe cei care s-au rătăcit în sălbăticie?

Ca urmare a ceea ce Învățătorul a spus despre a le lăsa pe cele nouăzeci și nouă și a merge în sălbăticie pentru a o căuta pe cea care s-a rătăcit și ca urmare a invitației Primei Președinții adresată celor care au devenit inactivi sau critici la adresa Bisericii de a „[veni] înapoi”, vă invităm să vă implicați în salvarea sufletelor. Găsiți-i pe cei mai puțini activi și dați-vă seama că dumneavoastră și cei pe care îi ajutați veți avea parte de bucurie dacă dumneavoastră și ei îi veți invita pe oameni să revină și să se ospăteze la masa Domnului.

Domnul, Păstorul nostru cel Bun, Se așteaptă ca noi să fim ajutoarele Sale și să îi aducem înapoi pe cei care se luptă cu dificultăți

sau sunt rătăciți. Nu vă putem spune cum să faceți acest lucru, dar, pe măsură ce vă veți implica și veți căuta inspirație, veți avea succes dacă depuneți efort în zonele... țărui și episcopiile dumneavoastră. Unii țărui au avut o reacție bună în ceea ce privește îndemnul anterior și au avut un succes remarcabil.

Cuvintele unui imn cunoscut conțin invitația pe care ne-o face Salvatorul:

*Lasă „nouăzeci și nouă”
Și merge-n toată lumea;
Pe fiecare îl roagă:
„Căutați oița Mea”.*

Și acest imn, cântat des, ne spune care ar trebui să fie reacția noastră:

*„Vrem să Îți fim ajutoare.
Dă-ne dragoste din plin.
Trimite-ne-n lumea mare,
Oița Ta s-o găsim”*

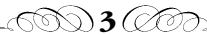
(*Imnuri*, 1985, nr. 139).

Dacă vom face acest lucru, vom avea parte de binecuvântări eterne.⁵

A-i căuta pe cei rătăciți, pe cei nestatornici și pe cei pierduți este treaba Domnului... Rugămintea pioasă a lui Alma reprezintă un bun memento despre natura sacră a însărcinării noastre:

„O, Doamne, vrei Tu să ne acorzi nouă să avem succes în efortul nostru de [a aduce suflete] iarăși către Tine, [întru] Hristos?

Iată, o, Doamne, sufletele lor sunt prețioase” (Alma 31:34-35).⁶

Mărețul nostru obiectiv este de a-i ajuta pe oameni să se întoarcă în prezența lui Dumnezeu.

De-a lungul anilor, Biserica a făcut câteva eforturi însemnate de a-i aduce înapoi pe cei care sunt mai puțin activi... Și, în ce scop? Pentru a salva sufletele fraților și surorilor noastre și a se asigura că au primit rânduile necesare exaltării.

Când slujeam în calitate de președinte de țărui în zona Los Angeles, consilierii mei și cu mine i-am rugat pe episcopii noștri să

„O, Doamne, vrei Tu să ne acorzi nouă să avem succes în efortul nostru de [a aduce suflete] iarăși către Tine, [întru] Hristos? Iată, o, Doamne, sufletele lor sunt prețioase” (Alma 31:34-35).

aleagă cu grijă patru sau cinci cupluri care doreau să continue să progreseze în cadrul Bisericii. Unele erau mai puțin active, altele erau nou convertite – dar erau motivate să progreseze din punct de vedere spiritual. Le-am adunat pe toate într-o clasă a țărâșului și le-am predicat Evanghelia. În loc să ne concentrăm asupra templului, am pus accent asupra necesității unei relații mai bune cu Tatăl nostru Ceresc și cu Fiul Său, Isus Hristos. Procesul nostru de selecție făcut cu atenție ne-a asigurat succesul și cele mai multe dintre aceste cupluri au devenit active și s-au dus la templu.

Permiteți-mi să vă împărtășesc o [altă] experiență... Era un frate într-una dintre episcopii care nu participa la nicio adunare. Soția sa nu era membră. Ea era întrucâtva ostilă, astfel încât nu am putut să-i trimitem învățători de acasă. Episcopul l-a abordat pe acest frate spunându-i că el are o relație cu Salvatorul pe care trebuia să o întărească și s-o îmbunătățească. Fratele i-a explicat episcopului problema sa cu soția lui care nu era membră, astfel că episcopul a discutat cu ea, folosind aceeași abordare – o relație cu Domnul care trebuie întărită. Ea tot nu a fost deschisă, dar a fost fericită să afle că sfinții din zilele din urmă cred în Hristos și, drept urmare, a devenit mai puțin defensivă.

Succesul nu a venit imediat, dar cei care au vizitat căminul lor au continuat să pună accent pe relația cuplului cu Domnul. În timp, ea a devenit prietenoasă și, în cele din urmă, a acceptat să vină împreună cu soțul ei la clasa țărșului ținută de membri ai Înaltului Consiliu. Am pus accent asupra legământului pe care o persoană îl face la botez și asupra altor legăminte. În cele din urmă, ea a devenit membră a Bisericii și el a devenit un conducător al preoției eficient...

Sunt impresionat de afirmația scrisă pe pagina de titlu a Cărții lui Mormon, care descrie unul dintre scopurile acestei cărți sacre: „Și ca ei [casa lui Israel în zilele din urmă] să cunoască *legămintele Domnului*” (caractere cursive adăugate). Acestea au fost lucrurile în legătură cu care noi, în calitate de președinție a țărșului, am simțit îndemnul de a le accentua pentru cei mai puțin activi. Am încercat să ne adresăm lor bazându-ne pe importanța legămintelor pe care le-au făcut cu Domnul; apoi, i-am învățat despre importanța legământului făcut la botez și despre alte legăminte pe care le-ar putea face și care i-ar uni ca familie eternă.⁷

Întregul scop al Bisericii care funcționează în mod corespunzător la nivel local este de a-i face pe oameni demni să se întoarcă în prezența lui Dumnezeu. Acest lucru se poate face doar prin primirea rânduinelor și înfăptuirea legămintelor în templu.⁸

Eforturile noastre se concentrează asupra faptului de a face legămintele și rânduinelile Evangheliei care sunt necesare salvării disponibile tuturor oamenilor: celor care nu sunt membri, prin intermediul muncii noastre misionare; celor care sunt mai puțin activi prin eforturile de înfrățire și activare; celor care sunt membri activi prin participarea și slujirea în Biserică; iar celor care au trecut dincolo de vâl, prin munca de mântuire a celor morți.⁹

Ne străduim să îndeplinim un singur obiectiv pentru fiecare membru al Bisericii. Acela ca toți să primească rânduinelile Evangheliei și să facă legăminte cu Tatăl nostru Ceresc, astfel încât ei să se poată întoarce în prezența Sa. Acesta este mărșul nostru obiectiv. Rânduinelile și legămintele sunt mijloacele de a dobândi acea natură divină care ne va permite să ne întoarcem, din nou, în prezența Sa...

Țineți minte scopul: de a-i invita pe toți să vină la Hristos...

Depun mărturie, dragii mei frați și dragile mele surori, despre divinitatea Sa și despre puterea Sa de a-i salva pe cei care vin la El cu inima frântă și spiritul smerit. Prin intermediul rânduielilor și al Spiritului Său Sfânt, fiecare persoană poate deveni curată.¹⁰

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Hunter încurajează fiecare membru al Bisericii să citească și să recitească pilda oii rătăcite (vezi secțiunea 1, Luca 15:4-7). Ce mesaje desprindem din această pildă și din celelalte învățături din prima secțiune? Gândiți-vă la modul în care aceste învățături vă pot oferi îndrumare pe măsură ce sluiți în Biserică.
- Care este responsabilitatea dumneavoastră în calitate de ajutoare ale Domnului? (Vezi secțiunea 2.) Cum putem ajuta oamenii să redevină activi în Biserică? Când ați fost dumneavoastră (sau o persoană pe care o cunoașteți) binecuvântați de o persoană care v-a căutat când vă „luptați cu dificultăți sau erați rătăciți”?
- Ce putem învăța din experiențele povestite de președintele Hunter în secțiunea 3? Cum poate faptul de a pune accent pe legăminte să ajute membrii Bisericii să redevină activi?

Scripturi suplimentare

Ezechiel 34:1-16; Luca 15:11-32; Ioan 10:1-16, 26-28; 13:35; 1 Ioan 1:7; Mosia 18:8-10; Helaman 6:3; 3 Nefi 18:32; Moroni 6:4-6; D&L 38:24

Ajutor pentru studiu

Un principiu este un adevăr care ghidează hotărârile și faptele. „În timp ce citiți, întrebați-vă: «Ce principiu al Evangheliei este predat în acest fragment? Cum îl pot pune în practică în viața mea?»” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 17).

Note

1. În Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, iul. 1994, p. 5.
2. „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, nov. 1994, p. 8.
3. „Make Us Thy True Undershepherds”, *Ensign*, sept. 1986, p. 9.
4. „Make Us Thy True Undershepherds”, p. 7-8.
5. „Make Us Thy True Undershepherds”, p. 9.
6. „The Mission of the Leadership” (cuvântare rostită în cadrul seminarului reprezentanților regionali, 30 iun. 1990), p. 4.
7. „Make Us Thy True Undershepherds”, p. 8-9.
8. The Teachings of Howard W. Hunter, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 218.
9. The Teachings of Howard W. Hunter, p. 245-246.
10. The Teachings of Howard W. Hunter, p. 218.

Templul – mărețul simbol al calității noastre de membru

„Dorința profundă a inimii mele este ca fiecare membru al Bisericii să fie demn de a intra în templu.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Mama lui Howard W. Hunter a fost, întreaga sa viață, o membră credincioasă a Bisericii, dar tatăl său a fost botezat după ce Howard a împlinit 19 ani. Ani mai târziu, când Howard era președinte de țarăș în California, membrii țarășului au mers la Templul Mesa, Arizona, pentru a face muncă în templu. Înaintea unei sesiuni, președintele templului l-a rugat să vorbească celor adunați în capelă. Era ziua în care președintele Hunter împlinea 46 de ani. El a scris, mai târziu, despre acea experiență:

„În timp ce vorbeam congregației... tatăl și mama mea au intrat în capelă îmbrăcați în alb. Nu știam că tatăl meu era pregătit pentru a-și primi binecuvântările din templu, deși mama își manifestase nerăbdarea cu privire la aceasta de ceva timp. Am fost atât de copleșit de emoție, încât nu am mai putut să vorbesc. Președintele Pierce [președintele templului] a venit lângă mine și a explicat motivul întreruperii. Când tata și mama veniseră la templu în acea dimineață, îl rugaseră pe președinte să nu-mi spună că se aflau acolo pentru că doreau să fie o surpriză de ziua mea. Aceasta a fost o zi de naștere pe care nu o voi uita niciodată, pentru că, în acea zi, ei au fost înzestrați și eu am avut privilegiul să fiu martor la pecetluirea lor, după care am fost pecetluit cu ei”¹.

Cu puțin peste 40 de ani mai târziu, când Howard W. Hunter a făcut prima declarație publică în calitate de președinte al Bisericii, unul dintre mesajele principale a fost ca membrii să caute binecuvântările asociate templului cu mai mult devotament.² El a continuat să sublinieze acest mesaj de-a lungul slujirii sale ca președinte. În

Templul Mesa, Arizona, în care președintele Howard W. Hunter a fost pecetluit cu părinții săi în anul 1953.

luna iunie a anului 1994, vorbind la locul de amplasare al Templului Nauvoo, el a spus:

„La începutul acestei luni, mi-am început slujirea exprimându-mi dorința arzătoare ca tot mai mulți membri să devină demni de a merge la templu. Ca și în zilele lui [Joseph Smith], membrii demni și înzestrați reprezintă cheia clădirii împărăției în întreaga lume. Demnitatea de a intra în templu ne asigură că viețile noastre sunt în armonie cu voia Domnului și că noi suntem receptivi pentru a primi îndrumarea Sa în viețile noastre”³.

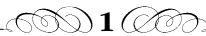
Câteva luni mai târziu, în luna ianuarie a anului 1995, ultima activitate publică a președintelui Hunter a fost dedicarea Templului Bountiful, Utah. În rugăciunea de dedicare, el a cerut ca binecuvântările templului să îmbogățească viețile tuturor celor care intră în el:

„Ne rugăm cu umilință ca Tu să accepți acest edificiu și să lași binecuvântările Tale asupra lui. Fie ca spiritul Tău să-i însoțească și să-i îndrume pe toți aceia care oficiază aici, ca sfințenia să domnească în fiecare încăpere. Fie ca toți cei care intră să aibă mâini curate și inimi pure. Fie ca credința lor să fie întărită și ca ei să plece cu sentimentul de pace, lăudând numele Tău sfânt...

Fie ca această casă să aducă spiritul păcii tuturor aceluia care îi respectă maiestuoșitatea și, mai ales, aceluia care intră pentru a-și primi rânduielele sacre și a înfăptui munca pentru cei dragi lor aflați dincolo de vâl. Fie ca ei să simtă dragostea și mila Ta divine. Fie ca ei să aibă privilegiul să spună, precum psalmistul din vechime: «Noi, care trăiam împreună într-o plăcută prietenie și ne duceam împreună cu mulțimea în Casa lui Dumnezeu».

Când dedicăm acest edificiu sacru, noi ne rededicăm chiar viețile noastre Ție și lucrării Tale”⁴.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Noi suntem îndemnați să stabilim templul drept simbolul măreț al calității noastre de membri.

Când am fost chemat în acest oficiu sacru [de președinte al Bisericii], toți membrii Bisericii au fost invitați să stabilească templul

Domnului drept simbolul măreț al calității lor de membri și locul ceresc pentru cele mai sacre legăminte.

Când cuget la templu, mă gândesc la aceste cuvinte:

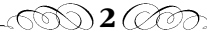
„Templul este un loc de învățătură, în care sunt dezvăluite adevăruri profunde referitoare la împărăția lui Dumnezeu. Este un loc al păcii, în care mințile se pot concentra pe lucrurile Spiritului și în care grijile lumii pot fi lăsate deoparte. În templu, facem legăminte să ne supunem legilor lui Dumnezeu și ni se fac promisiuni, condiționate întotdeauna de credința noastră, care durează toată eternitatea” (*The Priesthood and You*, Melchizedek Priesthood Lessons – 1966, orașul Salt Lake: Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, 1966, p. 293).

Domnul Însuși, în revelațiile pe care El ni le-a dat, a stabilit că templul este simbolul măreț al membrilor Bisericii. Gândiți-vă la atitudinile și comportamentele neprihănite pe care Domnul ni le-a indicat în sfatul pe care El l-a dat sfinților din Kirtland prin profetul Joseph Smith atunci când ei se pregăteau să clădească un templu. Sfatul este încă valabil:

„Organizați-vă; pregătiți tot ce este necesar; și întemeiați o casă, chiar o casă de rugăciuni, o casă de post, o casă de credință, o casă de învățătură, o casă de slavă, o casă a ordinii, o casă a lui Dumnezeu” (D&L 88:119). Reflectă, cu adevărat, aceste atitudini și comportamente ceea ce dorește și caută să fie fiecare dintre noi?...

Pentru ca templul să fie cu adevărat un simbol pentru noi, trebuie să dorim să fie astfel. Trebuie să trăim fiind demni de a intra în templu. Trebuie să ținem poruncile Domnului nostru. Dacă putem să ne modelăm viața după cea a Învățătorului și să considerăm învățăturile și exemplul Său ca fiind modelul suprem pentru noi, nu ne va fi greu să fim demni de a merge la templu, să fim consecvenți și loiali în toate aspectele vieții muritoare, pentru că vom fi dedicați unui standard sacru, unic de conduită și de credință. Fie acasă sau la magazin, fie la școală sau după ce a trecut mult timp de când am terminat școala, fie că acționăm complet singuri sau împreună cu mulți alții sau în grup, drumul nostru va fi clar și standardele noastre vor fi evidente.

Capacitatea de a fi credincios principiilor proprii, de a trăi cu integritate și credință corespunzător propriului crez este lucrul care contează cel mai mult. Acest devotament față de principiul adevărat – în viețile noastre individuale, în căminele și familiile noastre și în toate locurile în care întâlnim alți oameni și avem o influență asupra lor – acest devotament este ceea ce, de fapt, ne cere Dumnezeu. Se cere un angajament – din tot sufletul, respectat cu tărie, un angajament, prețuit etern, față de principiile care știm că sunt adevărate în poruncile date de Dumnezeu. Dacă vom fi fideli și credincioși principiilor Domnului, atunci vom fi întotdeauna demni de a merge la templu și Domnul și templele Sale sfinte vor fi simbolul măreț al calității noastre de ucenici ai Săi.⁵

Fiecare dintre noi trebuie să se străduiască să fie demn pentru a primi o recomandare pentru templu.

Dorința profundă a inimii mele este ca fiecare membru al Bisericii să fie demn de a intra în templu. Domnului I-ar fi pe plac dacă fiecare membru adult ar fi demn să dețină – și să poarte la el – o recomandare valabilă pentru templu. Lucrurile pe care trebuie să le facem și cele pe care trebuie să nu le facem pentru a fi demni de recomandarea pentru templu sunt tocmai lucrurile care ne vor asigura fericirea personală și în cadrul familiei.⁶

Tatăl nostru Ceresc a subliniat, în mod clar, că aceia care intră în templu trebuie să fie curați și fără de păcatele lumii. El a spus: „Și, în măsura în care poporul Meu construiește o casă pentru Mine, în numele Domnului și nu permite niciunui lucru care nu este curat să intre în ea pentru a nu fi pângărită, slava Mea va rămâne acolo... Dar, dacă ea este pângărită, Eu nu voi intra în ea și slava Mea nu va fi acolo; pentru că Eu nu voi merge în temple pângărite” (D&L 97:15, 17).

Ar putea fi interesant de știut că președintele Bisericii obișnuia să semneze fiecare recomandare pentru templu. Atât de puternice erau sentimentele președinților de la începuturi cu privire la demnitatea de a intra în templu. În anul 1891, responsabilitatea a revenit episcopilor și președinților de țărâși, care vă adresează mai multe întrebări cu privire la demnitatea dumneavoastră pentru a afla dacă îndepliniți condițiile pentru a primi o recomandare pentru templu.

„[Episcopii și președinții] de țărugi... vă adresează mai multe întrebări cu privire la demnitatea dumneavoastră pentru a afla dacă îndepliniți condițiile pentru a primi o recomandare pentru templu.”

Trebuie să știți ce condiții trebuie să îndepliniți pentru a primi o recomandare pentru templu.

Trebuie să credeți în Dumnezeu, Tatăl Veșnic, și în Fiul Său, Isus Hristos, și în Duhul Sfânt. Trebuie să credeți că aceasta este lucrarea Lor divină și sacră. Vă încurajăm să lucrați zilnic la clădirea mărturiei dumneavoastră despre Tatăl nostru Cereșc și Domnul Isus Hristos. Spiritul pe care Îl simțiți este Duhul Sfânt care vă depune mărturie despre realitatea Lor. Mai târziu, în templu, veți afla mai multe despre Dumnezeu prin instrucțiuni și rânduieli revelate.

Trebuie să le susțineți pe autoritățile generale și autoritățile locale ale Bisericii. Când vă ridicați brațul, în unghi drept, atunci când sunt prezentate pentru susținere numele acestor conducători, arătați că îi veți susține în responsabilitățile lor și în sfaturile pe care vi le dau.

Acesta nu este un act de omagiere a celor pe care Domnul i-a chemat să prezideze. Ci, este recunoașterea faptului că Dumnezeu a chemat profeți, văzători și revelatori și pe alții ca autorități generale. Este un angajament că veți urma instrucțiunile care vor veni de la oficianții care prezidează ai Bisericii. La fel, trebuie să fiți loiali

episcopului și președintelui de țarăș și altor conducători ai Bisericii. Eșecul în a-i susține pe cei care dețin autoritatea vă va face incompatibili cu slujirea în templu.

Trebuie să fiți curați moral pentru a intra în templul sfânt. Legea castității cere să nu aveți relații sexuale cu nimeni altcineva decât soțul sau soția dumneavoastră. Vă îndemnăm, în mod special, să vă păziți de ademenirile lui Satana de a vă păta curățenia morală.

Trebuie să vă asigurați că nu există nimic în relația cu membrii familiei care să nu fie în armonie cu învățăturile Bisericii. Îi încurajăm în special pe [tineri] să fie supuși părinților [lor] în neprihănire. Părinții trebuie să fie vigilenți pentru a se asigura că relațiile lor cu membrii familiei sunt în armonie cu învățăturile Evangheliei și nu implică niciodată abuz sau neglijență.

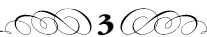
Pentru a intra în templu, trebuie să fiți onești în toate relațiile dumneavoastră cu alții. Ca sfinți din zilele din urmă, avem obligația sacră ca niciodată să nu înșelăm sau să fim necinstiți. Integritatea noastră fundamentală este în pericol când încalcăm acest legământ.

Pentru a fi demni de o recomandare pentru templu, trebuie să vă străduiți să vă îndepliniți îndatorirea în Biserică, participând la adunarea de împărtășanie, la adunările preoției și la celelalte adunări. Trebuie să vă străduiți, de asemenea, să vă supuneți regulilor, legilor și poruncilor Evangheliei. Învățați... să acceptați chemări și alte responsabilități pe care le primiți. Fiți activi în episcopiile și ramurile dumneavoastră și fiți o persoană pe care conducătorii dumneavoastră se pot bizui.

Pentru a intra în templu, trebuie să fiți plătitor de zeciuială integrală și să trăiți potrivit Cuvântului de înțelepciune. Aceste două porunci, care cuprind instrucțiuni simple, dar extrem de importante pentru creșterea noastră spirituală, sunt esențiale pentru certificarea demnității noastre. Observațiile făcute de-a lungul mai multor ani au arătat că aceia care își plătesc cu credință zeciuiala și respectă Cuvântul de înțelepciune sunt, de obicei, credincioși în toate celelalte aspecte referitoare la intrarea în templul sfânt.

Acestea nu sunt aspecte care să fie tratate cu ușurință. După ce am fost găsiți demni de a intra în templu, noi înfăptuim rânduielile

care sunt cele mai sacre rânduieli administrate pe fața pământului. Aceste rânduieli au legătură cu lucrurile eternității.⁷

Înfăptuirea muncii în templu aduce mari binecuvântări indivizilor și familiilor.

Ce lucru extraordinar este pentru noi să avem privilegiul de a merge la templu pentru binecuvântările noastre! Apoi, după ce am mers la templu pentru binecuvântările noastre, avem privilegiul extraordinar să realizăm munca pentru cei care au trăit înaintea noastră. Acest aspect al muncii din templu implică altruism. Oricând facem munca în templu pentru alte persoane, există o binecuvântare care se întoarce asupra noastră. Astfel, nu trebuie să fie o surpriză pentru noi faptul că Domnul dorește ca poporul Său să fie un popor motivat să meargă la templu...

Ar trebui să mergem nu doar pentru rudele noastre decedate, ci și pentru binecuvântarea personală de a preaslăvi în templu, pentru sacralitatea și siguranța care există între acești pereți sfințiți și consacrați. Când mergem la templu, învățăm mai mult și mai în profunzime despre scopul vieții și importanța sacrificiului ispășitor al Domnului Isus Hristos. Fie ca noi să facem din templu, din slujirea noastră acolo, din legămintele în templu și din căsătoria în templu obiectivul nostru suprem pe pământ și cea mai importantă experiență din viața muritoare.⁸

Prin participarea noastră la munca din templu se îndeplinesc mai multe lucruri – ne supunem instrucțiunilor Domnului de a îndeplini munca privind rânduielile noastre, ne binecuvântăm familiile prin rânduielile de pecetluire și împărtășim altora binecuvântările noastre înfăptuind pentru ei ceea ce ei nu pot să facă singuri. Pe lângă acestea, ne înălțăm gândurile, ne apropiem mai mult de Domnul, cinstim preoția și ne spiritualizăm viețile.⁹

Când mergem la templu, primim binecuvântări personale. Vorbind despre modul în care ne sunt binecuvântate viețile când mergem la templu, vârstnicul John A. Widtsoe a spus:

„Munca în templu... oferă un prilej minunat de a ne păstra vie cunoașterea spirituală și tăria spirituală... Măreața perspectivă a eternității se dezvăluie în fața noastră în templele sfinte; vedem

timpul de la începutul său infinit până la sfârșitul fără de sfârșit; și viața eternă se derulează în fața noastră. Atunci, îmi văd mai clar locul în mijlocul lucrurilor din univers, locul meu printre scopurile lui Dumnezeu; am o capacitate mai mare să mă duc acolo unde aparțin, am o capacitate mai mare să prețuiesc și să cântăresc, să separ și să organizez îndatoririle obișnuite, zilnice din viața mea, astfel încât lucrurile mici să nu mă apese sau să mă facă să pierd perspectiva lucrurilor mai mari pe care ni le dă Dumnezeu” (în Conference Report, apr. 1922, p. 97-98).¹⁰

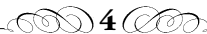
Gândiți-vă la învățăturile importante din mărețta rugăciune de dedicare a Templului Kirtland, o rugăciune despre care profetul Joseph Smith a afirmat că i-a fost dată prin revelație. Este o rugăciune prin care și noi suntem binecuvântați, ca indivizi, ca familii și ca popor datorită puterii preoției pe care Domnul ne-a dat-o pentru a o folosi în templele Sale sfinte.

„Și acum, Tată Sfânt”, s-a rugat profetul Joseph Smith, „noi Te rugăm să ne ajuți pe noi, poporul Tău, cu harul Tău... să fim găsiți demni în ochii Tăi, de a obține împlinirea promisiunilor pe care ni le-ai făcut nouă, poporul Tău, în revelația dată nouă;

Pentru ca slava Ta să rămână asupra poporului Tău...

Și noi Te rugăm, Tată Sfânt, ca slujitorii Tăi să iasă din această casă înarmați cu puterea Ta și ca numele Tău să fie peste ei, ca slava Ta să fie împrejurul lor și ca îngerii Tăi să îi păzească” [D&L 109:10-12, 22].¹¹

Prezența în templu creează spiritualitate. Este unul dintre programele perfecte pe care le avem în Biserică pentru a dezvolta spiritualitatea. Aceasta întoarce inimile copiilor către părinții lor și inimile părinților către copiii lor (Maleahi 4:6). Aceasta promovează solidaritatea și unitatea familiei.¹²

Să ne grăbim către templu.

Să împărtășim copiilor noștri sentimentele spirituale pe care le avem în templu. Să-i învățăm într-un mod mai serios și mai accesibil lucrurile pe care le putem spune într-un mod potrivit despre scopurile casei Domnului. Țineți o fotografie a unui templu în casa

dumneavoastră, astfel încât copiii dumneavoastră să o poată vedea. Învățați-i despre scopurile casei Domnului. Ajutați-i să planifice din primii lor ani să meargă acolo și să rămână demni de această binecuvântare. Să pregătim pe fiecare misionar să meargă la templu fiind demn și să facem din această experiență un moment și mai măreț decât primirea chemării de a merge în misiune. Să planificăm, să propovăduim și să-i încurajăm pe copiii noștri să se căsătorească în casa Domnului. Să reafirmăm cu mai multă vigurozitate decât am făcut-o vreodată în trecut că este important unde te căsătorești și prin ce autoritate ești declarat soț și soție.¹³

Este plăcut Domnului ca tineretul nostru să meargă fiind demn la templu și să înfăptuiască botezurile pentru și în folosul celor care nu au avut ocazia să fie botezați în timpul vieții lor muritoare. Este plăcut Domnului când mergem demni la templu pentru a face personal legămintele noastre cu El și pentru a fi pecetluiți ca familii și cupluri. Și Îi este plăcut Domnului atunci când mergem fiind demni la templu pentru a înfăptui aceleași rânduieli necesare salvării pentru cei care au murit, mulți dintre ei așteptând cu nerăbdare îndeplinirea acestor rânduieli pentru și în folosul lor.¹⁴

Acelora care nu au primit binecuvântările din templu sau care nu dețin o recomandare pentru templu valabilă, vă încurajez cu umilință și dragoste să progresați spre ziua în care veți putea intra în casa Domnului. El a promis acelor care sunt credincioși legămintelor lor: „Dacă poporul Meu va asculta glasul Meu și glasul slujitorilor Mei pe care i-am numit să conducă poporul Meu, iată, adevărat vă spun vouă, ei nu vor fi mutați din locul lor” (D&L 124:45)... Vă promit că spiritualitatea dumneavoastră personală, relația cu soțul sau soția și relațiile de familie vor fi binecuvântate și întărite când veți merge cu regularitate la templu.¹⁵

Să fim un popor care merge la templu și care iubește templul. Să ne grăbim către templu cât de des ne permit timpul, mijloacele și circumstanțele personale. Haideți să mergem nu doar pentru ru-dele noastre decedate, ci haideți să mergem pentru binecuvântarea personală de a preaslăvi în templu, pentru sacralitatea și siguranța care sunt asigurate între acești pereți sfințiți și consacrați. Templul este un loc al frumuseții, este un loc al revelației, este un loc al păcii.

Este casa Domnului. Este sfânt pentru Domnul. Trebuie să fie sfânt și pentru noi.¹⁶

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Meditați asupra învățăturilor președintelui Hunter din secțiunea 1. Cum putem „să stabilim templul drept simbolul măreț al calității noastre de membri”?
- Revedeți cerințele pentru o recomandare pentru templu menționate în secțiunea 2. Cum v-a binecuvântat, pe dumneavoastră și familiile dumneavoastră, punerea în practică în viață a acestor cerințe? De ce ni se cere să ne străduim să fim „curați și fără de păcatele lumii” când intrăm în templu?
- Revedeți învățăturile președintelui Hunter cu privire la binecuvântările aduse de munca în templu (vezi secțiunea 3). Cum v-a binecuvântat, pe dumneavoastră și familiile dumneavoastră, participarea la rânduielile din templu? Cum puteți beneficia mai pe deplin de binecuvântările din templu? Puteți împărtăși o situație în care ați simțit tărie sau îndrumare spirituală în templu? Dacă nu ați fost încă la templu, gândiți-vă cum vă puteți pregăti să primiți această binecuvântare.
- Care sunt unele modalități în care îi putem ajuta pe copii și pe tineri să învețe despre temple și să învețe să le îndrăgească? (Vezi secțiunea 4.) Cum îi putem ajuta pe copii și pe tineri să dorească să se căsătorească în casa Domnului? De ce este important să mergem la templu „cât de des ne permit timpul, mijloacele și circumstanțele personale”?

Scripturi suplimentare

Psalmi 55:14; Isaia 2:2-3; D&L 97:12-17; 110:6-10; 124:39-41; 138:53-54; Ghid pentru scripturi, „Templu”

Ajutor pentru predare

„Deseori, o lecție va conține mai mult material decât puteți dumneavoastră să predați în timpul pe care îl aveți. În astfel de cazuri, trebuie să selectați materialul care le va fi de cel mai mare ajutor celor cărora le predați” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 99).

Note

1. În Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 135.
2. Vezi Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, iul. 1994, p. 4-5.
3. „The Temple of Nauvoo”, *Ensign*, sept. 1994, p. 62-63.
4. Textul rugăciunii de dedicare a Templului Bountiful, Utah, în „Magnificent Edifice» Consecrated to [the] Lord”, *Church News*, 14 ian. 1995, p. 4.
5. „The Great Symbol of Our Membership”, *Ensign*, oct. 1994, p. 2, 5.
6. „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, nov. 1994, p. 8.
7. „Your Temple Recommend”, *New Era*, apr. 1995, p. 6-9.
8. „A Temple-Motivated People”, *Ensign*, febr. 1995, p. 5.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 240.
10. „We Have a Work to Do”, *Ensign*, mart. 1995, p. 65.
11. „The Great Symbol of Our Membership”, p. 4.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 239-240.
13. „A Temple-Motivated People”, p. 5.
14. „The Great Symbol of Our Membership”, p. 5.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 240-241.
16. „The Great Symbol of Our Membership”, p. 5.

Grăbirea muncii de întocmire a istoriei familiei și a muncii în templu

„Cu siguranță, Domnul ne va sprijini dacă depunem tot efortul pentru a îndeplini porunca de a face munca de întocmire a istoriei familiei și pe cea din templu.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Istoria familiei a însemnat întotdeauna mult pentru președintele Howard W. Hunter. Încă de când era copil, el asculta cu mare interes povestiri despre strămoșii săi. Odată cu trecerea anilor, el a dedicat mult timp muncii de întocmire a istoriei familiei sale.¹ În anul 1972, în timp ce se afla în Europa pentru a îndeplini o însărcinare în cadrul Bisericii, el și soția sa, Claire, au vizitat locurile din Danemarca în care au locuit strămoșii săi. Într-unul dintre sate, ei au găsit biserica în care străbunicul președintelui Hunter, pe nume Rasmussen, fusese creștinat și în care familia preaslăvise. Această experiență l-a făcut pe președintele Hunter să-i aprecieze și mai mult pe strămoșii săi din partea mamei. El a vizitat și alte zone din Norvegia și Scoția în care au locuit alți strămoși de-ai săi.²

Fiul președintelui Hunter, Richard, și-a amintit de dragostea tatălui său față de istoria familiei:

„A făcut munca de întocmire a istoriei familiei cu entuziasm toată viața sa. Deseori, își lua o pauză de la activitatea de avocat pentru a merge la biblioteca publică din Los Angeles pentru a face cercetări în secțiunea mare a acesteia dedicată genealogiei. Își ținea cercetările, înregistrările grupului de familie, tabelele cu arborele genealogic și istorisirile pe care chiar el le nota în registre.

Ocazional, călătoream cu el în diferite locuri în care trebuia să participe la conferințe. Punea câteva registre în portbagaj și, după

*Părinții lui Howard W. Hunter, John William (Will)
Hunter și Nellie Marie Rasmussen Hunter*

conferința țărâșului, el spunea: «Haide să mergem la casa unui văr pentru câteva minute. Sunt anumite informații pe care aș dori să le verific». Mergeam la casa vărului. El lua registrele din portbagaj și, imediat, masa din sufragerie se umplea de înregistrări ale grupului de familie.

Dacă unul dintre membrii familiei dorea să se asigure că propria cercetare conținea informațiile corecte, acesta îl suna sau îi scria tatălui meu pentru a verifica informațiile, deoarece știa că el le avea pe cele corecte. Munca pe care a făcut-o a fost prodigioasă”³.

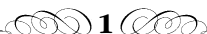
Odată, în timp ce președintele Hunter slujea în Cvorumul celor Doisprezece, învățătorii săi de acasă l-au vizitat și i-au spus: „Dorim să vă arătăm înregistrările grupului de familie pe care le-am pregătit... Nu avem suficient timp pentru a le vedea pe ale dumneavoastră, dar, data viitoare când vom veni, ne-ar plăcea să ne uităm la ele”.

Președintele Hunter a spus: „Acest lucru mi s-a părut foarte interesant. Am muncit o lună pentru a mă pregăti pentru următoarea vizită a învățătorilor de acasă”⁴.

Din anul 1964 până în anul 1972, Howard W. Hunter a prezidat asupra Societății de Genealogie din Utah (vezi pagina 20). În anul 1994, la o adunare în cadrul căreia i s-a adus un omagiu președintelui Hunter și s-a sărbătorit cea de-a 100-a aniversare a Societății de Genealogie, el a spus:

„În seara de dinaintea celei de-a 87-a aniversări a zilei mele de naștere, mă minunez uitându-mă la modelul creat de Domnul în ceea ce privește înaintarea muncii de întocmire a istoriei familiei și a celei făcute în templu. Când am fost președintele Societății de Genealogie din Utah, am primit viziuni privind modul în care aceasta va progresa rapid. Acum, noi vedem cum ceva măreț se întâmplă în întreaga lume. Evanghelia înaintează și ajunge la fiecare națiune, neam, limbă și popor. Găsim temple în întreaga lume și spiritul lui Ilie atinge inimile multor membri care fac munca de întocmire a istoriei familiei și rânduielile în templu într-un ritm fără precedent”⁵.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Templele sunt construite pentru a se înfăptui rânduiei esențiale necesare salvării și exaltării copiilor lui Dumnezeu.

Templele sunt sacre datorită celei mai apropiate comunicări dintre Domnul și cei care primesc cele mai înalte și mai sacre rânduieli ale preoției sfinte. Templul este locul în care lucrurile de pe pământ se unesc cu lucrurile din cer... Marea familie a lui Dumnezeu va fi unită prin intermediul rânduielilor Evangheliei necesare salvării. Munca făcută pentru și în folosul celor decedați și rânduielile pentru cei vii reprezintă scopurile templelor.⁶

Evanghelia proclamată lumii de sfinții din zilele din urmă este Evanghelia lui Isus Hristos restaurată pe pământ în această dispensație și este dată pentru mântuirea întregii omeniri. Domnul Însuși ne-a revelat ceea ce este important pentru salvarea și exaltarea copiilor Săi. Unul dintre aceste lucruri importante este faptul că templele trebuie să fie construite în vederea înfăptuirii rânduielilor care nu pot fi înfăptuite în altă parte.

Când se explică acest lucru oamenilor din întreaga lume care vin și se uită la templele noastre, întrebarea pe care acești oameni o adresează cel mai frecvent este: Care sunt rânduielile care se înfăptuiesc în temple?

Botezul pentru cei morți

Drept răspuns, adesea le explicăm mai întâi rânduiala cunoscută drept botezul pentru cei morți. Observăm că mulți creștini cred că, în momentul morții, situația noastră în fața Domnului este hotărâtă pentru eternitate, căci nu i-a spus Hristos lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5)? Cu toate acestea, știm că mulți oameni au murit fără să fi primit rânduiala botezului și, astfel, potrivit celor spuse de Hristos lui Nicodim, ei nu vor putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. Acest lucru ridică întrebarea: Este Dumnezeu drept?

Răspunsul este: Desigur că Dumnezeu este drept. Este evident faptul că ceea ce Salvatorul i-a spus lui Nicodim presupune faptul că botezurile pot fi înfăptuite pentru cei care au murit și care nu au fost botezați. Profeții din zilele din urmă ne-au spus că botezul este o rânduială pământească care poate fi înfăptuită doar de cei vii. Cum pot atunci cei care au decedat să fie botezați dacă doar cei vii pot înfăptui rânduiala? Aceasta a fost tema celor scrise de apostolul Pavel corintenilor atunci când el a întrebat:

„Altfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu învie morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?” (1 Corinteni 15:29).⁷

Este în regulă ca cei care au trăit pe pământ și au murit fără a avea ocazia de a fi botezați să nu li se ofere această șansă de-a lungul eternității? Este ceva greșit în faptul că cei vii înfăptuiesc botezuri pentru cei morți? Poate că cel mai măreț exemplu al muncii făcute pentru și în folosul celor decedați este dat de Însuși Învățătorul. El Și-a dat viața ispășind pentru și în folosul nostru, pentru ca toți cei care mor să poată trăi din nou și să aibă viață eternă. El a făcut pentru noi ceea ce noi nu am fi putut face pentru noi înșine. Într-un mod asemănător, noi putem înfăptui rânduielei pentru cei care nu au avut ocazia să le primească în timpul vieții lor.⁸

Înzestrarea

Înzestrarea este o altă rânduială înfăptuită în templele noastre. Constă din două părți: prima reprezintă o serie de instrucțiuni, iar a doua este o serie de promisiuni sau legăminte pe care persoana care primește înzestrarea le face – promite să trăiască în neprihănire și să se supună cerințelor Evangheliei lui Isus Hristos. Înzestrarea este o rânduială dată pentru a le oferi mari binecuvântări sfinților – atât celor vii cât și celor morți. Astfel, este, de asemenea, o rânduială înfăptuită de cei vii pentru și în folosul persoanele decedate; este înfăptuită pentru cei cărora le-a fost deja făcută rânduiala botezului.

Căsătoria celestială

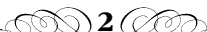
O altă rânduială din templu este cea a căsătoriei celestiale, în cadrul căreia soția este pecetluită cu soțul și soțul este pecetluit cu soția pentru eternitate. Desigur, știm că cele civile se sfârșesc odată cu moartea; dar căsătoriile eterne înfăptuite în templu pot dăinu

„Cu siguranță, nu există nicio muncă precum cea realizată în templu.”

pentru eternitate. Copiii născuți unui soț și unei soții care au fost căsătoriți pentru eternitate sunt în mod automat pecetluiți cu părinții lor pentru eternitate. Dacă aceștia se nasc înainte ca soția să fi fost pecetluită cu soțul, există o rânduială de pecetluire în templu care îi poate pecetlui pe acești copii cu părinții lor pentru eternitate și tot așa copiii pot fi pecetluiți cu părinții lor decedați...

Toate aceste rânduieli ale preoției sunt esențiale pentru salvarea și exaltarea copiilor Tatălui nostru din Cer.⁹

Obiectivul muncii de întocmire a istoriei familiei este de a pune la dispoziția tuturor oamenilor toate binecuvântările din templu.

Cu siguranță, noi, cei aflați de această parte a vălului, avem o lucrare măreață de făcut... Construirea de temple are o însemnătate mare pentru noi și pentru omenire iar responsabilitățile noastre devin clare. Trebuie să primim rânduielile preoției care se înfăptuiesc în templu și care sunt necesare pentru exaltarea noastră; apoi, trebuie să înfăptuim munca necesară pentru cei care nu au avut ocazia de a accepta Evanghelia în această viață. Putem face munca pentru alții

în doi pași: primul, cercetăm istoria familiei pentru a afla cine sunt strămoșii noștri; al doilea, înfăptuim rânduielile în templu pentru a le oferi aceleași ocazii acordate celor în viață.

Cu toate acestea, există mulți membri ai Bisericii al căror acces la temple este limitat. Ei fac tot ce pot. Ei efectuează cercetările pentru istoria familiei, iar rânduielile din templu sunt înfăptuite de alții. Pe de altă parte, există unii membri care sunt implicați în munca din templu, dar care nu reușesc să facă cercetările pentru istoria familiei lor. Cu toate că slujirea lor în sprijinirea altora este divină, ei pierd o binecuvântare atunci când nu își caută propriile rude decedate așa cum am fost îndrumați în mod divin de profeții din zilele din urmă.

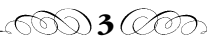
Îmi amintesc de o experiență pe care am avut-o cu mulți ani în urmă care este asemănătoare acestei situații. La sfârșitul unei adunări de post și mărturii, episcopul a spus: „Am avut o experiență spirituală astăzi ascultând mărturiile depuse de fiecare dintre noi. Aceasta deoarece am postit potrivit legii Domnului. Dar să nu uităm că legea constă din două părți: ca noi să postim fără să mâncăm și să bem, precum și ca noi să contribuim cu ceea ce am economisit astfel la magazia episcopului în folosul celor mai puțin norocoși”. Apoi, a adăugat: „Sper că niciunul dintre noi nu va pleca astăzi cu doar o jumătate a binecuvântării”.

Am învățat că cei care sunt implicați în cercetări pentru istoria familiei și care, apoi, înfăptuiesc rânduielile din templu pentru cei ale căror nume le-au găsit vor cunoaște bucuria suplimentară de a primi ambele jumătăți ale binecuvântării.

Mai mult, cei decedați așteaptă cu nerăbdare ca sfinții din zilele din urmă să le caute numele și, apoi, să meargă la temple pentru a face rânduiele pentru și în folosul lor, pentru ca ei să poată fi eliberați din închisoarea din lumea spiritelor. Cu toții trebuie să găsim bucurie făcând această lucrare minunată a dragostei.¹⁰

Obiectivul muncii de întocmire a istoriei familiei este de a pune la dispoziția tuturor oamenilor toate binecuvântările din templu, atât celor vii, cât și celor morți. Când mergem la templu și facem munca pentru cei morți, avem un sentiment mai puternic de alianță cu Dumnezeu și o înțelegere mai bună a planului Său pentru salvarea

omenirii. Învățăm să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Cu siguranță, nu există nicio muncă precum cea realizată în templu.¹¹

Fie ca noi să fim cutezători în grăbirea muncii de întocmire a istoriei familiei și a muncii din templu.

Când facem munca în templu pentru cei care au decedat, ne amintim de sfatul inspirat dat de președintele Joseph F. Smith, care a declarat: „Prin intermediul eforturilor noastre pentru și în folosul lor, ei nu vor mai fi încătușați și întunericul care îi înconjoară va dispărea, astfel încât lumina să poată străluci asupra lor și ei vor auzi în lumea spiritelor despre lucrarea pe care copiii lor de aici au făcut-o pentru ei și se vor bucura” [în Conference Report, oct 1916, p. 6].¹²

Această lucrare sacră [cea de întocmire a istoriei familiei și cea din templu] are un loc important în inima și mintea membrilor Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece. Vorbesc în numele tuturor membrilor Primei Președinții și ai Cvorumului celor Doisprezece când le mulțumesc celor care au avut contribuții valoroase înfăptuind rânduielele necesare salvării pentru și în folosul celor de dincolo de vâl... Suntem recunoscători armatei de voluntari care ajută la înaintarea acestei lucrări în întreaga lume. Vă mulțumim pentru tot ce faceți atât de bine.

Profetul Joseph Smith a spus: „Cea mai mare responsabilitate pe care Dumnezeu ne-a dat-o în această lume este aceea de a ne căuta morții” (*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 502). El a mai spus: „Acei sfinți care neglijează înfăptuirea acestei rânduielei în numele rudelor decedate sunt ei înșiși în pericol de a-și pierde propria salvare” [*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith*, p. 499].

Având aceeași viziune a acestei importante revelații, președintele Brigham Young a spus: „Avem o lucrare de făcut la fel de importantă în ceea ce privește îndatoririle acesteia precum a fost lucrarea Salvatorului și îndatoririle ei. Părinții noștri nu pot fi făcuți perfecți fără noi; noi nu putem fi făcuți perfecți fără ei. Ei și-au îndeplinit lucrarea și acum dorm. Noi suntem chemați acum să ne facem lucrarea, care va fi cea mai măreață lucrare pe care omul a făcut-o vreodată pe

pământ” (*Discourses of Brigham Young*, selecție realizată de John A. Widtsoe, orașul Salt Lake: Deseret Book Co., 1941, p. 406).

Fiecare profet care a condus această Biserică din perioada lui Joseph Smith până în prezent a repetat acest adevăr sublim. Îndrumată de aceste adevăruri, încă de la începutul acestei dispensații, Biserica a fost implicată în lucrarea de salvare și exaltare a tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu, indiferent de perioada în care au trăit pe pământ.

Noi, cei care trăim în această perioadă, suntem cei pe care Dumnezeu i-a numit dinainte de a ne naște să fim reprezentanții Săi pe pământ în această dispensație. Noi suntem din casa lui Israel. Noi deținem puterile sacre de a fi izbăvitori pe muntele Sion în zilele din urmă [vezi Obadia 1:21].

În ceea ce privește munca în templu și cea de întocmire a istoriei familiei, am un mesaj important: Această muncă trebuie grăbită. Munca ce trebuie înfăptuită este imensă și depășește limitele înțelegerii umane. Anul trecut [1993], am înfăptuit înzestrări în templu pentru cei decedați pentru aproximativ cinci milioane și jumătate de persoane, dar în acel an au murit aproximativ cincizeci de milioane de persoane. Acest lucru ar putea sugera inutilitate cu privire la lucrarea pe care o avem de făcut, dar noi nu ne putem gândi la inutilitate. Cu siguranță, Domnul ne va sprijini dacă depunem tot efortul pentru a îndeplini porunca de a face munca de întocmire a istoriei familiei și pe cea din templu. Marea lucrare din temple și tot ceea ce sprijină această lucrare trebuie să sporească. Este absolut necesar...

Dragii mei frați și dragile mele surori, fie ca noi să fim cutezători în grăbirea muncii de întocmire a istoriei familiei și a celei din templu. Domnul a spus: „Lucrarea templului Meu și toate lucrurile pe care le-am desemnat să continue și să nu se oprească; și sânguința voastră, și perseverența voastră, și răbdarea voastră, și lucrările voastre să fie dublate și voi nu veți pierde în niciun fel răsplata voastră, spune Domnul oștirilor” (D&L 127:4).

Vă încurajez în eforturile dumneavoastră folosind următoarele cuvinte ale profetului Joseph Smith; „Fraților, să nu perseverăm noi într-o cauză așa măreață? Mergeți înainte și nu înapoi. Curaj, fraților; și înainte, înainte, spre victorie! Inima voastră să se bucure și să fie

foarte veselă. Pământul să izbucnească în cântece. Morții să cânte imnuri de laudă veșnică regelui Emanuel, care a stabilit, înainte de a fi lumea, ceea ce ne va da nouă puterea să-i răscumpărăm din închisoare; pentru că prizonierii vor fi liberi” (D&L 128:22).

Iubesc această muncă. Știu că Domnul ne va oferi tot ceea ce ne va fi necesar pentru a o îndeplini pe măsură ce ne facem partea cu devotament. Fie ca Domnul să ne binecuvânteze pe fiecare în parte pe măsură ce ne aducem contribuția la această lucrare măreață, pe care trebuie să o înfăptuim în zilele noastre.¹³

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Meditați asupra primei fraze din secțiunea 1. Cum v-a ajutat înfăptuirea de rânduiești în templu să vă apropiați mai mult de Dumnezeu? Ce informație prezentată în această secțiune vă poate ajuta să explicați scopurile templelor cuiva care nu le înțelege?
- În ce mod ați avut parte de „ambele jumătăți ale binecuvântării” legată de munca de întocmire a istoriei familiei și de cea din templu? (Vezi secțiunea 2.) Cum îi putem implica pe copii și pe alți membri ai familiei în îndeplinirea acestei lucrări importante?
- În timp ce recitiți învățăturile președintelui Hunter din secțiunea 3, gândiți-vă la importanța pe care Domnul o acordă muncii de întocmire a istoriei familiei și celei făcute în templu. În ce mod sunt grăbite astăzi munca de întocmire a istoriei familiei și cea făcută în templu? În ce mod putem să contribuim mai mult la această lucrare?

Scripturi suplimentare

Isaia 42:6-7; Maleahi 4:5-6; 1 Petru 3:18-20; 4:6; D&L 2; 110:12-15; 124:28-30; 128:15-18; 138:57-59

Ajutor pentru studiu

Pentru a face ca toate cuvintele profeților să ni se aplice, gândiți-vă la legătura pe care aceste învățături o au cu dumneavoastră (vezi *Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 170). În timpul studiului dumneavoastră, puteți să vă întrebați cum vă pot ajuta aceste învățături cu grijile, întrebările și încercările din viața dumneavoastră.

Note

1. Vezi Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 186.
2. Vezi Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011), p. 16-18.
3. Manuscris nepublicat, de Richard A. Hunter.
4. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 192.
5. „We Have a Work to Do”, *Ensign*, mart. 1995, p. 64.
6. „The Great Symbol of Our Membership”, *Ensign*, oct. 1994, p. 2.
7. „A Temple-Motivated People”, *Ensign*, febr. 1995, p. 2.
8. „Elijah the Prophet”, *Ensign*, dec. 1971, p. 71.
9. „A Temple-Motivated People”, p. 2, 4.
10. „A Temple-Motivated People”, p. 4-5.
11. „We Have a Work to Do”, p. 65.
12. Text din rugăciunea de dedicare a Templului Bountiful, Utah, în „Magnificent Edifice» Consecrated to [the] Lord”, *Church News*, 14 ian. 1995, p. 4.
13. „We Have a Work to Do”, p. 64-65.

„Faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea” (Luca 22:19).

Împărtașania din cina Domnului

„Când [Isus] a luat pâinea și a rupt-o și a luat cupa și i-a binecuvântat conținutul, El S-a prezentat pe Sine ca Mielul lui Dumnezeu care avea să asigure hrană spirituală și salvare eternă.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Howard W. Hunter a fost crescut de o mamă sfântă din zilele din urmă activă în Biserică și de un tată bun, care, în acea perioadă, nu făcea parte din nicio biserică. Tatăl său nu s-a opus activității familiei în cadrul Bisericii – uneori, el chiar participa la adunări de împărtașanie împreună cu membrii familiei – dar s-a opus botezării copiilor săi la vârsta de opt ani. El a simțit că ei nu trebuiau să ia această hotărâre înainte de a ajunge la o vârstă mai mare. Când Howard a împlinit 12 ani, el nu a putut să primească Preoția aaronică și să fie rânduit diacon pentru că nu fusese botezat. Deși putea să participe alături de tinerii băieți la alte activități, Howard era profund dezamăgit că el nu putea să distribuie împărtașania împreună cu ei.

„Stăteam la adunările de împărtașanie împreună cu ceilalți băieți”, își amintea el. „Când sosea momentul ca ei să distribuie împărtașania, eu rămâneam rușinat pe locul meu. Mă simțeam atât de izolat. Doream să distribui împărtașania, dar nu puteam pentru că nu fusesem botezat”¹.

La aproape cinci luni după ce împlinise 12 ani, Howard l-a convins pe tatăl său să-l lase să fie botezat. La scurt timp după aceea, el a fost rânduit diacon. „Îmi amintesc prima dată când am distribuit împărtașania”, a spus el. „Eram speriat, dar încântat să am acest privilegiu. După adunare, episcopul m-a lăudat pentru felul în care m-am purtat”².

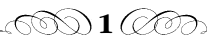
Când Howard W. Hunter a fost chemat apostol, el a participat cu regularitate la rânduiala împărtășaniei alături de alte autorități generale în Templul Salt Lake. Vârșnicul David B. Haight, care a slujit împreună cu vârșnicul Hunter în Cvorumul celor Doisprezece, a descris momentele în care l-a auzit binecuvântând împărtășania:

„Îmi doresc ca băieții deținători ai Preoției aaronice din întreaga Biserică să poată avea ocazia de a-l asculta pe vârșnicul Howard W. Hunter binecuvântând împărtășania așa cum avem noi, în templu. El este un martor special al lui Hristos. În timp ce îl ascultam rugându-l pe Tatăl nostru Ceresc să binecuvânteze împărtășania, am simțit spiritualitatea profundă a sufletului său. Fiecare cuvânt era clar și plin de înțeles. Nu se grăbea, nu era agitat. Era purtătorul de cuvânt al tuturor apostolilor în timp ce se adresa Tatălui nostru Ceresc”³.

Aceste relatări ilustrează pioșenia președintelui Hunter, care i-a caracterizat întreaga viață, față de simbolurile sacre ale sacrificiului ispășitor al lui Hristos.

Așa cum arată învățăturile din acest capitol, un mod în care președintele Hunter a căutat să-i ajute pe membrii Bisericii să înțeleagă importanța împărtășaniei a fost să explice legătura ei cu sărbătorirea în vechime a Paștelui și să recapituleze modul în care Salvatorul a instituit această rânduială în timpul unei mese de Paște alături de ucenicii Săi.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Paștele declară că moartea nu are putere permanentă asupra noastră.

[Paștele] este cea mai veche dintre sărbătorile iudaice, sărbătorind un eveniment anterior primirii tradiționalei Legi mozaice. Acesta amintește fiecărei generații de întoarcerea copiilor lui Israel pe pământul făgăduit și de încercările grele din Egipt care au precedat-o. Aniversează trecerea unui popor de la supunere și sclavie la libertate și salvare. Este festivalul primăverii, din Vechiul Testament, când lumea naturii se trezește la viață, crește și dă rod.

Paștele din vechime are legătură cu respectarea de către creștini a Paștelui din zilele noastre... Paștele din vechime [și Paștele]

depun mărturie despre marele dar pe care l-a făcut Dumnezeu și despre sacrificiul pe care l-a implicat revărsarea lui. Aceste două mari evenimente religioase declară că moartea va trece de noi și nu va putea avea putere permanentă asupra noastră și că mormântul nu va fi victorios.

Când copiii lui Israel au fost scoși din Egipt, Iehova Însuși a vorbit lui Moise din rugul aprins, în Sinai:

„Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile...

Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel” (Exodul 3:7, 10).

Pentru că Faraon nu voia să cedeze, multe urgii au fost aduse asupra Egiptului, dar „lui Faraon i s-a împietrit inima și n-a lăsat pe copiii lui Israel să plece” (Exodul 9:35).

Ca răspuns la refuzul lui Faraon, Domnul a spus: „Și toți întâii născuți din țara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care șade pe scaunul lui de domnie, până la întâiul-născut al roabei care stă la râșniță, și până la toți întâii-născuți ai dobitoacelor” (Exodul 11:5).

Pentru a-i proteja împotriva acestei ultime și cele mai cumplite pedepse aduse asupra egiptenilor, Domnul l-a instruit pe Moise ca fiecare om dintre acești copii ai lui Israel să ia un miel fără cusur.

„Să ia din sângele lui, și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca.

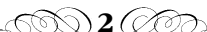
Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mănânce cu azimi și cu verdețuri amare...

Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțămintele în picioare, și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt Paștele Domnului...

Și când vă vor întreba copiii voștri: «Ce însemnează obiceiul acesta?»,

să răspundeți: «Este jertfa de Paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul, și ne-a scăpat casele noastre” (Exodul 12:7-8, 11, 26-27).

După ce israeliții au scăpat din mâna lui Faraon și moartea a venit asupra întâilor născuți ai egiptenilor, israeliții au trecut, în cele din urmă, Iordanul. Scriptura spune: „Copiii lui Israel au tăbărât la Ghilgal; și au prăznuit Paștele în a patrusprezecea zi a lunii, spre seară, în câmpia Ierihonului” (Iosua 5:10). Și așa s-a întâmplat cu familiile iudaice an după an, inclusiv cu familia lui Iosif și a Mariei și a băiatului Isus.⁴

În timpul unui ospăț de sărbătorire a Paștelui din vechime, Salvatorul a instituit rânduiala împărțășaniei.

Așa cum se explică în Evanghelia după Ioan, sărbătoarea Paștelui din vechime a marcat evenimente importante din slujirea în viața muritoare a lui Hristos. În timpul sărbătoririi primului Paște din vechime din timpul slujirii Sale, Isus și-a făcut cunoscută misiunea prin purificarea templului, alungând din el pe schimbătorii de bani și pe aceia care vindeau animale. În timpul sărbătorii celui de-al doilea Paște din vechime, Isus și-a arătat puterea prin miracolul pâinilor și peștilor. Aici, Hristos prezintă simbolurile care, ulterior, urmau să aibă un sens și mai mare în odaia de sus. „Eu sunt Pâinea vieții”, a spus El. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată” (Ioan 6:35).

Desigur, ospățul din timpul ultimului Său Paște avea să fie cel care dă sens deplin acestei sărbători străvechi. Până în ultima săptămână a slujirii Sale în viața muritoare, Isus a știut limpede ce avea să însemne pentru El acest Paște. Necazul plutea în aer. În Matei, se consemnează:

„După ce a isprăvit Isus toate cuvântările acestea, a zis ucenicilor Săi:

«Știți că după două zile vor fi Paștele; și Fiul omului va fi dat ca să fie răstignit!» (Matei 26:1-2).

Cunoscând foarte bine ce Îl aștepta, Isus le-a cerut lui Petru și Ioan să facă pregătirile pentru masa pascală. El le-a spus să-l întrebe pe stăpânul unei case de acolo: „Unde este odaia pentru oaspeți în care să mănânc Paștele cu ucenicii Mei?” (Luca 22:11).

*„Când a luat pâinea și a rupt-o și a luat cuța și i-a binecuvântat
conținutul, El s-a prezentat pe Sine ca Mielul lui Dumnezeu.”*

Singurătatea de la nașterea Sa avea să fie, într-un sens, reiterată de singurătatea de la moartea Sa. Vulpile aveau vizuini și păsările aveau cuiburi, dar Fiul Omului nu a avut unde-Și odihni capul nici la naștere, nici în ultimele ore din viața muritoare [vezi Matei 8:20].

În cele din urmă, pregătirile pentru masa de Paște s-au încheiat respectându-se tradiția de aproape 1.500 de ani. Isus S-a așezat împreună cu ucenicii Săi și, după ce au mâncat din mielul oferit drept jertfă, din pâinea și din vinul pentru această sărbătoare instituită în vechime, El i-a învățat un sens mai nou și mai sfânt al acestei binecuvântări străvechi primite de la Dumnezeu.

El a luat una dintre pâinile rotunde, plate, nedospite, a binecuvântat-o și a rupt-o în bucăți pe care le-a împărțit apostolilor Săi spunând: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea” (Luca 22:19).

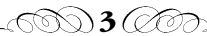
După ce a turnat în pahar, El l-a luat și, aducând mulțumire, i-a invitat să bea din el spunând: „Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi” (Luca 22:20). Pavel a spus despre aceasta: „Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El” (1 Corinteni 11:26).

Pâinea și vinul, nu animalele și ierburile, aveau să devină simbolurile trupului și sângelui mărețului Miel, simboluri ce trebuie mâncate și băute cu pioșenie în amintirea Sa pentru totdeauna.

În acest mod simplu, dar impresionant, Salvatorul a instituit rânduiala cunoscută acum ca împărțășania din cina Domnului. Prin suferința din Ghetsimani, sacrificiul de pe Golgota și învierea din mormântul din grădină, Isus a împlinit legea veche și a inaugurat o dispensație nouă având la bază o înțelegere superioară, mai sfântă a legii sacrificiului. Oamenilor nu li se mai cerea să ofere drept jertfă primul miel născut în turma lor, pentru că Primul Născut al lui Dumnezeu venise pentru a Se oferi El Însuși ca „jertfă nesfârșită și veșnică”.

Aceasta este grandoarea ispășirii și învierii, nu este numai o trecere peste moarte, ci un dar al vieții eterne printr-o jertfă nesfârșită.⁵

A fost foarte potrivit ca, în timpul ținării acestui legământ străvechi de protecție [masa de Paște], Isus să instituie simbolurile noului legământ de siguranță – simbolurile propriului trup și sânge. Când a luat pâinea și a rupt-o și a luat cupa și i-a binecuvântat conținutul, El S-a prezentat pe Sine ca *Mielul* lui Dumnezeu care avea să asigure hrană spirituală și salvare eternă.⁶

Participarea noastră la împărțășanie este o ocazie de a ne gândi la viața noastră și a ne înnoi legămintele.

Nu cu mult timp în urmă, am... [avut] privilegiul de a participa la adunarea de împărțășanie în episcopia noastră... În timp ce preoții pregăteau împărțășania, noi cântam:

*Tatăl nostru, Dumnezeu,
Ție ne rugăm mereu.
Dă-ne har în sfântă zi,
Pentru a ne-mpărtăși*

[*Imnuri*, nr. 106].

Un preot a îngenuncheat și a rostit rugăciunea de binecuvântare a pâinii: „Pentru ca ei să mănânce în amintirea trupului Fiului Tău și să-Ți mărturisească Ție, o Dumnezeule, Tată Veșnic, că ei doresc cu adevărat să ia asupra lor numele Fiului Tău și să-și amintească totdeauna de El și să țină poruncile pe care El le-a dat” (D&L 20:77). Diaconii s-au dispersat prin capelă pentru a distribui pâinea frântă. Unul dintre ei a venit la rândul nostru și a ținut tava de argint în timp ce eu am luat din pâine. Apoi, eu am ținut tava pentru ca sora Hunter să poată lua și ea a ținut-o pentru persoana de lângă ea. Astfel, tava a trecut de-a lungul rândului, fiecare servind și fiind servit.

M-am gândit la evenimentele care au avut loc în acea seară cu aproape 2.000 de ani în urmă, când Isus a fost trădat... Împărtășania din cina Domnului [a fost] instituită pentru a înlocui jertfa [de animale] și pentru a reaminti tuturor acelor care se împărtășesc că El a făcut cu adevărat o jertfă pentru ei; și pentru a le reaminti legămintele pe care ei le-au făcut de a-L urma, de a ține poruncile Sale și de a fi credincioși până la sfârșit.

În timp ce mă gândeam la aceasta, mi-a venit în minte îndemnul pe care Pavel l-a menționat în scrisoarea sa către biserica din Corint. El a spus: „De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului.

Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta.

Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului” (1 Corinteni 11:27-29).

Am fost tulburat. M-am întrebat: „Îl pun eu pe Dumnezeu deasupra tuturor celorlalte lucruri și țin eu toate poruncile Sale?” Apoi, am reflectat și mi-am înțeles situația. A face legământ cu Domnul să ții întotdeauna poruncile Sale este o obligație serioasă și înnoirea celui legământ prin luarea din împărtășanie este un act la fel de

serios. Momentele solemne de meditație din timpul în care împărtășania este distribuită au o mare importanță. Ele sunt momente de autoexaminare, de introspecție, de cunoaștere de sine – un timp pentru a reflecta și a hotărî.

Între timp, celălalt preot îngenunchease lângă masă, rugându-se ca toți care vor bea „să facă aceasta în amintirea sângelui Fiului Tău, care a fost vărsat pentru ei... că ei își amintesc totdeauna de El, pentru ca ei să poată avea Spiritul Său cu ei” (D&L 20:79).

Au fost clipe de meditare în liniște, liniștea fiind întreruptă numai de glasul unui bebeluș, a cărui mamă l-a strâns repede la piept. Orice întrerupe liniștea în timpul acestei rânduiei sacre pare nepotrivit; dar, cu siguranță, sunetele scoase de un copilăș nu vor dispăcea Domnului. Și El a fost legănat de o mamă iubitoare la începutul vieții muritoare care a început în Betleem și s-a încheiat pe crucea de pe Căpățâna.

Tinerii băieți au terminat de distribuit împărtășania. Au urmat, apoi, cuvinte de încurajare și instruire, un imn de încheiere și rugăciunea; iar momentele sacre „de pace” iau sfârșit [vezi „Rugăciune tainică”, *Imnuri*, nr. 92]. Pe drumul spre casă... mi-a venit în minte acest gând: Ce minunat ar fi dacă toate persoanele ar înțelege scopul botezului și ar avea dorința de a-l accepta; dorința de a ține legămintele, făcute prin această rânduială, de a-L sluji pe Domnul și a trăi potrivit poruncilor Sale; și, în plus, dorința de a lua din împărtășanie în ziua de sabat pentru a înnoi acele legămintele de a-L sluji și a fi credincioși până la sfârșit...

Participarea la adunarea de împărtășanie și luarea din împărtășanie a făcut ca ziua să fie mai bogată și am simțit că am înțeles mai bine motivul pentru care Domnul a spus: „Și pentru ca să poți să te păstrezi mai neîntinat de lume, du-te la casa de rugăciuni și oferă sacramentele tale în ziua Mea sfântă;

Pentru că, adevărat, aceasta este ziua care a fost stabilită pentru voi pentru a vă odihni de munca voastră și pentru a exprima devoțiunea voastră Celui Preaînalt” (D&L 59:9-10).⁷

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Recitiți învățăturile președintelui Hunter cu privire la Paștele în Israelul din vechime (vezi secțiunea 1). Ce putem învăța din acel Paște? Care este legătura dintre Paștele din vechime și respectarea Paștelui de acum?
- Recitiți relatarea președintelui Hunter cu privire la instituirea împărtășaniei de către Salvator (vezi secțiunea 2). De ce este acest eveniment important pentru dumneavoastră? În ce fel este împărtășania un „legământ de siguranță” pentru noi?
- Ce v-a impresionat cu privire la relatarea președintelui Hunter despre luarea din împărtășanie din secțiunea 3? Ce putem învăța din această relatare pentru ca împărtășania să aibă mai multă însemnătate pentru noi? În ce fel este luarea din împărtășanie o binecuvântare pentru dumneavoastră?

Scripturi suplimentare

1 Corinteni 5:7-8; 11:23-29; 3 Nefi 18:3-14; 20:8-9; Moroni 6:5-6; D&L 20:75-79; 27:1-2

Ajutor pentru predare

„Când predăm Evanghelia, trebuie să recunoaștem cu umilință faptul că Duhul Sfânt este adevăratul învățător. Privilegiul nostru este de a sluji ca instrumente prin care Duhul Sfânt poate preda, mărturisii, alina și inspira” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 41).

Note

1. În Gerry Avant, „Elder Hunter – Packed Away Musician’s Career for Marriage”, *Church News*, 19 mai 1985, p. 4.
2. În J. M. Heslop, „He Found Pleasure in Work”, *Church News*, 16 nov. 1974, p. 4.
3. David B. Haight, „The Sacrament”, *Ensign*, mai 1983, p. 13.
4. „Christ, Our Passover”, *Ensign*, mai 1985, p. 17-18.
5. „Christ, Our Passover”, p. 18-19.
6. „His Final Hours”, *Ensign*, mai 1974, p. 18.
7. „Thoughts on the Sacrament”, *Ensign*, mai 1977, p. 24-25.

„În templu, noi primim cea mai înaltă rânduială disponibilă bărbaților și femeilor, și anume pecetluirea soțului cu soția pentru eternitate.”

Căsătoria – un parteneriat etern

*„Cel mai mare parteneriat al vieții constă în căsătorie –
acea relație care are o însemnătate durabilă și eternă.”*

Din viața lui Howard W. Hunter

Când avea 20 de ani, Howard W. Hunter a întâlnit-o pe Claire Jeffs la o seară de dans organizată de Biserică, în Los Angeles, California, când ea era la o întâlnire cu unul dintre prietenii lui Howard. După terminarea dansului, câțiva dintre tinerii adulți au mers să se răcorescă în valurile oceanului. Howard și-a pierdut cravata și Claire s-a oferit să meargă cu el pe plajă s-o găsească. Mai târziu, Howard a spus: „Următoarea dată când am ieșit împreună, eu am mers cu Claire și [prietenul meu] cu o altă fată”¹.

În următorul an, ei au început să trateze cu seriozitate întâlnirile lor și, într-o seară de primăvară, la aproximativ 3 ani după ce s-au cunoscut, Howard a dus-o pe Claire într-un loc frumos de unde puteau privi în jos spre ocean. „[Am privit] valurile Pacificului rostogolindu-se și spărgându-se de stânci în lumina lunii pline”, a scris el. În acea seară, Howard a cerut-o în căsătorie pe Claire și ea a acceptat. „Am vorbit despre planurile noastre”, a spus el, „[și] am luat multe hotărâri în acea seară și ne-am propus lucruri remarcabile cu privire la viețile noastre”.²

Howard și Claire s-au căsătorit în data de 10 iunie 1931 în Templul Salt Lake. În următorii 52 de ani, dragostea lor a crescut pe măsură ce și-au crescut fiii, au slujit în Biserică și au înfruntat cu credință încercările de care au avut parte.

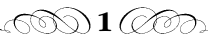
Fericirea lor în calitate de cuplu era evidentă pentru familia lor. Robert Hunter, cel mai mare nepot al lor, a spus: „Când mă gândesc la bunicul Hunter, îmi vine în minte cel mai mult exemplul unui soț iubitor... Puteai simți, cu adevărat, o legătură de dragoste între ei doi”³.

Dragostea președintelui Hunter față de soția sa a fost clară în special când a îngrijit-o în timpul ultimului deceniu din viața ei, când ea a avut probleme grave de sănătate. Moartea lui Claire, la data de 9 octombrie 1983, a fost un lucru „devastator” pentru președintele Hunter.⁴ El a scris că, după ce a ajuns acasă în ziua în care ea a murit, „casa părea rece și, mergând prin casă, totul îmi amintea de ea”⁵.

După aproape șapte ani în care a fost singur, președintele Hunter s-a căsătorit cu Inis Stanton în luna aprilie a anului 1990. Președintele Gordon B. Hinckley a înfăptuit ceremonia în Templul Salt Lake. Inis a fost o mare sursă de alinare și tărie pentru președintele Hunter în timpul slujirii sale în calitate de președinte al Cvorumului celor Doisprezece și de președinte al Bisericii. Ea l-a însoțit în multe dintre călătoriile sale făcute cu scopul de a se întâlni cu sfinți din întreaga lume.

Vârstnicul James E. Faust, din Cvorumul celor Doisprezece, a vorbit despre binecuvântarea pe care Inis o reprezenta pentru președintele Hunter: „După moartea [lui Claire], a avut o perioadă de singurătate de câțiva ani, până s-a căsătorit cu Inis. Ei au avut în comun atât de multe amintiri și experiențe fericite”. Apoi, adresându-se surorii Hunter, el a spus: „Îți suntem atât de recunoscători, Inis, pentru compania și pentru grija ta plină de iubire și devotament față de el. Ai adus o sclipire în ochii săi și bucurie în momentul culminat al vieții și slujirii sale”⁶.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este rânduie de Dumnezeu și este menită să fie eternă.

Domnul ne-a definit căsătoria. El a spus: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup” (Matei 19:5).⁷

Cel mai mare parteneriat al vieții constă în căsătorie – acea relație care are o însemnătate durabilă și eternă.⁸

Având drept temelie cunoașterea planului salvării, un bărbat care deține preoția privește căsătoria ca pe un privilegiu și o obligație sacră. Nu este bine nici bărbatul să fie singur, și nici femeia. Bărbatul nu

este întreg fără femeie. Și nici nu pot umple măsura creării lor unul fără celălalt (vezi 1 Corinteni. 11:11; Moise 3:18). Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este rânduită de Dumnezeu (vezi D&L 49:15-17). Doar prin noul și nepieritorul legământ al căsătoriei pot primi plenitudinea binecuvântărilor eterne (vezi D&L 131:1-4; 132:15-19).⁹

Căsătoria este deseori considerată un parteneriat cu Dumnezeu. Aceasta nu este doar o figură de stil. Dacă acest parteneriat rămâne puternic și activ, bărbatul și femeia se vor iubi unul pe celălalt așa cum Îl iubesc pe Dumnezeu și, în căminul lor, se vor simți bunătatea și afecțiunea care le vor aduce succes etern.¹⁰

Prima căsătorie a fost înfăptuită de Domnul. A fost o căsătorie eternă deoarece timpul nu exista când acea ceremonie a avut loc. Ceremonia a fost înfăptuită pentru un cuplu care, atunci, nu era supus morții; astfel, în acele circumstanțe, căsătoria nu avea să se termine niciodată. După cădere, primii noștri părinți au fost alungați din Grădină. Atunci, ei au fost supuși morții, dar le-a fost promisă învierea. Nu s-a spus niciodată despre căsătoria lor eternă că avea să se încheie.¹¹

În templu, noi primim cea mai înaltă rânduială disponibilă bărbaților și femeilor, și anume, pecetluirea soțului cu soția pentru eternitate. Sperăm ca tinerii noștri să nu fie mulțumiți cu nimic altceva decât cu o căsătorie în templu.¹²

Așa cum botezul este o poruncă de la Domnul, tot așa este și căsătoria în templu. Așa cum botezul este esențial pentru a fi primit în Biserică, tot așa căsătoria în templu este esențială pentru exaltarea noastră în prezența lui Dumnezeu. Este o parte a destinului nostru. Nu ne putem atinge scopurile supreme fără ea. Să nu vă mulțumiți cu mai puțin.

Nu ați accepta nicio formă lumească de botez, nu-i așa? Dumnezeu a stabilit felul Său în care trebuie să fim botezați – prin scufundare de către cineva care deține autoritatea. Atunci ați accepta o formă lumească de căsătorie? El are, de asemenea, modul Său de căsătorie: căsătoria în templu.¹³

Mă rog ca Domnul să ne binecuvânteze să înțelegem scopul existenței noastre și ce trebuie să facem pentru a găsi calea către exaltare și viață eternă. O parte a planului etern este căsătoria pe care o considerăm sacră. Dacă suntem dornici să ne supunem,

rânduielile rămân în vigoare pentru totdeauna. Ce lucru extraordinar este să avem această înțelegere și faptul că ne-au fost revelate aceste adevăruri!¹⁴

2

Când vă hotărâți cu cine să vă căsătoriți, fiți răbdători, aveți credință și rămâneți demni de a primi ajutor divin.

Cred că cea mai mare hotărâre pe care trebuie s-o luați... este cea care vă va modela viața pentru eternitate și aceea este căsătoria dumneavoastră. Sunt sigur că veți fi de acord cu mine că acest lucru va fi mult mai important decât orice alt lucru pe care îl veți face în viață, pentru că munca și profesia dumneavoastră sau orice veți face nu este la fel de important precum valorile eterne... [Hotărârea cu privire la căsătorie] va avea efect asupra dumneavoastră atât de-a lungul eternității, cât și în timpul vieții de pe pământ.¹⁵

Nu... vă grăbiți să începeți o relație fără să aveți chibzuința și inspirația corespunzătoare. Căutați, prin intermediul rugăciunii, îndrumarea Domnului în această privință. Rămâneți demni de a primi acel ajutor divin.¹⁶

Mulți dintre dumneavoastră... sunt îngrijorați cu privire la curtare, căsătorie și la faptul de a întemeia o familie. Probabil că nu veți găsi numele viitorului soț sau viitoarei soții în viziunea lui Nefi sau în Apocalipsă; probabil că nu vă va fi spus de un înger sau nici chiar de episcopul dumneavoastră. Unele lucruri trebuie să le soluționați singuri. Aveți credință și fiți supuși, iar binecuvântările vor veni. Încercați să fiți răbdători. Încercați să nu lăsați ca lucrurile pe care nu le aveți să vă împiedice să vedeți lucrurile pe care le aveți. Dacă vă îngrijorați prea mult cu privire la căsătorie, acest lucru vă poate distruge șansele de a vă căsători. Trăiți pe deplin și cu credință ca o persoană necăsătorită înainte de a vă neliniști prea mult cu privire la viața în doi.¹⁷

Când așteptați binecuvântările promise, nu trebuie să pierdeți vremea, căci eșecul de a nu înainta reprezintă, într-o oarecare măsură, un regres. Angajați-vă cu sârguință în cauze bune, inclusiv în propriul progres.¹⁸

„Când așteptați binecuvântările promise... angajați-vă cu sârguință în cauze bune, inclusiv în propriul progres.”

3

Nicio binecuvântare nu va fi refuzată persoanelor demne care nu sunt căsătorite.

Aceasta este biserica lui Isus Hristos, nu biserica celor căsătoriți sau a celor necăsătoriți sau a oricărui alt grup sau persoană. Evanghelia pe care o predicăm este Evanghelia lui Isus Hristos care cuprinde toate rânduielile și legămintele necesare salvării și exaltării oricărei persoane care este dornică să-L accepte pe Hristos și să țină poruncile pe care El și Tatăl nostru din Cer le-au dat.¹⁹

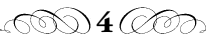
Nicio binecuvântare, inclusiv aceea privind căsătoria eternă și familia eternă, nu va fi refuzată unei persoane demne. Deși poate dura mai mult – poate chiar după această viață muritoare – ca unele persoane să primească această binecuvântare, ea nu le va fi refuzată...

Acum, doresc să vă adresez câteva sfaturi și cuvinte de dragoste.

Pentru aceia dintre dumneavoastră care sunt *bărbați necăsătoriți*: Nu amânați căsătoria deoarece nu aveți cariera și situația financiară perfecte... Amintiți-vă că, fiind un deținător al preoției, aveți obligația de a prelua inițiativa în căutarea unei partenere eterne.

Pentru dumneavoastră, *femeile necăsătorite*: Promisiunile profeților lui Dumnezeu au fost mereu acelea că Domnul vă cunoaște; dacă sunteți credincioase, *toate* binecuvântările vor fi ale dumneavoastră. A nu fi căsătorit și a nu avea o familie în această viață este o stare temporară, iar eternitatea este o perioadă lungă. Președintele Benson ne-a amintit că „timpul poate fi socotit doar pentru om. Dumnezeu are în minte perspectiva dumneavoastră eternă” (*Ensign*, nov. 1988, p. 97). Umpleți-vă viețile cu activități care merită osteneala și care sunt semnificative.

Pentru aceia dintre dumneavoastră care au trecut prin *divorț*: Nu lăsați ca dezamăgirea sau sentimentul de eșec să schimbe modul în care percepeți căsătoria sau viața. Nu vă pierdeți credința în căsătorie și nu lăsați ca amărăciunea să vă rănească sufletul sau să vă distrugă pe dumneavoastră sau pe cei pe care îi iubiți ori pe care i-ați iubit.²⁰

O căsătorie reușită necesită cele mai bune eforturi ale noastre de a trăi conform principiilor Evangheliei.

[A fi căsătorit]... este un comportament care se învață. Efortul nostru conștient, nu instinctul, determină reușita. Forța care ne motivează rezultă din bunătate, afecțiune adevărată și considerație față de fericirea și bunăstarea reciprocă.

Înainte de căsătorie, priveam viața din propriul punct de vedere, dar, după ce trecem acel prag, începem să o privim și din punctul de vedere al celuilalt. Este necesar să facem sacrificii și schimbări ca manifestări ale asigurării și dragostei.

Se spune deseori că a avea o căsnicie fericită și reușită, în general, nu înseamnă atât de mult să te căsătorești cu persoana potrivită, ci *să fii persoana potrivită*. Statisticile care indică rata mare a divorțului pot sugera faptul că oamenii nu sunt înțelepți când își aleg partenerii. Dacă s-ar fi căsătorit cu alte persoane, poate că acea problemă ar fi dispărut, dar, cu siguranță, ar fi fost alta în locul ei. Alegerea înțeleaptă a unui partener are o mare contribuție la o căsătorie reușită, totuși, efortul conștient de a ne face partea este cea mai importantă componentă care contribuie la reușită.²¹

Deși este adevărat că acele cupluri demne vor obține exaltarea în împărăția celestială, fiecare bărbat și fiecare femeie pecetluiți într-o relație eternă trebuie să fie individual demni de acea binecuvântare.

O căsnicie eternă este formată dintr-un bărbat demn și o femeie demnă, care au fost botezați individual cu apă și cu Spirit, care au mers individual la templu pentru a-și primi înzestrarea, care și-au luat individual angajamente de fidelitate față de Dumnezeu și de partenerul lor prin legământul căsătoriei și care și-au ținut individual legămintele făcând tot ceea ce Dumnezeu a așteptat de la ei.²²

Faptul de a trăi conform principiilor Evangheliei face ca o căsnicie să fie fericită... Când două persoane pot trăi conform principiilor Evangheliei, căsnicia poate fi plăcută și fericită.²³

Soții și soțiile trebuie să conlucreze pentru a întări legăturile căsătoriei.

Caritate și răbdare față de cei cu imperfecțiuni

Cei mai muți dintre parteneri au imperfecțiuni... Odată, Richard L. Evans a spus: „Probabil, oricare dintre noi s-ar putea înțelege cu oamenii perfecți, dar însărcinarea noastră este să ne înțelegem cu oamenii imperfecți” [*Richard Evans' Quote Book* (1971), p. 165]. În căsătorie, înțelegem că nu avem de-a face cu oameni perfecți; noi căutăm perfecțiune și mergem pe calea pe care sperăm să găsim perfecțiunea, dar trebuie să fim înțelegători, să dăm tot ce putem și să facem viața frumoasă...

În Biblie ni se spune: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate” (vezi 1 Corinteni 13:4). Acel tip de dragoste, tipul care nu este tratat cu ușurință, nu se termină când avem chef și nu este aruncat precum plasticul de unică folosință, ci care înfruntă toate micile dificultăți ale vieții alături de soț sau soție, făcându-i pe cei doi una, este expresia supremă a fericirii umane.²⁴

O singură inimă

Cu siguranță, cele mai fericite căsătorii sunt cele în care rana ta este rana mea, durerea mea este durerea ta, succesul meu este succesul tău, grijile mele sunt grijile tale. O singură inimă, un singur

Când soțul și soția „se [iubesc] unul pe celălalt așa cum Îl iubesc pe Dumnezeu... în căminul lor, se vor simți bunătațea și afecțiunea care le vor aduce succes etern”.

suflet, un singur trup pare să fie acum o provocare mai mult ca niciodată în lumea în care întrebarea pare a fi: „Eu ce avantaje am?”. Prea mulți oameni se gândesc la soțul sau soția lor ca fiind un lucru pe care-l dețin, fără a avea sentimente reale față de el sau de ea.²⁵

Fidelitate în privința gândurilor, cuvintelor și faptelor

Bărbatul care deține preoția trebuie să fie perfect fidel soției sale din punct de vedere moral și să nu-i dea niciun motiv să se îndoiască de loialitatea lui. Soțul trebuie să-și iubească soția cu toată inima și să se lipească de ea și de nimeni altcineva (vezi D&L 42:22-26). Președintele Spencer W. Kimball a explicat:

„Expresia *nimeni altcineva* include toate persoanele și toate lucrurile. Soțul sau soția devine atunci cea mai importantă persoană din viața soției sau a soțului și nici viața socială, ocupația sau viața politică și nici orice alt interes, persoană sau lucru nu vor fi niciodată mai importante decât partenerul din cadrul căsătoriei” (*The Miracle of Forgiveness*, orașul Salt Lake: Bookcraft, 1969, p. 250).

Domnul interzice și Biserica Sa condamnă orice relații intime în afara căsătoriei. Infidelitatea din partea soțului frânge inima soției sale și acesta pierde încredere ei și a copiilor săi (vezi Iacov 2:35).

Fiți credincioși legămintelor căsătoriei în privința gândurilor, cuvintelor și faptelor dumneavoastră. Pornografia, flirtarea și fanteziile sexuale necorespunzătoare distrug treptat caracterul omului și atacă temelia căsătoriei fericite. Unitatea și încrederea din cadrul unei căsătorii sunt astfel distruse. Cel care nu își controlează gândurile și, astfel, comite adulter în inima sa, dacă nu se pocăiește, nu va avea Spiritul, ci va nega credința și ar trebui să se teamă (vezi D&L 42:23; 63:16).²⁶

Blândețea și respectul în intimitate

Nu vă implicați în niciun tip de comportament autoritar sau nedemn în relația blândă și intimă dintre soț și soție. Deoarece căsătoria este rânduită de Dumnezeu, relația intimă dintre soț și soție este bună și onorabilă în ochii lui Dumnezeu. El a poruncit ca ei să fie un singur trup și să se înmulțească și să umple pământul (vezi Moise 2:28; 3:24). Trebuie să vă iubiți soția așa cum Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea (vezi Efeseni 5:25-31).

Blândețea și respectul – niciodată egoismul – trebuie să fie principiile care să ghideze relația intimă dintre soț și soție. Fiecare partener trebuie să fie atent și sensibil la nevoile și dorințele celuilalt. Orice comportament autoritar, indecent sau necontrolat în relația intimă dintre soț și soție este condamnat de Domnul.

Orice bărbat care abuzează sau își umilește soția fizic sau spiritual este vinovat de un păcat grav și are nevoie de pocăință sinceră și serioasă. Neînțelegerile trebuie rezolvate cu dragoste și bunătate și având un spirit reciproc de reconciliere. Soțul trebuie să-i vorbească întotdeauna soției sale cu dragoste și bunătate, având cel mai mare respect față de ea. Căsătoria este ca o floare fragilă... și trebuie hrănită constant prin fapte de iubire și afecțiune.²⁷

Ascultarea cu atenție

Multe probleme ar putea fi soluționate rapid și multe situații dificile ar putea fi rezolvate dacă am putea înțelege că sunt momente în care trebuie să ascultăm. La școală, am învățat lecția atunci când

am ascultat și nu am reușit să facem aceasta atunci când am refuzat să fim atenți. În căsnicie este o mare lipsă de înțelegere dacă nu suntem dornici să ascultăm... Desigur, trebuie să vorbim, dar trebuie să ascultăm părerea celui alt pentru a avea o înțelegere mai profundă, suficientă pentru a lua o hotărâre inteligentă. Ascultarea părerii celeilalte persoane poate ajuta la rezolvarea conflictelor.²⁸

Altruismul

Prietenii nu pot dăinui dacă se bazează pe nisipul egoismului. Căsătoriile nu dăinuie dacă singura lor bază este cea reprezentată de atracția fizică și nu au temelia unei iubiri și fidelități profunde.²⁹

Sperăm ca aceia dintre dumneavoastră care sunt căsătoriți să-și amintească de sentimentele de iubire care i-au condus la altarul din casa Domnului. Inimile noastre se întristează când auzim de multe persoane a căror dragoste s-a răcit sau care, din cauza egoismului sau al încălcării, uită sau tratează cu ușurință legămintele căsătoriei pe care le-au făcut în templu. Îi implorăm pe soți și pe soții să simtă dragoste și să aibă respect unul față de celălalt. Într-adevăr, cea mai dragă speranță a noastră este ca fiecare familie să fie binecuvântată cu o mamă și un tată care își exprimă dragostea unul față de celălalt, care au respect unul față de celălalt și care conlucrează pentru a întări legăturile căsătoriei.³⁰

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- În secțiunea 1, președintele Hunter subliniază faptul că Dumnezeu a rânduit căsătoria și că ea este menită să fie eternă. Cum vă poate influența această cunoaștere relația cu soțul sau soția dumneavoastră? Ce înseamnă pentru dumneavoastră faptul că o căsătorie este un „parteneriat cu Dumnezeu”? Cum îi putem ajuta pe copii și pe tineri să se pregătească să se căsătorească în templu?
- Ce gânduri și impresii aveți pe măsură ce studiați sfatul președintelui Hunter despre hotărârea legată de persoana cu care să vă căsătoriți? (Vezi secțiunea 2.)
- Cum pot promisiunile și sfatul președintelui Hunter din secțiunea 3 să ajute persoanele care nu sunt căsătorite? Cum putem pune

în practică mesajul președintelui Hunter despre faptul că „aceasta este biserica lui Isus Hristos, nu biserica celor căsătoriți sau a celor necăsătoriți”?

- Ce credeți că a vrut să sugereze președintele Hunter când a spus despre căsătorie că „este un comportament care se învață”? (Vezi secțiunea 4.) Când ați observat faptul că viața trăită conform principiilor Evangheliei a adus fericire într-o căsnicie? Dacă sunteți căsătoriți, vă puteți gândi la ce puteți face pentru a vă manifesta mai mult dragostea față de soțul sau soția dumneavoastră.
- Cugetați asupra sfatului președintelui Hunter din secțiunea 5. Cum poate soțul sau soția să dea dovadă de mai multă răbdare cu privire la imperfecțiunile celuilalt? Cum pot soții și soțiile să se apropie mai mult de nivelul la care devin „o singură inimă”? Cum pot soții și soțiile să arate mai multă fidelitate în căsătorie prin intermediul gândurilor, vorbelor și al faptelor?

Scripturi suplimentare

Genesa 2:18, 21-24; Iacov 2:27, 31-33; 4 Nefi 1:11; D&L 42:22; Moise 3:19-24; vezi, de asemenea, „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129

Ajutor pentru studiu

„Studiul personal al Evangheliei este cel mai eficient atunci când sunteți învățați prin Duhul Sfânt. Începeți întotdeauna studiul Evangheliei, rugându-vă ca Duhul Sfânt să vă ajute să învățați” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 18).

Note

1. În Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 72.
2. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 79-80.
3. În Don L. Searle, „President Howard W. Hunter, Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles”, *Ensign*, apr. 1986, p. 24-25.
4. Gordon B. Hinckley, „A Prophet Polished and Refined”, *Ensign*, apr. 1995, p. 34.
5. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 270; vezi, de asemenea, p. 264, 267, 269.
6. James E. Faust, „Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, apr. 1995, p. 28.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 137.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 130.
9. „Being a Righteous Husband and Father”, *Ensign*, nov. 1994, p. 49.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 130.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 132.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 130.

13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 131-132.
14. „Divine Creation of Women” (cuvântare adresată în cadrul conferinței Zonei Australia, Adelaide, Australia, 30 nov. 1979), p. 7, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 141-142.
16. „The Church Is for All People”, *Ensign*, iun. 1989, p. 77.
17. „Fear Not, Little Flock” (cuvântare adresată la Universitatea Brigham Young, 14 mart. 1989), p. 4; speeches.byu.edu.
18. „The Church Is for All People”, p. 77.
19. „The Church Is for All People”, p. 76.
20. „The Church Is for All People”, p. 76-77.
21. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 129-130.
22. „The Church Is for All People”, p. 76.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 137.
24. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 135-136.
25. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 137.
26. „Being a Righteous Husband and Father”, p. 50.
27. „Being a Righteous Husband and Father”, p. 51.
28. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 129.
29. În Conference Report, oct. 1967, p. 12.
30. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 130-131.

Păstrarea și protejarea familiei

„Căminul poate părea, uneori, un loc obișnuit având în vedere treburile de rutină din cadrul său, totuși, succesul său trebuie să fie cea mai mare preocupare a noastră.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Howard W. Hunter a crescut într-o familie iubitoare și muncitoare, în cadrul căreia a învățat de la părinții săi că, pentru a clădi un cămin fericit, este nevoie, adesea, de sacrificii. Cu puțin timp înainte de a se căsători, el a făcut un sacrificiu pe care l-a considerat necesar pentru bunăstarea viitoare sale familii.

Howard își dezvoltase pasiunea pentru muzică încă de la o vârstă fragedă. El a învățat mai întâi să cânte la pian și vioară și, apoi, a învățat singur să cânte la multe alte instrumente. Când era adolescent, și-a făcut o trupă, Hunter's Croonaders, care cânta la petreceri și alte evenimente din jurul orașului Boise, Idaho. Când avea 19 ani, el și trupa sa au fost angajați pentru a cânta în timpul unei croaziere de două luni în Asia.¹

În anul următor întoarcerii lui Howard din croazieră, el s-a mutat în sudul statului California, unde a continuat să cânte în diferite trupe. În California, el a întâlnit-o, de asemenea, pe Claire Jeffs, pe care a cerut-o în căsătorie în primăvara anului 1931. Cu patru zile înainte de căsătorie, Howard a cântat împreună cu trupa sa și, apoi, și-a strâns instrumentele și nu a mai cântat niciodată în calitate de interpret profesionist. Să cânte la petreceri „era încântător în anumite privințe”, a spus el, „și făceam bani buni”, dar a simțit că unele părți ale stilului său de viață nu erau compatibile cu tipul de viață pe care și-l dorea pentru familia sa. Câțiva ani mai târziu, el a spus: „Pentru că îmi plăcea, aceasta a lăsat un gol, [dar] nu am regretat niciodată decizia”².

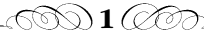
Familia „transcende orice altă preocupare a vieții”.

Howard și Claire au fost binecuvântați cu trei fii, Howard William (Billy), John și Richard. Din nefericire, Billy a murit când era bebeluș. Pe măsură ce John și Richard au crescut, familia Hunter a clădit o familie unită. Howard avea un program încărcat pentru că practica dreptul și avea chemări în Biserică, dar el și Claire au acordat prioritate familiei lor. Cu mult timp înainte ca Biserica să desemneze seara de luni drept seară în familie, familia Hunter a pus deoparte acea seară pentru a preda Evanghelia, a spune povestiri, a se juca și a merge împreună în diverse locuri. Deseori, băieții primeau însărcinări pentru lecții.

Howard și fiii săi și-au format pasiuni comune, precum trenulețele electrice. Ei făceau trenulețele din seturi de asamblare și construiau o cale ferată elaborată, șinele fiind atașate unor bucăți de placaj. El a spus: „Una dintre pasiunile noastre preferate era să mergem la șinele de tren... din apropiere de gara Alhambra a companiei de căi ferate Southern Pacific să găsim idei pentru macazurile noastre și pentru echipament”³.

În cele din urmă, familia președintelui și surorii Hunter a ajuns să aibă 18 nepoți. Pe lângă vizitele mai lungi făcute copiilor și nepoților săi, multe dintre vizitele președintelui Hunter erau „pe fugă” în pauzele din timpul însărcinărilor sale din cadrul Bisericii care îl duceau prin statul California. Pentru că John îi ducea deseori pe copiii săi la aeroport pentru a-și vedea bunicul în timpul acestor escale, ei l-au numit uneori „bunicul care trăiește la aeroport”⁴.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Familia este cea mai importantă unitate din cadrul societății, al Bisericii și al eternității.

Familia este cea mai importantă unitate din această viață și din eternitate și, astfel, transcende orice altă preocupare a vieții.⁵

Biserica are responsabilitatea – și autoritatea – de a păstra și proteja familia drept temelie societății. Modelul vieții de familie, instituit înainte de întemeierea acestei lumi, le oferă copiilor ocazia de a fi născuți și îngrijiți de un tată și o mamă care sunt soț și soție, căsătoriți

Președintele Hunter împreună cu fiii și nepoții săi și familiile lor în data de 2 octombrie 1994, la o zi după ce a fost susținut ca președinte al Bisericii

legal. Calitatea de părinte este o obligație sacră și un privilegiu, copiii fiind bineveniți ca „moștenire de la Domnul” (Psalmii 127:3).

Oamenii se îngrijorează pe măsură ce văd că dezintegrarea familiei aduce asupra lumii calamitățile prezise de profeți. Consiliile și discuțiile lumii în urma cărora se iau decizii vor avea succes doar dacă definesc familia așa cum a revelat-o Domnul. „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc” (Psalmii 127:1).⁶

Atunci când căutăm bunăstarea persoanelor și a familiilor, este important să ne amintim că unitatea de bază a Bisericii este familia. Totuși, atunci când ne concentrăm atenția asupra familiei, trebuie să ne amintim că, în lumea în care trăim, familiile nu înseamnă doar grupul tradițional format din tată, mamă și copii. Astăzi, familiile din Biserică sunt formate din [soț și soție] fără copii, părinți singuri cu copii și persoane necăsătorite care trăiesc singure... Fiecare dintre aceste familii trebuie să aibă parte de grija atentă a preoției. De-seori, cele care s-ar putea să aibă nevoie de cea mai mare atenție sunt acele familii care nu au o structură tradițională. Învățătorii de acasă iubitori și dedicați sunt necesari în fiecare cămin. Nimeni nu trebuie neglijat.⁷

2

**Părinții sunt parteneri în conducerea căminului și
au obligația strictă de a-și proteja și iubi copiii.**

Responsabilitățile calității de părinte sunt cele mai importante. Urmările eforturilor noastre vor avea consecințe eterne pentru noi și pentru copiii pe care îi creștem, băieți și fete deopotrivă. Oricine devine părinte are obligația strictă de [a-și] proteja și iubi copiii și de a-i ajuta să se întoarcă la Tatăl lor Ceresc. Toți părinții trebuie să înțeleagă că Domnul îi va învinovați pe cei care neglijează aceste responsabilități.⁸

Tații și mamele au o mare responsabilitate cu privire la copiii care le sunt încredințați... În cartea Proverbele, găsim această avertizare pentru părinți:

„Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Proverbele 22:6).

Cea mai mare învățătură pe care o poate primi un copil este cea oferită prin intermediul exemplului părinților. Părinții trebuie să fie exemplul pe care tinerii să-l urmeze. O mare putere vine din căminul în care sunt predate principiile neprihănirii, în care există dragoste și respect între membrii acestuia, în care rugăciunea are influență în viața familiei și în care există respect față de acele lucruri care aparțin lui Dumnezeu.⁹

Conducerea eficientă a familiei... necesită atât un timp îndelungat, cât și unul de calitate. Predarea și conducerea din cadrul familiei nu trebuie lăsate în grija... societății, a școlii sau nici măcar a Bisericii.¹⁰

Bărbatul care deține preoția consideră familia ca fiind rânduită de Dumnezeu. Conducerea familiei dumnevoastră este cea mai importantă și sacră responsabilitate pe care o aveți...

Bărbatul care deține preoția își conduce familia în așa fel încât membrii ei să fie activi în Biserică, pentru ca și ei să cunoască Evanghelia și să se afle sub protecția legămintelor și rânduielilor. Dacă vreți să vă bucurați de binecuvântările Domnului, trebuie să vă puneți căminele în ordine. Împreună cu soția dumnevoastră, stabiliți climatul spiritual al căminului dumnevoastră. Prima dumnevoastră obligație este să vă puneți în ordine propria viață spirituală prin intermediul studiului cu regularitate din scripturi și

al rugăciunii zilnice. Protejați și onorați preoția pe care o dețineți și legămintele pe care le-ați făcut în templu; încurajați-vă familia să facă același lucru.¹¹

Bărbatul care deține preoția dă dovadă de pioșenie față de calitatea de mamă. Mamelor li se oferă privilegiul sacru de a „[da] naștere sufletelor oamenilor; pentru că prin aceste lucruri este continuată lucrarea Tatălui... pentru ca El să poată fi slăvit” (D&L 132:63)...

Preoția nu-și poate împlini destinul și nici scopurile lui Dumnezeu nu pot fi îndeplinite fără soțiile noastre. Mamele fac o lucrare pe care preoția nu o poate face. Datorită acestui dar al vieții, deținătorii preoției trebuie să aibă dragoste nețărmurită față de mame și de copiii lor.

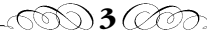
[Dragi frați,] cinstiți rolul unic, desemnat în mod divin soției dumneavoastră, acela de mamă în Israel, precum și capacitatea ei specială de a da naștere copiilor și de a-i îngriji. Noi am primit porunca divină de a ne înmulți și a umple pământul și de a ne crește copiii și nepoții în lumină și în adevăr (vezi Moise 2:28; D&L 93:40). Ca partener iubitor, implicați-vă în responsabilitatea de a avea grijă de copii. Ajutați-o să coordoneze și să mențină în ordine căminul dumneavoastră. Ajutați la învățarea, instruirea și disciplinarea copiilor dumneavoastră.

Trebuie să vă exprimați, cu regularitate, față de soția și copiii dumneavoastră, reverența și respectul față de ea. Într-adevăr, unul dintre cele mai mărețe lucruri pe care un tată le poate face pentru copiii săi este acela de a o iubi pe mama lor.¹²

Bărbatul care deține preoția își acceptă soția drept parteneră în conducerea căminului și a familiei, ea cunoscând toate hotărârile luate în legătură cu aceasta și participând activ și total în luarea lor. Este necesar ca, în cadrul Bisericii și al căminului, să fie un ofician care prezidează (vezi D&L 107:21). Prin însărcinare divină, responsabilitatea de a prezida în cămin aparține deținătorului preoției (vezi Moise 4:22). Domnul a dorit ca soția să fie un ajutor potrivit pentru bărbat (*potrivit* înseamnă egal) – adică, o parteneră egală și necesară a cărei participare trebuie să fie completă. Prezidarea în neprihănire necesită o responsabilitate împărțită între soț și soție; împreună, acționați cunoscând tot ce are legătură cu familia și implicându-vă în toate aspectele legate de ea. Când un bărbat acționează independent

de soția lui sau fără a ține cont de sentimentele și sfatul soției sale în conducerea familiei înseamnă că el exercită o autoritate nedreaptă.¹³

Dragi frați, vă încurajăm să vă amintiți că preoția nu poate fi decât o autoritate neprihănită. Câștigați-vă respectul și încrederea copiilor dumneavoastră prin intermediul relației bazate pe dragoste pe care o aveți cu ei. Un tată neprihănit își protejează copiii acordând din timpul său și fiind prezent la activitățile și responsabilitățile lor sociale, educaționale și spirituale. Exprimarea cu blândețe a dragostei și afecțiunii față de copii este atât responsabilitatea tatălui, cât și a mamei. Spuneți-le copiilor dumneavoastră că îi iubiți.¹⁴

Căminele noastre trebuie să fie locuri în care să domnească dragostea, rugăciunea și predarea Evangheliei.

În căminele noastre, trebuie, pur și simplu, să avem dragoste, integritate și principii puternice. Trebuie să avem un angajament ferm față de căsătorie, copii și moralitate. Trebuie să avem succes acolo unde succesul este foarte important pentru generația următoare.

Cu siguranță, cel mai puternic și cel mai frumos cămin este acela în care fiecare persoană este atentă la sentimentele celorlalți, străduindu-se să le slujească celorlalți și să trăiască acasă principiile pe care le demonstrează în public. Trebuie să încercăm mai mult să trăim potrivit Evangheliei în cercurile familiei noastre. Căminele noastre merită cele mai fidele angajamente ale noastre. Copilul are dreptul să simtă că, în căminul său, el este în siguranță, că acolo este locul în care el este protejat de pericolele și răutățile lumii de afară. Unitatea și integritatea familiei sunt necesare pentru a îndeplini această nevoie. Copilul are nevoie de părinți care sunt fericiți în cadrul relației lor, care lucrează fericiți întru împlinirea idealului vieții de familie, care își iubesc copiii având o dragoste sinceră și altruistă și care sunt devotați succesului familiei.¹⁵

Când serile în familie au fost prezentate pentru prima oară drept program oficial al Bisericii, membrii Primei Președinții au spus: „Dacă sfinții se supun acestui sfat [de a desfășura serile în familie], promitem că vor primi mari binecuvântări. Dragostea în casă și supunerea față de părinți vor crește. Credința se va dezvolta în inimile tinerilor lui Israel și ei vor dobândi puterea de a lupta împotriva influențelor rele

și ispitelor de care au parte”. Reafirmăm binecuvântările promise celor care țin cu credință serile în familie.

Serile de luni trebuie rezervate pentru seara în familie. Conducătorii locali trebuie să se asigure că, în serile de luni, dotările și clădirile Bisericii sunt închise, că nu este planificată nicio activitate la nivel de episcopie sau țară și că oricare altă perturbare a serii în familie este evitată.

Scopul principal al serii în familie trebuie să fie acela ca membrii familiei să se adune împreună pentru a studia Evanghelia. Le amintim tuturor că Domnul a atras atenția părinților să-i învețe pe copiii lor Evanghelia, să-i învețe să se roage și să țină ziua de sabbat. Scripturile sunt cea mai importantă resursă pentru predarea Evangheliei.¹⁶

Rugați-vă, ca familii, atât seara, cât și dimineața. Ce mari binecuvântări vin în viețile copiilor care își aud părinții rugându-se Domnului pentru bunăstarea lor! Cu siguranță, copiii care au parte de influența unor asemenea părinți neprihăniți vor fi protejați mai bine împotriva influențelor dușmanului.¹⁷

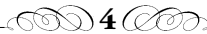
Pentru ca părinții și copiii să se înțeleagă mai bine unii pe alții, Biserica a adoptat un plan cunoscut sub numele de „Consiliul familiei”. Acest consiliu este întrunit și condus de părinți, iar la el participă toți membrii familiei. El întărește legăturile de familie, îi asigură pe copii că „fac parte” din familie și îi convinge că părinții sunt interesați de problemele lor. Această adunare a familiei îi învață pe cei care participă să se respecte reciproc, să nu fie egoiști și întărește regula de aur [vezi Matei 7:12] în cămin și în faptul de a trăi o viață curată. Preaslăvirea și rugăciunea în familie sunt predate împreună cu lecțiile despre bunătate și onestitate. Problema familiei este atât de personală, încât adevărata ei dimensiune și adevărata ei importanță nu pot fi evaluate cu ușurință, dar când familiile sunt puternice și unite în efortul de a-I sluji lui Dumnezeu și a ține poruncile Sale, multe dintre problemele din zilele noastre dispar.¹⁸

[Dragi frați,] luați-vă în serios responsabilitatea de a preda Evanghelia membrilor familiei dumneavoastră ținând cu regularitate seara în familie, spunând rugăciunile în familie, alocând timp pentru gânduri spirituale și cititul din scripturi, precum și pentru alte momente de predare. Acordați o atenție specială pregătirii pentru slujirea

*Noi trebuie să fim pioși și... să le permitem copiilor
noștri să știe că-i iubim și că ne pasă de ei.*

în misiune și pentru căsătoria în templu. În calitate de patriarh în cămin, exercitați preoția pe care o dețineți înfăptuind rânduielile corespunzătoare pentru familia dumneavoastră și dându-le binecuvântări soției și copiilor dumneavoastră. Dragi frați, pe lângă propria salvare, nu există nimic mai important pentru dumneavoastră ca salvarea soției și a copiilor dumneavoastră.¹⁹

Părintele de succes este cel care a iubit, a făcut sacrificii, a îngrijit, a învățat și a slujit pentru a îndeplini nevoile copilului.

Autoritățile generale au privilegiul de a se întâlni și a face cunoștință cu membri ai Bisericii din toată lumea care au trăit, în mod consecvent, vieți bune și și-au crescut familiile conform principiilor Evangheliei. Acești sfinți s-au bucurat de marile binecuvântări și de alinarea pe care le simt când privesc înapoi la eforturile îndelungate și de succes făcute în calitate de părinți, bunici și străbunici. Cu siguranță, acest lucru este ceva ce fiecăruia dintre noi i-ar plăcea să facă.

Totuși, sunt mulți în Biserică și în lume care trăiesc având sentimente de vină și simțindu-se nedemni, deoarece unii dintre fiii și fiicele lor s-au îndepărtat sau au părăsit turma...

Noi înțelegem că părinții conștiincioși fac tot ce le stă în putință, și, totuși, aproape toți au făcut greșeli. Nimeni nu se lansează într-un asemenea proiect, precum acela de a fi părinte, fără a înțelege în scurt timp că va face multe greșeli de-a lungul timpului. Cu siguranță, Tatăl nostru Ceresc știe, când Își încredințează copiii de spirit în grija unor părinți tineri și neexperimentați, că vor fi greșeli în modul de a gândi...

Fiecare dintre noi este unic. Fiecare copil este unic. Tot așa cum fiecare dintre noi intră în cursa vieții într-un moment diferit și tot așa cum fiecare are diferite puncte forte, slăbiciuni și talente, tot la fel, fiecare copil este binecuvântat cu propriile caracteristici speciale. Nu trebuie să presupunem că Domnul va judeca succesul unuia în același mod în care îl va judeca pe al altuia. Ca părinți, noi presupunem deseori că, dacă propriul copil nu depășește nivelul mediu în toate privințele, am eșuat. Trebuie să fim atenți în privința judecăților pe care le facem...

Părintele de succes este cel care a iubit, a făcut sacrificii, a îngrijit, a învățat și a slujit pentru a îndeplini nevoile copilului. Dacă ați făcut toate aceste lucruri și copilul dumneavoastră încă este capricios, problematic sau preocupat de lucrurile lumești, puteți fi, totuși, un părinte de succes. Poate că sunt copii care vin în lume și care ar reprezenta o provocare pentru orice părinți în orice circumstanțe. De asemenea, poate că sunt alții care ar binecuvânta viețile și ar fi o bucurie pentru aproape orice tată sau mamă.

Îngrijorarea mea astăzi este determinată de faptul că există părinți care poate că se judecă pe sine cu asprime și poate că permit acestor sentimente să le distrugă viețile când, de fapt, au făcut tot ce au putut și ar trebui să continue cu credință.²⁰

Un părinte, tată sau mamă, [al cărui copil s-a îndepărtat] nu este singur. Primii noștri părinți au știut durerea și suferința rezultate atunci când unii dintre copiii lor au respins învățăturile cu privire la viața eternă (vezi Moise 5:27). Secole mai târziu, Iacov a ajuns să cunoască gelozia și sentimentele rele ale fiilor săi mai mari față de

preaiubitul său Iosif (vezi Genesa 37:1-8). Marele profet Alma, care avea un fiu pe nume Alma, s-a rugat de nenumărate ori Domnului cu privire la atitudinea de răzvrătire a fiului său și, fără îndoială, a fost copleșit de îngrijorare și temeri cu privire la dezbinarea și ticăloșia pe care fiul său le provoca printre cei care făceau parte din Biserică (vezi Mosia 27:14). Tatăl nostru din Cer a pierdut, de asemenea, mulți dintre copiii Săi de spirit în lume; El știe ce simțiți în inimile dumneavoastră...

Nu renunțați să aveți speranță pentru un băiat sau o fată care s-a răătăcit. Mulți care păreau complet pierduți s-au întors. Noi trebuie să fim pioși și, dacă este posibil, să le permitem copiilor noștri să știe că-i iubim și că ne pasă de ei...

Trebuie să știți că Tatăl nostru Ceresc va recunoaște iubirea, sacrificiul, îngrijorarea și preocuparea chiar dacă marele nostru efort nu a avut succes. Inimile părinților sunt deseori frânte, totuși, ei trebuie să înțeleagă că, după ce părinții l-au învățat pe copil principii corecte, responsabilitatea finală îi aparține copilului...

Oricare ar fi tristețea, oricare ar fi grija, oricare ar fi durerea și chinul, căutați o modalitate de a le folosi în bine – poate în a-i ajuta pe alții să evite acele probleme sau, poate, dezvoltând o cunoaștere mai profundă cu privire la sentimentele altora care întâmpină probleme similare. Cu siguranță, vom avea o înțelegere mai profundă cu privire la dragostea Tatălui nostru Ceresc când, prin intermediul rugăciunii, ajungem, în final, să știm că El înțelege și vrea ca noi să privim înainte...

Nu trebuie să-l lăsăm niciodată pe Satana să ne păcălească făcându-ne să credem că totul este pierdut. Să fim mândri de lucrurile bune și neprihănite pe care le-am făcut, să respingem și să alungăm din viețile noastre acele lucruri care sunt greșite, să privim către Domnul pentru iertare, tărie și alinare și, apoi, să mergem înainte.²¹

Căminele noastre trebuie să fie locuri sfinte în care principiile Evangheliei să poată fi trăite și în care Spiritul Domnului să poată fi prezent.

Sperăm să nu lăsați ca descurajarea să vă învingă în încercările dumneavoastră de a vă crește familia în neprihănire. Amintiți-vă că

Domnul a poruncit aceasta: „Dar, ucenicii mei vor sta în locuri sfinte și nu vor fi mișcați” (D&L 45:32).

Deși mulți consideră că aceasta înseamnă templul, ceea ce, cu siguranță, este adevărat, reprezintă, de asemenea, căminele în care trăim. Dacă veți lucra cu sârguință să vă conduceți familiile în neprihănire, încurajând și participând zilnic la rugăciunea în familie, citirea din scripturi, seara în familie și la dragostea și ajutorul unuia față de celălalt în a trăi învățăturile Evangheliei, veți primi binecuvântările promise ale Domnului în a crește o posteritate neprihănită.

Într-o lume din ce în ce mai ticăloasă, cât de esențial este ca fiecare dintre noi să „[stea] în locuri sfinte” și să își ia angajamentul de a fi fidel și credincios învățăturilor Evangheliei lui Isus Hristos!²²

Pentru a avea succes în familie, părinții trebuie să aibă dragoste și respect unul față de altul. Soții, deținătorii preoției, trebuie să dea dovadă de mare respect față de soțiile lor în fața copiilor și soțiile trebuie să-și iubească și să-și susțină soții. În schimb, copiii vor simți dragoste față de părinții lor și unii față de ceilalți. Căminul va deveni atunci un loc sfânt în care principiile Evangheliei pot fi trăite cel mai bine și în care Spiritul Domnului poate fi prezent. A fi un tată sau o mamă de succes este un lucru mult mai mare decât a deveni conducător sau a deține o funcție importantă într-o afacere, în guvern sau în treburile lumii. Căminul poate părea, uneori, un loc obișnuit având în vedere rutina din cadrul său, totuși, succesul său trebuie să fie cea mai mare preocupare a vieții noastre.²³

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- În timp ce recapitulați învățăturile președintelui Hunter din secțiunea 1, aveți în vedere importanța familiei. Care este responsabilitatea Bisericii cu privire la familie? Cum ne putem proteja și întări familiile?
- Cugetați asupra învățăturilor președintelui Hunter despre faptul că părinții sunt parteneri în conducerea căminului (vezi secțiunea 2). Cum pot aceste învățături să îi ajute atât pe tați, cât și pe mame? Cum pot fi uniți părinții în creșterea copiilor? Aveți în

vedere moduri în care puteți îmbunătăți „climatul spiritual” al căminului dumneavoastră.

- În secțiunea 3, președintele Hunter a oferit sfaturi cu privire la întemeierea unei familii puternice. Cum putem dezvolta o mai mare „unitate și integritate a familiei”? Cum a fost binecuvântată familia dumneavoastră datorită serii în familie? Cum a fost binecuvântată familia dumneavoastră datorită studiului din scripturi și rugăciunii în familie?
- Cum ar putea învățăturile președintelui Hunter din secțiunea 4 să-i ajute pe părinții unui copil care s-a rătăcit de la adevăr? Cum pot părinții să folosească în bine suferința și durerea prin care trec? Ce pot face părinții, bunicii, conducătorii tinerilor și alții pentru a-i ajuta pe copiii care se rătăcesc de la adevăr?
- După ce citiți secțiunea 5, reflectați asupra învățăturilor președintelui Hunter despre transformarea căminelor noastre în „locuri sfinte”. Care sunt câteva dintre încercările cu care ne confruntăm când facem acest lucru? Ce putem face pentru a ne strădui să transformăm căminele noastre în locuri sfinte?

Scripturi suplimentare

Exodul 20:12; Deuteronomul 6:4-7; Psalmii 127:3-5; Efeseni 6:1-4; Enos 1:1-3; Mosia 4:14-15; Alma 56:45-48; 3 Nefi 18:21; D&L 68:25-28; 93:40; 121:41-46

Ajutor pentru predare

Rugați membrii clasei să lucreze în echipe de câte doi și să întocmească un plan despre cum ar preda o secțiune a acestui capitol în cadrul unei serii în familie. Cum am putea face ca respectivele învățături să fie relevante pentru copii și tineri? Invitați câteva dintre echipe să împărtășească membrilor clasei planurile lor.

Note

1. Vezi Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 46-48.
2. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 81.
3. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 109.
4. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 252; vezi, de asemenea, p. 251.
5. „Being a Righteous Husband and Father”, *Ensign*, nov. 1994, p. 50.
6. „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, nov. 1994, p. 9.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 144.
8. „Parents’ Concern for Children”, *Ensign*, nov. 1983, p. 65.
9. În Conference Report, apr. 1960, p. 125.

10. „Being a Righteous Husband and Father”, p. 50.
11. „Being a Righteous Husband and Father”, p. 50, 51.
12. „Being a Righteous Husband and Father”, p. 50.
13. „Being a Righteous Husband and Father”, p. 50-51.
14. „Being a Righteous Husband and Father”, p. 51.
15. „Standing As Witnesses of God”, *Ensign*, mai 1990, p. 61-62.
16. Scrisoare din partea Primei Președinții, 30 aug. 1994 (Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley și Thomas S. Monson).
17. În Mike Cannon, „Be More Fully Converted», Prophet Says”, *Church News*, 24 sept. 1994, p. 4; vezi, de asemenea, *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 37.
18. În Conference Report, apr. 1960, p. 125-126.
19. „Being a Righteous Husband and Father”, p. 51.
20. „Parents’ Concern for Children”, p. 63, 64-65.
21. „Parents’ Concern for Children”, p. 64, 65.
22. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 155.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 156.

Noi credem că trebuie să fim cinstiți

„Dacă dorim să avem tovarășia Învățătorului și a Spiritului Duhului Sfânt, noi trebuie să fim cinstiți cu noi înșine, cinstiți cu Dumnezeu și cu semenii noștri.”

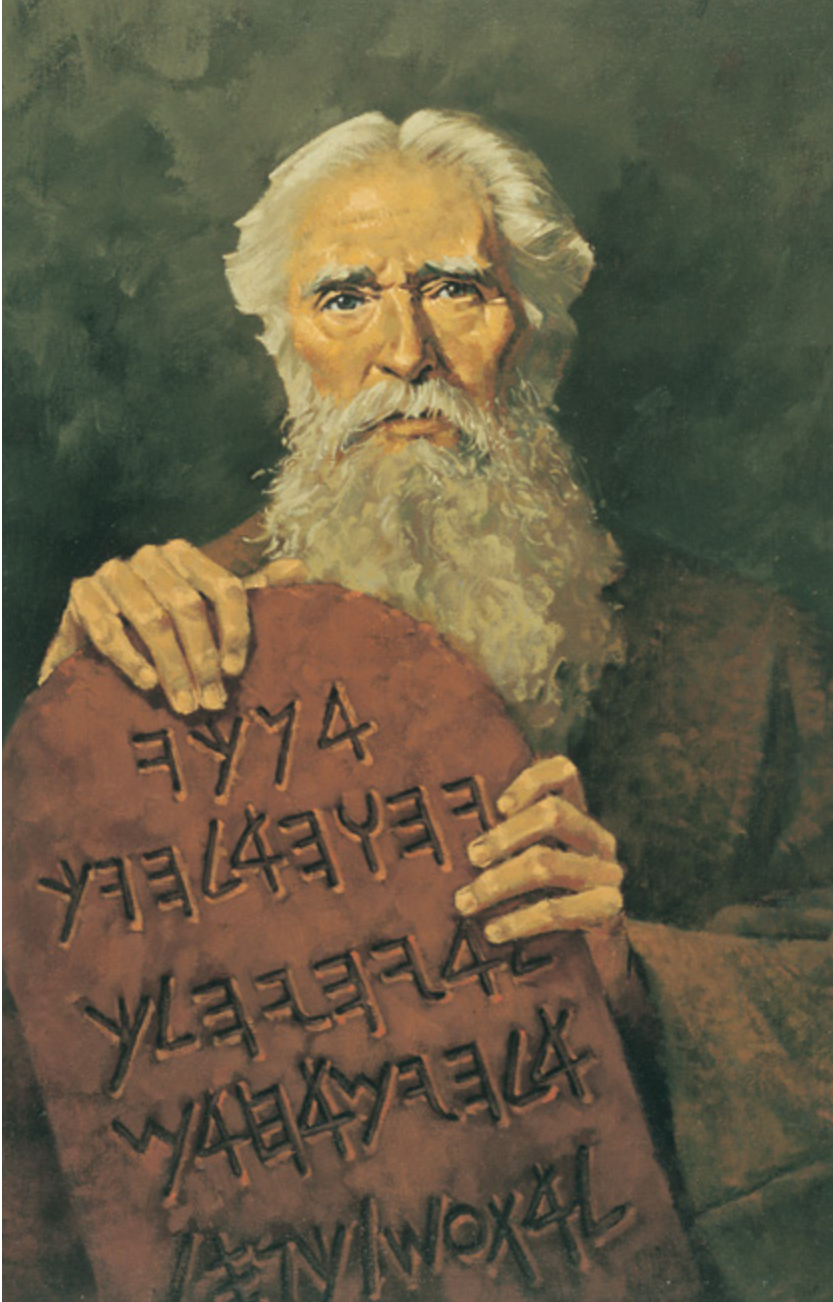
Din viața lui Howard W. Hunter

În timp ce așteptau să viziteze Castelul Hearst din California, președintele și sora Hunter împreună cu un alt cuplu au mers cu mașina până la un mic magazin. În timp ce se uitau la produsele din magazin, „vârstnicul Hunter s-a dus la teighea, a luat câteva bomboane de lemn dulce [și] a plătit vânzătorului 10 peni.” Cele două cupluri au revenit la mașină și au pornit înapoi, spre castel, pentru a-l vizita. Pe drum „vârstnicul Hunter ne-a servit cu bomboane o dată și, apoi, din nou iar, apoi, brusc, și-a dat seama că a numărat greșit bomboanele, pentru că aveam 11 bucăți în loc de 10, câte plătise.

El ar fi putut să treacă ușor cu vederea această greșeală. În definitiv, era doar un peni și ne cam grăbeam acum să vizităm castelul. Cine ar fi aflat de această diferență sau cui i-ar fi păsat? Dar el nu s-a gândit de două ori. A schimbat direcția de mers și s-a îndreptat, din nou, către magazin... A explicat problema unui alt vânzător, și-a cerut scuze pentru greșeală și a plătit peniul lipsă spre surpriza vânzătorului”¹.

Pentru Howard W. Hunter, era important să fii cinstit în problemele mici, precum și în cele mari.

El și-a învățat fiii ce înseamnă integritatea prin exemplul personal. „Ceea ce știu despre cinste și integritate am învățat, în mare măsură, din ce mi-au spus oamenii despre tatăl meu”, a spus Richard Hunter. Odată, Richard a mers cu tatăl său la o întâlnire de afaceri, în care se discuta un proiect complex. În timpul unei pauze în care ieșiseră din

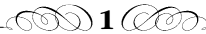
Cele zece porunci cuprind următorul îndemn: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău” (Exodul 20:16).

sală, Richard și unul dintre bărbați vorbeau despre întâlnire. Richard a spus că, probabil, va trece mult timp până la începerea proiectului, pentru că acesta necesita un volum imens de autorizații. Bărbatul l-a corectat pe Richard, spunându-i că proiectul putea începe înainte ca autorizațiile să fie finalizate pentru că oamenii știau că Howard H. Hunter avea să facă ce a spus că va face.²

În anul 1962, președintele Hunter s-a adresat tinerilor Bisericii și și-a exprimat convingerea cu privire la importanța faptului de a fi cinstit:

„Fiecare dintre noi va avea parte de o viață fericită dacă va fi cinstit – cinstiți față de tată și mamă, față de persoana cu care ne întâlnim, în activitatea noastră școlară, față de copiii cu care ne jucăm sau în ce privește prezența la adunările Bisericii; cinstiți față de episcopii noștri – urmându-le sfatul, spunându-le adevărul despre noi, plătind zeciuială corectă, având o viață pură, curată; cinstiți în activitățile școlare sau universitare – fără a înșela în niciun aspect, fie că ne aflăm în clasă, ori în campus; cinstiți în a ne plăti cheltuielile, fie că este vorba de intrarea într-o sală de jocuri ori la un film ori de a ne îndeplini partea din responsabilitățile pe care le implică organizarea unei petreceri; cinstiți față de prietenii și prietenele noastre – fără să profităm vreodată de ei, fără să-i înșelăm vreodată, fără să-i ducem vreodată în ispită; cinstiți față de Domnul Însuși”³.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Domnul ne îndeamnă să fim cinstiți.

Scripturile abundă în îndemnuri de a fi cinstiți și în nenumărate porunci care ne cer să fim cinstiți. Ne vin în minte cuvintele scrise cu majuscule: SĂ NU – să nu furi; să nu mărturisești strâmb împotriva aproapei tale; să nu poștești [vezi Exodul 20:15-17]...

Unele dintre cele mai des întâlnite exemple de necinste sunt acestea:

1. *Furtul*. Rareori citesc un ziar fără a găsi articole despre sparger, jafuri, furturi de poșete, furturi din magazine, furturi de mașini și mii de alte lucruri. Chiar și în casele noastre de întruniri au loc mici furturi.

2. *Înșelăciunea.* În ziare, există relatări similare despre tranzacții financiare frauduloase, tranzacții comerciale frauduloase, înșelăciuni în domeniul investițiilor și alte lucruri care sunt aduse în atenția publică. Sunt unii care trec prin școală copiind și sunt alții care vor lua examenele înșelând.

3. *Încălcarea standardelor cuprinse în Cuvântul de înțelepciune.* Acestea sunt standarde ale Bisericii. Ele nu încalcă standardele lumii. Dar dumneavoastră vi s-a dat cuvântul Domnului despre acest subiect.

4. *Încălcarea regulilor traficului.* Cineva nu poate fi cinstit, dacă încalcă legile formulate de societate și guvern pentru a proteja alte persoane.⁴

„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău” [Exodul 20:16]. Această poruncă se referă, în principal, la mărturia falsă dintr-un proces, dar include toate declarațiile false. Orice neadevăr care tinde să afecteze o altă persoană, în ceea ce privește bunurile sale, persoana sa sau caracterul său, este împotriva spiritului și literei legii. Ascunderea adevărului, care are același efect, este, de asemenea, o încălcare a acestei porunci.

„Să nu poftesci casa aproapelui tău; să nu poftesci nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău” [Exodul 20:17]. A pofti înseamnă a dori, a tânji după, a jindui după ceva ce aparține unei alte persoane. Dorința de a obține lucruri bune nu este o încălcare, dar dorința de a le lua de la altcineva în mod ilegal este un lucru greșit. În acest sens, este foarte bine ca noi să înțelegem că binele sau răul nu începe când are loc fapta, ci atunci când inima unei persoane începe să se atașeze de un lucru.⁵

Domnului Îi sunt urâte privirea trufașă, limba mincinoasă, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede pentru a comite nedreptăți, martorul mincinos care spune minciuni [și] cel care stârnește certuri [vezi Proverbele 6:16-19]. În calitate de sfinți din zilele din urmă, ne putem permite noi să facem ceea ce Îi este urât Domnului? De câte ori a condamnat El necinstea!⁶

2

Noi încurajăm cinstea în lucrurile mici, obișnuite ale vieții.

Dacă ne pasă de relația noastră cu Salvatorul, trebuie să fim cinstiți în lucrurile mici, precum și în lucrurile mari.⁷

În timp ce ne străduim să avem realizări și succese, consumăm atât de mult timp pentru a ne gândi la lucrurile complexe și a le studia, încât ne facem rareori timp pentru lucrurile simple – lucrurile simple, lucrurile mici care sunt, în realitate, baza pe care clădim și fără de care nu poate exista o temelie puternică. O structură se poate ridica spre cer și noi o putem privi cu admirație datorită semeției și înălțimii ei; totuși, ea nu poate rezista dacă temelia ei nu este ancorată în stâncă sau în oțel și beton.

Caracterul trebuie să aibă o astfel de temelie. Vă atrag atenția asupra principiului cinstei. Cum se face că atât de mulți oameni cred în principiile înalte și mărețe ale cinstei, dar sunt atât de puțini cei care doresc să fie onești cu strictețe?

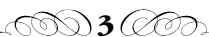
[Cu mulți] ani în urmă, în foaierele și la intrările caselor noastre de întruniri, se aflau afișe cu titlul „Fii cinstit cu tine însuși”. Cele mai multe dintre ele se refereau la lucrurile mici, obișnuite ale vieții. În privința acestora se încurajează principiul cinstei.

Sunt unii care vor admite că este greșit să fii necinstit în lucruri importante, dar consideră că este scuzabil dacă acele lucruri sunt mai puțin importante...

Îmi amintesc de un tânăr băiat care s-a aflat în țărâșul nostru în perioada în care am slujit ca președinte de țărâș. Se alăturase unui grup care credea că era o mișcare inteligentă să facă lucruri care nu erau drepte. În câteva rânduri, a fost prins comițând unele infracțiuni minore. Într-o zi, am primit un telefon de la secția de poliție și mi s-a spus că fusese reținut pentru încălcarea unei reguli privind traficul. Fusese prins circulând cu viteză, așa cum mai fusese și cu alte ocazii înainte de aceasta. Știind că lucrurile pe care le făcea l-ar fi putut împiedica să plece în misiune, el și-a corectat comportamentul și, când a împlinit 19 ani, și-a primit chemarea.

Nu voi uita niciodată discuția pe care am avut-o când s-a întors din misiune. Mi-a spus că, în timp ce s-a aflat în misiune, s-a gândit de

multe ori la necazurile pe care le provocase crezând, în mod greșit, că încălcarea lucrurilor mici nu era importantă. Dar, în viața lui, s-a produs o mare schimbare. A ajuns să înțeleagă că nu există fericire sau plăcere în încălcarea legii, fie că este legea lui Dumnezeu, ori legile pe care ni le impune societatea.⁸

Noi putem sluji lui Dumnezeu fiind cinstiți și drepti în relațiile personale și activitățile noastre.

Religia poate face parte din munca noastră zilnică, fie că ne ocupăm de o afacere, de achiziții și vânzări, de construcții, transport, fabricare, comerț sau suntem funcționari ori din orice altceva facem noi. Putem sluji lui Dumnezeu fiind cinstiți și drepti în tranzacțiile pe care le facem în același fel în care procedăm în preaslăvirea de duminica. Adevăratele principii ale creștinismului nu pot fi separate și diferențiate de activitățile și treburile noastre de zi cu zi.⁹

Dacă religia înseamnă ceva pentru noi, trebuie să fie ceva care ne motivează viața. Dacă religia înseamnă pentru noi ascultarea cuvântării unui cleric timp de o oră duminica, atunci religia nu va însemna nimic în viața noastră. Dacă ea nu pătrunde în viața fiecăruia dintre noi – în viața familiei noastre – în munca noastră – și în tot ceea ce facem, atunci religia înseamnă foarte puțin pentru noi și devine doar un idol de pus într-un loc înalt și de preaslăvit doar ocazional.¹⁰

Ce schimbare măreață s-ar produce în existența lumii dacă noi, toți, ne-am putea bizui unii pe alții în ceea ce privește cinstea. Oamenii ar avea încredere perfectă unii în alții în relațiile personale și în cele pe care le implică afacerile lor. Nu ar mai exista... neîncredere între forța de muncă și conducere. Ar exista integritate în serviciile publice și în activitatea guvernamentală iar națiunile ar trăi în pace, nu în tulburarea care știm că există în prezent în lume...

În ceea ce privește afacerile, există unii care vor profita de un avantaj necinstit dacă li se va oferi ocazia. Ei gândesc și își justifică decizia spunând că în afaceri trebuie să profiți de orice avantaj și se oferă. Astfel de tranzacții pot ajunge la sume mari, dar, în principiu, nu există nicio diferență între ele și nereturnarea unui peni pe care cineva l-a primit în plus de la vânzător și și-a dat seama de greșeala acestuia. Este o formă de înșelăciune.¹¹

Iov a declarat: „Până la cea din urmă suflare îmi voi apăra nevinovăția” (Iov 27:5).

Aș dori să vă sugerez o definiție a „muncii onorabile”. Munca onorabilă este munca cinstită. Este acordată valoarea corectă și nu există fraudă, înșelăciune sau inducere în eroare. Produsul ei sau serviciul este de calitate înaltă iar angajatorul, beneficiarul, clientul sau pacientul primește mai mult decât s-a așteptat. Munca onorabilă este morală. Ea nu implică nimic din ce ar submina binele public sau moralitatea. De exemplu, ea nu implică vânzarea și cumpărarea de alcool, narcotice ilegale sau jocurile de noroc. Munca onorabilă este utilă. Ea furnizează bunuri sau servicii care fac din lume un loc mai bun în care să trăim.¹²

4

Integritatea ne apără de rău, ne ajută să reușim și ne va salva sufletele.

Ispitele celui rău ne înconjoară. Fără protecția integrității, suntem ușor de acaparat de tot felul de păcate și fapte reprobabile.

Lui Iov nu i-a fost greu să înfrunte aceste probleme. El a fost protejat de integritatea sa. Iată ce a simțit el:

„Atâta vreme cât voi avea suflet și suflarea lui Dumnezeu va fi în nările mele,

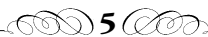
buzele mele nu vor rosti nimic nedrept, limba mea nu va spune nimic neadevărat...

Țin să-mi scot dreptatea și nu voi slăbi; inima nu mă muștră pentru niciuna din zilele mele” (Iov 27:3-4, 6).

Cât de inspirator! Datorită tăriei lui, nu-i era teamă de ispitele minore cărora mulți oameni le cad pradă. Iov a dezvoltat în viața sa o tărie și o mulțumire pe care nici Satana însuși nu le-a putut zdrobi. Este, de asemenea, interesant de văzut cât de plăcut era el Domnului: „Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu și se abate de la rău. El se ține tare în neprihănirea lui (Iov 2:3).

Integritatea, această mare calitate, ne este disponibilă tuturor. Dacă ar fi folosită eficient, ea ne-ar soluționa toate problemele privind guvernarea, religia, hărnicia și viața individuală. Ar îndepărta năpasta groaznică a crimei, divorțului, sărăciei și suferinței. Ne-ar face să reușim aici și ne-ar salva sufletele în viața de apoi.

Una dintre cele mai mari realizări ale vieților noastre este să promovăm integritatea onestă, sinceră în noi înșine. Aceasta înseamnă că noi devenim puternici din punct de vedere spiritual, sinceri din punct de vedere intelectual, onești din punct de vedere moral și întotdeauna personal răspunzători în fața lui Dumnezeu. Integritatea este acea cheie de aur care va deschide ușa către aproape orice reușită.¹³

Bucuria adevărată este rezultatul cinstei față de noi înșine, față de alții și față de Dumnezeu.

Vorbim deseori despre această scriptură: „Oamenii sunt ca să poată avea bucurie” [2 Nefi 2:25]. Omul cinstit are parte de bucurie. Permiteți-mi să vă spun cum. Prin aceasta, puteți avea tovarășia Învățătorului și puteți avea Spiritul Duhului Sfânt. Încălcarea codului cinstei vă va lipsi de aceste două mari binecuvântări. Ați putea crede că cineva care minte sau înșală... ar putea avea tovarășia Învățătorului sau ar putea avea Spiritul Duhului Sfânt? ...

Trebuie să ne aducem întotdeauna aminte că niciodată nu suntem singuri. Nu există nicio faptă care să nu fie observată; nu există cuvânt rostit care să nu fie auzit; nu există gând conceput în mintea

omului care să nu fie cunoscut de Dumnezeu. Nu există întuneric care să poată ascunde lucrurile pe care le facem. Trebuie să gândim înainte de a acționa.

Credeți că puteți fi singuri când comiteți o faptă necinstită? Credeți că nu sunteți observați când înșelați la un examen, chiar dacă sunteți singura persoană din încăperea? Trebuie să fim cinstiți cu noi înșine. Dacă dorim să avem tovarășia Învățătorului și a Spiritului Duhului Sfânt, noi trebuie să fim cinstiți cu noi înșine, cinstiți cu Dumnezeu și cu semenii noștri. Rezultatul este bucuria adevărată.¹⁴

Domnul ne cunoaște cele mai lăuntrice gânduri [vezi D&L 6:16]. El cunoaște fiecare faptă pe care o facem. Îl vom întâlni într-o zi și Îl vom privi în ochi. Vom fi noi mândri de consemnările cu privire la viața noastră?

Noi facem acele consemnări în fiecare zi. Fiecare faptă, fiecare gând constituie o parte a lor. Vom fi noi mândri de ele? Vom fi dacă vom fi făcut tot ce ne-a stat în putință – dacă suntem cinstiți cu noi înșine, cu cei pe care îi iubim, cu prietenii noștri, cu întreaga omenire...

Binecuvântați sunt cei cinstiți...

Binecuvântați sunt cei supuși Domnului.

Ei sunt cei liberi – cei fericiți – cei care pot umbla cu capetele ridicate. Ei au respectul de sine. Ei au respectul acelor care îi cunosc cel mai bine.

Și, mai presus de orice, ei au respectul și binecuvântările Tatălui nostru din Cer. Isus ne invită să Îl urmăm. Căile Sale sunt drepte, curate, corecte și cinstite. Să-L urmăm în viața îmbelșugată, fericită. Este singura cale.¹⁵

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Recitați exemplele despre necinste pe care le prezintă președintele Hunter în secțiunea 1. Care sunt unele dintre consecințele acelor practici necinstite? Ce ne pot învăța acele consecințe despre motivul pentru care Domnul acordă cinstei o importanță atât de mare?
- Meditați asupra învățăturilor președintelui Hunter despre faptul de a fi cinstiți în lucrurile mici și a fi cinstiți cu noi înșine (vezi

secțiunea 2). De ce trebuie să fim cinstiți în „lucrurile mici”? Ce înseamnă să fim cinstiți cu noi înșine? Cum putem birui ispita de a scuza chiar și faptele necinstite aparent neînsemnate?

- Președintele Hunter subliniază necesitatea de a face ca religia să facă parte din tot ce facem în viața zilnică (vezi secțiunea 3). Cum putem pune în practică, mai bine, în viețile noastre învățăturile din această secțiune? Cum putem preda în mod eficient despre cinste în căminele noastre?
- În secțiunea 4, președintele Hunter menționează mai multe binecuvântări care rezultă din a trăi fiind integru. Cum ajunge o persoană să fie integră? Cum ați fost binecuvântați când ați trăit fiind fideli standardelor Domnului?
- În ce mod ne aduce bucurie faptul că suntem cinstiți? (Vezi secțiunea 5.) De ce este necesară cinstea pentru ca noi să avem tovarășia Duhului Sfânt? În ce mod ne aduce bucurie faptul că suntem cinstiți?

Scripturi suplimentare

Iov 27:5; 31:5-6; Psalmii 15; Proverbele 20:7; Alma 53:20-21; D&L 10:25-28; 42:20-21, 27; 51:9; 124:15; 136:20, 25-26; Articolele de credință 1:13

Ajutor pentru studiu

În timp ce citiți, „subliniați și marcați cuvinte sau expresii pentru a face deosebirea dintre ideile dintr-un singur [pasaj]... Scrieți, pe margine, referințele din scripturi care clarifică pasajele pe care le studiați” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 23).

Note

1. Doug Brinley, „President Hunter Taught Value of a Penny’s Worth of Integrity”, *Church News*, 3 dec. 1994, p. 11; vezi, de asemenea, „Loved by All Who Knew Him: Stories from Members”, *Ensign*, apr. 1995, p. 19-20.
2. Vezi Don L. Searle, „President Howard W. Hunter, Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles”, *Ensign*, apr. 1986, p. 24.
3. „We Believe in Being Honest” (transcriere a unei cuvântări rostite în cadrul seriei de seri la gura sobei pentru tineri, 10 apr. 1962), p. 8-9, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake; punctuație adaptată.
4. „Basic Concepts of Honesty”, *New Era*, febr. 1978, p. 4-5.
5. În Conference Report, apr. 1965, p. 57-58; vezi, de asemenea, „And God

- Spake All These Words”, *Improvement Era*, iun. 1965, p. 511-512.
6. „We Believe in Being Honest”, p. 8.
 7. „Basic Concepts of Honesty”, p. 5.
 8. „Basic Concepts of Honesty”, p. 4-5.
 9. În Conference Report, oct. 1961, p. 108.
 10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 261-262.
 11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 90-91.
 12. „Prepare for Honorable Employment”, *Ensign*, nov. 1975, p. 122-123.
 13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 92.
 14. „Basic Concepts of Honesty”, p. 5.
 15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 88.

Un mod de a ne arăta „angajamentul total” și „devotamentul complet” este acela de a sluji celor nevoiași.

Angajamentul nostru față de Dumnezeu

„O viață de succes... necesită un angajament făcut din tot sufletul, respectat cu tărie, un angajament, prețuit etern, față de principiile care știm că sunt adevărate în poruncile date de Dumnezeu.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Când Howard W. Hunter a fost chemat să fie membru al Cvorului celor Doisprezece, el a declarat: „Accept, fără rezerve, chemarea... care mi-a fost dată și sunt dornic să-mi dedic viața și tot ceea ce am în această slujire”¹.

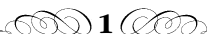
Vârstnicul Hunter a urmat întocmai angajamentul său. După ce a fost rânduit apostol, el s-a întors în California pentru a-și încheia obligațiile pe care le avea în Biserică și în afaceri și pentru a începe pregătirea în vederea mutării în orașul Salt Lake. A fost greu pentru vârstnicul și sora Hunter să-și părăsească familia și prietenii din California – și pentru vârstnicul Hunter să renunțe la cariera în drept. La încheierea carierei sale de avocat, el a scris:

„Astăzi, am terminat cea mai mare parte a muncii mele. Aproape toate lucrurile care erau în așteptare sunt rezolvate. Astăzi am fost singur în birou, împreună cu gândul că, acum, cariera mea în drept ia sfârșit. Am făcut adnotări pe un număr de dosare și le-am lăsat pe birou... Când am părăsit biroul, am avut un sentiment ciudat. Mi-a plăcut să profesez dreptul și perioada respectivă a fost o parte importantă din viața mea dar, cu toate acestea, sunt încântat și fericit să răspund chemării mărețe primite în cadrul Bisericii”².

Vârstnicul Hunter știa, din experiență personală, că „supunerea față de voia Tatălui nostru nu este totdeauna ușoară”³. Cu toate acestea, el cunoștea importanța faptului de a fi complet devotați

lui Dumnezeu. Cu privire la acest angajament, el a scris: „Cei mai mulți oameni nu înțeleg de ce oamenii aparținând religiei noastre răspund chemărilor de a sluji sau nu înțeleg angajamentul pe care noi ni-l luăm de a face tot ce putem. M-am bucurat complet de profesia mea de avocat, dar această chemare primită va fi de departe mult mai importantă decât exercitarea profesiei sau obținerea de câștiguri financiare”⁴.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Tatăl nostru Cereșc ne cere un angajament total, nu doar un angajament parțial.

Când mă gândesc la binecuvântările pe care ni le-a dat Dumnezeu și la numeroasele frumuseți ale Evangheliei lui Isus Hristos, îmi dau seama că, de-a lungul vieții noastre, ni se cere ca, în schimb, să oferim din timpul, banii sau din celelalte resurse ale noastre. Toate acestea sunt valoroase și necesare, dar ele nu constituie tot ceea ce-i putem oferi lui Dumnezeu. În cele din urmă, ceea ce ne va cere Tatăl nostru din Cer este mai mult decât o contribuție ocazională; este un angajament total, un devotament complet, tot ceea ce suntem și tot ceea ce putem fi.

Vă rog să înțelegeți că nu vorbesc doar de un angajament față de Biserică și activitățile acesteia, cu toate că acesta trebuie să fie întotdeauna întărit. Nu, eu vorbesc în mod particular despre un angajament care se vede în comportamentul nostru, în integritatea noastră personală, în loialitatea noastră față de cămin, familie și comunitate, precum și față de Biserică...

Permiteți-mi să amintesc, pe scurt, doar unul dintre exemplele excepționale din scripturi în care trei tineri au urmat în mod hotărât principiile lor și și-au păstrat integritatea chiar dacă părea evident că, făcând astfel, puteau să-și piardă viața.

Cu aproximativ 586 de ani înainte de Hristos, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și-a trimis armata împotriva Ierusalimului și l-a cucerit. El a fost impresionat de calitățile și educația fiilor lui Israel încât a poruncit să fie aduși câțiva dintre ei la curtea împăratului [în Babilon].

Neplăcerile s-au abătut asupra israeliților în ziua în care Nebucadnețar a făcut un chip de aur și a poruncit tuturor din ținutul Babilonului să i se închine, poruncă pe care cei trei tineri israeliți – Șadrac, Meșac și Abed-Nego – au refuzat-o în liniște. Împăratul s-a „mâniat” și a fost „plin de urgie” și a poruncit ca ei să fie aduși înaintea lui (Daniel 3:13). El i-a informat că, dacă nu se închinău înaintea chipului de aur în momentul stabilit, aveau să fie „aruncați pe dată în mijlocul unui cuptor aprins”. Apoi, cu oarecare mulțumire de sine, el a întreat: „Și care este dumnezeul acela care vă va scoate din mâna mea?” [Daniel 3:15].

Cei trei tineri au răspuns în mod amabil, dar fără ezitare:

„Iată”, au spus ei „[dacă ne ameninți cu moartea], Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate.

Și chiar de nu ne va scoate [dacă, indiferent de motiv, El alege să nu ne salveze din foc], să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!” [Daniel 3:17-18].

Desigur, Nebucadnețar a fost mai furios decât oricând și a poruncit ca unul dintre cuptoare să fie încălzit de șapte ori mai mult decât temperatura normală. Apoi, a poruncit ca acești trei tineri viteji să fie aruncați îmbrăcați complet în mijlocul focului. Într-adevăr, împăratul a fost foarte insistent și flacăra atât de fierbinte încât soldații care i-au cărat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego au căzut morți din cauza căldurii cuptorului în timp ce i-au aruncat pe captivii lor.

Atunci a avut loc unul dintre acele miracole mărețe la care cei credincioși sunt îndreptățiți potrivit vocii lui Dumnezeu. Acești trei tineri stăteau și umblau, calmi, în mijlocul cuptorului și nu erau arși. Într-adevăr, mai târziu, când au fost chemați de către împărat, el însuși uimit, să iasă afară din cuptor, îmbrăcămintea lor era nearsă, pielea lor nu avea arsuri, nici un fir din părul lor nu era pârlit. Nici chiar miros de fum nu se prinsese de acești tineri curajoși și devotați.

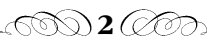
„Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego”, a spus împăratul, „care a... izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El... [care] și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor...”

După aceea, împăratul a înălțat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego la mare cinste, în ținutul Babilonului” [Daniel 3:28, 30].

Capacitatea de a fi credincios propriilor principii, de a trăi conform propriilor crezuri, dând dovadă de integritate și credință – acestea sunt lucrurile care contează cel mai mult, aceasta este diferența dintre o contribuție și un angajament. Acel devotament față de principiul adevărat – în viețile noastre individuale, în căminele și familiile noastre și în toate locurile în care întâlnim alți oameni și avem o influență asupra lor – acel devotament este ceea ce, de fapt, ne cere Dumnezeu...

O viață plină de succes, viața bună, viața unui creștin neprihănit necesită ceva mai mult decât o contribuție ocazională, deși orice contribuție este valoroasă. În ultimă instanță, necesită angajament – din tot sufletul, respectat cu tărie, un angajament, prețuit etern, față de principiile care știm că sunt adevărate în poruncile date de Dumnezeu...

Dacă vom trăi conform principiilor noastre, devotați unei vieți cinstite și integre, atunci niciun împărat sau nicio dispută ori vreun cuptor aprins nu va putea să ne facă să ne coborâm standardele. Pentru succesul împărăției lui Dumnezeu pe pământ, trebuie să fim martorii Săi „în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să [ne aflăm], chiar până la moarte” (Mosia 18:9).⁵

Să ne luăm angajamentul de a ne supune Domnului indiferent de ce decid ceilalți să facă.

Când Iosua a fost instruit să distrugă cetatea Ierihon care se întindea înaintea [triburilor lui Israel], marele zid al cetății stătea ca o barieră impozantă și de neatins, din punct de vedere fizic, în calea succesului lui Israel – sau, cel puțin, așa părea. Necunoscând calea, dar încrezător până la sfârșit, Iosua a pus în practică instrucțiunile care îi fuseseră date printr-un mesager al Domnului. Angajamentul lui era să fie supus în totalitate. Preocuparea lui a fost să facă exact ceea ce a fost instruit, pentru ca promisiunea Domnului să fie îndeplinită. Instrucțiunile, fără îndoială, păreau bizare, dar credința lui în rezultat l-a îndemnat să le urmeze. Desigur, rezultatul a fost un alt miracol dintr-un lung șir de miracole trăite de israeliți în timp

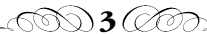
ce au fost conduși de-a lungul multor ani de Moise, de Iosua și de mulți alți profeți care și-au luat angajamentul de a urma poruncile și instrucțiunile Domnului.

În timp ce Iosua și oamenii lui s-au apropiat de Ierihon, instrucțiunile Domnului au fost urmate cu exactitate și, potrivit relatării scripturale, „zidul s-a prăbușit; poporul s-a suit în cetate, fiecare drept înaintea [și] au pus mâna pe cetate” (Iosua 6:20).

Relatarea menționează că, după ce oamenii lui Israel s-au odihnit după războaiele cu dușmanii lor, Iosua, care era, acum, foarte bătrân, i-a adunat pe toți oamenii lui Israel. În cuvântarea sa finală, el le-a amintit că ei fuseseră victorioși deoarece Dumnezeu luptase pentru ei, dar dacă ei încetau, acum, să-L slujească pe Domnul și să țină poruncile Sale, aveau să fie distruși...

Acest mare conducător militar și spiritual i-a îndemnat, apoi, să-și ia un angajament, el însuși luându-și un angajament pentru el și familia lui: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți... Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24:15).

Aceasta a fost o declarație importantă despre un angajament deplin al unui om față de Dumnezeu; al unui profet față de dorințele Domnului; al omului Iosua față de Dumnezeul său, care binecuvântase, înainte, de multe ori, supunerea lui. El le spunea israeliților că, indiferent de ceea ce vor hotărî, el avea să facă ceea ce știa că este drept. El le spunea că hotărârea lui de a-L sluji pe Domnul nu depindea de ceea ce hotărau ei; că acțiunile lor nu vor avea nicio influență asupra celor ale sale; că angajamentul său de a face voia Domnului nu avea să fie schimbat de nimic din ceea ce aveau să facă ei sau oricine altcineva. Iosua își controla pe deplin acțiunile, iar ochii lui erau concentrați asupra poruncilor Domnului. El s-a angajat să fie supus.⁶

Să ne hotărâm acum să alegem calea supunerii stricte.

După ce se ajunge la înțelegerea legii Evangheliei și a voinței Domnului prin citirea și studierea scripturilor și a cuvintelor profeților, vine o înțelegere suplimentară a motivelor pentru care supunerea este considerată, adesea, ca fiind prima lege a cerului și pentru care

„Cât de mulțumit trebuie să fi fost Domnul când Avraam... a procedat după cum a fost instruit, fără întrebări și fără ezitare.”

supunerea este necesară pentru a fi salvat. Acest lucru ne aduce la testul suprem. Suntem noi dornici să devenim total supuși legii lui Dumnezeu? În viața noastră, vine un moment în care trebuie să luăm o hotărâre clară.⁷

Cu siguranță, Domnului îi place, mai mult decât orice, hotărârea fermă de a ne supune sfatului Său. Cu siguranță, experiențele marilor profeți din Vechiul Testament au fost consemnate pentru a ne ajuta să înțelegem importanța alegerii căii supunerii stricte. Cât de mulțumit trebuie să fi fost Domnul când Avraam, după ce a primit îndrumarea de a-și sacrifica singurul fiu, pe Isaac, a procedat după cum a fost instruit, fără întrebări și fără ezitare. Cronica menționează că Dumnezeu i-a spus lui Avraam:

„Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune” (Genesa 22:2).

Versetul următor declară simplu:

„Avraam s-a sculat dis-de-dimineată... și a luat... pe fiul său Isaac... și a pornit spre locul pe care i-l spusese Dumnezeu” (Genesa 22:3).

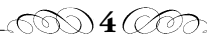
După ani de zile, când Rebeca a fost întrebată dacă va merge cu slujitorul lui Avraam pentru a deveni soția lui Isaac, știind fără îndoială că misiunea slujitorului avea binecuvântarea Domnului, ea a spus simplu: „Da, vreau” (Genesa 24:58).

După trecerea unei generații, când Iacov a fost instruit să se întoarcă în Canaan, ceea ce însemna să renunțe la tot pentru ce muncise mulți ani, el le-a chemat pe Rahela și Lea pe câmp, unde se afla turma lui, și le-a explicat ce a spus Domnul. Răspunsul Rahelei [și al lui Lea] a fost simplu și direct și demonstra angajamentul [lor]: „Fă acum tot ce ți-a spus Dumnezeu”. (Genesa 31:16).

Mai departe, avem exemple din scripturi despre modul în care trebuie să avem în vedere și să evaluăm poruncile Domnului. Dacă alegem să reacționăm ca Iosua, Avraam, Rebeca și Rahela [și Lea], răspunsul nostru va fi, simplu, să mergem și să facem lucrurile poruncite de Domnul.

Există un bun motiv pentru a lua *acum* hotărârea de a-L sluji pe Domnul. În această dimineată de duminică [a conferinței generale], când complicațiile și ispitele vieții sunt într-o oarecare măsură îndepărtate și când avem timpul și dorința mai mare de a avea o perspectivă eternă, putem evalua mai clar lucrurile care ne vor aduce cea mai mare fericire în viață. Trebuie să hotărâm acum, în lumina acestei dimineți, modul în care vom acționa când întunericul nopții și furtunile ispitelor vor veni.

Mă rog să avem tăria de a hotărî acum să facem ceea ce trebuie să facem. Mă rog să hotărâm acum să-L slujim pe Domnul.⁸

Simplul fapt de a crede nu este suficient; noi trebuie, de asemenea, să facem voia Tatălui Ceresc.

Când a vorbit mulțimilor, Învățătorul a spus: „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21).

Când ascult aceste cuvinte, mi se pare că Domnul spune: „Simplul fapt că o persoană recunoaște autoritatea Mea sau crede în natura Mea divină ori doar își exprimă credința în învățăturile Mele sau în sacrificiul ispășitor pe care l-am făcut, nu înseamnă că ea va intra în împărăția cerurilor sau va dobândi un grad mai înalt de exaltare”. În mod indirect, El spune: „Nu este suficient să crezi”. Apoi, El adaugă explicit: „... ci cel ce face voia Tatălui Meu”, adică, cel care lucrează și tunde via pentru a da roade bune...

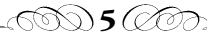
Toată natura, care este domeniul lui Dumnezeu, pare să ilustreze același principiu. Albina care nu va „produce” va fi curând alungată din stup. Când privesc furnicile ocupate pe cărare și în jurul mușuroiului de furnici, sunt impresionat de faptul că ele fac și nu sunt doar credincioase. Găina nu va primi semințe doar pentru cotcodăcitul ei zgomotos; ea trebuie să scurme pământul. Un bazin cu apă stătută, înverzită, cu alge și cu depuneri din cauza nefolosirii este un mediu potrivit pentru dezvoltarea bolilor din mlaștini, dar apa curgătoare de la munte care curge printre stânci în timp ce șerpuiește pe drumul ei, în jos, prin văi, te invită să bei din ea.

Cuvintele Învățătorului cu privire la casa fără temelie îmi spun că omul nu poate avea o noțiune superficială și nechibzuită, considerând că el este independent și că poate să-și clădească viața pe orice temelie ușoară și plăcută care se ivește [vezi Matei 7:26-27]. Cât timp vremea este plăcută, nechibzuința lui poate să nu fie evidentă; dar într-o zi, vor veni șuvoaiele, apele pline de mâl ale unor pasiuni apărute brusc, curentul rapid al unei ispite neprevăzute. În cazul în care caracterul lui nu este clădit pe o temelie sigură, ci doar pe vorbe, întreaga sa structură morală se va prăbuși.⁹

Iacov a spus: „Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1:27).

Cu alte cuvinte, religia este mai mult decât o cunoaștere despre Dumnezeu sau o mărturisire de credință și este mai mult decât teologie. Religia înseamnă să îndeplinim cuvântul lui Dumnezeu. Printre alte lucruri, înseamnă să fim păzitorul fratelui nostru...

Putem fi religioși în preaslăvire în ziua de sabat și putem fi religioși în îndatoririle noastre din celelalte șase zile ale săptămânii. [Cât de important trebuie să fie ca toate gândurile, cuvintele pe care le rostim, faptele noastre, comportamentul, modul în care ne purtăm cu semenii noștri, afacerile și toate treburile noastre zilnice să fie în armonie cu crezurile noastre religioase! Potrivit cuvintelor lui Pavel: „Fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). Prin urmare, putem noi să eliminăm religia din treburile noastre zilnice și să o acceptăm doar în ziua de sabat? Dacă urmăm îndemnul lui Pavel, cu siguranță că nu.¹⁰

„Membrii vii” se străduiesc să-și ia un angajament total.

În prefața la Doctrină și legăminte, Domnul revelează faptul că aceasta este „singura Biserică adevărată și vie de pe toată fața pământului”. Apoi, El adaugă, „de care Eu, Domnul, sunt foarte mulțumit, vorbind de Biserică în întregime și nu de membri individuali” (D&L 1:30). Acest lucru ar trebui să ridice o întrebare de importanță eternă: Știm că această Biserică este adevărată și vie ca instituție, dar sunt eu, personal, un membru adevărat și viu?...

Când întreb: „Sunt eu un membru adevărat și viu?”, întrebarea mea este: Sunt eu profund și în întregime devotat legămintelor pe care le-am făcut cu Domnul? Sunt eu angajat total să trăiesc potrivit principiilor Evangheliei și să fiu un împlinitor al cuvântului și nu doar un ascultător? Trăiesc eu potrivit principiilor religiei mele? Voi rămâne eu fidel? Sunt eu neclintit împotriva ispitelor lui Satana?...

Răspunsul afirmativ la întrebarea „Sunt eu un membru adevărat și viu?” confirmă angajamentul pe care ni-l luăm. Înseamnă că, acum și întotdeauna, îi vom iubi pe Dumnezeu și pe semenii noștri ca pe noi înșine. Înseamnă că faptele noastre vor demonstra cine suntem și ce credem. Înseamnă că, în fiecare zi, vom demonstra că suntem creștini și că pășim așa cum dorește Hristos s-o facem.

„Membrii vii” sunt cei care se străduiesc să-și ia un angajament total...

Membrii vii își acceptă îndatorirea de a înainta. Ca prim pas în călătoria lor prin viață, ei sunt botezați. Acest lucru este un semn față de Dumnezeu, față de îngeri și față de cer că ei vor urma voia lui Dumnezeu...

Membrii vii dau ascultare Spiritului care însuflețește latura spirituală a vieții lor. Ei caută permanent îndrumarea Lui. Ei se roagă pentru tărie și depășirea greutăților. Inimile lor nu sunt îndreptate spre lucrurile acestei lumi, ci spre lucrurile cerești. Reînnoirea spirituală nu este sacrificată în detrimentul recompenselor materiale.

Membrii vii Îl pun pe Hristos pe primul loc în viețile lor cunoscând sursa vieții și progresului lor. Omul are tendința de a se considera centrul universului și se așteaptă ca ceilalți să se conformeze nevoilor, necesităților și dorințelor sale. Cu toate acestea, natura nu respectă această supoziție eronată. Rolul central în viață Îi aparține lui Dumnezeu. În loc să-I cerem să ne îndeplinească dorința, noi trebuie să căutăm să ajungem să fim în armonie cu voia Sa și, astfel, să ne continuăm progresul în calitate de membri vii...

Membrii vii, odată ce sunt convertiți, îndeplinesc porunca de a-i întări pe frații și surorile lor [vezi Luca 22:32]. Ei sunt nerăbdători să le împărtășească altora bucuria lor și nu-și pierd niciodată această dorință...

Membrii vii recunosc nevoia de a-și pune crezurile în practică. Acești sfinți sunt angajați cu sârguință în realizarea de bunăvoie a multor lucruri bune și nobile [vezi D&L 58:27]...

Membrii vii se iubesc unul pe altul. Ei vizitează pe orfani și pe văduve în necazurile lor. Ei se păstrează neîntinați de lume [vezi Iacov 1:27]...

Noi avem o credință fermă în declarația conform căreia aceasta este Biserica adevărată și vie a Dumnezeului cel Adevărat și viu. Întrebarea la care trebuie, totuși, să răspundem este: Sunt eu un membru adevărat și viu, devotat și angajat?

Fie ca noi să rămânem fermi și să fim membri fideli și vii ai Bisericii și să primim răsplata promisă de a fi printre cei despre care se vorbește în Doctrină și legăminte, „care vin la muntele Sionului și la cetatea Dumnezeului cel viu, locul ceresc, cel mai sfânt dintre toate” (D&L 76:66).¹¹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Recapitulați învățăturile președintelui Hunter despre diferența dintre „contribuție” și „angajament total” (secțiunea 1). Cum este influențată viața noastră când suntem angajați total față de Dumnezeu? Cum ni se poate aplica povestea lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego?
- Recapitulați relatarea președintelui Hunter despre Iosua din secțiunea 2. Ce putem învăța din această relatare cu privire la faptul de a fi angajați total față de Dumnezeu? Cum ne putem dezvolta angajamentul de a ne supune lui Dumnezeu, indiferent de ceea ce fac alții? Cum îi putem ajuta pe copii și pe tineri să-și dezvolte acest angajament?
- Care sunt gândurile dumneavoastră în timp ce recapitulați povestirile scripturale din secțiunea 3? Ce alte exemple de supunere din scripturi v-au influențat? De ce credeți că „Domnului Îi place... hotărârea fermă de a ne supune sfatului Său”?
- Gândiți-vă la învățăturile președintelui Hunter din secțiunea 4. De ce „nu este suficient” doar să credem? Cum ne ajută faptul de a face voia Tatălui Ceresc să ne pregătim pentru perioade grele? Cum putem pune în practică învățăturile președintelui Hunter cu privire la faptul de a trăi potrivit principiilor religiei noastre?
- Recapitulați fiecare descriere făcută de președintele Hunter cu privire la „membrul viu” din secțiunea 5. Cum dezvoltăm aceste calități ale „membrului viu”? Gândiți-vă cum ați putea fi un membru „adevărat și viu” mai bun al Bisericii.

Scripturi suplimentare

1 Samuel 15:22-23; Psalmii 1:1-3; Iacov 2:14-26; 2 Nefi 32:9; Omni 1:26; Mosia 2:41; Alma 37:35-37; 3 Nefi 18:15, 18-20; D&L 58:26-29; 97:8; Avraam 3:24-26

Ajutor pentru predare

Citiți împreună mai multe citate din capitol. După fiecare citat pe care l-ați citit, rugați membrii clasei să împărtășească exemple din scripturi și din propriile experiențe care să ilustreze învățăturile din citat.

Note

1. În Conference Report, oct. 1959, p. 121.
2. În Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 153.
3. „The Opening and Closing of Doors”, *Ensign*, nov. 1987, p. 54.
4. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 151.
5. „Standing As Witnesses of God”, *Ensign*, mai 1990, p. 60-62.
6. „Commitment to God”, *Ensign*, nov. 1982, p. 57-58.
7. „Obedience” (cuvântare adresată în cadrul conferinței Zonei Hawaii, 18 iun. 1978), p. 5, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
8. „Commitment to God”, p. 58.
9. În Conference Report, oct. 1967, p. 11, 12-13.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 111-112.
11. „Am I a «Living» Member?”, *Ensign*, mai 1987, p. 16-18.

Să mergem pe calea carității a Salvatorului

Piatra de siliciu a compasiunii arată măsura în care suntem ucenici; arată măsura dragostei noastre față de Dumnezeu și a unuia față de altul.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Președintele Howard W. Hunter ne-a învățat că Salvatorul „ne-a dat dragostea Sa, slujirea Sa și viața Sa... Trebuie să ne străduim să dăm așa cum a dat El”¹. În mod special, președintele Hunter i-a încurajat pe membrii Bisericii să urmeze exemplul de caritate al Salvatorului în viața lor zilnică.

Actele de caritate au fost un aspect definitoriu al carierei în domeniul juridic a lui Howard W. Hunter. Un coleg avocat a explicat:

„El a petrecut mult timp acordând asistență juridică [gratuită]... pentru că nu avea inima să trimită o notă de plată... A fost prieten, îndrumător, consilier și un profesionist care era preocupat mai mult să vadă că oamenii primesc ajutorul de care aveau nevoie decât ca el să fie recompensat pentru acel ajutor”².

Caritatea a fost, de asemenea, o caracteristică specifică a slujirii în Biserică a președintelui Hunter. O femeie care a spus că el a fost învățătorul ei cu cea mai mare influență a explicat câteva dintre motive:

„Am observat întotdeauna că acest om îi iubește pe ceilalți pentru că le acorda întotdeauna prioritate, ascultându-i pentru a înțelege și împărtășindu-și experiențele, ceea ce era una dintre cele mai mari plăceri ale sale. El m-a învățat să înțeleg importanța acestor virtuți și să simt bucuria punerii lor în practică”³.

O altă femeie din țărâșul președintelui Hunter, din California, i-a adus acest omagiu:

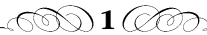
Isus Hristos „a predat lecții despre dragoste și a oferit în repetate rânduri slujire altruistă altora. Toți au beneficiat de dragostea Sa”.

„Președintele Howard W. Hunter a fost președintele nostru de țarăș cu mulți ani în urmă, când familia noastră locuia în Țărușul Pasadena. Tatăl meu murise, lăsând-o pe mama să ne crească pe sora mea mai mare și pe mine. Deși nu eram o familie cunoscută în țărușul care acoperea o zonă geografică imensă, președintele Hunter ne cunoștea personal.

Cea mai importantă amintire pe care o am despre el este despre întâmplarea care m-a ajutat să-mi înțeleg valoarea. După fiecare conferință de țăruș, obișnuiam să așteptăm în rând pentru a da mâna cu el. Întotdeauna, el lua mâna mamei și spunea: «Ce mai faci soră Sessions și ce fac Betty și Carolyn?». Îmi făcea o foarte mare plăcere când îl auzeam spunându-ne pe nume. Știam că ne știa și că se îngrijea de bunăstarea noastră. Această amintire îmi încălzește încă inima”⁴.

Președintele Hunter a spus odată: „Simt că avem misiunea de a sluji și salva, de a clădi și exalta”⁵. Comentariile fraților din Cei Doisprezece arată cât de bine a îndeplinit el această misiune. „Are un fel de a-i face pe oameni să se simtă bine”, a spus unul, „nu îi domină. Este un bun ascultător”. Un altul a spus: „Când călătorești cu el, el veghează întotdeauna pentru a se asigura că toată lumea are ce-i trebuie și că nimeni nu are neplăceri sau este neglijat”. Iar un altul a spus: „Este preocupat și atent la ceilalți. Este caritabil și are o inimă iertătoare. Studiază Evanghelia, omenirea, natura umană”⁶.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Cele două mari porunci sunt piatra de siliciu a Domnului pentru munca noastră de ucenici.

În timpurile străvechi, un test al purității aurului se făcea cu o bucată de minereu cu siliciu, neagră, netedă, numită piatră de siliciu. Când aurul era frecat de piatra de siliciu, acesta lăsa o dâră sau un semn pe suprafața ei. Aurarul compara acest semn cu o culoare din tabelul său de culori. Semnul era cu atât mai roșu cu cât cantitatea de cupru din aliaj era mai mare sau cu atât mai galben cu cât procentajul de aur era mai mare. Această procedură arăta foarte exact puritatea aurului.

Metoda de testare a aurului folosind piatra de siliciu era rapidă și satisfăcătoare în majoritatea cazurilor. Dar aurarul care se îndoia totuși de puritatea aurului făcea un test și mai exact folosind un proces care implica focul.

Vă spun că Domnul a pregătit o piatră de siliciu pentru voi și pentru mine, un mijloc de măsurare exterior al ucenicului din interiorul nostru, care ne măsoară credința și care va supraviețui focurilor care vor veni.

Odată, în timp ce Isus îi învăța pe oameni, un învățător al Legii s-a apropiat de El și I-a adresat această întrebare: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

Isus, învățătorul cel mai mare, a răspuns omului, care evident cunoștea bine legea, cu o altă întrebare: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?”

Omul a răspuns, rezumând cu hotărâre cele două mari porunci: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși”.

Aprobând, Hristos a răspuns: „Fă așa, și vei avea viața veșnică” (Luca 10:25-28).

Viața eternă, viața lui Dumnezeu, viața pe care o căutăm își are rădăcinile în două porunci. Scripturile spun că „în aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii” (Matei 22:40). Iubește-L pe Dumnezeu și iubește-ți aproapele. Cele două acționează împreună; sunt inseparabile. În cel mai înalt sens, ele pot fi considerate sinonime. Ele sunt porunci pe care fiecare dintre noi le poate pune în practică.

Răspunsul pe care Isus l-a dat învățătorului Legii ar putea fi considerat piatra de siliciu a Domnului. Cu o altă ocazie, El a spus: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25:40). El ne va măsura devotamentul față de El prin felul în care îi iubim și slujim pe semenii noștri. Ce fel de semn lăsăm pe piatra de siliciu a Domnului? Suntem noi semeni buni? Ne arată testul că suntem aur de 24 de karate sau se detectează urme de aur fals?⁷

2

**Salvatorul ne-a învățat să-i iubim pe toți oamenii,
inclusiv pe aceia care sunt greu de iubit.**

Ca scuză pentru că a adresat Învățătorului o întrebare atât de simplă, învățătorul Legii s-a gândit să se justifice întrebând: „Și cine este aproapele meu?” (Luca 10:29).

Noi toți trebuie să fim etern recunoscători pentru această întrebare, pentru că răspunsul Salvatorului a cuprins una dintre cele mai bogate și apreciate pilde ale Sale, una pe care fiecare dintre noi a citit-o și a auzit-o din nou și din nou:

„Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat, și l-au lăsat aproape mort.

Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot; și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături.

Un Levit trecea și el prin locul acela; și când l-a văzut, a trecut înainte pe alături.

Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el, și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el.

S-a apropiat de i-a legat rănile, și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han, și a îngrijit de el.

A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului, și i-a zis: «Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere» (Luca 10:30-35).

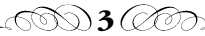
Apoi, Isus l-a întrebat pe învățătorul Legii: „Care dintre acești trei îți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?” (Luca 10:36). Acolo, Învățătorul scoate piatra de siliciu a creștinismului. El cere ca puritatea noastră să fie măsurată cu ea.

Atât preotul, cât și levitul din pilda lui Hristos ar fi trebuit să-și amintească cerințele legii: „Dacă vezi măgarul fratelui tău sau boul lui căzut pe drum, să nu-l ocolești, ci să-i ajuți să-l ridice” (Deuteronomul 22:4). Dacă un animal trebuie ajutat, cu atât mai mult oamenii trebuie să fie dornici să ajute un frate în nevoie. Așa cum a scris vârstnicul James E. Talmage: „Scuze [pentru a nu face astfel] sunt ușor de găsit; ele răsar ușor și în număr mare precum buruienile pe

marginea drumului” (*Jesus the Christ*, a 3-a ediție, orașul Salt Lake: Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, 1916, p. 431).

Samariteanul ne-a dat un exemplu de dragoste creștină pură. El a avut compasiune; el a mers la omul care fusese rănit de hoți și i-a legat rănilor. El l-a dus la han, l-a îngrijit, a plătit cheltuielile pentru el și a oferit mai mult în caz că avea nevoie în continuare de îngrijire. Aceasta este povestea dragostei unui aproape pentru aproapele său.

O axiomă veche spune că un om „înfășurat în sine formează un pachet mic”. Dragostea poate face dintr-un pachet mic unul mare. Cheia este să ne iubim aproapele, inclusiv aproapele care este greu de iubit. Trebuie să ne aducem aminte că, deși noi ne alegem prietenii, Dumnezeu îi alege pe cei ce sunt aproapele nostru – și ei sunt pretutindeni. Dragostea nu trebuie să aibă granițe; noi nu trebuie să punem limite loialității noastre. Hristos a spus: „Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?” (Matei 5:46).⁸

Noi trebuie să-i iubim și slujim pe alții când trec prin suferințe.

Joseph Smith a scris o scrisoare sfinților, publicată în *Messenger and Advocate (Mesager și avocat)*, pe tema dragostei dintre oameni pentru a fi justificați în fața lui Dumnezeu. El a scris:

„Dragi frați, este o îndatorire pe care fiecare sfânt s-ar cuveni să o aibă, de bunăvoie, față de frații săi – aceea de a-i iubi mereu și de a-i ajuta întotdeauna. Pentru a fi justificați în fața lui Dumnezeu, trebuie să ne iubim unul pe altul; trebuie să învingem răul; trebuie să-i vizităm pe orfani și pe văduve și să-i alinăm în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume; pentru că asemenea virtuți se revarsă din marea fântână a religiei curate. Când ne întărim credința adăugând fiecare calitate care-i înfrumusețează pe copiii lui Isus cel Binecuvântat, noi ne putem ruga când este vremea rugăciunii; îl putem iubi pe aproapele nostru ca pe noi înșine și putem fi credincioși în suferințe, știind că răsplata pentru aceasta este mai mare în împărăția cerului. Ce consolare! Ce bucurie! Fie ca eu să trăiesc în neprihănire și fie ca răsplata mea să fie aceasta!” (*History of the Church*, 2:229).

Domnul „ne va măsura devotamentul față de El prin felul în care îi iubim și slujim pe semenii noștri”.

Dacă vrem să fim semeni buni și să avem pace în viețile noastre, ni se cere să avem aceste două virtuți, dragostea și slujirea. Cu siguranță, ele au existat în inima vârstnicului Willard Richards. În timp ce se afla în închisoarea Carthage, în după-amiaza martiriului lui Joseph și Hyrum, paznicul închisorii le-a spus că ar fi în mai mare siguranță dacă ar sta în celule. Joseph s-a întors către vârstnicul Richards și l-a întrebat: „Dacă mergem în celulă, vei merge cu noi?”.

Vârstnicul Richards a răspuns: „Frate Joseph, nu mi-ai cerut să traversez râul cu tine – nu mi-ai cerut să vin la Carthage – nu mi-ai cerut să merg la închisoare cu tine – și crezi că te-ai părăsi acum? Dar iată ce voi face; dacă tu vei fi condamnat la spânzurătoare pentru «trădare», eu voi fi spânzurat în locul tău, iar tu vei fi liber”.

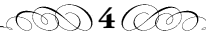
Fiind probabil foarte emoționat și impresionat, Joseph a răspuns: „Dar nu poți face acest lucru”.

Vârstnicul Richards a răspuns cu hotărâre: „O voi face” (vezi B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 2:283).

Testul la care a fost supus vârstnicul Richards a fost, probabil, mai mare decât cele de care vom avea parte cei mai mulți dintre noi:

testul focului, nu al pietrei de siliciu. Dar dacă ni se cere să facem aceasta, ne putem da viața pentru familia noastră, pentru prietenii noștri sau pentru semenii noștri?

Piatra de siliciu a compasiunii arată măsura în care suntem ucenici; arată măsura dragostei noastre față de Dumnezeu și a unuia față de altul. Vom lăsa noi însemnul aurului pur sau, precum preotul și levitul, vom trece înainte pe alături?⁹

Trebuie să pășim cu mai multă hotărâre pe calea carității pe care ne-a arătat-o Isus.

Într-un mesaj important adresat sfinților din zilele din urmă din Nauvoo, cu un an înainte de martiriul său tragic și prematur, profetul Joseph Smith a spus:

„Dacă dorim să avem și să cultivăm dragostea față de alții, trebuie să-i iubim pe ceilalți, atât pe dușmani, cât și pe prieteni... Creștinii trebuie să înceteze să se certe și să se lupte unul cu altul și să înceapă să cultive principiile unității și prieteniei între ei” (*History of the Church*, 5:498-499).

Acesta este sfatul magnific de astăzi, așa cum a fost [și atunci]. Lumea în care trăim, fie că este aproape de casă sau departe, are nevoie de Evanghelia lui Isus Hristos. Ea asigură singura cale prin care lumea va cunoaște vreodată pacea. Trebuie să fim mai buni unul cu altul, mai blânzi și iertători. Trebuie să fim mai înceți în a ne arăta mânia și mai rapizi în a oferi ajutor. Trebuie să întindem mâna prieteniei și să reținem mâna răzbunării. Pe scurt, trebuie să ne iubim unul pe altul cu dragostea pură a lui Hristos, dovedind caritate și compasiune sincere și, dacă este necesar, să împărtășim suferința, pentru că acesta este felul în care ne iubește Dumnezeu.

În adunările noastre de preaslăvire, cântăm deseori frumosul imn cu text scris de Susan Evans McCloud. Îmi permiteți să vă aduc aminte câteva versuri ale aceluia imn?

*Doamne Îți voi urma calea,
Învățând să Te iubesc.
Îi voi ajuta pe alții
Și-astfel am să mă-ntăresc...*

*Cine-s eu să-i judec pe-alții
 Când și eu pășesc greșit?
 Iar în inima tăcută
 Sunt tristeți de neghicit...
 Am să-l ajut pe-al meu frate,
 Rănile voi vindeca.
 Celor slabi și celor singuri
 Bunătate le voi da.
 Am să-l ajut pe-al meu frate –
 Doamne, Te voi urma.
 (Imnuri, 1985, nr. 138)*

Trebuie să pășim cu mai multă hotărâre și să dăm dovadă de mai multă caritate pe calea pe care ne-a arătat-o Isus. Trebuie să-i „[ajutăm] pe alții” și, cu siguranță, „astfel [ne vom întări]”. Dacă vom dori să facem mai mult pentru a învăța „rănile [să vindecăm]”, vom avea șanse nenumărate să facem aceasta, să-i ajutăm pe „[cei] slabi și [cei] singuri” și să arătăm tuturor „bunătate”. Da, Doamne, trebuie să Te urmărim.¹⁰

Caritatea este dragostea pură a lui Hristos și nu va da greș niciodată.

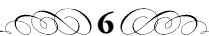
„Vă dau o poruncă nouă”, a spus [Isus]. „Să vă iubiți unii pe alții... Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35). Această dragoste pe care trebuie s-o avem față de frații și surorile noastre din familia umană și pe care Hristos o are față de fiecare dintre noi se numește caritate sau „dragostea pură a lui Hristos” (Moroni 7:47). Dragostea este aceea care a motivat suferința și sacrificiul pe care le-a implicat ispășirea lui Hristos. Este cel mai înalt pisc la care poate ajunge sufletul omenesc și expresia cea mai profundă a inimii omenesci...

Caritatea cuprinde toate celelalte virtuți dumnezeiești. Ea definește atât începutul, cât și sfârșitul planului salvării. Când toate celelalte dau greș – dragostea lui Hristos – *nu* va da greș. Caritatea este cea mai măreață dintre trăsăturile divine.

Din mărinimia inimii Sale, Isus a vorbit celor săraci, celor oprimați, văduvelor, copilașilor; fermierilor și pescarilor și acelor care se îngrijeau de capre și oi; necunoscuților și străinilor, celor bogați, celor puternici din punct de vedere politic, precum și fariseilor neprietenoși și scribilor. El a slujit celor săraci, celor înfometați, celor defavorizați, celor bolnavi. El i-a binecuvântat pe ologi, pe orbi, pe surzi și pe alți oameni cu dizabilități fizice. El a alungat demonii și spiritele rele care provocaseră îmbolnăviri mintale sau emoționale. El i-a purificat pe aceia împovărați de păcat. El a predat lecții de dragoste și a oferit în repetate rânduri slujire altruistă altora. Toți au beneficiat de dragostea Sa. Toți au fost „privilegiați unul la fel ca altul și nimeni nu [a fost] oprit” (2 Nefi 26:28). Acestea toate sunt expresii și exemple ale carității Sale nemărginite.

Lumea în care trăim ar avea mult de câștigat dacă bărbații și femeile de pretutindeni ar exercita dragostea pură a lui Hristos, care este bună, blândă și umilă. Este lipsită de invidie și mândrie. Este altruistă pentru că nu dorește nimic în schimb. Nu tolerează răul sau reaua voință, nici nu se bucură de nedreptate; nu acceptă bigotismul, ura sau violența. Refuză să accepte ridiculizarea, vulgaritatea, abuzul sau ostracizarea. Îi încurajează pe oameni să trăiască alături în dragoste creștină indiferent de crez, rasă, naționalitate, situație financiară, educație sau cultură.

Salvatorul ne-a poruncit să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit el; să ne îmbrăcăm „cu legătura carității” (D&L 88:125), așa cum s-a îmbrăcat El. Suntem chemați să ne purificăm sentimentele, să ne schimbăm inimile, să ne punem faptele și aspectul în acord cu ce spunem că credem și simțim. Trebuie să fim ucenici adevărați ai lui Hristos.¹¹

Dragostea față de alții este „o cale nespus mai bună”.

Fratele Vern Crowley a spus că, pe când era tânăr băiat, a învățat ceva din lecția importantă pe care profetul Joseph a dat-o sfinților din Nauvoo atunci când le-a spus: „Să-i iubim pe ceilalți, atât pe dușmani, cât și pe prieteni”. Aceasta este o învățătură bună pentru fiecare dintre noi.

După ce tatăl său s-a îmbolnăvit, Vern Crowley și-a asumat responsabilitatea de a conduce centrul de colectare a automobilelor vechi deținut de familia sa, deși avea numai cincisprezece ani. Uneori, unii clienți profitau de tânăr și componente ale mașinilor dispăreau din centru peste noapte. Vern era furios și a jurat să prindă pe cineva și să-l dea ca exemplu. Astfel, avea să se răzbune.

Chiar după ce tatăl său începuse să-și revină după suferință, într-o seară, la ora închiderii, Vern își făcea rondul în curtea centrului. Era aproape întuneric. Într-un colț îndepărtat al proprietății, el a observat pe cineva cărând către gardul din spate o piesă mare de autoturism. A alergat ca un atlet campion și l-a prins pe tânărul hoț. Primul său gând a fost să scape de supărare folosindu-și pumnii și, apoi, să-l târască pe băiat la biroul din față și să cheme poliția. Inima îi era plină de furie și dorință de răzbunare. Îl prinsese pe hoț și intenționa să-și facă dreptate.

Pe neașteptate, tatăl lui Vern s-a apropiat, și-a pus mâna infirmă și fără putere pe umărul fiului său și a spus: „Văd că ești puțin supărat, Vern. Pot să mă ocup eu?”. Apoi, s-a îndreptat spre presupusul tânăr hoț, și-a pus brațul în jurul umerilor săi, l-a privit în ochi o clipă și a spus: „Fiule, spune-mi, de faci asta? De ce încerci să furi cutia asta de transmisie?”. Apoi, domnul Crowley a început să meargă spre birou ținându-și brațul în jurul umerilor băiatului și adresându-i întrebări despre problemele mașinii tânărului. Înainte de a ajunge la birou, tatăl a spus: „Cred că ambreiajul e dus și asta e cauza problemei tale”.

Între timp, Vern fumega de furie. „Cui îi pasă de ambreiajul lui?”, gândea el. „Să chemăm poliția și să terminăm.” Dar tatăl lui continua să vorbească. „Vern, adu-i un ambreiaj. Adu-i și un rulment de decuplare. Și dă-i o placă de presiune. Acestea ar trebui să fie tot ce ai nevoie pentru a repara mașina.” Tatăl a înmânat tânărului toate componentele de care încercase să-i jefuiască și i-a spus: „Ia-le. Ia și cutia de transmisie. Nu trebuie să furi, tinere. Cere doar. Există o cale de rezolvare pentru fiecare problemă. Oamenii doresc să ajute”.

Fratele Vern Crowley a spus că, în acea zi, a învățat o lecție despre dragoste pe care nu avea s-o uite. Tânărul a revenit deseori la centru. De bunăvoie, lună de lună, el a plătit toate componentele pe care Vic Crowley i le dăduse, inclusiv cutia de transmisie. În timpul acelor vizite, el l-a întrebat pe Vern de ce era tatăl lui așa cum era și de

ce făcuse ce făcuse. Vern i-a spus ceva despre crezurile lor ca sfinți din zilele din urmă și cât de mult Îl iubea pe Domnul și îi iubea pe oameni tatăl lui. În cele din urmă, hoțul a fost botezat. Vern a spus mai târziu: „Este greu de descris sentimentele pe care le-am avut și prin ce am trecut atunci. Și eu eram tânăr. Îmi prinsesem pungașul. Aveam de gând să-l pedepsesc aspru. Dar tata m-a învățat o altă cale”.

O altă cale? O cale mai bună? O cale superioară? O cale nespus mai bună? Oh, cât de mult ar putea câștiga lumea dintr-o astfel de lecție magnifică. Așa cum declară Moroni:

„De aceea, acela care crede în Dumnezeu cu siguranță va putea să nădăjduiască într-o lume mai bună...”

Prin darul Fiului Său a pregătit Dumnezeu o cale cu mult mai bună” (Eter 12:4, 11).¹²

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Ce dorește președintele Hunter să spună prin faptul că numește cele două mari porunci „piatra de siliciu a Domnului”? (Vezi secțiunea 1.) Gândiți-vă cum ați răspunde la întrebările pe care președintele Hunter le adresează la sfârșitul secțiunii 1.
- Recitiți relatarea președintelui Hunter cu privire la pilda bunului samaritean (vezi secțiunea 2). Ce putem învăța din aceste învățături despre dragostea față de semenii? Cum ne putem spori dragostea față de aceia care ar putea fi „greu de iubit”?
- În secțiunea 3, președintele Hunter ne învață că trebuie să-i iubim și să slujim altora în momentele lor de suferință. Cum ați fost binecuvântați de cineva care v-a iubit și v-a slujit când ați avut nevoie?
- Meditați asupra învățăturilor președintelui Hunter despre urmarea exemplului de caritate dat de Salvator (vezi secțiunea 4). Cum putem ajunge să avem o dragoste mai mare față de alții? Care sunt unele modalități în care ne putem arăta mai activ dragostea?
- În secțiunea 5, președintele Hunter trece în revistă unele dintre modurile în care Hristos a arătat dragostea Sa. Când ați simțit dragostea Salvatorului în viața dumneavoastră? Ce binecuvântări ați primit când ați „[exercitat] dragostea pură a lui Hristos”?

- Ce putem învăța din povestirea despre Vern Crowley relatată de președintele Hunter? (Vezi secțiunea 6.) Cum putem înlocui sentimentul de „furie și dorința de răzbunare” cu sentimentul carității? Ce experiențe trăite v-au ajutat să învățați că această caritate este „o cale nespus mai bună”?

Scripturi suplimentare

Matei 25:31-46; 1 Corinteni 13; Efeseni 4:29-32; 1 Ioan 4:20; Mosia 4:13-27; Alma 34:28-29; Eter 12:33-34; Moroni 7:45-48; D&L 121:45-46

Ajutor pentru studiu

„Atunci când acționați pe baza a ceea ce ați învățat, veți primi o înțelegere mai mare și de durată (vezi Ioan 7:17)” (*Predicați Evanghelia Mea* [2004], p. 19). Vă puteți întreba cum ați putea pune în practică învățăturile acasă, la muncă și în responsabilitățile din cadrul Bisericii.

Note

1. „The Gifts of Christmas”, *Ensign*, dec. 2002, p. 18.
2. John S. Welch, în Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 119.
3. Betty C. McEwan, „My Most Influential Teacher”, *Church News*, 21 iun. 1980, p. 2.
4. Carolyn Sessions Allen, în „Loved by All Who Knew Him: Stories from Members”, *Ensign*, apr. 1995, p. 20.
5. Thomas S. Monson, „President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons”, p. 33.
6. În Knowles, *Howard W. Hunter*, p. 185.
7. „The Lord’s Touchstone”, *Ensign*, nov. 1986, p. 34.
8. „The Lord’s Touchstone”, p. 34-35.
9. „The Lord’s Touchstone”, p. 35.
10. „A More Excellent Way”, *Ensign*, mai 1992, p. 61.
11. „A More Excellent Way”, p. 61-62.
12. „A More Excellent Way”, p. 62.

„Cea mai importantă căutare este căutarea lui Dumnezeu – pentru a determina realitatea Sa, atributele Sale și a dobândi o cunoaștere despre Evanghelia Fiului Său, Isus Hristos.”

Credința și mărturia

„Realizarea supremă a vieții este aceea de a-L găsi pe Dumnezeu și de a ști că El trăiește.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Howard W. Hunter a început să-și dezvolte mărturia la începutul copilăriei sale, în Boise, Idaho. Deși tatăl său nu era, atunci, membru al Bisericii, mama sa l-a crescut conform principiilor Evangheliei. „De la ea am învățat noi să ne rugăm”, își amintea el. „Copil fiind, am dobândit o mărturie datorită ei.”¹

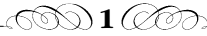
Mărturia lui Howard a crescut de-a lungul anilor. Când avea în jur de 20 de ani și trăia în Los Angeles, California, el a început să recunoască importanța studierii Evangheliei în mod serios. El a scris: „Cu toate că, în cea mai mare parte a vieții mele, participasem la clasele Bisericii, primul meu interes real față de Evanghelie a apărut într-o clasă a Școlii de duminica, în Episcopia Adams, unde preda fratele Peter A. Clayton. El avea cunoștințe vaste și abilitatea de a-i inspira pe tineri. Am studiat lecțiile, am citit ceea ce ne dădea să citim în afara orelor de clasă și am participat la discuții despre temele repartizate... Mă gândesc la această perioadă din viața mea ca la perioada în care am început să înțeleg adevărurile Evangheliei. Am avut întotdeauna o mărturie despre Evanghelie, dar, dintr-o dată, am început s-o și înțeleg”.²

După mai mulți ani, președintele Hunter a explicat: „Vine un timp în care înțelegem principiile creării noastre și cine suntem. Dintr-o dată, lucrurile ni se dezvăluie și corzile inimilor noastre încep să vibreze. Aceasta este perioada în care primim o mărturie și știm, fără nicio îndoială, că Dumnezeu este Tatăl nostru – că El trăiește, că El este real, că noi suntem literalmente copiii Săi”³.

Cu privire la credința și mărturia președintelui Hunter, președintele Gordon B. Hinckley a spus:

„Pentru președintele Hunter... era marea putere a credinței. Era certitudinea cunoașterii lucrurilor divine și a lucrurilor eterne... [El] a avut o mărturie sigură și precisă despre realitatea vie a lui Dumnezeu, Tatăl nostru Etern. El a declarat cu totală convingere mărturia sa despre divinitatea Domnului Isus Hristos, Mântuitorul omenirii”⁴.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Prin credință, noi Îl putem găsi pe Dumnezeu și putem ști că El trăiește.

Realizarea supremă a vieții este aceea de a-L găsi pe Dumnezeu și de a ști că El trăiește. Ca orice realizare demnă, acest lucru poate fi obținut numai de cei care vor crede și vor avea credință în ceea ce, la început, poate să nu fie evident.⁵

Când gândurile omului se îndreaptă către Dumnezeu și spre lucrurile care Îi aparțin lui Dumnezeu, omul trece printr-o transformare spirituală. Aceasta îl înalță din banalitate și îi conferă un caracter nobil și asemănător cu cel al lui Dumnezeu. Dacă avem credință în Dumnezeu, noi folosim una dintre legile importante ale vieții. Forța cea mai puternică în natura umană este puterea spirituală a credinței.⁶

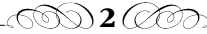
Cea mai importantă căutare este căutarea lui Dumnezeu – pentru a determina realitatea Sa, atributele Sale și a dobândi o cunoaștere despre Evanghelia Fiului Său, Isus Hristos. Nu este ușor să dobândesti o înțelegere perfectă despre Dumnezeu. Căutarea necesită efort permanent și sunt unii care niciodată nu acționează pentru a obține această cunoaștere...

O persoană trebuie să aibă credință, fie că ea caută să cunoască adevăruri științifice, fie că ea caută să-L descopere pe Dumnezeu. Credința este punctul de la care trebuie să pornim. Credința a fost definită în multe feluri, dar cea mai clasică definiție a fost dată de autorul epistolei către evrei prin aceste cuvinte pline de înțeles: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Cu alte cuvinte, credința ne face încrezători în lucrurile pe care le sperăm și ne convinge de lucrurile pe care nu le vedem... Cei care Îl caută sincer pe Dumnezeu nu-L văd, dar ei, prin credință, știu că El este

real. Ea este mai mult decât speranță. Credința este o convingere – o dovadă a lucrurilor care nu se văd.

Autorul epistolei către evrei [apostolul Pavel] continuă: „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (Evrei 11:3). Credința este descrisă aici ca fiind faptul de a crede sau de a avea convingerea că lumea a fost creată prin cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a dovedi acest lucru nu se pot prezenta mărturii, dar credința asigură cunoașterea faptului că ceea ce vedem în minunile de pe pământ și în toată natura a fost creat de Dumnezeu...

Eu am convingerea absolută că Dumnezeu este real – că El trăiește. El este Tatăl nostru Ceresc și noi suntem copiii Săi de spirit. El a creat cerul și pământul și toate lucrurile de pe pământ și este autorul legilor eterne prin care este condus universul. Aceste legi sunt descoperite puțin câte puțin, pe măsură ce omul își continuă căutarea, dar ele au existat întotdeauna și vor rămâne veșnic neschimbate.⁷

Pentru a dobândi cunoaștere despre realitatea lui Dumnezeu, noi trebuie să facem un efort de credință, să facem voia Sa și să ne rugăm pentru înțelegere.

Pentru a-L vedea pe Dumnezeu ca o realitate, trebuie să urmăm drumul pe care El l-a arătat pentru căutare. Calea este dificilă; este nevoie de credință și efort și nu este un drum ușor. Din acest motiv, mulți oameni nu se dedică sarcinii grele de a-și dovedi lor înșiși realitatea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, unii aleg calea ușoară și neagă existența Lui sau urmează drumul nesiguranței urmat de sceptici...

Uneori, credința înseamnă să crezi că ceva este adevărat când dovada nu este suficientă pentru a dobândi cunoașterea. Noi trebuie să continuăm căutarea cunoașterii și să urmăm îndemnul: „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci orișicine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui care bate, i se deschide” (Matei 7:7-8)...

În general, se crede că noi nu obținem lucruri de valoare dacă nu suntem doritori să plătim un preț. Un savant nu devine învățat decât dacă își continuă munca și efortul pentru a reuși. Dacă nu este dispus să facă astfel, poate el să spună că nu există lucruri precum

știința... Este tot la fel de absurd pentru om să spună că nu există Dumnezeu, deoarece el nu a avut dorința de a-L căuta...

Pentru ca un om să obțină o cunoaștere sigură despre realitatea lui Dumnezeu, el trebuie să trăiască potrivit poruncilor și doctrinelor pe care le-a proclamat Salvatorul în timpul slujirii Sale... Cei care sunt dornici să caute, să depună efort și să respecte voia lui Dumnezeu, vor dobândi cunoașterea despre realitatea lui Dumnezeu.

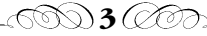
Când un om L-a găsit pe Dumnezeu și înțelege căile Sale, el înțelege că nimic din univers nu a apărut din întâmplare, ci toate lucrurile au rezultat dintr-un plan divin pregătit dinainte. Ce cunoaștere importantă vine în viața lui! El are parte de o înțelegere care depășește cunoașterea lumii. Frumusețile lumii devin mai frumoase, ordinea universului începe să aibă mai mult înțeles și toate creațiile lui Dumnezeu sunt mai ușor de înțeles în timp ce el este martor la zilele lui Dumnezeu care vin și pleacă și la anotimpurile care urmează fiecare în ordinea lor.⁸

În timpul slujirii Sale, Hristos a explicat modul în care o persoană poate cunoaște adevărul despre Dumnezeu. El a spus: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 7:17). De asemenea, Învățătorul a explicat voia Tatălui și marea poruncă în acest mod: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău” (Matei 22:37). Cei care se vor strădui să facă voia lui Dumnezeu și să țină poruncile Sale vor primi revelație personală despre divinitatea lucrării Domnului, care depune mărturie despre Tatăl.

Celor care doresc înțelegere, cuvintele lui Iacov explică cum poate fi ea obținută: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1:5). Nu pare că Iacov se referea la o cunoaștere reală în sens științific, ci la revelația care vine de sus, care răspunde întrebărilor oamenilor ca rezultat al urmării acestui îndemn de a ne ruga...

Astfel, avem formula pentru căutarea lui Dumnezeu și instrumentele de realizare a căutării – credință, dragoste și rugăciune. Știința a făcut lucruri minunate pentru om, dar ea nu poate realiza lucrurile

pe care el trebuie să le facă pentru el însuși, dintre care cel mai important este acela de a cunoaște realitatea lui Dumnezeu. Sarcina nu este simplă; munca nu este ușoară; dar, după cum Învățătorul a declarat: „Mare va fi răsplata lor și veșnică va fi slava lor” (D&L 76:6).⁹

Trebuie să credem pentru a putea vedea.

Toma a vrut să vadă înainte de a crede.

În seara zilei învierii, Isus a apărut și a stat în mijlocul ucenicilor Săi în camera încuiată. El le-a arătat mâinile Sale în care fuseseră bătute cuiele și coasta Sa care fusese străpunsă de suliță. Toma, unul dintre cei doisprezece, nu a fost prezent când s-a întâmplat aceasta, dar ceilalți i-au povestit că Îl văzuseră pe Domnul și că El le-a vorbit... Toma a fost sceptic și a spus ucenicilor:

„Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20:25)...

Într-un fel, Toma reprezintă, în general, atitudinea oamenilor din vremea noastră. El nu era mulțumit de niciun lucru pe care nu-l putea vedea, chiar dacă el fusese cu Învățătorul și cunoștea învățăturile Sale cu privire la credință și îndoială... Credința nu poate înlocui îndoiala atunci când cineva trebuie să simtă sau să vadă pentru a crede.

Toma nu a fost dornic să se bazeze pe credință. El dorea o dovadă reală a faptelor. El dorea cunoaștere, nu credință. Cunoașterea are legătură cu trecutul, deoarece experiențele noastre din trecut sunt acele lucruri care ne dau cunoaștere, dar credința are legătură cu viitorul – cu necunoscutul pe care încă nu l-am trăit.

Noi ne gândim la Toma ca la cineva care călătorise și vorbise cu Învățătorul și care fusese ales de către El. În sinea noastră, noi dorim ca Toma să se fi putut îndrepta spre viitor având încredere în lucrurile care nu erau vizibile și nu să spună: „A vedea înseamnă a crede”...

Credința ne dă încredere în lucruri care nu sunt vizibile.

O săptămână mai târziu, ucenicii erau, din nou, împreună în aceeași casă din Ierusalim. De această dată, Toma era cu ei. Ușa

era încuiată, dar Isus a venit și a stat în mijlocul lor și le-a spus: „Pace vouă!».

Apoi, a zis lui Toma: «Adu-ți degetul încoace, și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna, și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios» (Ioan 20:26-27)...

„Tomo», i-a zis Isus, «pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut» ([Ioan] 20:29).

Acest eveniment este una dintre marile lecții ale tuturor timpurilor. Toma a spus: „A vedea înseamnă a crede”, dar Hristos a răspuns: „A crede înseamnă a vedea”...

Exemplul clasic de credință este atribuit apostolului Pavel în epistola sa către evrei: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1).

Această declarație nu implică o cunoaștere perfectă, dar descrie credința ca fiind cea care dă unei persoane asigurare sau încredere în lucruri care, deocamdată, sunt în viitor. Aceste lucruri pot exista, dar ele sunt realizate prin credință. Credința dă un sentiment de încredere în ceva ce nu este vizibil sau pentru care nu poate fi adusă o dovadă absolută.

S-ar putea deduce că Toma își pierduse încrederea în viitor. El se uita la trecut. El voia o dovadă pentru ceva ce nu era vizibil. Cei care își pierd credința sau cei cărora le lipsește credința și trăiesc în trecut – pierd speranța pentru viitor. Ce mare schimbare are loc în viața unei persoane care dezvoltă o credință trainică ce-i oferă siguranță și încredere.

Omul orb din naștere nu s-a îndoit; el a crezut în Salvator.

Dacă ne întoarcem la capitolul 9 din Ioan, citim despre o altă întâmplare, care a avut loc în Ierusalim, în care un om care se născuse orb și-a primit vederea. Era ziua de sabbat și Isus era în vecinătatea templului când l-a văzut pe omul orb și ucenicii Săi l-au întrebat:

„Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?»

Isus a răspuns: «N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.

Cât este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze.

Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii» (Ioan 9:2-5).

Apoi, Isus a scuipat pe pământ și a făcut tină din scuipat amestecat cu praful de pe pământ. El a uns ochii orbului cu tină și i-a spus să meargă să se spele în scaldătoarea Siloamului. Dacă acesta ar fi fost Toma, s-ar fi dus el după cum i se poruncise sau ar fi adresat întrebarea: „Ce lucru bun poate veni din spălarea în apele stătătoare ale acelei scaldătoare murdare?” sau „Ce proprietăți medicinale sunt în saliva amestecată cu praful de pe pământ?”. Acestea ar fi putut să pară întrebări rezonabile, dar dacă omul orb s-ar fi îndoit sau ar fi întrebat, el ar fi continuat să fie orb. Având credință, el a crezut și a făcut ce a fost îndrumat. El s-a dus și s-a spălat în scaldătoare și s-a întors văzând. A crede înseamnă a vedea...

„Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.”

Omul orb a crezut și i s-a permis să vadă. Toma a refuzat să creadă până când nu a văzut. Lumea este plină de oameni ca Toma, dar sunt mulți la fel ca omul orb din Ierusalim. Misionarii Bisericii întâlnesc oameni din ambele categorii în fiecare zi când duc mesajul lor în lume, mesajul Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos... Unii cred, au credință și sunt botezați. Unii nu acceptă pentru că nu pot vedea sau simți.

Nu există o dovadă absolută, concretă, tangibilă că Dumnezeu trăiește, cu toate acestea, milioane de oameni știu că El trăiește prin acea credință care constituie dovada lucrurilor nevăzute. Mulți spun misionarilor: „Aș accepta botezul dacă aș putea crede că Joseph Smith a fost vizitat de Tatăl și Fiul”. Pentru acest fapt nu există o dovadă absolută, concretă, tangibilă, dar pentru cei care sunt influențați de Spirit, credința va sta în locul unor asemenea dovezi a lucrurilor nevăzute. Amintiți-vă cuvintele Învățătorului răstignit când a stat înaintea lui Toma:

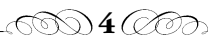
„Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut” ([Ioan] 20:29).

„Omul orb a crezut și i s-a permis să vadă.”

Cei care cred, prin credință, vor vedea.

Adaug mărturia mea miilor de mărturii ale misionarilor că Dumnezeu trăiește, că Isus este Salvatorul lumii, că cei care vor crede, prin credință, vor fi ajutați să vadă.¹⁰

Aționând conform credinței noastre suntem conduși spre mărturia personală.

Copii fiind, noi am acceptat ca fapt lucrurile care ne-au fost povestite de părinții noștri sau învățătorii noștri datorită încrederii pe care am avut-o în ei. Un băiețel va sări dintr-un loc înalt fără frică dacă tatăl lui îi spune că îl va prinde. Micuțul are credința că tatăl lui nu-l va lăsa să cadă. Când copiii cresc, ei încep să gândească

pentru ei înșiși, să-și adreseze întrebări și să aibă îndoieli despre acele lucruri care nu au o dovadă tangibilă. Privesc cu simpatie pe tinerii băieți și pe tinerele fete cărora le vin în gând îndoieli sincere și se implică în marele conflict al rezolvării îndoielilor. Aceste îndoieli pot fi rezolvate, dacă ei doresc cu sinceritate să cunoască adevărul, prin depunerea unui efort moral, spiritual și mental. Ei vor ieși din conflict cu o credință mai fermă, mai puternică, mai mare datorită strădaniei lor. Ei vor fi trecut de la o credință simplă, plină de speranță, prin îndoială și conflict, la o credință temeinică și reală care a devenit o mărturie.¹¹

Studentii petrec ore întregi în laboratoare științifice făcând experimente pentru a găsi adevărul. Dacă vor face același lucru cu credința, rugăciunea, iertarea, umilința și dragostea, ei vor dobândi o mărturie despre Isus Hristos, Autorul acestor principii.¹²

Evanghelia lui Isus Hristos nu este doar o Evanghelie a credinței; ea este un plan de acțiune... El nu a spus „observați” Evanghelia Mea; El a spus „ trăiți conform principiilor” ei! El nu a spus „observați structura și reprezentarea ei”; El a spus: „Mergeți, faceți, vedeți, simțiți, dați, credeți!”...

Acțiunea este una dintre principalele baze ale mărturiei personale. Cea mai sigură mărturie este aceea care rezultă din experiența personală. Când iudeii se îndoiau de doctrina propovăduită de Isus în templu, El a răspuns: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine”. Apoi, a adăugat cheia spre mărturia personală: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 7:16-17).

Auțiți imperativul în această declarație a Salvatorului? „Dacă vrea cineva să *facă*... va ajunge să *cunoască*!” Ioan a remarcat importanța acestui imperativ și a subliniat înțelesul acestuia în [epistola] lui. El a spus: „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6).

Doar să spui, să accepți, să crezi nu este suficient. Aceste lucruri sunt incomplete până când ceea ce implică ele nu rezultă în viața noastră conform acelei credințe. Atunci, aceasta este cea mai bună sursă a mărturiei personale. O persoană știe, deoarece a trăit aceasta.

Ea nu trebuie să spună: „Fratele Jones spune că este adevărat și eu îl cred”. Ea poate spune: „Am trăit conform acestui principiu în viața mea și știu, prin experiență personală, că funcționează. Am simțit influența acestui principiu, am testat utilitatea lui practică și știu că este bun. Eu pot depune mărturie din proprie cunoaștere că este un principiu adevărat”.

Mulți oameni au o asemenea mărturie în viața lor și nu recunosc valoarea ei. Recent, o tânără fată a spus: „Eu nu am o mărturie despre Evanghelie. Îmi doresc să fi avut. Eu îi accept învățăturile. Știu că funcționează bine în viața mea. Văd că ele funcționează în viețile altora. Dacă Domnul ar răspunde rugăciunilor mele și mi-ar da o mărturie, aș fi una dintre cele mai fericite persoane din lume!”. Ceea ce voia această tânără fată era o intervenție miraculoasă; cu toate acestea, ea văzuse deja miracolul Evangheliei care i-a adus o dezvoltare personală și i-a înălțat spiritual viața. Domnul a răspuns rugăciunilor ei. Ea *avea* o mărturie, dar ea nu-și dădea seama ce reprezenta aceasta.¹³

Ca apostol rânduit și martor special al lui Hristos, vă depun mărturia mea solemnă că Isus Hristos este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu... Vă depun mărturia mea prin puterea Duhului Sfânt. Știu că Hristos este real ca și când aș fi văzut cu ochii mei și aș fi auzit cu urechile mele. Știu, de asemenea, că Spiritul Sfânt va confirma veridicitatea mărturiei mele în inimile tuturor celor care ascultă cu urechea credinței.¹⁴

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Președintele Hunter ne învață că „realizarea supremă a vieții este aceea de a-L găsi pe Dumnezeu și de a ști că El trăiește” (secțiunea 1). Care este rolul credinței în îndeplinirea acestei căutări? Ce experiență v-a ajutat să ajungeți să-L găsiți pe Dumnezeu și să știți că El trăiește?
- Președintele Hunter spune că „sarcina nu este simplă; munca nu este ușoară” în dobândirea cunoașterii realității lui Dumnezeu. De ce credeți că este necesar un efort sincer din partea noastră

pentru a dobândi această cunoaștere? De ce este ținerea poruncilor importantă pentru a ajunge să-L cunoaștem pe Dumnezeu?

- În secțiunea 3, președintele Hunter folosește antiteza dintre Toma și omul orb pentru a ne învăța că, dacă noi credem, vom putea vedea. Cum pot fi puse în practică, în viețile noastre, învățăturile președintelui Hunter cu privire la aceste povestiri? Cum v-a ajutat exercitarea credinței să vedeți?
- Recapitulați învățăturile președintelui Hunter referitoare la faptul că a acționa conform credinței noastre este cheia dobândirii mărturiei (secțiunea 4). Care sunt unele dintre căile prin care puteți acționa conform credinței dumneavoastră? Cum poate credința să învingă îndoiala? Cum v-a ajutat faptul că ați acționat conform credinței dumneavoastră să vă întăriți mărturia?

Scripturi suplimentare

Ioan 17:3; Evrei 11:1-6; Alma 5:45-48; 30:4-41; 32:26-43; Eter 12:4, 6-22; Moroni 10:4-5; D&L 42:61

Ajutor pentru predare

„Adresați întrebări care le cer cursanților să găsească răspunsuri în scripturi și în învățăturile profetilor din zilele din urmă” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 62).

Note

1. În J. M. Heslop, „He Found Pleasure in Work”, *Church News*, 16 nov. 1974, p. 4, 12.
2. În Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), p. 70-71.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 48.
4. Gordon B. Hinckley, „A Testimony Vibrant and True”, *Liahona*, apr. 1995, p. 35.
5. „Faith as the Foundation of Accomplishment”, *Instructor*, febr. 1960, p. 43.
6. În Conference Report, apr. 1960, p. 124-125.
7. „To Know God”, *Ensign*, nov. 1974, p. 96-97.
8. În Conference Report, apr. 1970, p. 7-10.
9. „To Know God”, p. 97.
10. În Conference Report, oct. 1962, p. 22-24.
11. „Secretly a Disciple?”, *Improvement Era*, dec. 1960, p. 948.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 48.
13. În Conference Report, apr. 1967, p. 115-116.
14. „An Apostle’s Witness of Christ”, *Ensign*, ian. 1984, p. 70.

Faptul de a preda copiilor la Biserică îi ajută pe părinți în predarea pe care aceștia o vor face acasă.

Predarea Evangheliei

„Scopul predării... [este] acela de a putea fi un instrument în mâinile Domnului în schimbarea inimii unei persoane.”

Din viața lui Howard W. Hunter

În conferința generală din luna aprilie a anului 1972, vârstnicul Howard W. Hunter, pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a fost unul dintre ultimii vorbitori într-una dintre sesiuni. El pregătise o cuvântare, dar nu a mai fost timp suficient în cadrul sesiunii pentru a o rosti. „Uitându-mă la ceas”, a spus vârstnicul Hunter, „îmi împăturesc notițele pe care le-am pregătit și le pun în buzunar. Dar, acordați-mi un moment pentru a menționa o mică întâmplare care m-a impresionat când eram băiat. Aceasta mi-a venit în minte în momentul în care s-a menționat că, în această după-amiază, este alături de noi un grup mare de oameni dedicați care predă tinerilor noștri.

Se întâmpla în zorii unei zile de vară. Stăteam lângă fereastră. Perdelele îmi obstrucționau vederea a două mici creaturi care se aflau afară, pe peluză. Una era o pasăre mare și cealaltă o pasăre micuță, care, în mod evident, tocmai ieșise din cuib. Am văzut pasărea cea mare sărind pe peluză, apoi lovind cu picioarele și ridicând capul. Ea a tras un vierme gras din pământ și a venit țopăind înapoi. Pasărea mică și-a deschis larg ciocul, dar pasărea mare a înghițit viermele.

Apoi, am văzut pasărea mare zburând spre un copac. Ea a ciocănit un timp copacul și s-a întors cu un cărăbuș mare în gură. Pasărea mică și-a deschis larg ciocul, dar pasărea mare a înghițit cărăbușul. Aceasta a protestat într-un mod gălăgios.

Pasărea mare a zburat și n-am mai văzut-o, dar m-am uitat la pasărea cea mică. După un timp, pasărea mică a sărit pe peluză, a lovit cu picioarele ei și-a ridicat capul și a scos un vierme gras din pământ.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe oamenii care îi învață pe copii și pe tinerii noștri”.

Mesajul scurt al vârstnicului Hunter a fost publicat, mai târziu, sub titlul „Un învățător”.¹

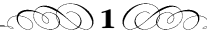
Howard W. Hunter a subliniat, în mod frecvent, importanța unei bune predări în Biserică. El a prezentat principii – precum importanța predării prin exemplu, ilustrat de povestea păsărilor – care îi puteau ajuta pe învățători să devină mai eficienți în binecuvântarea vieților celor cărora le predau. Deseori, el le-a vorbit învățătorilor care predau copiilor și tinerilor, ajutându-i să înțeleagă responsabilitatea lor sacră față de generația care se ridică. Într-o astfel de situație, el a spus:

„Înainte de a-mi veni rândul să vorbesc, eu văd, acum, unele dintre spiritele alese ale pământului... Încerc să-mi imaginez pe fiecare [învățător dintre dumneavoastră] lucrând la sarcina dumneavoastră distinctă. Mă întreb ce fel de roade va da munca dumneavoastră. Vor fi unele dintre ele distruse, deoarece nu ați arat sau nu ați cultivat pământul care v-a fost încredințat pentru a-l îngriji; sau va fi cultivat tot pământul, astfel încât să producă numai roade bune?

În cadrul episcopilor și țărășilor din care faceți parte... există mulți copii ai Tatălui nostru. Ca și dumneavoastră, ei sunt aleși în ochii Săi; dar, spre deosebire de dumneavoastră, mulți sunt neexperimentați și mulți sunt noi în Evanghelie. Responsabilitatea dumneavoastră față de ei este cu adevărat mare. Viețile lor pot fi influențate, supuse cu ușurință, modelate cu ușurință, îndrumate cu ușurință, dacă puteți să le câștigați încrederea și inimile. Sunteți «păstorul» lor. Trebuie să-i îndrumați spre «pășuni verzi»...

Ce provocare, ce sarcină plăcută, ce responsabilitate sacră aveți acum... Cât de profunzi, cât de implicați, cât de binevoitori, cât de sensibili, cât de puri în inimă, cât de înzestrați cu dragoste altruistă, la fel ca cea pe care a avut-o Domnul nostru, cât de umili, cât de evlavioși trebuie să fiți când vă asumați din nou munca dumneavoastră de a paște mielușei, precum vă spune Domnul să o faceți!”².

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Ajutați-i pe alții să-și dezvolte încrederea în scripturi.

Vă încurajez cu tărie să folosiți scripturile atunci când predați și să faceți tot ce vă stă în putință pentru a ajuta cursanții să le folosească și să se familiarizeze cu ele. Doresc ca tinerii noștri să aibă încredere în scripturi și doresc ca dumneavoastră să interpretați această expresie în două feluri.

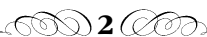
Mai întâi, dorim ca respectivii cursanți să aibă încredere în țări și adevărurile scripturilor, încredere că Tatăl lor Cereșc le vorbește cu adevărat prin intermediul scripturilor, și să aibă încredere că se pot îndrepta către scripturi pentru a găsi răspunsuri la problemele și rugăciunile lor. Acesta este un fel de încredere pe care aș dori să îl transmiteți cursanților dumneavoastră și puteți să-l transmiteți dacă le arătați zilnic, oră de oră, că aveți încredere în scripturi chiar în acest mod. Arătați-le că dumneavoastră înșivă sunteți încrezători în faptul că scripturile dețin răspunsurile la multe – cu adevărat la cele mai multe – dintre problemele vieții. Astfel, când predați, predați din scripturi.

[Un al doilea] înțeles pe care ni-l sugerează expresia «încredere în scripturi» este acela de a preda cursanților lucrările canonice cu atâta profunzime, încât ei să le poată parcurge cu încredere, învățând versetele, cuvântările și textele esențiale cuprinse în ele. Sperăm că niciunul dintre cursanții dumneavoastră nu va pleca din clasa dumneavoastră înspăimântat, stânjenit sau rușinat că nu poate găsi ajutorul de care are nevoie pentru că nu cunoaște scripturile suficient de bine pentru a găsi fragmentele corespunzătoare. Ajutați pe acești tineri să dobândească suficientă experiență în ceea ce privește Biblia, Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de Mare Preț, pentru ca ei să aibă ambele tipuri de încredere pe care tocmai le-am menționat.

M-am gândit adesea că tinerii noștri din Biserică ar fi, în mare măsură, asemănători altor tineri din afara Bisericii dacă ei nu își însușesc anumite metode de cunoaștere și folosire cu îndemănare a lucrărilor canonice. Cu toții vă amintiți cuvintele pe care profetul Joseph le-a scris în perioada în care a fost închis în închisoarea

Liberty. Printre altele, el a scris: „Pentru că sunt încă mulți printre toate sectele, grupurile și confesiunile care sunt orbiți de subtila viclenie a oamenilor, prin care ei stau la pândă pentru a înșela, și care sunt împiedicați să găsească adevărul doar pentru că nu știu unde să-l găsească” (D&L 123:12; subliniere adăugată).

Ca [învățători] în Biserică, avem marea responsabilitate de a ne asigura ca membrii noștri, tinerii noștri, să nu ajungă în acea categorie nefericită a celor care sunt orbiți, tinere fete și tineri băieți buni, de calitate, demni, care sunt împiedicați să găsească adevărul din scripturi pentru că nu știu unde să găsească acele adevăruri și pentru că nu au încredere să-și folosească lucrările canonice.³

Predați cu ajutorul Spiritului.

Pregătiți-vă și trăiți astfel încât să aveți Spiritul Domnului când predăți. Există atât de multe lucruri în lumea noastră care distrug sentimentul Spiritului și atât de multe lucruri care ne pot împiedica să avem Spiritul cu noi. Trebuie să facem tot ce putem pentru acești tineri care sunt expuși în mod constant deșertăciunii lumești din jurul lor. Trebuie să facem tot ce este posibil pentru a le oferi posibilitatea să simtă prezența blândă, liniștitoare a Spiritului Domnului...

Într-una dintre cele mai importante revelații ale acestei dispenzații, Domnul a spus: „Și Spiritul vă va fi dat vouă prin rugăciunea făcută cu credință; și dacă nu primiți Spiritul, nu veți propovădui” (D&L 42:14).

Eu înțeleg că acest verset înseamnă nu numai că noi *nu trebuie* să predăm fără a avea Spiritul, ci, de asemenea, că noi chiar *nu putem* preda fără El. Procesul de învățare a lucrurilor spirituale pur și simplu nu poate avea loc fără prezența educativă și de confirmare a Spiritului Domnului. Joseph Smith a fost de acord: „Toți trebuie să predice Evanghelia prin puterea și influența Duhului Sfânt; niciun om nu poate predica Evanghelia fără Duhul Sfânt” [*Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 351]

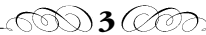
Mă îngrijorez când văd cum emoțiile puternice sau lacrimile care curg liber sunt echivalente cu prezența Spiritului. În mod sigur, Spiritul Domnului poate produce sentimente puternice, inclusiv lacrimi,

însă acea manifestare exterioară nu trebuie să fie confundată cu prezența Spiritului Însuși.

M-am uitat la mulți dintre frații mei de-a lungul anilor și am împărtășit împreună experiențe spirituale rare și de nedescris. Acele experiențe au fost toate diferite, fiecare specială în felul ei, și asemenea momente sacre pot fi însoțite sau nu de lacrimi. Foarte des sunt, dar, uneori, ele sunt însoțite de liniște totală. Alteori, ele sunt însoțite de bucurie. Întotdeauna, ele sunt însoțite de o mare manifestare a adevărului, a revelației primite în inimă.

Oferiți cursanților dumneavoastră adevărul Evangheliei predat cu putere; acesta este modul prin care le oferiți experiență spirituală. Lăsați ca aceasta să vină în mod natural și așa cum va veni, fie că este sau nu cu vărsare de lacrimi. Dacă ceea ce spuneți este adevărul și îl spuneți în forma sa pură și cu o convingere sinceră, acei cursanți vor simți că le este predat spiritul adevărului și vor recunoaște că inspirația și revelația le-au pătruns în inimă. Acesta este modul în care clădim credința. Acesta este modul în care întărim mărturiile – cu puterea cuvântului lui Dumnezeu predată cu puritate și convingere.

Ascultați cu atenție adevărul, dați atenție doctrinei și lăsați Spiritul să Se manifeste în toate formele Sale multe și diferite. Nu abandonați principiile solide; predați cu inima pură. Apoi, Spiritul va pătrunde în mintea și inima dumneavoastră și în mintea și inima fiecăruia dintre cursanții dumneavoastră.⁴

Invitați cursanții să-I caute, în mod direct, pe Dumnezeu Tatăl și pe Isus Hristos.

Sunt sigur că recunoașteți posibilul pericol... prin care cursanții dumneavoastră [pot] să ajungă să fie loiali față de dumneavoastră și nu față de Evanghelie... De aceea este important ca dumneavoastră să-i invitați să înțeleagă singuri scripturile, nu doar să le oferiți interpretarea și prezentarea dumneavoastră. De aceea trebuie să vă invitați cursanții să simtă Spiritul Domnului, nu doar să le oferiți cugetarea dumneavoastră personală despre aceasta. De aceea, în cele din urmă, trebuie să vă invitați cursanții direct la Hristos, nu doar la cineva care predă doctrinele Sale, indiferent de iscusința cu care o face. Nu veți putea fi mereu la dispoziția acestor cursanți...

„Încercați cât de bine puteți să vă gândiți la [cursanți] în mod individual, să le permiteți să simtă ceva personal și special în legătură cu dumneavoastră, învățătorul lor.”

Misiunea noastră este să le asigurăm acestor tineri o cunoaștere care să-i *poată* însoți de-a lungul vieții, să-i îndrepte spre Cel care îi iubește și care poate să-i îndrume într-un fel în care niciunul dintre noi nu ar putea. Vă rog să vă asigurați că loialitatea acestor cursanți este față de scripturi, față de Domnul și față de doctrinele Bisericii restaurate. Îndreptați-i către Dumnezeu Tatăl și către Singurul Său Fiu Născut, Isus Hristos, precum și către conducerea Bisericii adevărate... Dați-le darurile care îi vor susține când vor trebui să-și apere crezurile. Când faceți aceasta, întreaga Biserică este binecuvântată datorită generațiilor viitoare.⁵

4

Străduiți-vă să ajungeți la fiecare, în mod individual.

Am fost întotdeauna impresionat de faptul că Domnul Se ocupă de noi în mod personal și individual. În Biserică, noi facem multe lucruri în grup și avem nevoie de organizații de o anumită mărime care să ne permită să administrăm bine Biserica, dar multe dintre

lucrurile importante – *cele mai* importante lucruri – sunt făcute în mod individual. Noi binecuvântăm copiii mici pe rând, unul câte unul, chiar dacă sunt gemeni sau tripleți. Botezăm și confirmăm copiii unul câte unul. Luăm din împărțășanie, suntem rânduieți la preoție sau primim rânduielele în templu în mod individual – ca persoană care dezvoltă o legătură cu Tatăl nostru din Cer. Pot fi alții lângă noi în timpul acestor experiențe, la fel cum sunt alții în clasa dumneavoastră, dar atenția cerului este concentrată asupra fiecăruia personal, asupra unei singure persoane.

Când Hristos S-a arătat nefiților, El a spus:

„Ridicați-vă și veniți către Mine ca să puteți să puneți mâna în coasta Mea și ca să puteți să simțiți urmele cuielelor în mâinile Mele și în picioarele Mele...”

Și s-a întâmplat că mulțimea a înaintat; și ei și-au pus mâinile în coasta Lui și au simțit urmele cuielelor în mâinile Lui și în picioarele Lui; și au făcut aceasta *ducându-se unul câte unul* până când ei s-au dus cu toții *și au văzut cu ochii lor și au simțit cu mâinile lor și au știut cu siguranță și au depus mărturie*” (3 Nefi 11:14-15; subliniere adăugată).

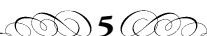
Acea experiență a necesitat timp, dar a fost important ca fiecare persoană s-o aibă, ca fiecare pereche de ochi și fiecare pereche de mâini să aibă acea mărturie *personală* de confirmare. Mai târziu, Hristos i-a tratat pe copiii nefiți în același mod. „El i-a luat pe pruncii lor, *unul câte unul*, și i-a binecuvântat și S-a rugat Tatălui pentru ei” (3 Nefi 17:21; subliniere adăugată).

Vă va fi greu să acordați toată atenția personală pe care unii cursanți o doresc și de care au nevoie, dar încercați cât de bine puteți să vă gândiți la ei în mod individual, să le permiteți să simtă ceva personal și special în legătură cu dumneavoastră, învățătorul lor. Rugați-vă să știți de ce ajutor are nevoie fiecare cursant și rămâneți atenți la acele îndemnuri, în momentul în care vin... Amintiți-vă că cel mai bun mod de a preda este acela făcut în mod individual și, deseori, are loc în afara clasei...

În eforturile dumneavoastră de a preda, în mod individual, fiecărui cursant, veți descoperi cu siguranță că unii nu se descurcă la fel de bine ca alții și că unii nu vin deloc la ore. Arătați interes față

de asemenea cursanți; depuneți efort suplimentar pentru a invita și a ajuta oaia pierdută să se alăture turmei. „Amintiți-vă că valoarea sufletelor este mare înaintea lui Dumnezeu” (D&L 18:10). Un preț incalculabil a fost plătit de Salvatorul nostru pentru fiecare dintre noi și este datoria noastră să facem tot ceea ce putem pentru a-L sprijini în lucrarea Sa. Este datoria noastră să ne asigurăm ca darul ispășirii să fie transmis fiecărui tânăr băiat sau fiecărei tinere fete de care suntem răspunzători. În situația dumneavoastră, acest lucru înseamnă să-i țineți total activi în clasele dumneavoastră.

Acordați o atenție specială celor care poate întâmpină dificultăți și duceți-vă, dacă este cazul, să găsiți oaia pierdută. O carte poștală, o convorbire telefonică sau, dacă este posibil, o vizită personală, va avea rezultate minunate în multe situații. Atenția personală acordată unei persoane tinere care tocmai începe să se rătăcească economisește multe ore – cu adevărat, ani și ani – de efort ulterior în încercarea noastră de a ajuta acea persoană să redevină activă în Biserică. Faceți tot ce vă stă în putință pentru a-i întări pe cei puternici și de a-i ajuta pe cei rătăciți aflați la această vârstă.⁶

Predați prin exemplu.

Este foarte necesar ca noi [în calitate de învățători] să dăm un exemplu corect, să fim sârguincioși și atenți în viața noastră, să ținem sfântă ziua de sabbat, să-i respectăm pe conducătorii din cadrul episcopiei, țărâșului și al Bisericii. Nimic necorespunzător, care ar putea da unui copil dreptul sau privilegiul de a face ceva rău, nu trebuie spus de noi. În mod sigur, dacă spunem sau facem ceva rău, copiii vor urma acel exemplu.

Exemplul este mult mai convingător decât predarea învățăturilor. Cel care dorește să-i convingă pe alții să facă lucruri drepte trebuie să facă el însuși ce este drept. Este adevărat că cel care pune în practică principii bune pentru că ele sunt bune și nu suportă el însuși să fie influențat de conduitele incorecte ale altora va fi răsplătit mai din abundență decât unul care spune și nu face... Copiii sunt înclinați să imite pe cei în care se încred. Cu cât este mai mare încrederea lor, cu atât mai rapid sunt influențați în bine sau în rău. Fiecare sfânt

Predarea Evangheliei în mod eficient duce la „transformarea sufletului uman”.

bun respectă bunătatea adevărată oriunde este văzută și va încerca să urmeze toate exemplele bune.⁷

Secretul unui învățător bun este nu doar să trăiască în acord cu poruncile Domnului și de a susține poruncile Salvatorului, ci și de a obține, prin rugăciune, spiritul predării. Când obținem acel spirit și ținem poruncile Domnului, fiind supuși Lui, viețile celor pe care îi influențăm se vor schimba și ei vor fi motivați să trăiască în neprihănire.⁸

Fiecare învățător trebuie să aibă o mărturie personală despre faptul că Dumnezeu trăiește, despre misiunea divină a lui Isus Hristos și despre faptul că apariția Tatălui și Fiului înaintea lui Joseph Smith a fost o realitate. El nu doar că trebuie să aibă acea cunoaștere și mărturie, ci trebuie să fie nerăbdător să-și exprime credința cu toată convingerea înaintea celor care vin să învețe.

6

Să fim un instrument în mâinile Domnului ajutând cursanții să aibă parte de o schimbare miraculoasă în inimă.

Când un învățător predă așa cum dorește Domnul, are loc un mare miracol. Astăzi, miracolul Bisericii nu este ilustrat de vindecările

atât de numeroase, nici de faptul că schilozii vor merge, că cei orbi își vor recăpăta vederea, că cei surzi vor auzi sau că cei bolnavi se vor ridica. Marele miracol al Bisericii și al împărăției lui Dumnezeu în zilele noastre și în timpul nostru este ilustrat de transformarea sufletului uman. Când călătorim prin țărâșii și misiunile Bisericii, aceasta este ceea ce vedem – transformarea sufletului uman, pentru că cineva a predat principiile adevărului.

Este la fel cum a proclamat Alma în zilele lui, predând poporului, când a spus: „Și acum, iată, vă întreb pe voi, frații mei [și surorile mele] din Biserică, v-ați născut voi spiritual din Dumnezeu? Ați primit voi imaginea Lui în înfățișarea voastră? Ați simțit voi această măreață schimbare în inimile voastre?” (Alma 5:14). Acesta este scopul predării. Acesta este motivul pentru care noi muncim din greu, căutăm Spiritul și ne pregătim mintea cu lucruri bune precum a poruncit Domnul, pentru ca noi să fim un instrument în mâinile Domnului în schimbarea inimii unei persoane. Țelul nostru este acela de a planta în inimile copiilor dorința de a fi buni, dorința de a fi neprihăniți, dorința de a ține poruncile Domnului, dorința de a umbla smeriți înaintea Sa. Dacă putem să fim un instrument în mâinile Domnului în înfăptuirea acestei mărețe schimbări în inimile copiilor, atunci noi am îndeplinit marele miracol al calității de învățător. Și, într-adevăr, acesta este un miracol. Noi nu înțelegem cum schimbă Domnul inimile oamenilor, dar El o face...

Eu vă depun mărturia mea despre puterea regeneratoare a Spiritului în viețile membrilor Bisericii. Vă rog... să munciți, fără încetare, în neprihănire și sfințenie înaintea Domnului pentru îndeplinirea sarcinii care v-a fost încredințată.¹⁰

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

Notă. Puteți discuta unele dintre întrebările următoare din punct de vedere al predării părinților către copiii lor.

- Președintele Hunter îi încurajează pe învățători să-i ajute pe cursanți să dobândească „încredere în scripturi” (secțiunea 1). Când v-au ajutat scripturile în viața dumneavoastră? Când ați găsit în scripturi răspunsuri la întrebările dumneavoastră? Cum putem

să-i ajutăm pe alții, inclusiv în căminele noastre, să învețe să îndrăgească scripturile și să beneficieze de puterea lor?

- Ce putem învăța din secțiunea 2 cu privire la predarea cu ajutorul Spiritului? Ce experiențe ați avut când ați predat și ați învățat cu ajutorul Spiritului? Care sunt unele dintre lucrurile pe care le puteți face pentru a vă ajuta să predați cu ajutorul Spiritului?
- Cum poate un învățător să ajute cursanții să-și clădească loialitatea față de scripturi și Evanghelie, nu față de ei înșiși? (Vezi secțiunea 3.) Cum poate un învățător să ajute cursanții să se îndrepte spre Tatăl Ceresc și Isus Hristos? Cum poate un învățător să ajute cursanții să devină adânc înrădăcinați în Evanghelie, astfel încât să rămână puternici „când vor trebui să-și apere crezurile”?
- Meditați asupra învățăturilor președintelui Hunter despre importanța fiecărei persoane (vezi secțiunea 4). Cum puteți să-i ajutați pe cei cărora le predați să-și dezvolte o mărturie despre faptul că Dumnezeu îi cunoaște și îi iubește în mod individual? Gândiți-vă ce puteți face, ca învățător, pentru a-i ajuta individual pe cei cărora le predați.
- Președintele Hunter subliniază importanța predării prin exemplu (vezi secțiunea 5). De ce este exemplul nostru mai puternic decât cuvintele noastre? Cum ați fost binecuvântat de un învățător care a fost un exemplu bun? În ce mod exemplul părinților îi învață pe copiii lor?
- Când ați trăit „marele miracol” pe care președintele Hunter îl descrie în secțiunea 6, fie ca învățător, fie ca persoană care învață? Gândiți-vă la unii învățători care au fost o influență bună în viața dumneavoastră. Ce i-a făcut să fie o influență eficientă? Cum putem preda Evanghelia cu o putere mai mare – fie acasă, fie într-o clasă, fie într-un alt cadru?

Scripturi suplimentare

Ioan 21:15-17; 1 Corinteni 12:28; 2 Timotei 3:14-17; 2 Nefi 33:1; Alma 17:2-3; 31:5; D&L 11:21-22; 50:17-22; 88:77-80

Ajutor pentru predare

Pe diferite bucăți de hârtie, scrieți întrebări de la sfârșitul capitolului sau alte întrebări care au legătură cu capitolul. Invitați membrii clasei să aleagă o întrebare și să caute în cuprinsul capitolului

învățători care să îi ajute să răspundă la aceasta. Invitați-i să împărtășească ceea ce au învățat.

Note

1. „A Teacher”, *Ensign*, iul. 1972, p. 85.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 210-211.
3. „Eternal Investments” (cuvântare adresată învățătorilor de religie ai SEB, 10 febr. 1989), p. 2; si.lds.org.
4. „Eternal Investments”, p. 3-4.
5. „Eternal Investments”, p. 2-3.
6. „Eternal Investments”, p. 4-5.
7. „Formula for a Great Teacher” (cuvântare adresată în cadrul conferinței Societății Primare, apr. 1965), p. 3-4, Biblioteca de istorie a Bisericii, orașul Salt Lake.
8. „Formula for a Great Teacher”, p. 1.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 188.
10. „Formula for a Great Teacher”, p. 4-6.

„Nu erau mai puțin de folos”

Cei mai mulți dintre noi vor fi tăcuți, persoane relativ necunoscute care... lucrează fără ostentație. Celor care veți considera acest lucru... neimpresionant, vă spun că nu sunteți «mai puțin de folos» decât cel mai impresionant dintre colegii dumneavoastră.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Președintele Howard W. Hunter a fost cunoscut nu doar ca un conducător dedicat și profet preaiubit, ci și pentru modul discret în care slujea. El a știut că slujirea în sine este importantă, nu faptul ca meritul lui să fie recunoscut. Vârstnicul Neal A. Maxwell, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus odată despre el: „Președintele Howard W. Hunter este un bărbat blând... Acesta este același bărbat modest care, atunci când m-am trezit după o zi obositoare și plină de praf petrecută pentru a îndeplini împreună cu el o însărcinare în Egipt, l-am văzut lustruindu-mi în tăcere pantofii, lucru pe care el sperase să-l termine fără a fi văzut”¹.

Președintele Thomas S. Monson a remarcat prima dată modul umil de a sluji al președintelui Hunter cu prilejul dedicării Templului Los Angeles, California, în anul 1956, câțiva ani înainte ca ei să fie chemați ca apostoli. El a spus:

„Am fost prezentat președintelui Hunter când el slujea ca președinte al Țărușului Pasadena, California, și avea responsabilitatea de a coordona acțiunile întreprinse la nivel local pentru dedicarea Templului Los Angeles (California). Era privilegiul meu să tipăresc biletele. Responsabilitatea sa era uriașă. Eu am văzut numai acea parte care se referea la bilete, care aveau un cod bazat pe culori, erau etichetate și numerotate în cel mai ordonat mod pe care îl văzusem vreodată. El îi lăuda cu generozitate pe alții și se asigura că

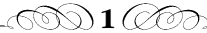
Slujirea care schimbă vieți este realizată de multe persoane „care nu sunt în lumina reflectoarelor, căroro lumea nu le acordă atenție”.

numele său nu era evidențiat în mod excesiv, chiar dacă el fusese forța motrice din spatele acțiunilor monumentale întreprinse”².

Vârstnicul James E. Faust, din Cvorumul celor Doisprezece, a menționat: „Nu era orgolios. Cu toată înțelepciunea sa, el putea să stea printre frați și să vorbească foarte puțin. Era total împăcat cu sine”³.

Președintele Hunter a înțeles că fiecare act de slujire este important în ochii lui Dumnezeu, chiar dacă este nerecunoscut sau necunoscut. Cu câteva săptămâni înainte de decesul președintelui Hunter, un prieten a întrebat: „Stimate președinte, care este funcția sau chemarea cea mai importantă – cea de prieten drag și de încredere sau cea de profet al lui Dumnezeu?”. După ce a auzit întrebarea, „președintele a meditat în tăcere timp de câteva minute; apoi, luând încet mâna prietenului său și întorcându-și capul direct către el, cu o lacrimă rostogolindu-se pe obrazul său slăbit, a răspuns: *«amândouă sunt chemări sacre ce implică încredere»*”⁴.

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Aceia care slujesc în tăcere și nefiind recunoscuți nu sunt „mai puțin de folos” decât aceia care sunt aplaudați de lume.

Despre tânărul și cutezătorul căpitan Moroni s-a spus: „Dacă toți oamenii ar fi fost și ar fi și vor fi în viitor la fel ca Moroni, iată, înseși puterile iadului ar fi zdruncinate pentru veșnicie; da, diavolul nu ar avea putere niciodată asupra inimilor copiilor oamenilor” (Alma 48:17).

Ce compliment adus unui om renumit și puternic! Nu-mi pot imagina un omagiu mai frumos adus de un om unui alt om. Două versete mai jos, se află o declarație despre Helaman și frații săi, care au avut un rol mai puțin cunoscut decât cel al lui Moroni: „Acum iată, Helaman și frații lui nu erau mai puțin de folos poporului decât Moroni” (Alma 48:19).

Cu alte cuvinte, chiar dacă Helaman nu a atras atât de mult atenția asupra lui sau nu s-a remarcat atât de mult precum Moroni, el a fost la fel de trebuincios; adică, el a fost la fel de util sau de folositor ca Moroni.

Evident, am putea învăța multe studiind viața căpitanului Moroni. El este un exemplu de credință, slujire, dedicare, devotament și multe alte trăsături divine. Dar, în loc să-mi concentrez atenția asupra acestui bărbat magnific, eu am ales să privesc la aceia care nu sunt în lumina reflectoarelor, cărora lumea nu le acordă atenție, care, totuși, nu sunt „mai puțin de folos”, după cum se spune în scripturi.

Nu vom fi cu toții ca Moroni, fiind aclamați de colegii noștri întreaga zi, în fiecare zi. Cei mai mulți dintre noi vor fi tăcuți, persoane relativ necunoscute care vin și pleacă și lucrează fără ostentație. Celor care veți considera acest [gând] întristător sau înfricoșător sau, pur și simplu, neimpresionant, vă spun că nu sunteți «mai puțin de folos» decât cel mai impresionant dintre colegii dumneavoastră. Și dumneavoastră, de asemenea, faceți parte din armata lui Dumnezeu.

Gândiți-vă, de exemplu, la slujirea totală pe care o mamă sau un tată o oferă în anonimatul liniștit al unui cămin demn al unui sfânt din zilele din urmă. Gândiți-vă la învățătorii clasei de Doctrină a Evangheliei, la dirijorii corului Societății Primare, la conducătorii cercetașilor și la învățătoarele vizitatoare din cadrul Societății de Alinare care slujesc și binecuvântează milioane de persoane, dar ale căror nume nu vor fi niciodată laudate în mod public sau prezentate în media națională.

Zeci de mii de persoane nevăzute fac posibil ca noi să avem parte de tot felul de ocazii și de fericire în fiecare zi. Așa cum se spune în scriptură, ele nu sunt «mai puțin de folos» decât acelea ale căror vieți sunt pe prima pagină a ziarelor.

Lumina reflectoarelor istoriei și a contemporanilor se concentrează deseori doar pe *unul*, în loc să se concentreze asupra mai *multora*. Persoane individuale sunt deseori remarcate dintre semenii lor și percepute ca eroi. Recunosc că acest fel de atenție este o modalitate de a identifica ce anume admiră sau consideră de o anumită valoare oamenii. Dar, uneori, această recunoaștere nu este meritată sau chiar poate proclama că lucruri greșite sunt valori.

Noi trebuie să ne alegem cu înțelepciune eroii și exemplele, aducând, în același timp, mulțumiri legiunilor de prieteni și cetățeni care nu sunt faimoși, dar care nu sunt „mai puțin de folos” decât acei oameni ca Moroni din viața noastră.⁵

2

**În scripturi, mulți oameni care au slujit în umbra
altora au avut contribuții importante.**

Poate vă gândiți împreună cu mine la câțiva oameni interesați din scripturi, care nu au fost în lumina reflectoarelor publice, dar care, priviți prin lentilele istoriei, au dovedit că sunt adevărați eroi.

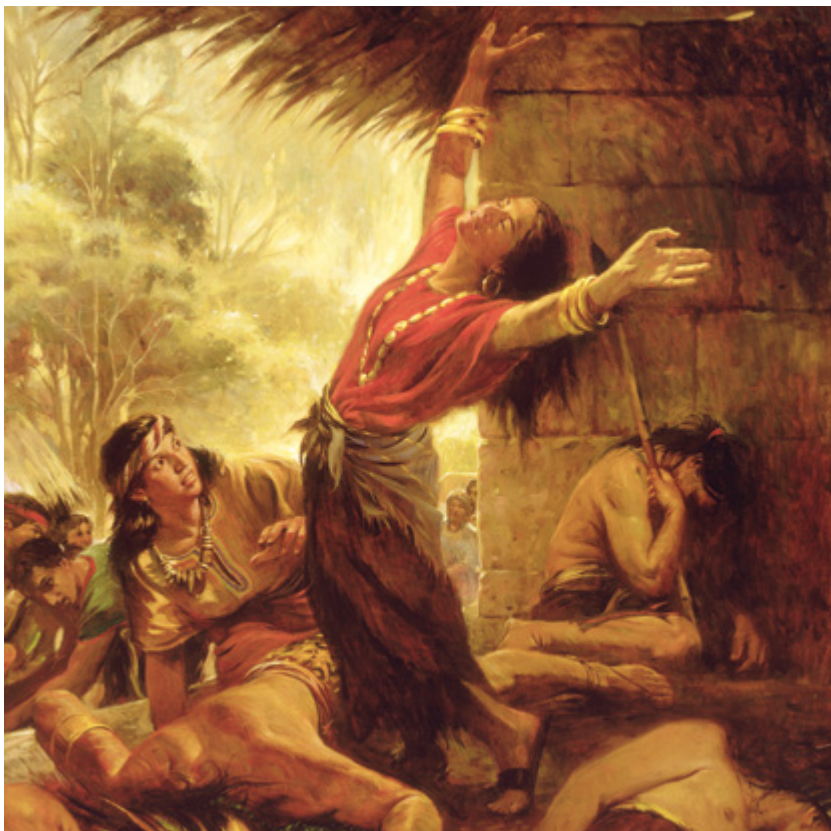
Mulți dintre cei care citesc povestea marelui profet Nefi trec, aproape complet, cu vederea un al fiu cutezător al lui Lehi, al cărui nume era Sam. Nefi este unul dintre cele mai cunoscute personaje din întreaga Carte a lui Mormon. Dar Sam? Numele lui Sam este menționat în carte de numai zece ori. Când Lehi și-a sfătuit și binecuvântat urmașii, el i-a spus lui Sam:

„Binecuvântat ești tu și seminția ta; căci tu vei moșteni țara la fel ca și fratele tău, Nefi. Iar seminția ta va fi numărată laolaltă cu seminția lui; iar tu vei fi chiar la fel ca fratele tău, iar seminția ta va fi asemănătoare cu seminția lui; iar tu vei fi binecuvântat în toate zilele tale” (2 Nefi 4:11).

Rolul lui Sam a fost, în esență, de a-l sprijini și ajuta pe fratele său mai tânăr și mai aclamat și, în final, el a primit aceleași binecuvântări promise lui Nefi și urmașilor săi. Nimic din ce i s-a promis lui Nefi nu i-a fost refuzat credinciosului Sam; totuși, noi cunoaștem foarte puține detalii despre slujirea și contribuția lui Sam. În timpul vieții, el a fost o persoană aproape necunoscută, dar el este, evident, un conducător triumfător și un învingător în anele eternității.

Mulți își aduc contribuția în moduri neobservate. Ismael a călătorit împreună cu familia lui Nefi făcând sacrificii personale mari, suferind „multe neajunsuri, foamete, sete și oboseală” (1 Nefi 16:35). Apoi, în mijlocul acestor neajunsuri, el a pierit în pustiu. Puțini dintre noi pot înțelege măcar puțin sacrificiul unui astfel de om în acele timpuri și condiții primitive. Poate, dacă am fi mai receptivi și am avea mai multă înțelegere, și noi am jeli, așa cum au făcut fiicele lui în pustiu, gândindu-ne la ce a dat – și la ce a renunțat – un om ca acesta pentru ca noi să putem avea Cartea lui Mormon.

Nume și amintiri despre astfel de bărbați și femei care nu au fost „mai puțin de folos” sunt nenumărate în Cartea lui Mormon. Fie că este mama Saria, ori fata Abiș, slujnică a reginei lamanite, fiecare

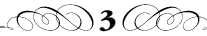
După ce Abiş (stânga) a atins mâna reginei lamanite, regina s-a ridicat de la pământ (vezi Alma 19:15-29).

și-a adus contribuții care au rămas necunoscute de ochii oamenilor, dar nu nevăzute de ochii lui Dumnezeu.

Sunt numai 12 versete în scriptură care vorbesc despre viața regelui Mosia, rege peste țara Zarahemla și tatăl faimosului rege Beniamin. Totuși, slujirea sa în folosul oamenilor a fost esențială. El i-a condus pe oameni prin „multe predici și profeții” și i-a „[mustrat] tot timpul [prin] cuvântul lui Dumnezeu” (Omni 1:13). Limhi, Amulec și Pahoran – ultimul a avut un suflet atât de nobil încât nu a condamnat când a fost acuzat total pe nedrept – sunt alte exemple de persoane care au slujit în mod altruist în umbra altora asupra cărora erau îndreptate luminile reflectoarelor.

Războinicul Teancum, care și-a sacrificat viața, sau Laconius, judecătorul-șef care i-a învățat pe oameni să se pocăiască în timpul conflictelor cu banda lui Gadianton, ori misionarii Omner și Himni, rămași necunoscuți, au fost toți „nu mai puțin de folos” decât tovarășii lor; totuși, scripturile le-au acordat foarte puțină atenție.

Nu cunoaștem multe lucruri despre Șiblon, fiul credincios al lui Alma a cărui poveste este prezentată foarte pe scurt între cea despre Helaman, viitorul conducător, și cea despre Corianton, păcătosul; dar, este semnificativ faptul că el este descris ca fiind „un om drept [care] călca drept în fața lui Dumnezeu” (Alma 63:2). Marele profet Nefi, menționat în cartea lui Helaman, a avut un frate, pe nume Lehi, care este menționat numai în trecere, dar este remarcat pentru faptul că „nu a fost mai prejos de [Nefi] în ceea ce privește lucrurile dreptății” [Helaman 11:19; vezi, de asemenea, versetul 18].⁶

Chiar dacă nu suntem cunoscuți, putem oferi multă slujire în împărăție.

Desigur, există exemple de astfel de persoane de folos și în dispensația noastră. Oliver Granger este felul de persoană din zilele din urmă tăcută, care oferă sprijin și pe care Domnul a amintit-o în secțiunea 117 din Doctrină și legăminte. Numele lui Oliver ar putea fi necunoscut multora, așa încât îmi iau libertatea de a vă vorbi despre acest bărbat loial din perioada de la începuturi.

Oliver Granger era cu 11 ani mai mare decât Joseph Smith și, la fel ca profetul, era din nordul statului New York. Din cauza frigului puternic și neprotejării corespunzătoare, când avea 13 ani, Oliver și-a pierdut în mare parte vederea. În pofida faptului că vederea îi era mult afectată, el a slujit în trei misiuni cu timp deplin. El a lucrat, de asemenea, la Templul Kirtland și a slujit în cadrul Înaltului Consiliu din Kirtland.

Când cei mai mulți dintre sfinți au fost alungați din Kirtland, Ohio, Biserica a lăsat în urmă unele datorii neachitate. Oliver a fost desemnat să se întoarcă în Kirtland, să fie reprezentantul lui Joseph Smith și al Primei Președinții și să soluționeze problemele Bisericii. Despre această însărcinare, în Doctrină și legăminte se spune: „De

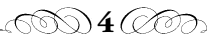
aceea, să se străduiască [dând dovadă de] sârguință pentru mântuirea Primei Președinții a Bisericii Mele, spune Domnul” (D&L 117:13).

El a îndeplinit această însărcinare mulțumindu-i în așa măsură pe creditorii, încât unul dintre ei a scris: „Modul în care Oliver Granger gestionează treburile neterminate ale oamenilor care s-au mutat în Far West, soluționându-le angajamentele neonorate și, prin aceasta, susținându-le integritatea, este cu adevărat demn de laudă și și-a câștigat dreptul la cea mai înaltă stimă din partea mea și la o aducere aminte plină de recunoștință” (Horace Kingsbury, citat în Joseph Smith, *History of the Church*, 3:174.)

În perioada în care Oliver s-a aflat în Kirtland, unii oameni, inclusiv membri nemulțumiți ai Bisericii, încercau să discrediteze Prima Președinție și să pună sub semnul întrebării integritatea membrilor ei răspândind acuzații false. Oliver Granger a adus „mântuirea Primei Președinții” prin faptele sale și prin slujirea sa credincioasă... Domnul a spus despre Oliver Granger: „Numele lui va fi ținut în amintire sacră, din generație în generație, în vecii vecilor” (D&L 117:12). „Îl voi înălța pe slujitorul Meu Oliver și îi voi da un mare nume pe pământ și printre oamenii Mei datorită integrității sufletului său” (*History of the Church*, 3:350).

Când a murit, în anul 1841, deși rămăseseră puțini sfinți în zona Kirtland și chiar și mai puțini prieteni ai sfinților, la funeraliile lui Oliver Granger au participat mulți oameni din orașele învecinate.

Deși Oliver Granger nu este cunoscut astăzi la fel de bine ca alți conducători din perioada de la începuturile Bisericii, el a fost, totuși, un bărbat mare și important prin slujirea pe care a oferit-o pentru împărăție. Și chiar dacă nimeni nu și-ar aminti numele său în afară de Domnul, acest lucru ar însemna pentru el – și pentru oricare dintre noi – o binecuvântare suficientă.⁷

Nefi este un exemplu de persoană care își amintește că Dumnezeu este sursa tăriei și binecuvântărilor ei.

Consider că trebuie să fim conștienți că poate exista un pericol spiritual pentru aceia care înțeleg greșit unicitatea faptului de a te afla întotdeauna în lumina reflectoarelor. Ar putea ajunge să tânjească după notorietate și, astfel, să uite importanța slujirii pe care o fac.

Nu trebuie să ne concentrăm asupra luminii trecătoare a popularității sau să punem acea strălucire atrăgătoare în locul esenței muncii adevărate, dar deseori anonime, care ne aduce atenția lui Dumnezeu, chiar dacă prin aceasta nu apărăm la știrile de la ora șase. De fapt, aplauzele și atenția ar putea deveni călcâiul lui Ahile spiritual chiar și al celor mai talentați dintre noi.

Dacă lumina reflectoarelor popularității va fi să cadă asupra dumneavoastră la un moment dat în viață, ar putea fi bine să urmați exemplul personajelor din scripturi care au beneficiat de faimă. Nefi este unul dintre aceste exemple extraordinare. După tot ce a realizat în timpul călătoriei în pustiu împreună cu familia sa, atitudinea sa a arătat că el a continuat să se concentreze asupra lucrurilor care contau cel mai mult. El a spus:

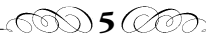
„Iar atunci când doresc să mă bucur, inima mea geme din cauza păcatelor; cu toate acestea, eu știu în cine mi-am pus nădejdea.

Dumnezeul meu a fost sprijinul meu; El m-a condus prin suferințele din pustiu; și El m-a apărat pe apele de mare adâncime.

El m-a umplut pe mine cu iubirea Lui, chiar până la mistuirea totală a trupului meu.

El i-a făcut de rușine pe dușmanii mei făcându-i să se cutremure în fața mea” (2 Nefi 4:19-22).

Lumina reflectoarelor nu l-a orbit niciodată pe Nefi și el a continuat să vadă sursa tăriei și binecuvântărilor sale.⁸

Când înțelegem de ce slujim, nu ne va preocupa unde slujim.

În momentele în care primim atenție și ieșim în evidență, ne-ar putea fi de folos să răspundem întrebării: De ce slujim? Când înțelegem de ce, nu ne va preocupa unde slujim.

Președintele J. Reuben Clark, jr., a propovăduit acest principiu vital în viața sa. La conferința generală din luna aprilie a anului 1951, președintele David O. McKay a fost susținut ca președinte al Bisericii după decesul președintelui George Albert Smith. Până atunci, președintele Clark a slujit ca primul consilier al președintelui Heber J.

Grant și, apoi, al președintelui George Albert Smith. Președintele McKay a fost al doilea consilier al ambilor bărbați.

În timpul ultimei sesiuni a conferinței, când au fost prezentate treburile Bisericii, fratele Stephen L Richards a fost chemat să slujească în cadrul Primei Președinții și susținut în calitate de prim consilier în cadrul acesteia. Președintele J. Reuben Clark, jr., a fost susținut apoi în calitate de al doilea consilier. După susținerea oficianților Bisericii, președintele McKay a explicat de ce își alesese consilierii în această ordine. El a spus:

„Am simțit că un principiu îndrumător în această alegere ar fi cel al vechimii în Consiliul [celor Doisprezece]. Cei doi bărbați își aveau locurile în acel forum care prezidează al Bisericii și am simțit că ar fi indicat să-și ocupe locurile în aceeași ordine în noul cvorum al Primei Președinții” (în Conference Report, 9 apr. 1951, p. 151).

Președintelui Clark i s-a cerut apoi să vorbească după președintele McKay. Cuvântarea pe care a rostit-o cu acea ocazie a fost scurtă, dar a cuprins o învățătură importantă: „În slujirea Domnului, nu contează unde slujești, ci, cum. În Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, o persoană ocupă locul pentru care este chemată în mod corect, loc pe care nu-l caută, nici nu-l refuză. Promit solemn președintelui McKay și președintelui Richards să slujesc cu devotament și loialitate deplină în însărcinările pe care le voi primi, în măsura maximă permisă de tăria și talentele mele și atât timp cât ele îmi vor da posibilitatea să le îndeplinesc, oricât de nepotrivit pentru această chemare aș putea fi” (Ibid., p. 154).

Învățătura pe care președintele Clark a dat-o este exprimată în alt mod în această poezie de Meade McGuire, care a fost spusă de multe ori:

*„Tată, unde voi lucra azi?
 Și dragostea-mi deplină mi-am revărsat.
 El un loc neînsemnat mi-a arătat
 Și a spus: «Ți-l dau în grija ta»
 Am răspuns repede: «Nu acesta!
 Nimeni, vreodată, nu mă va observa,
 Oricât de bine mi-aș face munca.
 Să fiu în acest loc neînsemnat nu e voia mea».*

*Suntem „cei mai fericiți și cu cel mai mare succes în viață”
când ale noastre „interese sunt îmbinate cu sprijinirea
altora și ajutorarea lor să-și găsească drumul”.*

*Ce a rostit nu a fost cu asprime;
El cu blândețe mi-a răspuns:
«Cercetează-ți inima, micuțule.
Lucrezi pentru ei sau pentru Mine?
Nazaret un loc neînsemnat a fost
Și Galilea la fel a fost»*

[vezi *Best-Loved Poems of the LDS People*, compilație de Jack M. Lyon și alții (1996), p. 152].

Regele Beniamin a declarat: „Iată, vă spun vouă că, din pricină că v-am spus că mi-am petrecut zilele în slujba voastră, eu nu doresc să mă laud, căci am fost numai în slujba lui Dumnezeu. Și iată, vă spun aceste lucruri ca voi să puteți învăța înțelepciune; ca voi să puteți învăța că, atunci când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru” (Mosia 2:16-17).⁹

 6

Trebuie să slujim cu credință și în liniște, fiind precauți cu privire la laudele altora.

Suntem „cei mai fericiți și cu cel mai mare succes în viață” când ale noastre „interese sunt îmbinate cu sprijinirea altora și ajutorarea lor să-și găsească drumul”.

Semnul de la intersecția cu calea ferată, care ne avertizează să ne oprim, să privim și să ascultăm ar putea fi un ghid pentru noi. Să ne oprim în trecerea noastră grăbită prin viață. Să căutăm toate lucrurile pe care le putem face manifestând prietenie, grijă, amabilitate și toate micile nevoi umane pe care le putem împlini. Să-i ascultăm pe alții și să le aflăm speranțele și problemele, pentru a putea contribui prin fapte mici la succesul și fericirea lor.¹⁰

Președintele Ezra Taft Benson a spus: „Slujirea asemănătoare celei a lui Hristos exaltă... Domnul a promis că cei care își pierd viețile slujindu-i pe alții se vor găsi pe ei înșiși. Profetul Joseph Smith ne-a spus că noi trebuie să «consacrăm toată viața noastră» în vederea realizării scopurilor Sale (D&L 123:13)” (*Ensign*, nov. 1989, p. 5-6).

Dacă simțiți că multe din ceea ce faceți nu vă aduc multă faimă, nu vă descurajați. Cei mai mulți dintre oamenii care au trăit vreodată nu au fost nici ei foarte faimoși. Slujiți și creșteți, cu credință și în liniște. Fiți precauți cu privire la laudele oamenilor. Isus a spus în Cuvântarea de pe munte:

„Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri.

Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata.

Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti” (Matei 6:1-4).

Fie ca Tatăl nostru din Cer să vă răsplătească astfel mereu.¹¹

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Ce încearcă președintele Hunter să ne ajute să înțelegem subliniind faptul că Helaman și frații săi nu erau „mai puțin de folos” decât căpitanul Moroni? (Vezi secțiunea 1.) Cum vă poate ajuta înțelegerea acestui lucru?
- Ce ne pot învăța exemplele scripturale din secțiunea 2? Cum ne pot influența aceste exemple sentimentele în timp ce slujim? Cum ați fost binecuvântați de alții care au slujit în liniște și neobservați?
- Ce putem învăța din povestirea pe care președintele Hunter o spune despre Oliver Granger? (Vezi secțiunea 3.) De ce nu trebuie să ne preocupe primirea recunoașterii pentru slujirea noastră?
- În ce fel poate fi periculoasă „lumina reflectorului popularității” sau faima? (Vezi secțiunea 4.) Ce puteți învăța din exemplul lui Nefi despre modul în care putem să continuăm să ne „[concentrăm] asupra lucrurilor care [contează] cel mai mult”?
- Revedeți relatarea președintelui J. Reuben Clark jr. din secțiunea 5. Ce vă impresionează la atitudinea și cuvintele președintelui Clark? Gândiți-vă cum ați putea răspunde la întrebarea: „De ce slujesc?”. Cum putem ajunge să avem o atitudine care să ne ajute să facem tot ce putem mai bine indiferent de locul în care slujim?
- În secțiunea 6, președintele Hunter ne vorbește despre promisiunea Domnului că „cei care își pierd viețile slujindu-i pe alții se vor găsi pe ei înșiși” (vezi Matei 10:39; 16:25). Ce înseamnă aceasta? Cum ați constatat adevărul acestui lucru? În ce fel v-a adus fericire slujirea?

Scripturi suplimentare

Matei 6:2-7, 24; 20:25-28; Iacov 1:27; D&L 76:5-7; 121:34-37

Ajutor pentru studiu

„Împărtășiți ceea ce învățați. Pe măsură ce faceți aceasta, gândurile dumneavoastră vor deveni mai clare și puterea dumneavoastră de reținere va crește” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1997], p. 17).

Note

1. Neal A. Maxwell, „Meek and Lowly” (Adunare de devoțiune desfășurată în cadrul Universității Brigham Young, 21 oct. 1986), p. 8; speeches.byu.edu.
2. Thomas S. Monson, „President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons”, *Ensign*, apr. 1995, p. 31.
3. James E. Faust, „Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, apr. 1995, p. 27.
4. Jon M. Huntsman sr., „A Remarkable and Selfless Life”, *Ensign*, apr. 1995, p. 24.
5. „No Less Serviceable”, *Ensign*, apr. 1992, p. 64-65.
6. „No Less Serviceable”, p. 65.
7. „No Less Serviceable”, p. 65-66.
8. „No Less Serviceable”, p. 66.
9. „No Less Serviceable”, p. 66-67.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 267.
11. „No Less Serviceable”, p. 67.

Să urmăm exemplul lui Isus Hristos

„Ar trebui să ne întrebăm mereu «Ce ar face Isus?» și, apoi, să avem mai mult curaj să acționăm potrivit răspunsului.”

Din viața lui Howard W. Hunter

Președintele Thomas S. Monson, care a slujit în calitate de al doilea consilier al președintelui Hunter, a spus despre el că „a trăit conform lucrurilor pe care le-a predat, după modelul Salvatorului pe care L-a slujit”¹.

Un prieten apropiat a observat că „trăsăturile de caracter dovedite de Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos, au caracterizat atât de frumos viața remarcabilă și altruistă a președintelui Hunter. Toți oamenii erau prietenii săi”².

O altă persoană, care a lucrat îndeaproape cu președintele Hunter timp de mai bine de trei decenii, a spus: „[El] știa, în mod instinctiv, calea pe care trebuia s-o urmeze. Acea cale însemna ca el să aibă un caracter asemănător Salvatorului său Isus Hristos”³.

De-a lungul slujirii sale, președintele Hunter i-a încurajat cu iubire pe membrii Bisericii să urmeze exemplul Salvatorului. În cadrul primei sale declarații în calitate de președinte al Bisericii, el a spus:

„Doresc să invit toți membrii Bisericii să trăiască acordând mai multă atenție vieții și exemplului Domnului Isus Hristos, mai ales dragostei, speranței și compasiunii de care El a dat dovadă.

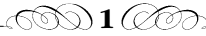
Mă rog ca noi să dăm dovadă unul față de altul de mai multă bunătate, mai mult respect, mai multă umilință, răbdare și iertare. Noi avem, cu adevărat, mari așteptări unii de la alții și totul poate fi îmbunătățit. În lumea noastră este nevoie de oameni care să respecte, într-un mod mai disciplinat, poruncile lui Dumnezeu. Dar

„Dacă vrem să urmăm exemplul lui Hristos și să călcăm pe urmele Sale, trebuie să căutăm să facem aceleași lucruri pe care le-a făcut El, după modelul Său.”

modul în care trebuie să încurajăm acest lucru, așa cum Domnul i-a spus profetului Joseph în beciurile reci ale închisorii din Liberty, este «prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră... fără ipocrizie și fără înșelăciune» (D&L 121:41-42)”.⁴

Învățăături ale lui Howard W. Hunter

Isus Hristos ne-a oferit exemplul perfect.

A fi o lumină înseamnă a fi un etalon – o persoană care oferă un exemplu și este un model de urmat pentru alții... [Noi am făcut legământul] de a-L urma pe Hristos care este mărețul exemplu. Avem responsabilitatea de a învăța de la El lucrurile pe care le-a predat și lucrurile pe care le-a făcut în timpul slujirii Sale pe pământ. După ce am învățat aceste lecții, trebuie să ținem porunca de a urma exemplul Său. Mai jos, sunt câteva dintre exemplele pe care ni le-a oferit.

1. Hristos a fost supus și cutezător în viața premuritoare, obținând astfel privilegiul de a veni în viața muritoare și a primi un trup din carne și oase.

2. El a fost botezat pentru ca poarta spre împărăția celestială să fie deschisă.

3. El a deținut preoția și a primit toate rânduielele Evangheliei necesare salvării și exaltării.

4. Isus a slujit aproximativ trei ani propovăduind Evanghelia, depunând mărturie despre adevăr, învățându-i pe oameni ce trebuie să facă pentru a găsi bucurie și fericire în această viață și slavă eternă în lumea care va veni.

5. El a înfăptuit rânduiele, inclusiv binecuvântarea copiilor, botezuri, slujirea celor bolnavi și rânduirea la oficii ale preoției.

6. El a înfăptuit miracole. Prin porunca Sa, cei orbi și-au recăpătat vederea, cei surzi au auzit, cei șchiopi au mers și morții s-au întors la viață.

7. În acord cu gândul și voia Tatălui, Isus a trăit o viață perfectă, fără de păcat și a dobândit toate atributele divinității.

8. El a biruit lumea, adică a controlat fiecare pasiune și S-a ridicat deasupra existenței carnale și senzuale astfel încât să poată trăi și să poată merge fiind îndrumat de Spirit.

9. El a înfăptuit ispășirea, răscumpărând astfel oamenii de la moartea [spirituală și cea fizică] provocate de căderea lui Adam.

10. Apoi, fiind înviat și glorificat, El a dobândit toată puterea din cer și de pe pământ, a primit plenitudinea Tatălui și este una cu El.

Dacă vrem să urmăm exemplul lui Hristos și să călcăm pe urmele Sale, trebuie să căutăm să facem aceleași lucruri pe care le-a făcut El, după modelul Său.⁵

Este important să ne amintim că Isus era capabil să comită păcate, că ar fi putut ceda și că planul vieții și al salvării ar fi putut fi distrus, dar că El a rămas fidel. Dacă nu ar fi existat posibilitatea ca El să cedeze ademenirilor lui Satana, nu ar fi existat un test adevărat și nicio victorie autentică drept rezultat. Dacă nu ar fi primit capacitatea de a păcătui, nu ar fi primit libertatea de a alege. El a fost Cel care a venit pentru a proteja și a asigura libertatea de a alege a omului. El a trebuit să aibă această capacitate, precum și posibilitatea de a păcătui dacă și-ar fi dorit acest lucru.⁶

Până la sfârșitul vieții Sale muritoare, Isus a demonstrat măreția spiritului Său și proporțiile puterii Sale. El nu S-a gândit, cu egoism, la propria suferință sau la durerea Sa iminentă nici măcar spre sfârșitul vieții Sale. El S-a îngrijit cu sânguință de nevoile din prezent și de cele viitoare ale celor care Îl urmau și pe care îi iubea. El a știut că siguranța lor, ca indivizi și în calitate de biserică, putea fi găsită doar în dragostea necondiționată a unuia față de celălalt. Toată puterea Sa pare să se fi concentrat asupra nevoilor lor, predând, astfel, prin exemplu ceea ce preda prin precept. El le-a oferit cuvinte de alinare, porunci și atenționări.⁷

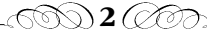
Atât în timpul slujirii Sale în viața muritoare printre cei din turma Sa din Țara Sfântă, cât și în timpul slujirii Sale din viața de după moarte printre oile Sale împrăștiate din emisfera vestică, Domnul a dovedit dragostea și îngrijorarea Sa pentru fiecare persoană în parte.

În timp ce Se afla într-o mare mulțime de oameni, El a simțit atingerea unei femei care căuta alinare de la afecțiunea de care suferea de aproape doisprezece ani (vezi Luca 8:43-48). Cu altă ocazie, El

a văzut dincolo de prejudecata îngustă a unei mulțimi care condamna și dincolo de păcatul celei care era acuzată. Poate, simțind bunăvoința ei de a se pocăi, Hristos a ales să vadă valoarea acelei persoane și i-a spus să meargă înainte și să nu mai păcătuiască (vezi Ioan 8:1-11). În altă împrejurare, „El i-a luat pe pruncii lor, *unul câte unul*, și i-a binecuvântat și S-a rugat Tatălui pentru ei” (3 Nefi 17:21; caractere cursive adăugate).

Pe măsură ce încercările din Ghetsimani și de pe Căpățâna se apropiau rapid, deși era foarte îngândurat, Salvatorul a avut timp să observe văduva care și-a oferit ultimii bănuți (vezi Marcu 12:41-44). În mod asemănător, El a observat un om mic de statură, Zacheu, care, pentru că nu putea să vadă din cauza înălțimii celor care se adunaseră în jurul Salvatorului, se suise într-un dud pentru a-L vedea pe Fiul lui Dumnezeu (vezi Luca 19:1-5). În timp ce agoniza pe cruce, El nu S-a gândit la propria suferință, ci, cu grijă, a ajutat-o pe femeia care plângea și care Îi dăduse viață (vezi Ioan 19:25-27).

Ce exemplu minunat de urmat! Chiar și atunci când avea parte de mare suferință și durere, Exemplul nostru a încercat să-i binecuvânteze pe alții... El nu și-a concentrat viața asupra lucrurilor care Îi lipseau. Și-a concentrat viața asupra faptului de a le sluji altora.⁸

Haideți să-L urmăm pe Fiul lui Dumnezeu în toate modurile și în toate aspectele vieții.

Una dintre cele mai importante întrebări care a fost adresată vreodată oamenilor muritori a fost rostită de Însuși Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul lumii. Unui grup de ucenici din Lumea Nouă, unuia nerăbdător să fie învățat de El și chiar mai nerăbdător pentru că El avea să-i părăsească în curând, El a adresat întrebarea: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi?”. Apoi, imediat, El le-a dat acest răspuns: „Tot așa cum sunt Eu” (3 Nefi 27:27).

Lumea este plină de oameni care sunt dornici să ne spună: „Fă cum îți spun eu”. Cu siguranță, nu ducem lipsă de oameni care să dea sfaturi cu privire la orice subiect. Dar există foarte puțini oameni care sunt pregătiți să spună: „Fă așa cum fac eu”. Și, desigur, doar Unul în toată istoria lumii a putut spune acest lucru pe bună dreptate și în mod corespunzător. Istoria ne oferă multe exemple de bărbați

buni și de femei bune, dar până și cei mai buni muritori au, într-un fel sau altul, defecte. Niciunul nu ar putea sluji drept model perfect sau tipar desăvârșit de urmat, oricât de bune ar fi intențiile lui.

Doar Hristos poate fi idealul nostru, „Luceafărul strălucitor de dimineată” (Apocalipsa 22:16). Doar El poate să spună fără *vreo* rețineră: „Urmați-Mă, învățați de la Mine [și] faceți lucrurile pe care M-ați văzut pe Mine că le fac. Beți din apa Mea și mâncați din pâinea Mea. Eu sunt calea, adevărul și viața. Eu sunt legea și lumina. Priviți la Mine și veți trăi. Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu” (vezi Matei 11:29; 16:24; Ioan 4:13-14; 6:35, 51; 7:37; 13:34; 14:6; 3 Nefi 15:9; 27:21).

O, ce chemare clară și răsunătoare! Ce exemplu și certitudine într-o perioadă fără exemple și cu incertitudini...

Cât de recunoscători trebuie să fim pentru că Dumnezeu L-a trimis pe Singurul Său Fiu Născut pe pământ... pentru a oferi un exemplu perfect de viață neprihănită, bunătate, milă și compasiune ca restul oamenilor să știe cum să trăiască, cum să se perfecționeze și cum să devină mai asemănători lui Dumnezeu!

Haideți să-L urmăm pe Fiul lui Dumnezeu în toate modurile și în toate aspectele vieții. Haideți să-L facem exemplul și ghidul nostru. Ar trebui să ne întrebăm mereu „Ce ar face Isus?” și, apoi, să avem mai mult curaj să acționăm potrivit răspunsului. Trebuie să-L urmăm pe Hristos în adevăratul sens al cuvântului. Noi trebuie să facem lucrarea Sa așa cum El a făcut-o pe cea a Tatălui Său. Trebuie să încercăm să fim ca El, chiar așa cum intonează copiii de la Societatea Primară: „Să-ncercăm” (*Cântece pentru copii* p. 34). În măsura în care puterile noastre de muritori ne permit, noi trebuie să facem orice efort este necesar pentru a deveni asemănători lui Hristos – singurul exemplu perfect și fără de păcat de care această lume a avut vreodată parte.⁹

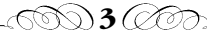
De nenumărate ori de-a lungul slujirii Domnului din viața muritoare, El a rostit o chemare care era atât o invitație, cât și o provocare. Lui Petru și fratelui său, Andrei, Hristos le-a spus: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19). Tânărului bogat care L-a întrebat ce trebuia să facă pentru a avea viață eternă, Isus i-a răspuns: „Du-te de vinde ce ai, dă la săraci... [și] vino și urmează-Mă”

(Matei 19:21). Și fiecăruia dintre noi, Isus îi spune: „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze” (Ioan 12:26).¹⁰

Haideți să studiem fiecare lucru pe care Învățătorul ni l-a predat și să ne dedicăm, mai mult, faptului de a urma exemplul Său. El ne-a dat „tot ce privește viața și evlavia”. El „ne-a chemat prin slava și puterea Lui” și „ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să [ne facem] părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1:3-4).¹¹

Cei care Îl urmează pe Hristos caută să urmeze exemplul Său. Suferința Sa pentru păcatele, defectele, durerea și bolile noastre trebuie să ne motiveze să îi ajutăm într-un mod similar pe cei din jurul nostru, dând dovadă de caritate și compasiune...

Căutați ocazii de a sluji. Nu vă îngrijorați prea mult de statut. Vă amintiți sfatul Salvatorului adresat celor care caută „scaunele dintâi” sau „locurile dintâi”? „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru” (Matei 23:6, 11). Este important să fim apreciați. În centrul atenției noastre trebuie să fie neprihănirea, nu recunoașterea; slujirea, nu statutul. Învățătoarea vizitatoare credincioasă, care își îndeplinește, în liniște, lucrarea lună de lună, este la fel de importantă în lucrarea Domnului precum cei care ocupă ceea ce unii consideră ca fiind chemări mai importante în Biserică. A fi văzut de oameni nu este același lucru cu a fi valoros.¹²

Salvarea noastră depinde de angajamentul nostru de a-L urma pe Salvator.

Invitația Domnului de a-L urma este făcută individual și este una personală și convingătoare. Nu putem oscila pentru totdeauna între două opinii. Fiecare dintre noi trebuie să înfrunte întrebarea crucială: „Cine ziceți că sunt?” (Matei 16:15). Salvarea noastră personală depinde de răspunsul nostru la acea întrebare și de angajamentul nostru față de acel răspuns. Răspunsul care i-a fost revelat lui Petru a fost: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu!” (Matei 16:16). Foarte mulți martori pot oferi același răspuns prin intermediul aceleiași puteri și mă alătur lor cu recunoștința umilă. Dar fiecare dintre noi trebuie să răspundă la întrebare pentru sine – dacă nu acum, atunci mai târziu; pentru că, în ultima zi, fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi că Isus este Hristosul. Provocarea noastră

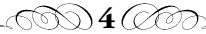
*O modalitate prin care ne putem modela viața după exemplul
Salvatorului este de a urma porunca pe care i-a dat-o lui Petru:
„Paște mielușei Mei... Paște oile Mele” (Ioan 21:15-17).*

este să răspundem corect și să trăim conform acestor lucruri înainte să fie prea târziu. Din moment ce Isus este cu adevărat Hristosul, ce trebuie să facem noi?

Sacrificiul suprem al lui Hristos va da roade bogate în viețile noastre pe măsură ce acceptăm invitația de a-L urma [vezi D&L 100:2]. Această chemare nu este irelevantă, nerealistă sau imposibilă. A urma un om înseamnă a-l privi sau a-l asculta cu atenție; a accepta autoritatea lui, a-l considera un conducător și a te supune lui; a-l sprijini, a-i apăra ideile și a-l considera un model. Fiecare dintre noi poate accepta această provocare. Petru a spus: „Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:21). Așa cum învățăturile care nu sunt în acord cu doctrina lui Hristos sunt false, tot așa o viață în care nu este urmat exemplul lui Hristos este îndrumată greșit și s-ar putea să nu își îndeplinească mărețul potențial destin...

Neprihănirea trebuie să înceapă în viețile noastre individuale. Trebuie să fie inclusă în viața de familie. Părinții au responsabilitatea de a urma principiile Evangheliei lui Isus Hristos și de a le preda propriilor copii [vezi D&L 68:25-28]. Religia trebuie să facă parte din viața noastră. Evanghelia lui Isus Hristos trebuie să devină influența care ne motivează în tot ceea ce facem. Trebuie să ne dăm mai mult silința să urmăm mărețul exemplu oferit de Salvator dacă dorim să devenim mai asemănători Lui. Aceasta devine marea noastră provocare.¹³

Dacă putem să ne modelăm viața după cea a Învățătorului și să considerăm învățăturile și exemplul Său drept modelul suprem pentru noi, nu ne va fi greu să fim consecvenți și loiali în toate aspectele vieții muritoare, pentru că vom fi dedicați unui standard sacru, unic de conduită și de credință. Fie acasă sau la magazin, fie la școală sau după ce a trecut mult timp de când am terminat școala, fie că acționăm complet singuri sau împreună cu mulți alții în grup, drumul nostru va fi clar și standardele noastre vor fi evidente. Vom fi hotărât așa cum a spus profetul Alma: „să [fim] martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să [ne aflăm], chiar până la moarte” (Mosia 18:9).¹⁴

Trebuie să-I facem loc lui Hristos.

În acea noapte, în Betleem, nu mai era loc pentru El la han și acesta nu a fost singurul moment din timpul celor treizeci și trei de ani ai vieții Sale pe pământ când nu a fost loc pentru El. Irod a trimis soldați în Betleem pentru a ucide copiii. Nu era loc pentru Isus pe domeniul lui Irod așa că părinții Săi L-au dus în Egipt. În timpul slujirii Sale, au fost mulți care nu au făcut loc în inimile lor pentru învățăturile Sale – nu aveau loc pentru Evanghelia pe care o propovăduia. Nu a existat loc pentru miracolele Sale, pentru binecuvântările Sale, pentru adevărurile divine pe care le-a rostit, pentru iubirea sau credința Sa. El le-a spus: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul” (Matei 8:20).

Chiar și în zilele noastre, deși au trecut două mii de ani, sunt mulți care spun același lucru care a fost spus în acea seară în Betleem:

„Nu era loc” (vezi Luca 2:7). Facem loc pentru cadouri, dar, uneori, nu și pentru cel care le oferă. Avem loc pentru partea comercială a Crăciunului și chiar căutarea de plăceri în ziua de sabat, dar, uneori, nu există loc pentru preaslăvire. Gândurile noastre sunt ocupate cu alte lucruri – nu există loc.¹⁵

Deși este frumos să vedem luminițele de Crăciun... este mult mai important să ducem vieți care să fie luminate de faptul de a-L accepta pe Cel care este lumina lumii [vezi Alma 38:9; D&L 10:70]. Cu adevărat, trebuie să-L avem drept ghidul și exemplul nostru.

Înainte de nașterea Sa, îngerii au cântat: „Și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2:14). Dacă oamenii ar urma exemplul Său, ar fi o lume a păcii și iubirii față de toți oamenii.¹⁶

Care este responsabilitatea noastră astăzi în calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă? Este de a ne asigura că viețile noastre individuale reflectă, prin vorbă și prin faptă, Evanghelia așa cum a fost predată de Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos. Tot ce spunem și ce facem trebuie să fie conform exemplului singurei persoane fără de păcat care a mers vreodată pe pământ, chiar Domnul Isus Hristos.¹⁷

Sugestii pentru studiu și predare

Întrebări

- Recapitulați modurile în care Salvatorul a oferit un exemplu pe care noi să-l urmăm așa cum este menționat în secțiunea 1. Cum v-a influențat exemplul Salvatorului? Ce putem învăța din exemplul Său din timpul ultimei părți a vieții Sale muritoare?
- Președintele Hunter ne-a sfătuit „să ne întrebăm mereu «Ce ar face Isus?» și, apoi, să avem mai mult curaj să acționăm potrivit răspunsului” (secțiunea 2). Aveți în vedere moduri în care puteți fi mai curajoși în a urma exemplul Salvatorului. Cum putem preda acest principiu în cadrul familiilor noastre?
- Ce ne pot ajuta învățăturile din secțiunea 3 să înțelegem despre faptul de a-L urma pe Isus Hristos? Cum ar putea fi viața dumneavoastră diferită dacă nu ați avea influența învățăturilor și exemplului Salvatorului? Ce putem face ca religia să fie mai importantă în viața noastră de zi cu zi?

- Reflectați asupra celor spuse de președintele Hunter despre faptul că „nu era loc” pentru Salvator (secțiunea 4). Cum putem face mai mult loc pentru Salvator în viețile noastre? Cum ați fost binecuvântați pe măsură ce ați făcut mai mult loc pentru El?

Scripturi suplimentare

Matei 16:24-27; Ioan 10:27-28; 14:12-15; 1 Petru 2:21-25; 2 Nefi 31:12-13; 3 Nefi 12:48; 18:16; 27:20-22; D&L 19:23-24

Ajutor pentru predare

Oferiți o carte de imnuri fiecărei persoane. Invitați cursanții să găsească și să împărtășească un imn care are legătură cu anumite fragmente pe care le-au citit în acest capitol.

Note

1. Thomas S. Monson, „President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons”, *Ensign*, apr. 1995, p. 33.
2. Jon M. Huntsman sr., „A Remarkable and Selfless Life”, *Ensign*, apr. 1995, p. 24.
3. Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011), p. 152.
4. În Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, iul. 1994, p. 4-5.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, redactată de Clyde J. Williams (1997), p. 40-41.
6. „The Temptations of Christ”, *Ensign*, nov. 1976, p. 19.
7. „His Final Hours”, *Ensign*, mai 1974, p. 19.
8. „The Church Is for All People”, *Ensign*, iun. 1989, p. 76-77.
9. „What Manner of Men Ought Ye to Be?”, *Ensign*, mai 1994, p. 64; vezi, de asemenea, „He Invites Us to Follow Him”, *Ensign*, sept. 1994, p. 2-5; „Follow the Son of God”, *Ensign*, nov. 1994, p. 87.
10. „An Apostle’s Witness of Christ”, *Ensign*, ian. 1984, p. 69.
11. „Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, nov. 1994, p. 8.
12. „To the Women of the Church”, *Ensign*, nov. 1992, p. 96-97.
13. „He Invites Us to Follow Him”, p. 2, 4; vezi, de asemenea, „An Apostle’s Witness of Christ”, p. 69-71; Conference Report, oct. 1961, p. 109.
14. „Standing As Witnesses of God”, *Ensign*, mai 1990, p. 60.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 41-42.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 44-45.
17. *The Teachings of Howard W. Hunter*, p. 45.

Lista ilustrațiilor

- Pagina 23: Fotografie cu Centrul UBY Ierusalim © Deseret News.
- Pagina 40: *Mielul pierdut*, de Del Parson.
- Pagina 43: Detaliu din *Isus predicând oamenilor pe țărmul mării*, de James Tissot.
- Pagina 46: *De la frică la credință*, de Howard Lyon.
- Pagina 52: *Împotriva vântului*, de Liz Lemon Swindle.
- Pagina 57: *Pentru că ea a iubit mult*, de Jeff Hein
- Pagina 64: *Hristos vindecă bolnavul, la scăldătoarea Betesda*, de Carl Heinrich Bloch, prin amabilitatea Muzeului de artă al UBY.
- Pagina 68: *Joseph Smith în închisoarea Liberty*, de Greg K. Olsen.
- Pagina 78: Detaliu din *Un dar demn de o atenție specială*, de Walter Rane.
- Pagina 90: *Joseph Smith jr.*, de Alvin Gittins.
- Pagina 96: *Revelație dată lui Joseph Smith la organizarea Bisericii*, de Judith A. Mehr.
- Pagina 108: *Nu mă ține*, de Minerva K. Teichert.
- Pagina 165: *Joseph Smith dându-i bastonul său lui Joseph Knight sr.*, de Paul Mann.
- Pagina 172: Detaliu din *Salvarea mielului pierdut*, de Minerva Teichert.
- Pagina 204: Detaliu din *Spre pomenirea mea*, de Walter Rane, © IRI.
- Pagina 209: *Să vă amintiți întotdeauna de El*, de Robert T. Barrett.
- Pagina 222: Fotografie de Busath.
- Pagina 242: *Moise legiuitorul*, de Ted Henninger.
- Pagina 247: *Iov*, de Gary L. Kapp.
- Pagina 258: *Avraam ducându-l pe Isaac pentru a fi sacrificat*, de Del Parson, © IRI.
- Pagina 266: *Femeie atingând poala hainei Salvatorului*, de Judith A. Mehr.
- Pagina 278: *Hristos vindecă bolnavii*, de Jeff Hein.
- Pagina 286: *Vindecându-l pe orb*, de Carl Heinrich Bloch, prin amabilitatea Muzeului Național de Istorie, Castelul Frederiksborg, Hillerød, Danemarca. Copierea interzisă.
- Pagina 308: *O, Isus Cel binecuvântat*, de Walter Rane.
- Pagina 318: *Cuvinte care nu pot fi scrise*, de Gary L. Kapp.
- Pagina 324: *Paște oițele Mele*, de Kammille Corry.

Index

A

Adversitate

- este necesară creșterii și experienței noastre, 67-68
- este o parte necesară în timpul vieții muritoare, 47, 58
- face parte din planul lui Dumnezeu pentru progresul nostru, 65-67
- Howard W. Hunter a avut parte de, 31, 35-36, 103
- ispășirea ne ajută în, 47-50, 61-72, 69-70, 106
- îndreptați-vă către Salvator în timpul, 31, 47-49, 56-60, 69-70
- Joseph Smith a avut parte de, 67-68
- ne poate umili și purifica, 31, 65, 67, 84
- să fim optimiști în timpul, 69
- treccrea cu bine prin ea aduce cu sine măreția adevărată, 166-167

Angajament

- al lui Avraam, 258-259
- al lui Iosua, 256-258
- demonstrați, indiferent de ce fac alții, 256-257
- este mai mult decât doar o contribuție, 254-256
- lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, 254-256
- membrii în viață se străduiesc să aibă un angajament total, 261-262

B

Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

- a fost restaurată prin intermediul profetului Joseph Smith, 93-94
- are misiunea de a predica Evanghelia tuturor națiunilor, 129-131
- este condusă prin revelație, 117, 118, 120-121
- Isus Hristos este capul acestei Biserici, 115, 116

Botez

- al lui Howard W. Hunter, 4-5, 205
- al lui Isus, 319
- al tatălui lui Howard W. Hunter, 7-8, 181
- legământ al, 132, 174, 178
- modul corect de înfăptuire, 217

Botez pentru cei morți, 189-190, 196-197

C

Caritate

- a lui Howard W. Hunter, 265-267
- include toate celelalte virtuți dumnezeiești, 273
- în cadrul căsniciei, 221
- lumea ar avea mult de câștigat datorită, 274
- ne aduce pace, 55
- nu va pieri, 273-274
- să mergem pe cărarea ei, mai hotărâți, 272-273
- Vezi, de asemenea*, Dragoste;

Cartea lui Mormon, 148, 155-156

Castitate, 187

Cămin

- integritate în, 233
- părinții stabilesc climatul spiritual al, 231
- părinții stabilesc exemplu în, 233
- părinții sunt parteneri în conducerea lui, 230-232
- preoția în, 231-232
- succesul lui, trebuie să fie cea mai mare preocupare a vieții noastre, 238
- trebuie să fie un loc de dragoste, rugăciune și predare, 233-234
- trebuie să fie un loc sfânt, 237-238

Căsnicie

- altruismul în, 223-224
- caritate în, 221
- dragoste în, 217, 220-224
- este rânduită de Dumnezeu și este menită să fie eternă, 216-217
- este un comportament care se învață, 220
- este un parteneriat cu Dumnezeu, 217
- fericire în, 220, 221-224
- fidelitate în, 221-224
- intimitatea fizică în, 223
- întărirea legăturilor în cadrul, 221-224
- în templu, 189-190, 197, 217
- lui Howard W. Hunter cu Claire Jeffs, 8-9, 26-28, 159, 161, 215, 216, 227, 229,
- lui Howard W. Hunter cu Inis Stanton, 29-30, 216
- necesită cele mai bune eforturi de a trăi conform Evangheliei, 220
- nicio binecuvântare nu le este refuzată persoanelor necăsătorite, 219-220
- sfaturi pentru cei care se decid cu privire la, 217, 217,
- unitate în cadrul, 221

Centrul Cultural Polinezian, 21-22

Centrul Ierusalim. *Vezi*, Centrul Ierusalim pentru Studii privind Orientul Apropiat al Universității Brigham Young

Centrul Ierusalim pentru Studii privind Orientul Apropiat al Universității Brigham Young, 23-25, 51, 127

Copii,

- care s-au rătăcit, 236-237
- predați, prin exemplu, 291, 292, 298
- predați-le, despre templu, 189-190
- predați-le, Evanghelia, 292
- responsabilitățile părinților față de, 229-239

Credință

- aționarea cu, conduce la mărturie, 287-290
- în Salvator este lucrul cel mai necesar în lume, 45-46
- în Salvator în perioade de adversitate, 46-49, 56-60, 69-70
- ne dă încredere în lucruri care nu se văd, 283-284
- ne permite să-L găsim pe Dumnezeu și să știm că El trăiește, 280-283
- omului născut orb, 284-285

D

Dragoste

- este o cale minunată, 274-276
- este piatra de siliciu pentru ucenicie, 267-268, 271-272
- în cadrul căsniciei, 217, 220-224
- în familie, 231-238
- pentru cei care ar putea fi greu de iubit, 269-270
- pentru cei care sunt în suferință, 270-272

pentru toți oamenii, 54-55, 127-129, 267-276
Vezi, de asemenea, Caritate

Duhul Sfânt
 este necesară onestitatea pentru a avea Spiritul Său, 247-248
 impulsionează vederea spirituală a văzătorilor, 97
 ne oferă cunoaștere spirituală, 82-83, 86, 151
 predare cu ajutorul, 294-295

Dumnezeu Tatăl. *Vezi, Tatăl Ceresc*

E

Evanghelie
 biruirea obstacolelor care stau în calea împărtășirii ei, 131-133
 este planul divin pentru creșterea spirituală, 92
 este singura cale prin care lumea va cunoaște pacea, 54-58, 130, 272
 este un mesaj al dragostei divine pentru toți oamenii, 128
 este un plan de acțiune, 287
 lumea are nevoie de, 55, 130, 272
 predare, 233-234, 291-301
 restaurată în plenitudinea ei, 92, 94, 120, 196
 trăirea conform principiilor ei, face ca o căsnicie să fie fericită, 220
 vestită către toată lumea, 125-133

Exemplu
 al părinților, 231
 predați prin, 291, 292, 298

F

Familia
 consiliu, 234
 este binecuvântată prin munca în templu, 188-191
 este cea mai importantă unitate în Biserică și societate, 229-231

părinții sunt parteneri în conducerea ei, 231-233
 părinții trebuie să-i protejeze și să-i iubească pe copii, 231-233
 rugăciune în, 234
 studiul scripturilor în, 148-149, 150, 151, 152,
 transcende orice altă preocupare a vieții, 229

Fericire
 comparații nepotrivite o pot distruge, 163-165
 în cadrul căsniciei, 220, 221
 în perioade grele, 69
 se obține când slujim celorlalți, 313
 se obține prin onestitate, 243, 249
 se obține prin străduința de a-L cunoaște și a-L urma pe Isus Hristos, 41
 se obține prin ținerea poruncilor, 71

H

Hristos. *Vezi, Isus Hristos*

Hunter, Clara „Claire” May Jeffs (prima soție), 8-10, 12-13, 12-13, 25-28, 51, 137, 159-161, 215, 216, 227, 229

Hunter, Dorothy (soră), 3-6, 17

Hunter, Howard W.,
 abilități muzicale ale lui, 6, 7, 9, 227
 botezul lui, 4-5, 205
 cariera lui, ca avocat, 10, 13-14, 19, 36, 253-254, 265
 caritatea lui, 5-6, 265-267
 ca soț, 27-28, 51, 159, 161, 215, 216
 câștigă medalia Eagle Scout (Ceretaș Vultur), 5
 ca tată și bunic, 12-13, 229, 231,

căsătoria lui, cu Claire Jeffs, 8-9, 26-28, 159, 161, 215, 216, 229, 231
 căsătoria lui, cu Inis Stanton, 29-30, 216
 cinstea lui, 13-14, 241-243
 copilăria lui, 4-6
 devine plătitor de zeciuială integrală, 137
 devine președinte al Bisericii, 31-35, 115, 116
 dragostea lui, față de scripturi, 147-148
 dragostea lui, pentru istoria familiei, 193, 195,
 dragostea lui, pentru studiul Evangheliei, 8, 147, 279,
 dragostea lui, pentru Țara Sfântă, 22-25, 41-42
 hărnicia lui, 5, 10, 16,
 învață să se roage de la mama sa, 4, 77
 mărturia lui, 4, 31, 31, 36, 41, 65, 91-92, 93, 103, 104, 279, 280,
 moartea lui, 35-36
 nașterea lui, 3
 oferă și binecuvântează împărtașania, 4-5, 205, 206
 organizează țăruiși în Mexico City, 26, 34
 pacea interioară a lui, 30-31, 51, 53, 305
 părinții lui, 3-7, 16-17, 181, 194
 pecetluirea lui, cu părinții, 16-17, 181
 probleme de sănătate ale lui, 26, 28-29, 31, 35-36
 rânduirea la Preoția aaronică a lui, 5, 205
 răspunsurile lui, la amenințarea cu bombă, 30-31, 51, 53
 slujirea lui, ca episcop, 11-12,
 slujirea lui, ca istoric al Bisericii, 21-22

slujirea lui, ca membru al Cvorumului celor Doisprezece, 17-19, 253-254
 slujirea lui, ca președinte al Centrului Cultural Polinezian, 20-21
 slujirea lui, ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, 28-31
 slujirea lui, ca președinte de țară, 14-17,
 slujirea lui, în cadrul Societății de Genealogie din Utah, 20, 33, 195
 și Centrul Ierusalim pentru Studii privind Orientul Apropiat al Universității Brigham Young, 23-25, 51, 127
 umiliința lui, 159, 161, 303, 305
 Hunter, Howard William jr. (Billy) (fiu), 9-10, 103
 Hunter, Inis Bernice Egan Stanton (a doua soție), 29-30, 216
 Hunter, John William (Will) (tatăl), 3-4, 29-30, 16-17, 181, 194
 Hunter, Nellie Marie Rasmussen (mamă), 3-5, 16-17, 181, 194,

I

Integritate
 a lui Howard W. Hunter, 13-14, 242-243
 a lui Iov, 247-248
 când intrăm în templu, 187
 lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, 255-256
 ne apară de rău și ne ajută să reușim, 247-248,
 Ispășire. *Vezi*, Isus Hristos; ispășirea lui
 Isus Hristos
 a instituit împărtașania, 105, 209-211

- a luat asupra Lui păcatele, infirmitățile, suferința și durerea noastră, 105-107
- a restaurat Biserica Sa prin intermediul profetului Joseph Smith, 42-43
- credința în, 45-50, 56-60, 69-70
- dragostea lui, 104-105, 265, 273-274, 319-320
- este capul Bisericii, 116, 117-118
- este singura cale sigură, 41, 173
- este singura noastră sursă de speranță și bucurie, 43-44
- este sursa noastră de pace, 44, 61-72
- ispășirea lui, 46, 103, 104-106, 131-132, 211,
- învățătorii îi invită pe cursanți să-L caute, 295-296
- învierea lui, 45, 103, 104, 107-112, 210
- misiunea divină a lui, 41
- ne ajută în situații grele, 46-49, 61-72, 69-70, 106
- răstignirea lui, 106
- S-a arătat în Prima Viziune, 81, 92-93,
- să facem loc pentru, 325
- să ne axăm viața pe, 1, 47-50
- să urmăm exemplul și învățăturile lui, 1, 34, 45-46, 161, 249, 272-273, 317-326
- studiul scripturilor ne aduce mai aproape de, 155-156,
- trebuie să-L cunoaștem, 42-43
- Î**
-
- Împărtășanie
- Howard W. Hunter distribuie și binecuvântează, 4-5, 205, 206
- instituită de către Salvator, 105, 209-211
- reînnoirea legămintelor prin luarea din, 132, 211-213
- Încercări. *Vezi*, Adversitate
- Învățămantul de acasă, 6-7, 173-174, 195, 229-230
- Învățători
- îi ajută pe cursanți să aibă parte de o schimbare în inimă, 299-300
- îi ajută pe cursanți să-și dezvolte încrederea în scripturi, 293-294
- îi invită pe cursanți să-I caute pe Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos, 295-296
- nu trebuie să stabilească o loialitate față de ei înșiși, 295-296
- predau cu ajutorul Spiritului, 294-295
- predau prin exemplu, 291, 292, 298
- se străduiesc să ajungă la fiecare în mod individual, 296-298
- Înviere, 45, 48, 103, 104, 107-112, 210
- J**
-
- Joseph Smith. *Vezi*, Smith, Joseph
- M**
-
- Mame
- responsabilitățile lor, 150, 152, 230-232
- Vezi*, de asemenea, Familie,; Părinți
- Măreție
- arătată de profetul Joseph Smith, 166-168
- definiția lumii despre ea, induce, deseori, în eroare, 163-165,
- rezultă când se acționează constant pentru a realiza lucrurile mărunte, 163-164
- rezultă din înfăptuirea lucrurilor pe care Dumnezeu le-a rânduit ca fiind importante, 169-170

- rezultă din slujirea în moduri care trec deseori neobservate, 166-168
- se obține prin pași mici de-a lungul unei perioade îndelungate, 170
- se obține prin perseverare, 166-168
- Mărturie**
- acționarea cu credință duce la, 287-290
- cum să dobândim, 280-288
- recunoaștere, 288
- Membri mai puțin activi**
- căutarea oii pierdute, 174-179
- sunt invitați să redevină activi în Biserică, 33, 173-179
- Munca de istorie a familiei**
- dragostea președintelui Howard W. Hunter față de, 193, 195
- implicați-vă cu hotărâre în, 200-202
- obiectivele, 199-200
- trebuie grăbită, 33, 200-202
- Muncă misionară**
- biruirea obstacolelor legate de, 131-133
- este o obligație personală, 131-132
- este pentru toate națiunile, 127-129
- mâna Domnului în, 125
- misiunea Bisericii de a face, 129-130
- și ispășirea, 131-132
- N**
-
- Nowell, Nancy (stră-străbunica), 91
- O**
-
- Onestitate**
- acasă, 233
- aduce adevărata bucurie, 248-249
- a lui Howard W. Hunter, 13-14, 241-243
- avertizările Domnului cu privire la, 243-244
- când intrăm în templu, 187
- este cultivată în lucrurile mici, obișnuite, 245-246
- față de alții, 248-249
- față de Dumnezeu, 248-249
- față de noi, 248, 248-249
- în cadrul relațiilor personale și de afaceri, 245-246
- Vezi, de asemenea*, Integritate,
- P**
-
- Pace**
- cultivați-o prin trăirea conform Evangheliei, 54-58
- Evanghelia este singura cale prin care lumea va cunoaște, 54-58, 130, 272
- Isus este sursa noastră de, 44, 61-72,
- în vremuri tulburi, 58-60
- templul este un loc al, 3, 184, 190
- vine din supunere necondiționată față de Salvator, 55
- Paștele, 105, 206-210
- Părinți**
- parteneriatul dintre, 230-232
- pentru copiii care s-au rățâcit, 236-237
- trebuie să-i învețe pe copiii lor Evanghelia, 230-235, 323-324
- trebuie să-i protejeze și să-i iubească pe copiii lor, 230-232
- Predare**
- cu ajutorul Spiritului, 294-295
- prin exemplu, 291, 292, 298
- rolul unei bune predări, în Biserică, 291-301
- Preoție**
- în cadrul căsniciei, 221, 237

- în cămin, 231-232, 234
și templul, 195-196, 197-198
- Prima Viziune, 79-82, 92-93,
- Profeți
- ascultarea lor, aduce abundență spirituală, 119
 - ascultarea lor, ne ține pe cărarea cea dreaptă, 119-121
 - asigură îndrumare în zilele noastre, 117-118
 - au fost aleși înainte de a se naște, 117
 - ca purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu în fiecare dispensație, 95, 116-117
 - ca văzători, 95-97
 - revelație continuă prin, 115-123
 - sunt învățați ai adevărului, 95
 - sustinerea lor, 187
- Programul de seminar, 15
- Proiecte de bunăstare, 16
- R**
-
- Rugăciune
- acasă, 231, 233-234
 - exemplul lui Joseph Smith despre, 79-82
 - în toate timpurile, 83-85
 - primirea cunoașterii și îndrumării prin, 82-83, 85-86
 - să ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, 281-283
 - și studiul scripturilor., 151, 155-156,
- S**
-
- Scripturi
- exemplu de studiu profund, 153-155
 - îi ajută pe alții să-și dezvolte încrederea în, 293-294
 - înțelegerea lor, necesită studiu constant, cu ajutorul rugăciunii, 151-153
 - predarea din, 295-296
 - studierea, în familie, 148-149, 150, 151, 152
 - studierea, ne ajută să cunoaștem și să ne supunem vocii lui Dumnezeu, 149-150
 - studierea, ne ajută să fim învățați din cer, 79-82
 - studierea, ne apropie mai mult de Hristos, 155-156,
 - studierea lor, este cea mai profitabilă dintre toate studiile, 148-149,
- Seară în familie, 14-15, 229
- Slujire
- aduce fericire, 313
 - aduce măreția adevărată, 159, 161, 166, 166-168
 - aduce pace, 56
 - arată măsura devotamentului nostru față de Dumnezeu, 268
 - căutați ocazii pentru, 323
 - față de alții în necazurile lor, 270-272
 - în moduri simple și mărunte, 305-310
 - liniștită și neobservată, 303, 305-310, 313-314
 - să fim precauți cu privire la laudele altora legate de, 313-314
 - să fim preocupați de ce, nu unde, 311-313, 323
- Smith, Joseph
- adversitate trăită de, 67-68
 - a fost profet, văzător și revelator, 95-97
 - a manifestat grijă față de alții și le-a slujit, 166-168
 - Biserica restaurată prin intermediul lui, 93-94
 - exemplul lui, de întoarcere către scripturi, 79-82
 - exemplul lui, de rugăciune, 79-82

Prima Viziune a lui, 79-82, 92-93
viața și lucrările lui, 97-100

Societatea de Genealogie din Utah,
20, 33, 195

Supunere
alegeți calea supunerii stricte,
257-259
a lui Avraam, 258-259
a lui Iosua, 256-257
indiferent de ce fac alții, 256-257,
și studiul scripturilor, 149-150
trebuie să însoțească mereu cre-
dința, 259-261
Vezi, de asemenea, Angajament

T

Tatăl Ceresc,
angajament față de, 253-263
dobândirea cunoașterii despre,
cere efort, supunere și rugă-
ciune, 281-283
dragostea lui, 104-105, 127-129
găsirea Sa, realizarea supremă a
vieții, 280-281
învățătorii îi învață pe cursanți
să-L caute, 295-296
promite să ne ajute și să ne în-
drume, 79
S-a arătat în Prima Viziune, 98-90
să ne rugăm Lui, 83-86

Tați

responsabilitățile lor, 150, 152,
230-232, 234
Vezi, de asemenea, Familie;
Părinți

Templu

a fi demn pentru o recomandare,
1, 185-187
binecuvântări datorate muncii în
templu, 188-191
botezuri pentru cei morți în,
196-197

ca simbol al calității de membru,
1, 33, 181-184
căsătoria în, 189-190, 197, 217
este un loc al păcii, 3, 184, 191
munca în, trebuie grăbită, 33,
200-202
rânduiețile din, sunt esențiale
pentru salvare, 195-196
să fim un popor care merge la
templu, 1, 3, 189-190, 200-202

T

Țara Sfântă, 22-25, 41-42

U**Umilință**

adversitatea ne poate ajuta să ne
dezvoltăm, 31, 65, 67, 83
a lui Howard W. Hunter, 159,
161, 303, 305

Z**Zeciuială**

binecuvântări ca urmare a plății
zeciuiei, 142-143
definiția Domnului despre, 138
este atât un dar, cât și o obligație,
140-141
folosirea ei, 140-141
Howard W. Hunter devine plăti-
tor de zeciuială integrală, 137
legea ei, este simplă, 138
legea ei, existentă de la începu-
turi, 138-140
plata, este un privilegiu, nu o
povară, 140-141

Zilele din urmă,

sfinții din zilele din urmă nu tre-
buie să se teamă de necazurile
din, 71-73
sunt un timp de mare speranță și
entuziasm, 73-75

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

